
முத்துலட்சுமி ராகவன்
ஏழு ஸ்வரங்கள்...
ஏழாம் ஸ்வரம்...
நிழல் ஆட்ட யுத்தம்

முத்துலட்சுமி ராகவன்

எழுதிய

ஏழு ஸ்வரங்கள்...

ஏழாம் ஸ்வரம்

‘நிழல் ஆட்ட யுத்தம்’

லட்சுமி பாலாஜி பதிப்பகம்

68/37, ஸ்ரீராம் பேட்டை தெரு,
சி.ஐ.டி. நகர், தி.நகர்,
சென்னை - 600 035
அழைக்க : 95669 42486
மின்னஞ்சல் : bchandar24@yahoo.com
website : www.muthulakshmiraghavan.com

முத்துலட்சுமி ராகவன் எழுதிய

ஏழு ஸ்வரங்கள்... பாகம் – 7

உரிமை : **ஆசிரியருக்கு**

பொருள்	:	நாவல்
மொழி	:	தமிழ்
முதல் பதிப்பு	:	அக்டோபர் 2015
வெளியீடு	:	**லட்சுமி பாலாஜி பதிப்பகம்** 68/37, ஸ்ரீராம் பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி. நகர், தி.நகர், சென்னை - 600 035 செல் : 95669 42486
நூலின் அளவு	:	1x8 கிரவுன்
தாள்	:	11.6 kg புக் பிரிண்ட்
அச்சு எழுத்து	:	11 புள்ளி
மொத்தப்பக்கங்கள்	:	400

விலை : ₹ 200/-

லேசர் டைப் செட் : விஜி கிராஃபிக்ஸ், மதுரை.

அச்சிட்டோர் : **கிளாசிக் அச்சகம்,** சென்னை–5.

முக்கிய அறிவிப்பு

இந்தக் கதை எனது சொந்தக் கற்பனையில் உருவானது.... இதன் பதிப்பிற்கான உரிமையை லட்சுமி பாலாஜி பதிப்பகத்திற்கு மட்டுமே தந்திருக்கிறேன்...

இதைத் தழுவி தொலைக்காட்சி தொடர்களையோ... திரைப் படத்தையோ எடுத்தாலும் இணையதளத்தில் என் அனுமதியின்றி வெளியிட்டாலும் நான் சட்ட பூர்வமான நடவடிக்கையை மேற்கொள்வேன் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்...

இப்படிக்கு

முத்துலட்சுமி ராகவன்

முத்துலட்சுமி ராகவன்
எழுதிய

ஏழு ஸ்வரத்தில்...

ஏழாம் ஸ்வரம்

‘நிழல் ஆட்ட யுத்தம்...’

ஆசிரியர் கடிதம்...

ஸ்வரம் ஏழு...

முன்னுரை :

என் பிரியத்துக்குரிய வாசக... வாசகிகளே...!

ஏழு ஸ்வரங்களில் ஆறு ஸ்வரங்களை இசைத்து முடித்து விட்டேன்.. ஏழாவது ஸ்வரத்தில் பேனாவை பதித்திருக்கிறேன்.. ஏழு ஸ்வரங்களை இசைக்க ஆரம்பித்த போது வழக்கமான கதைபாணியிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட வரலாற்றுப் புதினங்களை உங்கள் முன் கொடுக்கப் போகிறேன்.. இது எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெறும்..? எந்த அளவுக்கு சாத்தியப்படும்..? என்ற கேள்விகள் என் மனதில் எழத்தான் செய்தது.. ஆனால்.. நான் முன்பே சொல்லியிருப்பதைப் போல எந்தச் செயலையும் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால்தான் நான் ஆழ்ந்து யோசிப்பேன்.. ஆரம்பித்து விட்டால் அதைப்பற்றி யோசிக்கவே மாட்டேன். உயரமான மலையிலிருந்து தலைகீழாய் பாய்வதற்கு நிகரானது தான் இந்த செயல்பாடும். நம்பவே முடியவில்லை.. எனது புதிய முயற்சியை நீங்கள் விரும்பி வரவேற்றீர்கள்.. ரசித்துப் படித்தீர்கள்.. எத்தனை பாராட்டுக்கள்..! எத்தனை கைதட்டல்கள்..! எத்தனை கை குலுக்கல்கள்..!

நன்றி..! அனைத்திற்கும்..

உங்களின் இந்த ஆழ்ந்த ரசனையினால்தான் என்னால் ஏழு ஸ்வரங்களைப் படைக்க முடிந்திருக்கிறது. எனது வாசக, வாசகிகள் எனது இந்த பயணத்தில் உடன் பயணித்தார்கள்.. ஒவ்வொரு ஸ்வரமும் வெளிவந்தவுடனே பலத்த கரகோசம் எனக்குக் கிடைத்தது.

இது போதும் எனக்கு..

காஞ்சியை கதைத் தளமாக்கி.. அதில் நடக்கும் ஏழுகட்ட கதைகளை உங்கள் முன்னால் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நான் இதுவரை காஞ்சிபுரத்திற்குச் சென்றதில்லை.. அங்கே கோவில் கொண்டிருக்கும் ஏகாம்பரேஸ்வரரையும், வரதராஜ பெருமாளையும் தரிசனம் செய்ததில்லை.. முதல் ஸ்வரமான 'சந்தம் தந்த சொந்தம்..' தந்த மகாபலிபுரத்தை இதுவரை பார்த்ததில்லை..

இரண்டு நகரங்களையும்.. அங்கேயுள்ள கோவில்களையும்.. குடிகொண்டிருக்கும் தெய்வங்களையும்.. காலத்தால் அழியாத மாமல்லபுர சிற்பங்களையும்.. குடை வரை கோவில்களையும் என் அகக் கண்ணில் கண்டு தரிசித்து இந்த ஏழு ஸ்வரங்களையும் இசைத்து முடித்திருக்கிறேன்..

பாண்டிச்சேரியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து திரும்புவதற்கு அதிக அளவில் கிழக்குக் கடற்கரைச் சாலையைத்தான் (ஈ.ஸி.ஆர் ரோடு) உபயோகித்திருக்கிறேன்.

மகாபலிபுரத்தை ஒட்டிய உணவங்களில் சாப்பிட இறங்கும் போதெல்லாம் அருகில்தானே நான் ரசிக்கத் துடிக்கும் குடைவரைக் கோவில்களும், கல்லில் செதுக்கப் பட்ட காலத்தால் அழியாத சிற்பங்களும் குவிந்து கிடக்கின்றன என என் மனம் அடித்துக் கொள்ளும்.

ஆனாலும் எனது ஆசையை நான் வாய் திறந்து சொன்னதில்லை.. குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் சென்னையில் முடிக்க வேண்டிய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி விடவேண்டிய நிர்பந்தத்தில் இருக்கும் போது கலைகளை ரசிக்கப் பொழுது ஏது..?

இன்னொன்றும் உள்ளது.. அதுதான் எனது உடல்நிலை.. நடப்பதற்கு சிரமப்படுபவள்.. கடற்கரை மணலில்

சுற்றி.. பாறைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள படிகளில் ஏறி சிற்பங்களை ரசிக்க இன்னொருவரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும்.. அது என் கணவராக இருந்தாலும் சரி.. மகனாக இருந்தாலும் சரி.. எனது பாரத்தை அவர்களின் தோள்களுக்கு இடம் மாற்றுகிறேன்தானே..?

எனக்குள் அது மனச் சங்கடத்தை உண்டு பண்ணும்.

கிழக்குக் கடற்கரைச் சாலையில் பயணிக்கும் போது நான் கடந்து செல்லும் மகாபலிபுரமும், மாயாஜாலும், முட்டுக் காடும், வி.ஜி.பி யின் தங்கக் கடற்கரையும் எனக்கு எட்டாத கனவுகளாகவே இன்னமும் உள்ளன.

நான் மட்டுமல்ல.. எனது கணவரும் இவற்றைப் பார்த்ததில்லை.. என் மகனின் கதையே வேறு.. அவனுடைய உலகம் நண்பர்களால் பிணைக்கப் பட்டது. அவன் பார்க்காத இடங்களே இல்லை..

என்ன ஒன்று.. நான் கடந்து செல்லும் இந்த இடங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்குள் உண்டு.. என் கணவரிடம் இல்லை.. வயலும் வயல் சார்ந்த மருதத்தை விட்டு அவர் வியாபரமும் அதைச் சார்ந்த சென்னையுமான தமிழ்நாட்டின் தலைநகரத்துக்கு புலம் பெயர்ந்து விட்டார்.. எதிர் எதிர் திசைகளில் எங்களின் எண்ணங்கள் பயணிக்கும்போது எனது நிறைவேறாத ஆசைகளின் பட்டியல் கூடிக்கொண்டே வருகிறது.

பார்க்கலாம்.. ஏழு ஸ்வரங்களின் ஏகாம்பரேஸ்வரர் அவரது தரிசனத்தை அளிக்க என்னை அழைப்பாரா என்று.

– நட்புடன் –

முத்துலட்சுமி ராகவன்

அனுப்ப : muthulakshmiraghavan24@gmail.com

படிக்க : www.muthulakshmiraghavan.com

http:muthulakshmiraghavan.in

ஏழாவது ஸ்வரத்தின் முன் கதைச் சுருக்கம்..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - I (முதல் ஸ்வரம்)

‘சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸ்..’-ன் எம்.டி சித்தார்த்தன்.. அவனுடைய அப்பா விவேகானந்தன் ராஜ பரம்பரையில் பிறந்தவர்.. மிகப் பெரிய பாரம்பரியமான கோடிஸ்வரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்.. நிருபமா குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸின் எம்.டி. அவனுடைய அம்மா நிருபமா தேசிய அளவிலான மிகப் பெரிய அரசியல் கட்சியின் தமிழகக் கிளையின் தலைவரின் மகள்.. பரம்பரைப் பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள்.. சித்தார்த் தனுக்கு ஒரேயொரு தங்கை.. அவள் பெயர் நீரஜா..! கர்வி..! அவளுக்கு இணையான வயதுப் பெண்களிடம் கூடச் சமதையாக நின்று பேச மாட்டாள்.. சித்தார்த்தனின் சொந்த ஊர் காஞ்சிபுரம்.. இங்குதான் இவனுடைய அரண்மனை போன்ற வீடும், பாரம்பர்யமாக வரும் தொழில்களும், அவன் மிகவும் நேசிக்கும் குடும்பமும் உள்ளன. ஆனால் இவன் சென்னையில்தான் வசிக்கிறான். சென்னைக்கு மிக அருகில் உள்ள காஞ்சிபுரத்திற்கு எப்போதாவது ஒர்முறைதான் போய் வருவான்..

இவனுடைய உயிர் நண்பன் தாமோதரன்.. நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவனின் அப்பா ஈஸ்வரன் ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க அலுவலர்.. காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர்.. காஞ்சியை விட்டு அங்கே, இங்கே நகராதவர்.. தாமோதரனின் அம்மா அம்பிகாவுக்கு மகனுடன் சென்னையில் வசிக்க ஆசையிருந்தாலும் கணவரைத் தனியே விட்டுப் போக முடியாமல் காஞ்சிபுரத்திலேயே இருப்பவள்.. நண்பனுக்காக தாமோதரனும் சென்னையிலேயே தனி வீட்டில் வசிக்கிறான்..

சிறுவயதிலிருந்து சித்தார்த்தனும்.. தாமோதரனும் இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள்.. பள்ளியில் கூடப் படித்த தாமோதரனை வெளிநாட்டில் தன்னுடன் படிக்க வைக்கிறான் சித்தார்த்தன்..

சித்தார்த்தனின் தங்கையான நீரஜாவிற்கும் தாமோதரனுக்கும் இடையில் நளினமான.. சொல்லில் வடிக்க முடியாத.. உணர்வுகளால் மட்டுமே உணரக் கூடிய மெல்லிய காதல் இழை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

சித்தார்த்தன் ஒருநாள் மகாபலிபுரத்துக்குப் போகிறான்.. மாலை மயங்கும் வேளையில் ஐந்து ரதக் கோவிலில் இருந்து 'ஏழு ஸ்வரங்களுக்குள்..' என்ற பாடல் கேட்கிறது.. அந்தப் பாடல் அவனை காந்தம் போல இழுக்கிறது.. யாரென்று போய்ப் பார்க்கிறான்.. தனித்து நின்று பாடிக் கொண்டிருந்த பெண்ணை எங்கேயோ பார்த்ததைப் போல அவனுக்குத் தோன்றி வைக்கிறது.. அவள் கண்களிலும் அதே தவிப்பு.. ஐந்து ரதக் கோவிலில் மின்சாரம் பாய்ந்ததைப் போன்ற நூதன உணர்வு அவர்கள் இருவருக்கும் ஏற்படுகிறது..

சென்னைக்குத் திரும்பிய சித்தார்த் அந்தப் பெண்ணைச் சந்தித்ததைப் பற்றி தாமோதரனிடம் சொல்கிறான்.. தாமோதரன் கவலை கொள்கிறான்..

அந்தப் பெண்ணின் பெயர் யாமினி.. சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிக்கு சித்தார்த்தனின் பெர்சனல் செக்கரட்டரி வேலைக்கான இண்டர்வியூவிற்கு யாமினி வருகிறாள்.. அந்தக் கம்பெனியின் எம்.டி தான் சித்தார்த்தன் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.. அவளின் புகைப்படம் ஒட்டப் பட்டிருந்த அப்ளிகேசன் பார்மைப் பார்த்த

தாமோதரனுக்குள் இனம் புரியாத திடுக்கிடல் ஏற்படுகிறது.. அவளை அங்கே வேலைக்குச் சேர்க்கக் கூடாது என்று சித்தார்த்தனைத் தடுக்கிறான்.. அப்போது அங்கே வந்த நீரஜா.. காரணத்தை வினவுகிறாள்..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - II (இரண்டாம் ஸ்வரம்)

தாமோதரன் நீரஜாவுக்கு விளக்கம் சொல்ல முனைகிறான்.. சித்தார்த்தன் அதைத் தடுக்கிறான்.. நீரஜா 'யார் அந்தப் பெண்..?' என்று கேட்கிறாள்.. தாமோதரன் யாமினியை 'மோகினி..' என்று சொல்கிறான்.. சித்தார்த்தன் கோபம் கொள்கிறான்.. நீரஜா இண்டர்வியூவிற்கு வந்திருந்தவர்களின் விவரங்கள் அடங்கிய ஃபைலைப் புரட்டிப் பார்க்கிறாள்.. யாமினியின் படத்தைப் பார்த்ததும் லேசாக அதிர்கிறாள்.. அவளை எங்கேயோ பார்த்த உணர்வு அவளுக்கு வருகிறது.. யாமினிக்கு வேலையைக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று தாமோதரன் சொல்வதை நீரஜா ஆதரிக்கிறாள்.. சித்தார்த்தன் பிடிவாதமாக இருக்கிறான்.. எது நடந்தாலும் அது நன்றாகவே நடக்கட்டும் என்று சொல்லி விட்டு நீரஜா போய் விடுகிறாள்..

மகாபலிபுரத்தில் யாமினியின் வீடு இருக்கிறது.. அப்பா பிரதாப், மகாபலிபுரத்தில் சிற்பங்களையும், கைவினை பொருள்களையும் விற்கும் கடையை நடத்துகிறவர்.. அம்மா அனுராதா புத்திசாலியான இல்லத்தரசி.. அண்ணன் யதுநந்தன் கல்பாக்கம் அனல் மின்நிலையத்தில் வேலை பார்க்கிறான்..

யாமினி இரவுகளில் தூக்கமின்றி ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி வானத்தை வெறித்துக் கொண்டிருப்பதை பல இரவுகளில் அனுராதா காண நேரிடுகிறது.. அதில் அனுராதா கவலை கொள்கிறாள்..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - III (மூன்றாம் ஸ்வரம்)

யாமினிக்கான அப்பாயிண்மெண்ட் ஆர்டரை சித்தார்த்தன் அனுப்பி வைக்கிறான்.. கடிதம் கிடைத்ததும் அதைப் பிரித்துப் படிக்காமல் தோட்டத்து ஊஞ்சலில் மறந்து வைத்து விட்டு வந்து விடுகிறாள் யாமினி.. காலையில் கொரியரில் வந்த கடிதம் இரவு வரை தோட்டத்து ஊஞ்சலின் மீதே இருக்கிறது.. காற்று பலமாக அடித்தும் தோட்டத்தின் சருகுகளைப் போலப் பறந்து போகாமல் இருக்கிறது..

மழை வருவதைப் போன்ற அறிகுறிகள் ஆரம்பிக் கின்றன.. பலமான காற்றடிக்கிறது.. கனமாக மரக்கிளைகள் கூட அந்தக் காற்றில் எழும்பிப் பறக்கிறது.. தோட்டத்து ஊஞ்சலில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதம் மட்டும் இரும்புக் குண்டைப் போல அசையாமல் நிலைத்திருக்கிறது.

இரவில் வரும் யதுநந்தனுக்காக வாசல் கேட்டைத் திறந்து விடப் போகிறாள் யாமினி.. காற்றில் பறந்து வந்த கடிதம் அவள் முன்னால் விழுகிறது.. அவள் கடிதத்தை கையில் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் காலடி வைத்த மறுநொடியில் மழை கொட்ட ஆரம்பிக்கிறது..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - IV (நான்காம் ஸ்வரம்)

யாமினி கலவரம் அடைகிறாள்.. அவளுக்கு சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனியில் வேலை கிடைத்திருக்கிறது என்பதில் யதுநந்தன் ஆச்சரியமடைகிறான்.. அவனும் அனுராதாவும் யாமினியை கிண்டல் செய்கிறார்கள்..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - V (ஐந்தாம் ஸ்வரம்)

யாமினி சித்தார்த்தனின் கம்பெனிக்கு வேலைக்குப் போக ஆரம்பிக்கிறாள்.. மகளிடம் மாற்றம் ஏற்படுவதில் அனுராதா சந்தோசப் படுகிறாள்.. தாமோதரனிடம் உண்டாகும் சகோதரப் பாசத்திற்கான காரணம் புரியாமல் யாமினி

திகைக்கிறாள்.. அவள் வேலைக்கு வந்த பின்பு அவனுக்கும் சித்தார்த்தனுக்கும் இடையே இடைவெளி ஏற்படுகிறது என்று அவளிடமும் சித்தார்த்தனிடமும் கோபப் படுகிறான் தாமோதரன்..

நிழல் ஆட்ட யுத்தம் - VI (ஆறாம் ஸ்வரம்)

அலுவலகத்தில் ரேகாவும் யாமினியும் தோழிகளா கிறார்கள்.. தாமோதரன் எவ்வளவுதான் கோபப் பட்டாலும் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் அவனிடம் மரியாதையுடன் பேசிப் பழகுகிறாள் யாமினி..

வெள்ளைக்காரர்களைப் பற்றிப் பேசினால் யாமினிக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது.. அதை அறிந்த தாமோதரனும் சித்தார்த்தனும் ஆச்சரியப் பட்டுப் போகிறார்கள்.. ஏனென்றால் அவர்களுக்கும் அதுபோன்ற உணர்வு உண்டு..

சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸின் பெரும் பான்மையான வியாபாரம் வெளிநாடுகளில் நடைபெறுகிறது.. பல வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளுடன் வியாபார ஒப்பந்தம் செய்துள்ள சித்தார்த்தனுக்கு வெள்ளைக்காரர்களைப் பிடிக்காது.. தாமோதரனுக்கும் அப்படியே.. அது ஏனென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது..

சித்தார்த்தன் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸின் மீது ஈடுபாடு கொண்டவன்.. தாமோதரன் காந்தியின் வழியை ஆதரித்துப் பேசுகிறான்..

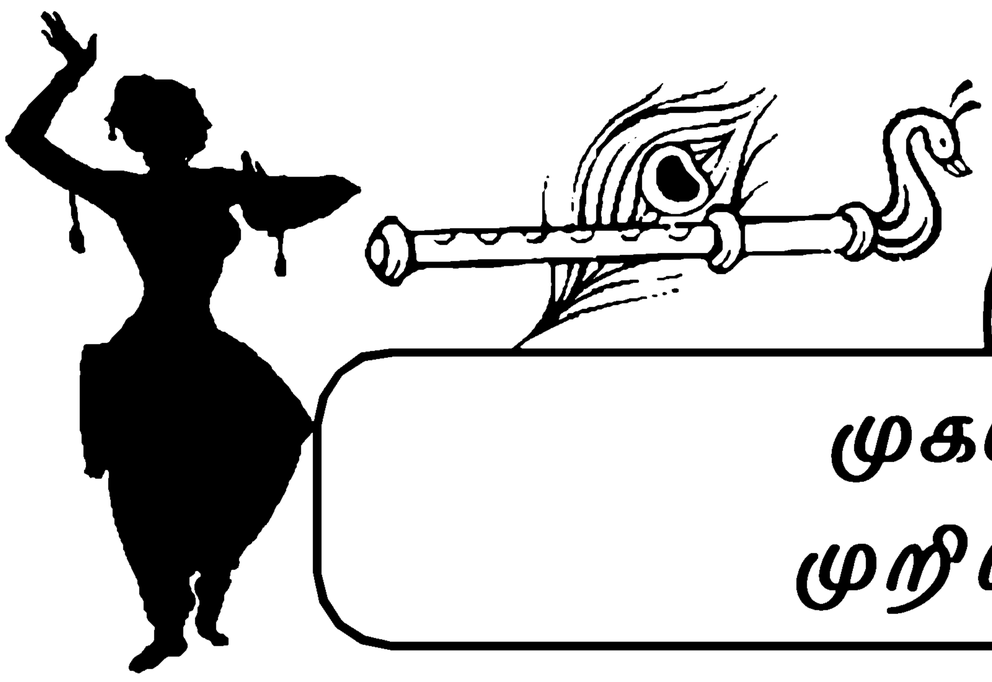
தாமோதரன் தாய் தந்தையைப் பார்க்க காஞ்சிபுரத்திற்கு வருகிறான்.. நீரஜாவின் மீது அவனுக்கு ஈடுபாடு இருப்பதை ஈஸ்வரன் உணர்கிறார்.. மகனின் ஆசை நிறைவேற வேண்டும் என்று ஏழைத் தகப்பனின் மனம் பிரார்த்திக்கிறது..

முத்துலட்சுமி ராகவன் எழுதிய

ஏழு ஸ்வரங்கள்...

ஏழாம் ஸ்வரம்

‘நிழல் ஆட்ட யுத்தம்...’

1

முகமறியா எதிரிகளை முறியடிக்க வழியேது..?

சென்னையிலிருந்து எழுபத்தியிரண்டு கி.மீ தொலைவில் இருக்கிறது காஞ்சிபுரம்..!

இது ஆயிரம் கோவில்களின் நகரம் என்று அழைக்கப் படுகிறது.. இந்துக்களின் ஏழு புனித நகரங்களில் ஒன்று காஞ்சிபுரம்.. என்று ஆன்மிகத் தலங்களைக் குறித்த வரலாறு எடுத்துரைக்கிறது..

பஞ்சபூதங்களில் நீராக திருவானைக் காவலிலும்.. நெருப்பாக திருவண்ணாமலையிலும்.. காற்றாக காளகஸ்தியிலும்.. ஆகாயமாக சிதம்பரத்திலும் தரிசனம் தரும் ஈசன்.. நிலமாக காட்சி தருவது காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோவில்தான்..

பல்லவர்களின் தலைநகரமாக விளங்கிய சிறப்பைக் கொண்டது காஞ்சிபுரம்..! இதன் மூலப் பெயர்கள் ‘கான்ஜியாம்பட்டி’ ‘காஞ்சிவரம்’ என்பவையாகும்.

காஞ்சிபுரம் ஒரு புனித தலம்..! ஏழாம் நூற்றாண்டின் பழமையான கைலாசநாதர் கோவில் இங்குதான் இருக்கிறது.. பல்லவ பெருமாள் கோவில், காரை திருநாதர் கோவில்களும் இங்குதான் உள்ளன.. விஷ்ணு கூர்ம (ஆமை) வடிவில் சிவனை வழிபட்ட கர் சர்பேஸ்வர கோவிலும் இங்குதான் உள்ளது.

வழக்கத்தீஸ்வரர் கோவிலும் இங்கேதான் உறைந்திருக்கிறது, இங்கே வழிபட்டால் வழக்குகள் தீரும் என்று நம்பப் படுகிறது..

இரவட்டேனசுர கோவில் பல்லவ மன்னர்களால் கட்டப்பட்டது.. தொல்பொருள் நினைவுச் சின்னமாக இந்தக் கோவில் பாதுகாக்கப் படுகிறது.. இந்தக் கோவிலில் உள்ள வட்டக் கருவறை பிரசித்தி பெற்றது.

ஆதிசங்கரர் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் என்ற காஞ்சிமடம் இங்குதான் உள்ளது.

காஞ்சியின் அடையாளமான அன்னை உமையவள் வசிக்கும் காஞ்சி காமாட்சியம்மன் கோவிலும் இங்குதான் உள்ளது.

உலகில் ஜனிக்கும் அத்தனை ஜீவராசிகளின் பாவ, புண்ணிய கணக்குகளை கணித்துக் கொண்டிருக்கும் 'சித்திர குப்தர்' கோவில் இங்கே இருக்கிறது.. சோழர்கள் கட்டிய கோவில் இது.. பஞ்சலோக சிலைகளாக அவரும், அருளாள தேவியும் இங்கு அருள் பாலிக்கிறார்கள்..

காஞ்சியின் புகழ்பெற்ற வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலும் இங்குதான் உள்ளது.

பதினான்காம், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் தஞ்சை நாயக்கர்கள் வழிபட்ட கோவில் இது.. சோழர்கள் கட்டியது..

108 திவ்ய தேசங்களில் ஒன்று இந்த காஞ்சி வரதராஜப் பெருமாள் கோவில்..! இந்தக் கோவிலை விஸ்வகர்மா கட்டியதாகச் சொல்கிறார்கள்..

இலங்கை ஆதி கேசவப் பெருமாளின் கோவிலும் இங்கே இருக்கிறது.. எட்டு கைகளுடன் காட்சி தருகிறார் பெருமாள்..!

இவ்வாறு கோவில்களால் சூழப் பட்டிருப்பதால் தான் காஞ்சியை ஆயிரம் கோவில்களின் நகரம் என்று அழைக்கின்றார்களோ என்னவோ..

காஞ்சி 'பட்டின் நகரம்..!' பட்டுப் புடவையென்றால் நினைவுக்கு வருவது காஞ்சிப் பட்டுதான்..

காஞ்சிப் பட்டு உடுத்தி..
கஸ்தூரி பொட்டு வைத்து
தேவதைபோல் நீ நடந்து
வர வேண்டும்.. - அந்த
திருமகளும் உன் அழகைப்
பெற வேண்டும்..

என்று திரைப்படப் பாடலே உண்டு.

இத்தகைய பெருமைகள் பல பெற்ற காஞ்சியின் பிரதான வீதியில் அரண்மனை போன்ற விவேகானந்தனின் மாளிகை இருந்தது.. அதன் நீண்ட சுற்றுச் சுவரின் மையத்திலிருந்த பிரம்மாண்டமான கேட்டை ஒட்டிக் கட்டப் பட்டிருந்த சிறிய அறையில் செக்யூரிட்டி காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.. வேகமாக வந்து நின்ற சித்தார்த்தனின் காரைக் கண்டதும் அவசரமாக வெளியில் ஓடி வந்து சல்யூட் வைத்து விட்டு கேட்டை அகலமாக திறந்து விட்டான்.. உள்ளே தள்ளி நின்ற மாளிகையை

நோக்கி நீண்டு சென்ற சாலையில் சித்தார்த்தனின் கார் வழுக்கிக் கொண்டு சென்றது..

வீட்டிற்கு முன்னால் வழவழப்பான பெரிய தூண்களுடன் அகன்று இருந்த போர்டிகோவில் முப்பது கார்களுக்கு மேல் நிறுத்தலாம் போல பரப்பளவு இருந்து.. சித்தார்த்தனின் கார் நின்றதும்.. வீட்டுக்குள் இருந்து ஓடிவந்த வேலையாள் கார்கதவைத் திறந்து விட்டு.. சித்தார்த்தனின் பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டான்..

“எப்படியிருக்க குமரகுரு..?”

“நல்லாயிருக்கேங்க சின்னய்யா.. எனக்கென்ன குறை..?”

“இன்னும் மேரேஜ் ஆகலையே.. அந்தக் குறையில்லையா..?”

சித்தார்த்தன் கேலியாக கேட்க.. அவனை விட இரண்டு வயது மூத்தவனான குமரகுரு என்னவோ பெண் பிள்ளையைப் போல முகம் சிவந்தான்.. அங்கே இல்லாத தூசியைத் தட்டியபடி சித்தார்த்தனுக்கு வணக்கம் சொல்வதையே தலையாய கடமையாகக் கொண்டிருந்த விமலாவை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான்..

“நம்ம வீட்டில வேல பாக்கிறவங்களுக்கு குறையே இருக்காதுங்க சின்னய்யா.. கல்யாணம் ஆகாட்டித்தான் என்ன..? தோதான பொண்ணைக் கண்ணில காண்பிச்சு கட்டி வைக்க நம்ம வீடு இருக்குதுங்களே சின்னய்யா..” என்று ஜொள்ளினான்..

“தோதான பொண்ண கண்ணில காட்டுமா..? எது..? நம்ம வீடா..?”

ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட சித்தார்த்தன் குமரகுருவின் பார்வை மையம் கொண்டிருந்த திசையைப் பார்த்து விட்டு..

“ஓ...!” என்று அர்த்த புஷ்டியோடு குரல் எழுப்பினான்.

“சின்னய்யா..?”

ஒன்றும் புரியாத சின்னக் கண்ணனைப் போல கேட்டபடி கேள்விக்குறியைப் போல உடலை வளைத்து நின்றான் குமரகுரு..

“நடத்து.. நடத்து..”

கேலியுடன் குமர குருவின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் நடந்தான் சித்தார்த்தன்.. அவன் பின்னாலே போகாமல் தேங்கி நின்ற குமரகுரு.. விமலாவை பார்த்து..

“ஹி..! ஹி..!” என்று இளித்து வைத்தான்..

“வாயை மூடுய்யா.. இப்பத்தான் கழுவி விட்ட வீட்ட ஜொள்ளு விட்டு ஈரமாக்கித் தொலைக்காதே.. இப்ப என்ன அலுவலுக்கு என்னப் பாத்து பல்லக் காட்டற..?” சிடுசிடுத்தாள் விமலா..

“என்ன விமலா இப்புடிச் சொல்லிப்புட்ட..?”

“எப்புடி சொல்லிப் புட்டேன்..?”

“என் மனசே தாங்கல விமலா.. நீயே இப்புடிச் சொல்லலாமா..?”

“யோவ்...! சும்மா நடிகர் திலகம் போல வேசம் கட்டின.. பொளந்து கட்டிருவேன்.. ஆமாம் சொல் லிட்டேன்.. மெட்ராஸே கதின்னு இருக்கிற சின்னய்யா..

அத்தி பூத்ததைப் போல காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்திருக்காரு.. அவருக்கு ஒரு வணக்கம் வைக்க விடறியா நீ..? நந்தியைப் போல குறுக்கால வந்து நின்னுக்கிட்டு ஊடுசால் ஓட்டற.. எனக்கு நல்லா வந்திரும் வாயில.. சொல்லிட்டேன்.. ஆமா.. பாத்து இருந்துக்க..”

இப்படிச் சொன்ன விமலா.. இளமையாக வாளிப்பாக இருந்தாள்.. கருப்பாக இருந்தாலும் களையாக இருந்தாள்.. அவள் முகத்தில் பதித்த விழிகளை அகற்ற முடியாமல் தவித்தான் குமரகுருபன்..

“விமலா...”

“என்ன..?”

“ஏன் புள்ள எப்பப் பார்த்தாலும் சிடுசிடுன்னு பேசற..?”

“நீ எதுக்குய்யா என்னப் பாக்கற..?”

“உன்னப் பாக்காம யாரப் பாப்பேன்..?”

குமரகுரு கிடைத்த வாய்ப்பில் உருகி வழிய ஆரம்பித்தான்.. விமலாவின் முகம் கோவைப் பழமாய் சிவந்தது..

“பேசாம போயிரு..” எச்சரித்தாள்..

இல்லையென்றால் என்ன செய்வாய் என்று எகிறுபவனா குமரகுரு..? அவன் சரணாகதியின் மொத்த உருவமாகி..

“உன்கூடப் பேசலைன்னா நிசமாவே நான் போயிருவேன் விமலா..” என்று படு உருக்கமாக சொன்னான்..

"இப்புடிப் பேச எங்கேய்யா கத்துக்கிட்ட..?"

எப்படி பந்தை வீசினாலும் விடாமல் சிக்சர் அடிப்பவனிடம் வியந்து போனாள் விமலா.. குதூகலமாகி விட்டான் குமரகுரு..

"உன்னக் கண்டா அத்தனை வித்தாரமும் தானா வருது புள்ள.."

"வரும்.. வரும்.."

குமரகுருவுக்கு வந்த பதில் கட்டையான கனத்த ஆண்குரலாய் இருந்ததில்.. குயிலினும் இனிமையான விமலாவின் குரலுக்கு என்னவானது என்று பதறிப் போனான் குமரகுரு..

"இம்புட்டு நேரமும் நல்லாத்தான பேசிக்கிட்டு இருந்த விமலா..? இப்ப மட்டும் ஆம்பளக் குரல்ல பேசறியே.. என்னம்மா ஆச்சு..?"

"அவளுக்கு ஒன்னுமே ஆகலை.. ஆம்பள பேசினா ஆம்பளை குரல்லதான பேசுவான்..? மடையா..!"

"ஆம்பள பேசறானா..?"

திகைத்துப் போன குமரகுரு.. அவனுக்கு முதுகு காட்டி நிற்பது விமலாவா இல்லை சந்திரமுகியா என்று அரண்டுபோனான்..

"விமலா.." நடுக்கத்துடன் அவன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு..

"என்ன..?" என்று கடுப்புடன் கேட்ட விமலாவின் குரல் அதே குயிலின் இனிமையோடுதான் இருந்தது..

"இப்ப நல்லாத்தான பேசறா.."

வாய் விட்டுச் சொன்ன குமரகுருவின் தோளை வலிமையான கரம் ஒன்று தட்டிக் கொடுக்கும் பாவனையில் ஓங்கி தட்டி வைத்தது..

“தோள் போச்சே..”

அலறியபடி திரும்பியவனின் எதிரே ஆஜானு பாகுவான ஜேம்ஸ் நின்றிருந்தான்.. அவன் கையில் சித்தார்த்தனின் கார் சாவி இருந்தது..

‘டிரைவருக்கு வீட்டுக்குள்ள என்ன வேலை..?’

பொசபொசவென ஆத்திரம் கொண்ட நோஞ்சான் குமரகுரு.. ஜிம்பாடி ஜேம்ஸை.. விளக்கின் சுடர் போன்ற விமலா ஏறெடுத்தும் பார்த்துவிடக்கூடாதென்று ஊரில் உள்ள அத்தனை கடவுள்களிடமும்.. சைவ, வைணவ பேதமின்றி வேண்டுதல்களை வேண்டி வைத்தான்..

அவன் வேண்டுதல்கள் கடவுள்களுக்கு தாமதமாகப் போய் சேர்ந்து விட்டன போலும்.. விமலா ஜிம் பாடி ஜேம்ஸைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்து குமரகுருவின் மனதில் புயலைக் கிளப்பி விட்டாள்..

‘சிறுக்கி மக..! என்னைக்காவது ஒருநாள்.. ஒரு பொழுது.. என்னைப் பாத்து இப்புடிச் சிரிச்சிருப்பாளா..?’ வயிறெரிந்தான் குமரகுரு..

அந்த எரிச்சலைத் தாங்க மாட்டாதவனாக.. ஜேம்ஸிடம் சிடுசிடுத்தான் குமரகுரு..

“நீ ஓட்ட வேண்டிய காரு போர்டிகோவில நிக்குது ஜேம்ஸீ.. வீட்டுக்குள்ள நிக்கல.. காரை ஓட்ட வந்தா காரை மட்டும் ஓட்டு..”

"ஏன்ப்பா..? உன்ன ஓட்டக் கூடாதுன்னு சட்டம் கிட்டம் இருக்கா..? இல்ல மத்தவங்கள ஓட்டிட்டுப் போகக்கூடாதுன்னும் இருக்கா..?"

சாவாதானமாக கேட்ட ஜேம்ஸின் பார்வை விமலாவை மேய்ந்தது.. அதை விமலா ஆட்சேபிக்காதில் சஹாரா பாலைவனமாக வறண்டு போனது குமரகுருவின் மனது..

'நான் சும்மா பாத்தாக் கூட சத்தம் போடறா.. இவன் காஞ்ச மாடு கம்மங்கொல்லயப் பாக்கறதைப் போல பாத்து வைக்கிறான்.. சின்னதாக் கூட முறைக்காம போஸ் கொடுத்துக்கிட்டு நிக்கிறாளே..'

அவள் போஸ் கொடுத்ததுடன் நின்று தொலைக்காமல் வெட்கப் பட்டும் தொலைத்ததில் குமரகுருவுக்கு நெஞ்சுவலி வரும்போல இருந்தது.. அவன் நெஞ்சைப் பிடித்தபடி ஜேம்ஸ் வீட்டை விட்டு வெளியில் போய்த் தொலைக்க மாட்டானா என்று ஏக்கத்துடன் பார்த்தான்.. ஜேம்ஸோ.. நகர்வேனா என்று சட்டமாக நின்றபடி விமலாவின் வெட்கத்தில் சிவந்த முகத்தைக் கடித்துத் தின்று விடுவதைப் போல பார்த்து வைத்தான்..

'இவன் விமலாவ ஓட்டிக்கிட்டுப் போகாம விட மாட்டான் போல இருக்கே.. கர்த்தரே..! காத்தருளும்..'

ஜேம்ஸைப் பற்றிய மனத்தாங்கலை ஏகாம்ப ரேஸ்வரரிடம் சொல்லி மதச் சண்டையை உண்டு பண்ணி விடக் கூடாது என்ற பொறுப்புணர்வுடன் கர்த்தரை அழைத்து கருணை மனுவை போட்டு வைத்தான் குமரகுரு..

கர்த்தர் குமரகுரவை காத்தருள வருவதற்குள் ஜேம்ஸ் விமலாவின் பக்கமாக நகர்ந்து விட்டான்..

பதறிப் போய் வழி மறித்த குமரகுரு..

“என்ன..? என்ன..?” என்று மூச்சிரைத்தான்..

“என்ன.. ‘என்னயென்ன..’?”

“உனக்கு என்ன வேணும்..?”

“சம்பளம் கூட வேணும்.. தர்றியா..?”

ஜேம்ஸின் எகத்தாளமான கேள்வியில்..

“களுக்..” என்று சிரித்து வைத்தாள் விமலா..

‘கழுத..!’ மனதுக்குள் வைது தீர்த்தான் குமரகுரு..

“அதை முதலாளி தருவாரு.. நீ இப்ப நடையைக் கட்டு..”

“எப்ப நடையைக் கட்டனும்னு எனக்குத் தெரியும்.. நீ ஒன்னும் சொல்ல வேணாம்.. நீ முதலாளி இல்லேல்ல..? என்னப் போல நீயும் இந்த வீட்டில வேலை செய்யறவன் தான்.. அத மனசில வைச்சுக்கிட்டுப் பேசிப் பழகு..”

குமரகுருவிடம் பேசும் பேச்சு.. பேச்சாக இருக்க.. ஜேம்ஸின் பார்வை விமலாவிடம் பேசிப் பழகச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.. அதையுணர்ந்த நாணப் புன்முறுவலை அவள் சிந்த அதை அப்படியே அள்ளிக் கொண்டான் ஜேம்ஸ்.. குமரகுருவின் நெஞ்சுவலி அதிகமானது..

“ஆகட்டும்ப்பா.. இனிமே பாத்துப் பேசிப் பழகறேன்..”

ஜேம்ஸின் வழியை பின்பற்றினான் குமரகுரு..! ஜேம்ஸிடம் சிந்திய புன்முறுவலில் சிறு துளியையாவது அவனிடமும் விமலா சிந்த மாட்டாளா என்ற நப்பாசையுடன் அவளைப் பார்த்தான்.. பசை போட்டு ஒட்டியதைப் போல உதடுகளை இறுக மூடிய வண்ணம் அவள் இல்லாத தூசியைத் தொடர்ந்து துடைக்க ஆரம்பித்தாள்..

‘அவனப் பாத்தா வர்ற சிப்பாணி என்னக் கண்டா மட்டும் ஏறக்கட்டி ஓடிப் போயிருது..’

சினத்துடன் விமலாவிடம் காட்ட முடியாத முறைப்பை ஜிம்பாடி ஜேம்ஸிடம் காண்பித்து வைத்தான் குமரகுரு.. அவன் புருவங்களை உயர்த்தியதில் மிரண்டு போனவனாக உடனடியாக ஜகா வாங்கி..

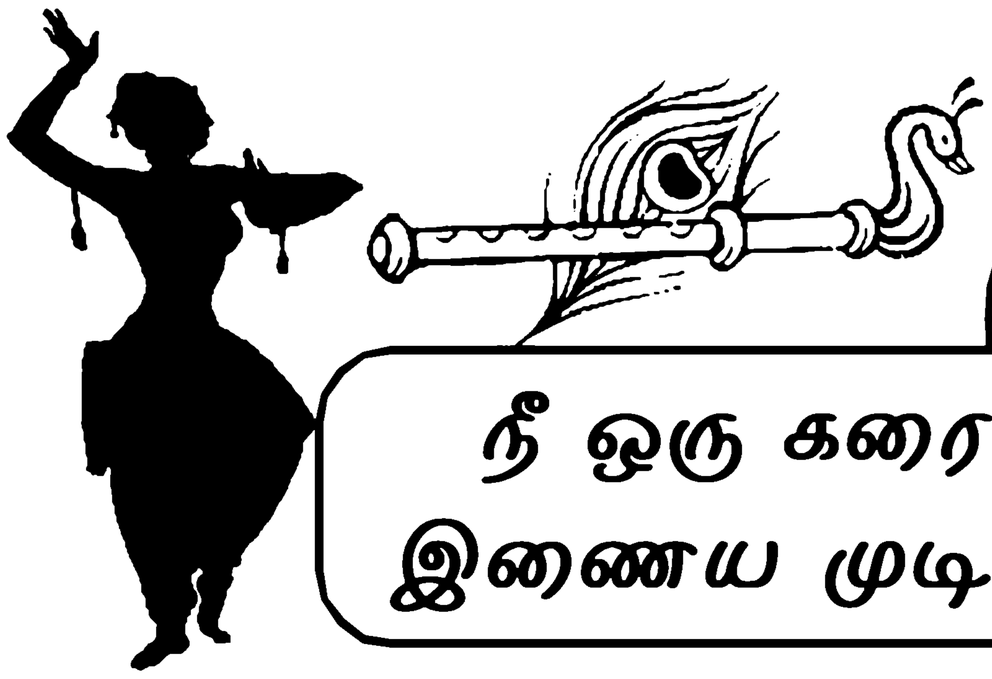
“ஹி.. ஹி..” என்று தழைந்தும் வைத்தான்..

‘அஃது..’ விறைப்பாக குமரகுருவை ஓர் பார்வை பார்த்து விட்டு..

“சின்னய்யாவோட கார் சாவிய கொடுக்க வந்தேன் விமலா.. சின்னய்யா எங்கே..?” என்று விமலாவிடம் கேட்டான் ஜேம்ஸ்..

‘ஏண்டா.. என்னப் பாத்தா உனக்கு ஆளாத் தெரியலையா..? உன் கண்ணு முன்னால நிக்கிற என்ன விட்டுட்டு.. அங்கிட்டு நிக்கிறவகிட்டக் கேள்வி கேக்கறியே.. உன்ன என்ன செஞ்சா தகும்டா..?’

ஜேம்ஸை தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாதென்று தெரிந்தும் கொலை வெறியானான் குமரகுரு..

2

நீ ஒரு கரையில்.. நான் ஒரு கரையில்.. இணைய முடியாமல் எதிரெதிர் திசையில்..

“இப்பத்தான் சின்னய்யா வந்தாரு..”

விமலா வாயெல்லாம் பல்லானாள்..

‘அது இவனுக்குத் தெரியாதா..?’ குமரகுரு வாயிலுள்ள பற்களையெல்லாம் கடித்து நொறுக்கியே தீருவது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டவனாக பல்லைக் கடித்தான்..

‘என் பேரத் தவிர.. வேற யார் பேரச் சொன்னாலும் இவளுக்கு பரவசம் வந்து கொட்டோ கொட்டுன்னு கொட்டிருமே..’

“அதான் எனக்குத் தெரியுமே..” கேலியாக சொன்னான் ஜேம்ஸ்..

அவன் என்னவோ அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து விட்டதைப் போல நாணிக் கோணிப் போன விமலா..

“போங்க.. உங்களுக்கு எல்லாமே கேலிதான்..” என்றாள்..

‘போ.. ‘ங்’.. கவா..?’

குமரகுருவின் காதுகளில் ஆசிட் பாய்ந்தது..

‘என்னப் பாத்தா ‘போ..’..? அவன்கிட்ட மட்டும் ‘போங்க..’ வா..?’

ஜேம்ஸை அவன் பார்த்த பார்வையில் கனல் தெரித்தது.. ஜேம்ஸோ குமரகுருவின் கனல்வீச்சை கண்டு கொள்ளாதவனாக.. அவனை ஓரக் கையால் ஒதுக்கி விட்டு..

“தள்ளுப்பா.. வழிய மறிச்சுக்கிட்டு நிக்கிற..” என்றான்..

அவன் ஒதுக்கி விட்டதே தள்ளி விட்டதைப் போலதான் இருந்தது.. சுவர் மீது விழுந்து வைத்த குமரகுரு.. அதை விமலா பார்த்து விட்டாளா என்று பதைபதைத்தான்..

அவள்தான் இதுபோன்ற குமரகுருவின் குப்புற விழுதல்களுக்காக காத்திருப்பதைப் போல அவன் மண் கவ்வுவதைப் பார்த்து வைப்பாளே..

“ஏய்யா.. அவரு ஒத்தக்கையால தள்ளி விட்டா இப்படியா விழுந்து வைப்ப..? சரியான புல்தடுக்கி பயில்வானுய்யா நீ..” என்று சொல்லி வைத்தாள்..

அவன் ‘புல் தடுக்கி பயில்வான்..’ என்றால் மெய்யான பயில்வான் யார்..?

கேட்கத்தான் நினைத்தான் குமரகுரு.. அதற்குள் விமலாவின் பார்வை ஜிம்பாடி ஜேம்ஸின் பாடியை அளந்து வைத்து மெய்யான பயில்வான் யார் என்பதை சொல்லாமல் சொல்லி வைத்தது..

அந்தச் சூழலில் இருந்து மீட்சியே கிடையாதா என்று ஏங்கிப் போன குமரகுருவின் ஆசிட் பாய்ந்திருந்த காதுகளில் அமிர்தம் வந்து பாய்ந்தது..

“இங்கே என்ன பண்ணற ஜேம்ஸ்..?”

பூஜையறையில் இருந்து வெளியே வந்த நிருபமா கேட்டு குமரகுரவிற்கு அவன் வேண்டிய மீட்சியைக் கொடுத்தாள்..

‘அப்புடிக் கேளுங்கம்மா..’ மனதுக்குள் குதூகலித் தான் அவன்..

“சின்னய்யா வந்திருக்காருங்கம்மா..”

குமரகுருவின் மனதை அவதானிப்பதைப் போல அவனைப் பார்வையால் கடுமையாக எச்சரித்தபடி நிருபமாவிடம் எதைச் சொன்னால் அவள் எப்பேற்பட்ட விசாரணையையும் மறந்து விடுவாளோ அதைச் சொன்னான் ஜேம்ஸ்..

“என்னது..! சித்தார்த் வந்திருக்கானா..?”

“ஆமாங்கம்மா..”

“எங்கே..? எங்கே..?”

நிருபமா பரபரத்தாள்... சித்தார்த்தனின் கார் சாவியைக் கொண்டு வந்திருந்த ஜேம்ஸீக்கு காரை விட்டு இறங்கி வீட்டுக்குள் வந்த சித்தார்த்தன் எங்கே போனான் என்று தெரியவில்லை..

சித்தார்த்தனின் பெட்டியைக் கையில் வைத்திருந்த குமரகுருவுக்கு அது தெரிந்திருந்தது.. அதைச் சொல்லி நிருபமாவிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று அவன் வாய் திறக்க முனைந்த போது அவனை முந்திக் கொண்டு பதில் சொல்லி விட்டாள் விமலா..

“சின்னய்யா மாடிக்குப் போயிட்டாரும்மா..”

“அப்பவே என்கிட்ட வந்து சொல்றதுக்கென்ன..?”

“அதுக்குத்தான்ம்மா வந்துக்கிட்டு இருந்தேன்.. அதுக்குள்ள ஐயா நிறுத்திட்டுப் போன காரை ஷெட்டில பார்க் பண்ணிட்டு சாவியோட டிரைவர் வந்திட்டாரும்மா.. அதை வாங்கி வைச்சுட்டு உங்களுக்கு தகவல் சொல்ல வரலாமுன்னா அதுக்கு விடுவேனான்னு இந்த ஆளு வாய் வளத்துக்கிட்டு நிக்குதும்மா..”

குமரகுருவின் வலித்த நெஞ்சம் வெடித்து விடும்போல ஆகிவிட்டது.. விமலா அவனைப் போட்டுக் கொடுத்துப் புண்ணியத்தைக் கட்டிக் கொண்டதைக் கூட அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிந்தது..

‘யாரு போட்டுக் கொடுத்தது..? விமலாதானே..’

ஆறுதல் ஜொள்ளத் தயாராகத்தான் இருந்தது அவனது நெஞ்சம்.. அந்த விமலா.. ஜேம்ஸை மட்டும் புருசன் பெயரைச் சொல்லாத அந்தக் காலத்து மனைவி மார்களைப் போல ‘டிரைவர் வந்திட்டாரு..’ என்று படு பதவிசாகச் சொல்லி விட்டு.. குமர குருவை எவனோ ஒரு தெருவில் போகிற வழிப்போக்கனைச் சொல்வதைப் போல ‘இந்த ஆளு வாய் வளத்துக்கிட்டு நிக்குது..’ என்று அஃறிணையில் சொன்னதைத்தான் குமரகுருவால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.. அதையும் அவள் ஜேம்ஸைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சொன்னாள் என்பதில் மலையுச்சியிலிருந்து குதித்து விடலாமா என்ற அளவுக்கு மனம் வெறுத்துப் போனான் குமரகுரு..

மகன் வந்து விட்ட செய்தியை உடனுக்குடன் அறிய முடியாமல் போய் விட்ட கோபத்தை அப்படியே குமரகுருவிடம் காண்பித்த நிருபமா அவனைக் காய்ச்ச ஆரம்பித்து விட்டாள்..

"உனக்கு எப்ப வாய் வளர்க்கனும்ங்கிற அறிவே கிடையாதா குமரா..?"

"இல்லேங்கம்மா.."

"என்ன இல்லே..? அறிவா..?"

"அதில்லம்மா.."

"அதுதான் இல்லேன்னு தெரியுதே.. ஜேம்ஸ் கார்ச் சாவியக் கொடுக்க வந்திருக்கான்.. விமலா அதை வாங்கி வைக்க நின்னிருக்கா.. ஊடே உனக்கு இங்கே என்ன வேலை..?"

"அம்மா.."

நெஞ்சைப் பிடித்து விட்டான் குமரகுரு.. ஜேம்ஸீக்கும் விமலாவுக்கும் ஊடே அவன் வந்து விட்டதாக நிருபமாவே சொல்லி விட்டாளே.. அப்படியென்றால் விமலா குமருகுருவுக்கு கிடைக்கவே மாட்டாளா..?

"கையில என்ன பெட்டி..?"

"சின்னய்யாவோடதும்மா.."

"அறிவு கெட்டவனே..! சித்தார்த்தோட பெட்டிய கையில பிடிச்சவன் அவன் பின்னாலேயே மாடிக்குப் போயி பெட்டியை அவன் ரூமில வைக்கனும்ங்கிற எண்ணமில்லாம இங்கே நின்னு வாய் வளர்த்துக்கிட்டு இருக்க.. உன்னை என்னதான் செய்கிறது..?"

"அம்மா.."

கடைசியில் தவறு செய்தவன் குமரகுருதான் என்று ஆகிவிட்டதே.. இல்லாத தூசியைத் துடைப்பதைப் போல பாவனை செய்து கொண்டிருந்த விமலாவும்.. அவளைக் கணக்குப் பண்ணக் கார் சாவியை சாக்காக வைத்துக்

கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்து நின்றிருக்கும் ஜேம்ஸீம் கடமை தவறாத பணியாள்கள் என்று ஆகிவிட்டதே..

‘இதுதான் உலகம்..!’

வாழ்வே மாயம் என்று ஆகிப் போன குமரகுருவை..

“இன்னும் ஏன் இங்கேயே நின்னுக்கிட்டு இருக்கே..?” என்று சுட்டெரிக்கும் விழிகளால் சுட்டெரித்தாள் நிருபமா..

‘எங்கே போகச் சொல்றாங்க..? காவியை உடுத்திக் கிட்டு காசி, ராமேஸ்வரம்ன்னு போகச் சொல்கிறாங்களோ..’ பற்றற்ற பார்வை பார்த்தான் குமரகுரு..!

“அடச்சீ..! என்னமோ கமண்டலத்த கையில பிடிச்சுக்கிட்டு நிக்கிறதைப் போல பாக்கறயே... சித்தார்த்தோட பெட்டியத்தான் கையில பிடிச்சுக்கிட்டு இருக்கே..? மாடிக்குப் போயி அவன்கிட்ட பெட்டியைக் கொடு..”

அவனுக்கான பாதையைக் காட்டி தடுத்தாட் கொண்டாள் நிருபமா.. அம்பிகையின் வடிவாய் நின்றவளை பக்திப் பரவசத்துடன் பார்த்தபடி தப்பித்தேன் பிழைத்தேன் என்று மாடியேறினான் குமரகுரு..

“விமலா.. ஜேம்ஸ்கிட்டக் கார்ச் சாவியை வாங்கி வைச்சுட்டு கிச்சனுக்குப் போயி பார்வதம் கிட்டச் சொல்லிச் சூடா காபி, டிபன் எடுத்துக்கிட்டு மாடிக்கு வா..”

நிருபமா உத்தரவிட்டு விட்டு விரைவாக மாடியேறினாள்.. தனித்து நிற்கும் ஜேம்ஸ் விமலாவிடம் என்னவெல்லாம் கடலை வறுக்கப் போகிறானோ என்று பதைத்துப் போன குமரகுருவால் மாடியிறங்க முடியாமல் போய் விட்டது..

அவன் பின்னாலே நிருபமா மாடியேறிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற நினைவில்.. மாடிக்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டுமென்ற கட்டாயத்துக்கு ஆளானான் குமரகுரு..

ஓடோடிப் போய் சித்தார்த்தனின் ரூமில் பெட்டியை வைத்து விட்டுத் திரும்பி வந்து ஜேம்ஸின் கடலை வறுத்தலை நிறுத்தியாக வேண்டும் என்ற கடமை உணர்ச்சியுடன் அவன் ஓடினான்..

என்னதான் அவன் ஓடினாலும்.. கிடைக்கும் ஓரிரு வினாடிகளில்கூட ஓராயிரம் கடலைகளை வறுத்து விடும் வல்லமை படைத்தவன் ஜேம்ஸ் என்ற உண்மை குமரகுருவின் நெஞ்சை வாள் கொண்டு அறுத்தது..

எதையும் தாங்கும் இதயம் படைத்த அவனாலேயே இதைத் தாங்க முடியவில்லை.. காற்றைப் போல வேகமாக ஓடி கதவைத் தட்டியவனை முறைத்தான் சித்தார்த்தன்..

“திறந்திருக்கிற டோரை ஏன் உடைக்கிற..?”

“பெட்டி சின்னய்யா..”

“வைச்சுட்டுப் போ..”

விட்டால் போதும் என்று பெட்டியை வைத்து விட்டு ஓடியவனை விசித்திரமாகப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

‘இவனுக்கு என்னவாச்சு..?’

அதற்கு மேல் அவனை யோசிக்க விடாமல் அறைக்குள் வந்து விட்டாள் நிருபமா..

“சித்தார்த்..”

“மாம்..”

மகனைத் தழுவிக் கொண்டவளின் கண்களில் நீர்துளிகள்..

“என்னடா இப்படிப் பண்ணிக்கிட்டு இருக்க..?”

“எப்படிப் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன்..?”

“சென்னையிலேயே ஸ்டே பண்றயே.. உன்னோட வேர் இந்த காஞ்சிபுரத்திலேதான் இருக்குது சித்தார்த்.. அதை மறந்திராதே..”

“என்ன சொன்னீங்க..?”

லேசான அதிர்வுடன் தாயைப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்.. அவன் மனதில் நிழலாக பல பிம்பங்கள் எழுந்தன..

“நரசிம்ம பல்லவா..” என்ற குரல் கேட்டது..

“சொல்வதைக் கேள் ஆதித்த கரிகாலா..!” மற்றொரு குரல் முதல் குரலைத் துரத்தியது..

“பாண்டியர்களின் அரியணையை எரித்ததிற்கான நியாயத்தைப் பெற்று வா மாறவர்மா..!” இன்னொரு குரல் கட்டளையிட்டது..

“இந்த ஒற்றை வைரத்தைக் கொண்டு உலகையே வாங்கலாம் ரவிவர்மரே..! ஒரு சின்னஞ்சிறு பெண்ணின் மனதை வாங்க முடியாது..” தேம்பியது ஒரு பெண்குரல்..

“நீ கங்காதேவியின் கணவனாக இருக்கலாம் குமார கம்பண்ணா..! இந்த மைதிலிக்கும் நீயே மணவாளன்..! ஒன்றை நினைத்து விட்டால் அதிலேயே நிலைத்து நிற்கும் இந்த மைதிலி உனக்காகவே வாழ்வாள்.. உனக்காகவே உயிரையும் விடுவாள்..” வீரத்துடன் முழங்கியது வேறொரு பெண்குரல்..

“ஆதவா..! காந்தியின் வசீகரம் ஓர்வகை.. நேதாஜியின் வசீகரம் அதற்கு நேர் எதிர் திசை.. எந்தத் திசையில் நீ பயணிக்கப் போகிறாய்..?” என்றது ஓர் குரல்..

தலையில் சுழன்ற குரல்களின் ஒலிக் கலவையில் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான் சித்தார்த்தன்..

“சித்..! உனக்கு என்ன ஆச்சு..?” நிருபமா பதறினாள்..

ஜேம்ஸீடன் தனித்துப் பேச கிடைத்த சந்தர்பத்தை பயன் படுத்திக் கொள்ள விடாமல் படிகளில் உருண்டு வந்து ஊடே எழுந்து நின்று விட்ட குமரகுருவை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டியபடி காபி டிபனுடன் வந்த விமலா திகைத்தாள்..

‘இப்பத்தானே சின்னய்யா ராஜா போல மாடியேறி வந்தாரு..?’

அவளுக்கு என்னவோ சித்தார்த்தனைப் பார்த்தால் ஓர் அரசனைப் பார்த்ததைப் போலதான் இருக்கும்.. சித்தார்த்தனின் கம்பீரம் அத்தகையது.. அவனுடைய நிமிர்ந்த நடையும்.. நேர்கொண்ட கண்டிப்பான பார்வையும்.. உயரமான அளவான உடல் கட்டும்.. தோரணையும்.. ‘நான் ராஜாதி ராஜன்..!’ என்று சொல்லாமல் சொல்வதில் விமலா சித்தார்த்தனைக் கண்டு விட்டால் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்று விடுவாள்..

விமலாவை திரும்பிப் பார்த்த நிருபமா அவள் கையிலிருந்த காபிக் கப்பை எடுத்து சித்தார்த்தனிடம் நீட்டி..

“முதலில் இதைக் குடி சித்..! உன் தலைவலி பறந்து போயிரும்..” என்று கவலையுடன் சொன்னாள்..

‘தலைவலிதானா..!’ விமலா நிம்மதியானாள்..

அதற்குள் சுதாரித்துக் கொண்ட சித்தார்த்தன்..

“ஈஸி மாம்..” என்று அவள் கைவிரல்களைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தான்..

‘பிள்ளைன்னா இப்படி இருக்கனும்..’ விமலா நினைத்துக் கொண்டாள்..

சித்தார்த்தன் நிருபமாவிடன் பாசத்தைக் கொட்டுவான்.. ஒட்டுதலாக இருப்பான்.. ‘மாம்.. மாம்..’ என்று நிருபமாவின் பின்னாலே நிழலாகச் சுற்றுவான்..

அப்படியெல்லாம் அம்மாவிடம் பாசமழையைப் பொழிந்தவன் எம்.பி.ஏ படிக்க வெளிநாடு சென்று வந்து.. தனியாக சென்னையில் ‘சித்தார்த்தன் குரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸ்..’ ஆரம்பித்த பின்பு அடியோடு மாறிவிட்டான்.. தண்ணீர் குடிப்பதைப் போல வெகு இயல்பாக வெளிநாடுகளுக்கு பறந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு காஞ்சிபுரத்திற்கு வருவதற்கான வழி மறந்து போய் விட்டது என்று நிருபமா அடிக்கடி புலம்புவாள்.. பிள்ளைப் பாசத்தில் அவள் தவிக்க.. சித்தார்த்தனோ தாய்பாசத்தை மறந்து கம்பெனியே கதியென்று அல்லும் பகலும் அன்னையின் நினைவின்றி வேலையில் மூழ்கி விட்டான்..

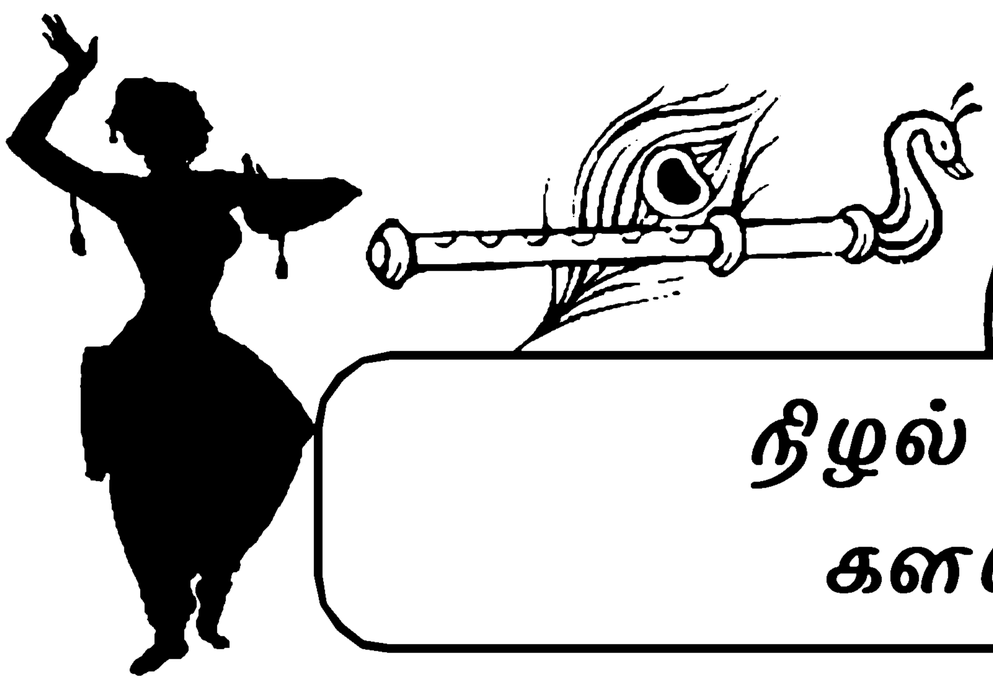
“செம டிராபிக்..! நானே டிரைவ் பண்ணிக்கிட்டு வந்ததில தலைவலி.. ஜஸ்ட் கொஞ்ச நேரம் ரிலாக்ஸ் பண்ணினா சரியாப் போயிரும்.. இதுக்குப் போயி பதட்டப் படுவாங்களா..?”

“இதுக்குத்தான் ஜேம்ஸைக் கூப்பிட்டுக்கிட்டுப் போயிருன்னு சொல்றேன்.. நீ கேட்டாத்தானே..?”

அன்னை, மகனின் உரையாடலைக் கேட்ட விமலாவின் அடி வயிற்றில் 'பகீர்' என்ற கலக்கம் ஏற்பட்டது.

'ஜேம்ஸ் சென்னைக்குப் போயிருவானா..?'

அவளால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை.. அதே சமயம் குமரகுருவுக்கு அந்த ஆணை வந்தால் அவன் விமலா இருக்குமிடத்தை விட்டுச் செல்ல மாட்டான் என்ற நிச்சயத்தில் அவள் மனம் ஆடியது..

3

நிழல் ஆட்ட யுத்தங்களின் களமாக என் இதயம்..!

ஜேம்ஸைக் குறித்து ஏன் அந்த நிச்சயம் எழவில்லை..?

விமலாவுக்கு துயரமாக இருந்தது.. நிருபமாவின் ஆலோசனைக்கு சித்தார்த்தன் என்ன மறுமொழியைச் சொல்லப் போகிறானோ என்ற ஏக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்..

"ஜேம்ஸீக்குத்தான் டிரைவிங் தெரியுமா..? என் கம்பெனியில வொர்க் பண்ற டிரைவர்ஸீக்கு டிரைவிங் தெரியாதா..?" என்று கேட்டு விமலாவின் கலக்கத்தைப் போக்கி காருண்யம் காட்டினான் சித்தார்த்தன்..

"ஏன் சித்..? நிருமபா குருப் ஆஃப் கம்பெனீஸ் உன்னுடையதில்லையா..? உன் கம்பெனின்னு பிரிச்சுப் பேசறியே.." வருத்தத்துடன் கேட்டாள் நிருபமா..

"நான் அப்படி மீன் பண்ணல மாம்..! என்னதான் இருந்தாலும் சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனி என்னோட உழைப்பிலும் இன்வெஸ்ட்மெண்டிலும் உருவான கம்பெனியில்லையா..?"

சித்தார்த்தனின் கேள்வியில் பெருமைகொண்டாள் நிருபமா.. அவன் அப்படித்தான் இருந்தான்.. பரம்பரை கோடிஸ்வரன் அவனுக்கான மூலதனத்திற்கு பரம்பரைச் சொத்துக்களையும் பேங்க் பேலன்ஸையும் எதிர் பார்க்காமல் பேங்க் லோனையும், நண்பர்களிடம் கடனையும் வாங்கினான்.. தொழில் தொடங்கினான்.. வாங்கிய கடனை வட்டியுடன் திரும்ப அடைத்தான்.. இது என் கம்பெனி என்று விஸ்வரூபம் எடுத்து தாயின் முன்னால் நின்றான்..

"என்னவோ போடா சித்..! எனக்குன்னு இருக்கிற ராஜ்யத்திலே ராஜாவா நான் உட்காருகிறதில என்ன பெருமை..? போரில ஜெயிச்சுக் கிடைக்கிற ராஜ்யத்திற்கு ராஜாவாகிறதுதான் எனக்குப் பெருமைன்னு நீ சொல்கிறதைப் போல இருக்கு.. இதை நீ சொல்லலைடா.. இந்தக் காஞ்சிபுரத்தோட மண் உன்னை இப்படியெல்லாம் சொல்ல வைக்குது.."

நிருபமா விமலாவின் கையிலிருந்த டிபன் தட்டையும் வாங்கிக் கொண்டு கையசைத்தாள்.. அந்தக் கையசைவில் வெளியேறி விட்டாள் விமலா.. காபிக் கப்பை அங்கிருந்த டீபாயில் வைத்த நிருபமா மகனிடம் டிபனை நீட்டினாள்..

"முதலில் இதைக் காலி பண்ணு.."

நிருபமா சொன்ன வார்த்தைகளில் நிலைத்து நின்ற சித்தார்த்தன் அதைக் கவனிக்கவில்லை..

‘காஞ்சியின் மண்..!’

அவன் தலை சுழன்றது.. அந்த வார்த்தைகளில் பொதிந்து நின்ற ஏதோ ஒன்று அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது..

“சித்தார்த்..”

நிருபமாவின் அழுத்தமான அழைப்பில் அவள் நீட்டிய டிபன் தட்டை வாங்கிக் கொண்டான் சித்தார்த்.. ரசித்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.. அதைக் கனிவுடன் பார்த்தாள் நிருபமா..

“செம டேஸ்ட் மாம்..”

“இந்த டேஸ்டுக்காகவாவது நீ அடிக்கடி காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்துட்டுப் போகக் கூடாதா சித்..?”

“டைமே இல்லைம்மா..”

“நீ நினைச்சா டைமை உருவாக்கிக்க முடியும்..”

“பார்க்கலாம்.. ஆமாம்.. நீங்க ஏதோ சொன்னீங்களே..”

“என்ன சொன்னேன்..?”

“நான் சொல்லலை.. இந்தக் காஞ்சிபுரத்தோட மண் என்னை சொல்ல வைக்குதுன்னு சொன்னீங்க..”

“அதுவா..? இந்தக் காஞ்சிபுரத்தை ஆண்டவங்க அப்படிப்பட்ட மன்னர்களா இருந்திருக்காங்க சித்தார்த்..! பல்லவர்களோட காலம் காஞ்சியோட பொற்காலம்ன்னு சொல்லுவாங்க.. இந்தக் காஞ்சிபுரம் பல்லவ நாட்டின் தலைநகரமா இருந்தது.. மதுரையும், தஞ்சாவூரும்

பாண்டிய, சோழ மன்னர்களோட தலைநகரமா பெருமயுடன் நின்னப்ப.. காஞ்சியைத் தலை நகரமாக்கி பெருமை கொள்ள வைத்தவங்க பல்லவ மன்னர்கள்..”

“அடேங்கப்பா..! ஹிஸ்டரியைக் கரைச்சுக் குடிச்சிருக்கீங்க..”

“என்னோட அப்பா பொலிடிகல் லீடர்ங்கிறத மறந்திட்டயா..?”

“மறக்க முடியுமா..? அவரோட பேரன்தான நீங்கிற ஐடெண்டியை மாத்த எந்த அளவுக்கு போராடியிருக்கேன்..!”

“எதுக்குப் போராடனும்..? தி கிரேட் வரதராஜனோட பேரன்னு நீ சொன்னா டெல்லியில உனக்குத் தனி மரியாதையே கிடைக்கும்.. நீதான் தாத்தாவோட நேமை யூஸ் பண்ண மாட்டேன்னு சொல்லிட்ட..”

“எனக்கு எனக்கான மரியாதைதான் வேணும் மம்மி.. தி கிரேட் விவேகானந்தனோட நேமையே நான் யூஸ் பண்ணிக்கிட்டதில்ல.. அவரோட மகன்ங்கிற ஐடெண்டியில நான் வளர்கிறத விட சுயமா வளரனும்னு நினைக்கிறவன் நான்.. டாடி பெயரையே பயன் படுத்திகாதவன்.. தாத்தாவின் பெயரைப் பயன் படுத்திக்குவேனா..?”

“அப்படிச் சொல்லித்தான எலக்சனில நிக்க மாட்டேன்னு தட்டிக் கழிச்சிட்ட.. அப்ப மட்டும் நின்னிருந்தா இந்நேரத்துக்கு உன்னை எங்கப்பா பவர்புல்லான சென்ட்ரல் மினிஸ்டரா ஆக்கியிருப்பார்.. அவர் கிங் மேக்கர்டா.. அவரோட கட்சியில அவருக்கிருக்கிற செல்வாக்கைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாது.. ஆறு தரம் எங்கப்பாதான் தமிழ்நாட்டுக் கிளைக்குத் தலைவரா இருந்திருக்கார்.. இப்பவும் இவர்

சொல்கிற ஆள்களுக்குத்தான் தமிழ்நாட்டுக் கிளையோட தலைவர் பதவி கிடைக்குது..”

“மாம்..! எனக்கு இந்தப் பேச்சில இண்ட்ரெஸ்ட் இல்ல..”

“விட்டுட்டாப் போச்சு..”

“இந்தப் பேச்சைத்தான் விடச் சொன்னேன்.. காஞ்சியைப் பத்தின பேச்சை விடச் சொல்லலை..”

“காஞ்சியை தலைநகரமாக்கி இதன் அரியணையில உட்கார்ந்த நரசிம்ம பல்லவன் சாளுக்கியர்கள் மேல படையெடுத்து வாதாபியை ஜெயிச்சு அதுக்கும் மன்னன் ஆனான்.. அதன் மூலமா.. பரம்பரையா வந்த மன்னனா மட்டும் இல்லாம வாள் முனையில நாட்டை வென்று அதுக்கும் மன்னனா அரியணையில உட்கார்ந்தான்..”

டிபனை ஸ்பூனில் எடுத்துக் கொண்டிருந்த சித்தார்த்தனனின் கை அப்படியே நின்றது.. அவன் மனதில் ரதம் ஓடியது.. அதில் வாளேந்திய நரசிம்ம பல்லவனாக அவன் உட்கார்ந்திருந்தான்..

‘என்னடா இது..?’

அவன் தலையைக் குலுக்கி அந்த நினைவை விரட்டியடித்தான்..

“அவனுக்கடுத்து இந்த காஞ்சியை வென்று மன்னனா ஆனவன் ஆதித்த கரிகாலன்..! சோழநாட்டின் பட்டத்து இளவரசனா இருந்தும் கடைசி வரைக்கும் சோழர்களின் தலைநகரமான தஞ்சாவூர் பக்கம் தலை வைத்துக் கூட படுக்காம அவன் ஜெயிச்ச காஞ்சியிலேயே குடியிருந்தவன்..”

"எனக்கு சோழவளநாடு தேவையில்லை பாட்டா..! தினவெடுத்த என் தோள்கள் உள்ளன.. கூரிய வாள் முனை உள்ளது.. யுத்தத்தில் நாடுகளை வென்று அதற்கு அரசனாக முடி சூட்டிக் கொள்வேன்.."

சித்தார்த்தனின் மனதில் கர்ஜனை எழுந்தது.. எங்கே அதை வாய் விட்டுச் சொல்லித் தொலைத்து விடுவோமோ என்று அஞ்சினவனாக இந்நினைவையும் தலையைக் குலுக்கி அனுப்பி வைத்தான் அவன்..

"ஆதித்த கரிகாலன்தான் இப்படின்னா.. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் இவனைப் போலவே இருந்தான்.. பாண்டியர்களோட அரியணையை எரிச்ச சோழர்களைப் பழி வாங்க காஞ்சிபுரத்தைத்தான் முதலில் அவன் கைப்பற்றி இதன் ராஜாவா ஆனான்.."

சித்தார்த்தனின் மனதில் குதிரை ஓடியது.. புயல் வேகத்தில் பறந்த புரவியின் மீதிருந்த வாலிபன் திரும்பிப் பார்த்தான்.. சித்தார்த்தனனின் இதயத் துடிப்பு அதிகரித்தது..

அந்த வாலிபனின் முகம் சித்தார்த்தனனின் முகம் போலவே இருந்தது..

"பாண்டியர்கள் கையில் இருந்த காஞ்சியை காப்பாற்றன்னு ஒரு மன்னன் வந்தான்.. அவன்தான் சேர நாட்டு ராஜா ரவிவர்மன்..! காஞ்சியை ஜெயித்து இதன் அரியணையில உட்கார்ந்தான்.."

புரவி போய் பளீரென்று ஒளிர் விட்ட ஒற்றை வைரமொன்று சித்தார்த்தனனின் கண்களை கூச வைத்தபடி தோன்றியது.. அதன் ஒளிர்வில் கண்களை

இறு மூடிய சித்தார்த்தனை நிருபமா கவனிக்கவில்லை.. அந்த ஒற்றை வைரம் ஒருவனது மார்பில் புரண்ட தங்கச் சங்கிலியில் பதிந்திருந்தத.. அந்தத் தங்கச் சங்கிலியை அணிந்திருந்தவன் சிவந்த நிறத்துடன் வெற்று மார்பை பட்டுத் துணியால் போர்த்தியிருந்தான்.. தலைமுடியை ஒரு பக்கமாக வாரி ஆண்டாள் போல கொண்டையிட்டிருந்தான்.. நெற்றியில் சந்தனத் தீற்றுடன் இருந்தவனின் கவர்ச்சியான முகம் சித்தார்த்தனைப் பார்த்து சிரித்தது..

‘நானா..?’

சித்தார்த்தன் ஸ்தம்பித்தான்.. கேரளத்து ராஜா ரவிவர்மனின் முகம் சித்தார்த்தனின் முகம் போலவே இருந்ததில் சித்தார்த்தனின் மனதில் புயலடித்தது..

“ரவிவர்மன் காப்பாற்றிக் காத்த காஞ்சியைக் காக்க.. மதுரையை மீட்க வந்த குமார கம்பண்ணா வந்தான்.. விஜயநகரப் பேரரசின் இளவரசன் இவன்.. காஞ்சியை ஜெயிச்சு இதன் ராஜாவா அரியணையில உட்கார்ந்தான்..”

வைரத்தின் ஒளிர்விற்காக கண்களை இறுக மூடியிருந்த சித்தார்த்தனனின் மனக் கண்ணில் கனவு போல அந்த காட்சி தோன்றியது.

மதுரை மீனாட்சியம்மன் தோன்றி வாள் ஒன்றை வரமாக கொடுக்கிறாள்... கை கூப்பி மண்டியிட்டு அந்த வாளைப் பெற்றுக் கொள்கிறவனின் நெற்றியில் வைணவத்தின் அடையாளமான ‘ψ’ நாமம் துலங்குகிறது..

அவன் ரங்கநாதரின் திருவுருவச் சிலையை தேரில் அமர்த்தி அரங்கனை முன்னிருத்திப் படையை நகர்த்துகிறான்..

போர் முழக்கமிட்டவனின் முகம் அச்சு அசப்பில் சித்தார்த்தனனின் முகம் போலவே இருந்ததில் சித்தார்த்தன் கண்களை திறந்து விட்டான்..

“இப்படி.. காஞ்சிபுரத்தை ஆண்ட ராஜாக்கள் எல்லாம் உன்னைப் போல சின்ன வயசிலேயே ராஜ்யத்தைச் சுயமா ஜெயிச்சு அதன் ராஜாக்களா ஆனவங்களாத்தான் இருந்திருக்காங்க.. இந்த மண்ணில் பிறந்த நீ மட்டும் எப்படி இருப்ப..? அதைத்தான் சொன்னேன்..”

டிபனைக் காலி செய்து விட்ட மகனுக்கு காபிக் கப்பை எடுத்துக் கொடுத்தபடி சொன்னாள் நிருபமா.. காபியை உறிஞ்ச ஆரம்பித்த சித்தார்த்தனனின் தலைவலி சற்றுக் குறைவதைப் போல இருந்தது..

“நீரு எங்கேம்மா..?”

“அவ கம்பெனிக்கு போயிருக்கா.. நீ வந்திருக்கிறதச் சொன்னா டாடியும் அவளும் அடுத்த செகண்டிலேயே இங்கே இருப்பாங்க.. சொல்லட்டுமா..?”

“வேண்டாம்.. அவங்க வருகிறப்ப வரட்டும்..”

“அதுவும் சரிதான்.. சஸ்பென்ஸா இருக்கும்.. அதுக்குள்ள நீ கிளம்பி ஓடிற மாட்டயே..?”

“நோ.. நோ.. ஆக்சுவலா மாம்.. லாங் பீரியட் ஃபாரின் டிரிப்புக்கு நான் கிளம்ப வேண்டியிருக்கிறதாலதான் காஞ்சிபுரத்துக்கே நான் வந்தேன்.. நம்ம ஃபேமிலி கூட டைம் ஸ்பெண்ட் பண்ணனும்ங்கிற ஆசை..”

பாசத்துடன் மகனின் தலையைக் கோதிவிட்ட நிருபமா..

“நீ இங்கிருந்தே சென்னைக்குப் போய் வரலாம் சித்.. அதுக்கும் மாட்டேன்னு சொல்லிட்ட..” என்று மனத்தாங்கலுடன் சொன்னாள்..

“அது கன்வினியண்டா இருக்காதும்மா..”

“ம்ப்ச்.. மேரேஜ் பண்ணிக்கடா.. அப்பவாவது என் மகன் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டு அவன் வொய்போட சென்னையில தனிக்குடித்தனம் பண்றான்னு எனக்கு நிம்மதியா இருக்கும்..”

“ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா..?”

அடுத்த சிலநிமிடங்களில் மனதில் எழுந்த நிழல் போன்ற பிம்பங்களிலிருந்து வெளியே வந்து விட்டான் சித்தார்த்தன்.. தாயுடன் அரட்டை அடித்தான்..

“உனக்கேண்டா என் அப்பாவோட அரசியல் பார்வையைப் பிடிக்கலை..?”

“தெரியலை.. பட்.. பிடிக்கலை..”

“உன்னைப் பெரிய அளவில கொண்டு போகனும்னு அப்பா ஆசைப்பட்டார்..”

“இப்பவும் நான் படா பிக் மேன் தான் மம்மி.. தி கிரேட் பிஸினெஸ் மேக்னெட் சித்தார்த்தன்..”

“இல்லேன்னு யார் சொன்னது..?”

மகனைப் பார்த்த நிருபமாவின் விழிகளில் தாய்மை கலந்த பெருமிதம் வழிந்தோடியது.

“உன்னோட டாடி... காஞ்சிபுரத்தில இருக்கிற அவரோட பரம்பரைத் தொழிகளையெல்லாம் தாண்டி

புதுசா ஒரு பிஸினெஸ் ஆரம்பிக்கனும்னு நினைச்சார்.. நிருபமா குருப் ஃஆப் கம்பெனிஸை ஆரம்பிச்சு ஜெயிச்சுக் காட்டினார்.. அவரோட மகன் நீ.. விவேகானந்தனோட மகன்ங்கிற அடையாளத்தையும் தாண்டி.. சித்தார்த்தோட டாடி விவேகானந்தன்னு சொல்ல வைச்சிட்ட.. ஐ ரியலி அப்ரிசியேட் யு..”

“எனக்கு அப்ரிசியேட் இல்லியா.. நிருபமா..?”

“எனக்கே அப்ரிசியேட் தர மாட்டாங்க.. உங்களுக்கு எப்படித் தருவாங்க டாட்..? மம்மிக்கு அவங்களோட செல்ல மகன்தான் உயர்த்தி..”

அறைவாசலில் குரல்கள் கேட்டன.. விவேகானந்தனும் நீரஜாவும் வந்து விட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சித்தார்த்தன் திரும்பாமலே..

“ஏய்ய் வாலு..! உனக்கு எதுக்கு இத்தனை பொறாமை..?” என்றான்..

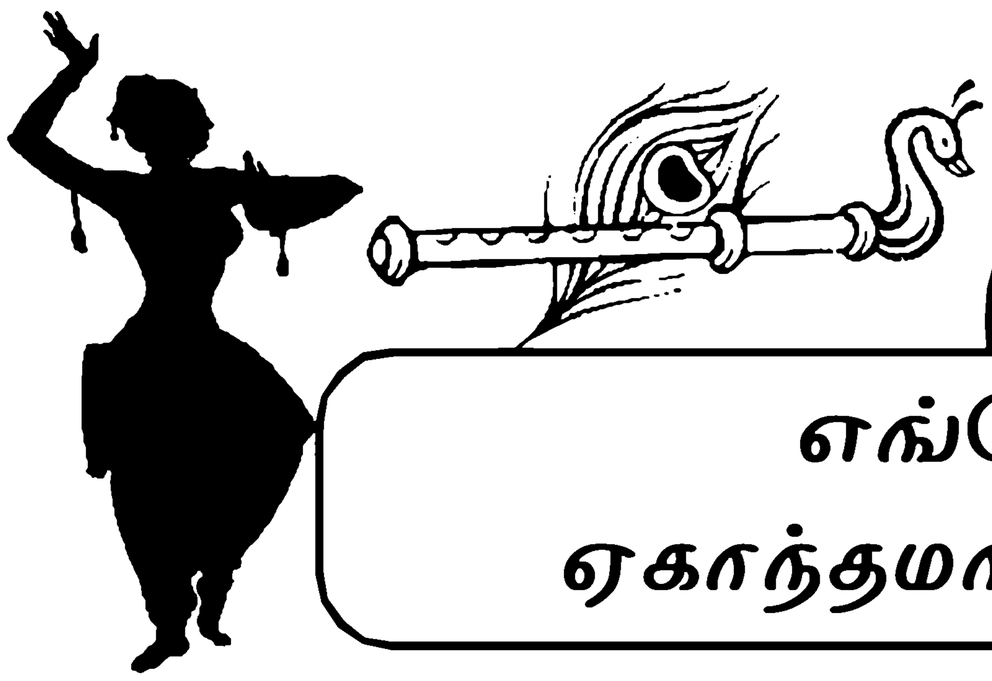
“டாடியை விட்டுட்டியே..”

“அவர் மம்மிகிட்ட ரிக்வஸ்ட்தான் பண்றார்.. உன்னைப் போல போட்டிக்கு வரலை..”

“டாடியையும் மடக்கிப் போட்டிருவியே.. யாரு நீ..?”

“உன் அண்ணன்..!”

அந்த வார்த்தைகளில் நெகிழ்ந்து போன நீரஜா சித்தார்த்தனனின் தோளில் தலை சாய்த்து பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்..

4

எங்கோ ஓர் திசையில்..
ஏகாந்தமாய் ஓர்குரல் ஒலிக்கிறது..

வெகுநாள்களுக்குப் பின்னால் குடும்பத்தினருடன் உட்கார்ந்து கதை பேசும் சூழல் கிட்டியிருந்ததில் சித்தார்த்தனின் மனதில் இதமான தென்றல் வீசியது.

கால்கள் இரண்டையும் மடித்து அவன் பக்கமாக திரும்பி சட்டமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள் நீரஜா.. பேச்சுக்கு ஒருதரம் அண்ணனை மொத்தி வைத்தாள்..

“என் புள்ளய அடிக்காதேடி..”

செல்லமாக மகளைக் கடிந்தபடி சித்தார்த்தனின் முடியைக் கோதிவிட்ட நிருபமா இந்தப் பக்கமாக உட்கார்ந்தது கொண்டதில் தாய்க்கும், தங்கைக்கும் இடையில் மாட்டிக் கொண்டான் சித்தார்த்தன்..

ஒருபக்கம் அவனை மொத்துவதற்குத் தோதாக திரும்பி அமர்ந்திருந்த நீரஜா சித்தார்த்தனிடம் வம்பிழுத்து மொத்து.. மொத்தென்று மொத்தி வைத்தால்.. மறுபக்கம் மகனின் தலைமுடியைக் கலைப்பதையே தாய்மையின் வெளிப்பாடாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிருபமா மகனுக்கு ஆதரவளிக்கிறேன் பேர்வழியென்று அவன் தலைமுடியைக் கலைத்து வைத்தாள்..

இருவருக்கும் மத்தியில் தலை கலைந்து சட்டை கசங்கி மாட்டிக் கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து ரசித்து சிரித்து வைத்து அவன் கடுப்பைக் கிளப்பினார் விவேகானந்தன்..

"என் பாடு உங்களுக்குச் சிரிப்பா இருக்கா டாட்..?"

"இந்தப் பாட்டுக்குத்தான் நீ நம்ம வீட்டிலேயே ஸ்டே பண்ணனும்னு சொல்றது.. தினமும் உன்னைப் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தா இவங்களுக்கு உன்னைப் பிய்த்துத் திங்கனும் போல பாசம் பொத்துக்கிட்டு வருமா..? என்றைக்காவது ஒருநாள் கெஸ்ட் போல வந்து போனா இப்படித்தான் ஆகும்.."

"நான் இங்கேயே ஸ்டே பண்ணினாலும் இந்தக் கதைதான் நடக்கும் டாட்.. வருசத்திலே பாதி நாள்.. ஃபாரின் டூரிலேயே கழியுதே.."

"மீதி பாதி நாளை நீ எங்களுடன் ஸ்பெண்ட் பண்ணுவியே.."

விவேகானந்தன் மடக்கியதில் சித்தார்த்தன் பேச்சை மாற்றினான்..

"கம்பெனி எப்படிப் போய்க்கிட்டு இருக்கு டாட்..?"

"நம்ம கம்பெனி எப்படி போய்க்கிட்டு இருக்குன்னு கேள் சித்.."

கண்டிப்புடன் சொன்னார் விவேகானந்தன்.. நீரஜாவின் முகத்தில் இருந்த குறும்பு மறைந்தது.. சிரித்துக் கொண்டிருந்த நிருபமா மகனைப் பார்த்தாள்.. அவன் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்..

"ஈஸி டாட்.. இதைக் கேசுவலாத்தான் நான் கேட்டேன்.."

"கேசுவலாக் கேட்கிறவன்தான் மனசில இருக்கிறதை மறைக்காம கேட்பான் சித்.. உன் மனசில நிருபமா குருப்

ஆஃப் கம்பெனிஸின் மேல உரிமையுணர்வு இல்லை.. அதுதான் வார்த்தையில் வந்திருக்கு..”

“ஸோ வாட்..? எனக்குன்னு என் கம்பெனி இருக்கு டாட்.. புராபிட்.. இண்டர் நேசனல் லெவலில் பிஸினெஸ்ன்னு அது எங்கேயோ எட்டாத தொலைவுக்கு போய்க்கிட்டு இருக்கு.. நிருபமா குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸை நான் நீரஜாவோடதுன்னு நினைக்கறதில தப்பேதும் இல்லையே..”

சித்தார்த்தனனின் கேள்விக்கு எதையோ சொல்லப் போன விவேகானந்தன் மகளின் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு மௌனமானார்.. நிருபமா சங்கடம் கொண்டாள்.. நீரஜாவின் முகம் இறுகியது.. அதுவரை இருந்த விளையாட்டுத்தனம் மறைந்து போனவளாக அவள் சித்தார்த்தனை முறைத்துப் பார்த்தது..

“இப்ப நீ என்னதான் சொல்ல வர்ற..?” என்று கடுமையாக கேட்டாள்..

“உனக்கேன் கோபம் வருது..?”

“உன்னோட ஆம்பளைங்கிற திமிர்த்தனமான பேச்சைக் கேட்டா கோபம் வராம என்ன செய்யும்..?”

“ஆம்பளைங்கிற திமிரா..?”

“யெஸ்.. தட்’ஸ் இட். உன் மனசில என்னதான் நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கிற..? உன்னாலதான் ஒரு கம்பெனியை ஃபார்ம் பண்ண முடியுமா..? என்னால் முடியாதா..?”

“ஹேய் நீரு.. நான் அப்படி மீன் பண்ணலைப்பா..”

“வேற எப்படி ப்ரோ மீன் பண்ணின..? நீ மட்டும் தான் எம்.பி.ஏ படிச்சிருக்கயா..? நான் படிக்கலையா..?”

"அடடா..! இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டேன்னு சண்டைக்கு வர்ற..?"

"டாடியோட கம்பெனியை நீ ஒன்னும் எனக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாம்.."

"ஓகே..! ஓ.கே..! பட்.. டாடியோட கம்பெனியில எனக்கு மட்டும்தான் ரைட்ஸ் இருக்கா..? உனக்கு இல்லையா..?"

"எனக்கும் இருக்கு.. அவ்வளவுதான்.. ஒட்டு மொத்தமாத் தூக்கி என்கிட்டக் கொடுத்து உன் தியாகத்தை புரூவ் பண்ணனும்னு நினைக்காதே.. ஐ டோன்ட் லைக் இட்.."

கோபமாக போய் விட்டாள் நீரஜா.. அழகான தருணம் கலைந்து போனதைப் போல உணர்ந்தான் சித்தார்த்தன்.. நீரஜாவின் கோபத்தில் நியாயம் உள்ளது என்பதைப் போல விவேகானந்தன் மௌனப் பார்வை பார்த்தார்.. நிருபமா எதையும் பேசவில்லை.. மகளின் பின்னால் போகாமல் கை விரல்களைக் கோர்த்துப் பிரித்தபடி சிந்தனையாக இருந்தாள்..

"ஏன் டாட் இவ இப்படி இருக்கிறா..?"

தகப்பனாரிடம் நியாயம் கேட்டான் சித்தார்த்தன்.. அவரோ பதிலுக்கு அவள் எப்படியிருக்கிறாள் என்று கேட்டு வைத்தார்..

"சின்ன விசயத்த ஊதிப் பெரிசாக்கறா.."

"நோ சித்..! நீரு அப்படிப்பட்ட பெண்ணில்லை.. அவளைப் போல இண்டெலிஜென்ட் கேர்ள நீ ரேராத்தான் பார்க்க முடியும்.. யோசிக்காம எதையும் பேச மாட்டா.."

சித்தார்த்தனுக்கு அது தெரியாதா என்ன..? நீரஜாவின் புத்திசாலித்தனமும்.. தெளிந்த நுட்பமான அறிவும்.. அளவாக ஓரிரு வார்த்தைகளில் பேசும் குணமும்.. அவர்களது உறவு வட்டாரத்தில் பிரசித்தி பெற்றதாயிற்றே..

"விவேகானந்தன் ஆண்சிங்கத்தையும், பெண் புலியையுமில்ல பெற்று வைத்திருக்கார்..!"

இப்படித்தான் பேசிக் கொள்வார்கள்.. உணர்ச்சி வசப்பட்டு எதையும் பேசி விடுபவளல்ல நீரஜா.. யோசித்துப் பேசுபவள்..

"இது பாரம்பர்யமான ராஜ குடும்பம் சித்..! மன்னர் பரம்பரையில வந்தவங்க நாம.. மன்னராட்சி மறைந்து போயிருக்கலாம்.. அவங்களுக்குன்னு இருக்கிற சில பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்கள் மறைஞ்சு போகாது.. ராஜ்யத்தை நாம விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம்.. பரம்பரையா கைமாறி நமக்குன்னு வந்துக்கிட்டு இருக்கிற சொத்துக் களையும் தொழில்களையும் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது.."

"டாட்..!"

"இது நீ பிறந்த அரண்மனைடா..! இங்கேயிருக்கிற சொத்துக்களுக்கு நீதான் வாரிசு..! ராஜ குடும்பத்தில பிறந்த ஆண்பிள்ளைக கையில அசையாத பரம்பரைச் சொத்து வரும்.. பெண் பிள்ளைகளுக்கு அதுக்கு ஈடான நகைகளையும்.. புதுச் சொத்துக்களையும் கொடுப்பாங்க.. இதுதான் நம்ம குடும்ப வழக்கம்.. அந்த வழக்கப்படிப் பரம்பரையா வந்துக்கிட்டு இருக்கிற சொத்துக்களையும், தொழில்களையும், இந்த வீட்டையும் நீரஜாவுக்கு நான் கொடுக்க முடியாது.. இது அவளுக்கும் தெரியும்.."

“எந்த நூற்றாண்டில இருக்கீங்க டாட்..? இப்பப் போய் இதைப் போல பேசிக்கிட்டு.. பெற்ற பிள்ளைகளில வேறுபாடு காட்டலாமா..?”

“யாரு காட்டினது..? உனக்குத் தெரியுமா..? நீரஜா பெயரில சென்னையில நான் வாங்கிப் போட்டிருக்கிற புராப்பர்ட்டியோட மதிப்பு உனக்குக் கிடைக்கப் போகும் பரம்பரைச் சொத்துக்களை விட அதிகமானது.. அது போக இந்த வீட்டில் பிறந்த பெண்களுக்குன்னு ஒதுக்கி வைச்சிருக்கிற பரம்பரை வைர நகைகள்..”

“டாட்.. ப்ளீஸ்.. போரடிக்குது..”

“நம்ம பரம்பரையைப் பத்தி நான் பேச ஆரம்பிச்சாலே உனக்குப் போரடிக்க ஆரம்பிச்சிரும் சித்.. நீ எதில இருந்து தப்பிக்கப் பார்க்கிற..?”

விவேகானந்தனின் ஆழ்ந்த கேள்வியில் திடுக்கிட்டான் சித்தார்த்தன்.. எப்படி அவர் உணர்ந்தார்..?

“டாட்..!”

“எப்ப உனக்கு விவரம் தெரிய ஆரம்பிச்சதோ.. அந்த வயதிலிருந்து நீ காஞ்சியை விட்டுத் தள்ளியே நிற்கிற சித்.. முதல்ல படிப்புன்னு ஹாஸ்டலுக்குத் தப்பி ஓடின.. அதுக்கடுத்து மேல் படிப்புன்னு ஃபாரினுக்கு தப்பி ஓடின.. திரும்பி வந்ததும் சொந்தமா கம்பெனி ஆரம்பிக்கறேன்னு சென்னையிலேயே ஸ்டே பண்ணிட்ட.. ஏன் சித்..? காஞ்சிபுரத்தில எது உன்னைத் துரத்துகிறது..?”

சித்தார்த்தனின் ஆன்மாவைத் தொட்டு அசைத்துப் பார்த்தது அந்தக் கேள்வி.. சித்தார்த்தன் நிலை குலைந்தான்.. கண்களை இறுக மூடி மனதைச் சமன்

செய்து கொள்ள வழியில்லாமல் நிருபமாவும் விவேகானந்தனும் அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்ததில் எப்படி அவனை உணர்த்துவது என்று புரியாமல் தவியாய் தவித்தான்..

எது அவனைத் துரத்துகிறது..? யாமினியைச் சந்தித்த அந்த பொன்மாலைப் பொழுதில் மகாபலிபுரக் கடற்கரையில் அவள் உணர்ந்த அதே வினோத அனுபவத்தை அவனும் உணர்ந்தானே.. அதுதான் அவனைத் துரத்துகிறதா..?

நிழல் போல மனதில் ஒலிக்கும் பல குரல்களில் எந்தக் குரல் அவன் குரல்..? எந்தக் குரல் அவனுக்கான குரல்..? என்று தெரியாமல் தத்தளிக்கிறானே.. அந்தத் தத்தளிப்பு அவனைத் துரத்துகிறதா..?

அவனுக்காக காத்திருக்கும் காஞ்சிபுரத்தில் பொதிந்திருக்கும் நினைவலைகளில் கடந்த கால நினைவலைகள் அவனைத் துரத்துகிறதா..?

அவன் யார் என்ற கேள்வி அவனைத் துரத்துகிறதா..?

நரசிம்ம பல்லவனா..? ஆதித்த கரிகாலனா..? மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனா..? ராஜா ரவிவர்மனா..? குமார கம்பண்ணனா..? ஆதவனா..? இல்லை.. நிகழ்காலத்தில் நிழல் ஆட்ட யுத்தத்தில் சிக்கியிருக்கும் சித்தார்த்தனா..?

யார் அவன்..?

அதற்கான விடை அந்தக் காஞ்சியில்தான் ஒளிந்திருக்கிறது என்று அவனது உள்ளுணர்வு சொல்லியது..

அந்த விடைதான் அவனைத் துரத்துகிறது.. அதைச் சந்திக்கும் தருணத்தைத் தள்ளி போடுவதற்காகத் தான் அவன் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிற்காமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறானா..?

சித்தார்த்தனுக்கு தலையை வலிப்பதைப் போல இருந்தது.. மகனின் முகத்தில் தெரிந்த உணர்வுகளையே கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த நிருபமா..

“காபி வேணுமா சித்தார்த்..?” என்றாள்..

பார்க்கும் பார்வையிலேயே மகனின் நோவைக் கண்டு பிடித்து விடும் தாய்மையில் மனம் நெகிழ்ந்தான் சித்தார்த்தன்..

“நோ மாம்..”

நிருபமாவின் கலக்கத்தைப் போக்கும் வகையில் கண்களைச் சிமிட்டி உற்சாகமாக சிரித்தான்.. நிருபமா முகம் மலர்ந்தாள்..

“மேரேஜ்க்கு ஓகே சொல்லு சித்..! தஞ்சாவூர்ல இருந்து போன் மேல் போன் போடறாங்க.. கால்கட்டு விழுந்தாலாவது நீ காஞ்சியிலேயே தேங்கி நிற்கிறயான்னு பாக்கலாம்..”

விவேகானந்தனின் கேள்விக்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று தாயின் வார்த்தைகளில் இருந்து கண்டு பிடித்து விட்டான் சித்தார்த்தன்..

“எது என்னைத் துரத்துகிறதுன்னு கேட்டிகள்ல டாட்.. காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்தா மம்மி எனக்குக் கால்கட்டு போட்டு விடுவாங்களோங்கிற பயம்தான் என்னைத் துரத்துகிறது..”

உரக்கச் சிரித்தவனின் சிரிப்பில் விவேகானந்தனும் கலந்து கொண்டார்.. இரவு உணவுக்குப் பின்னால் அவன் தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த போது நீரஜா அங்கே வந்தாள்..

அவளையே பார்த்த சித்தார்த்தனிடம்..

“ஸாரியெல்லாம் சொல்ல மாட்டேன்..” என்றாள்..

சித்தார்தனனின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது.. தங்கையின் தலையில் செல்லமாக குட்டினான்.. இருவரும் அங்கிருந்த மர பெஞ்சில் உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்தார்கள்..

ஊர் கதை.. உலகக் கதைகளையெல்லாம் பேசி முடித்த நீரஜா திடிரென்று..

“அவ எப்படியிருக்கா..?” என்றாள்..

“எவ..?” சித்தார்த்தனுக்கு ஒரு மண்ணும் புரியவில்லை..

“அவதான்.. சாமினியோ.. யாமினியோ..”

‘அடக் கடவுளே..!’ என்றிருந்தது சித்தார்த்தனுக்கு..

இப்படியா அழகான யாமினியின் பெயரைக் குதறுவாள்..?

“அவ யாமினி..!”

“என்னவோ ஒன்னு.. அவகிட்டயிருந்து நீ தள்ளியே நில்லு..”

“ஏய்ய்.. என்ன பேசற நீ..? அது என் கம்பெனியில வொர்க் பண்ற ஸ்டாப்.. அவகூட நானெதுக்கு கம் போட்டு ஒட்டிக்கப் போறேன்..?”

"இன்னைக்கு ஒட்டிக்காம இருக்கலாம்.. நாளைக்கு ஒட்டிக்க மாட்டேன்னு என்ன நிச்சயம்..?"

'அப்படியா..?' சித்தார்த்தன் சிரித்துக் கொண்டான்..

யாமினிக்கும் அவனுக்கும் இடையில் இருக்கும் நூதன பந்தத்தைப் பற்றி விளக்கிச் சொன்னாலும் நீரஜா புரிந்து கொள்வாளா என்று யோசித்தான்.. அவனுக்கும் யாமினிக்கும் இடையில் காதல் வருமா..?

வராது என்று அவனால் அடித்துச் சொல்ல முடியவில்லையே.. அது ஏன்..? இரண்டு நாள்களை குடும்பத்துடன் செலவளித்து விட்டு வெளிநாட்டுக்குப் பறந்து விட்டான் சித்தார்த்தன்..

5

கண்ணாமூச்சி விளையாட்டை..
கண்ணே..! நாமும் விளையாடலாமா..?

சிக்னல் 'செல்' என்று வழிவிட்டு பச்சை விளக்கை ஒளிர்ந்தது.. சீறிப் பாய்ந்த வாகனங்களுக்கு நடுவினில் யாமினியின் ஸ்கூட்டியும் பாய்ந்தது..

யாமினிக்கு ஏனோ உற்சாகமாக இருந்தது.. இன்னதென்று புரியாத ஓர் சந்தோச அலை மனதை வியாபிப்பதை உணர்ந்தாள்.. பார்க்கும் இடங்களெல்லாம் அவளுக்குச் சந்தோசத்தையே தந்தன.. முந்தைய தினத்தில் ஊற்றிய மழையால் கழுவி விடப்பட்டிருந்த சாலை கூட அவளுக்கான வரவேற்பை அளிப்பதைப் போல

அவளுக்குத் தோன்றி வைத்தது.. பாட வேண்டும் போலத் தோன்றியதில் ஏதோ ஒரு பாடலை 'ஹம்' செய்து வைத்தாள்..

அவளுக்கு அருகில் பயணித்த புல்லட் இளைஞன் அவளது 'ஹம்மிங்' கில் கவரப்பட்டவனாக விசிலடித்தான்.. யாமினி லேசாக திரும்பிப் பார்த்ததும் புல்லட்டின் வேகத்தைக் கூட்டி அவனை.. ஹீரோ போல காட்டிக் கொண்டான்..

'போடா.. டேய்..'

யாமினி அவனை கண்டு கொள்ளாமல் ஹம்மிங்கைத் தொடர்ந்தாள்.. அவன் வேகம் குறைத்து அவளுக்கு இணையாக வண்டியை ஓட்டிப் பார்த்தான்.. யாமினி திரும்பியும் பார்க்காததில்..

'இது வேலைக்கு ஆகாது..' என்று பறந்து விட்டான்..

'இவனைப் பாக்கத்தான் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்திருக்கேனா..?' உதட்டைச் சுழித்து அழகு காட்டினாள் யாமினி..

இந்தமுறை அவளருகில் சென்ற கார் வேகம் குறைத்தது..

'இப்ப யாரு..?'

காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தவன் யாமினியை பார்த்த பார்வை அவளுடைய உதட்டுச் சுழிப்பு அவனுக்கானதா என்று கேட்டு வைத்தது..

'அதுக்குத்தானே கிளம்பி வந்திருக்கேன்..'

யாமினி முறைத்த முறைப்பில் அவன் ஆக்ஸிலேட்டரை ஓங்கி மிதித்தான் கார் பறந்தது..

‘என்னங்கடா இது..! சுதந்திர இந்தியாவில ஒரு பாட்ட ஹம் பண்றதுக்கும்.. உதட்டைச் சுழிச்சு அழகு காட்டறதுக்கும் உரிமை இல்லாம போயிருச்சா..?’

இந்த வியாக்கினத்தை அவள் அனுராதாவிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும்..

“அது சரி..” என்றபடி அவள் ஒரு மார்க்கமாக மகளை தலையோடு கால்வரை ஒரு மார்க்கமாக பார்த்து வைத்திருப்பாள்..

“ரோட்டில வண்டியை ஓட்டறவ ரோட்டைப் பாத்து வண்டிய ஓட்டறதை விட்டுட்டு.. பாட்ட ஹம் பண்ணினாளாம்.. உதட்டச் சுழிச்சு அழகு காட்டினாளாம்.. இப்படியெல்லாம் பண்ணினா.. உன் பக்கத்தில வண்டிய ஓட்டறவன் உன்னைப் பாத்து வண்டிய ஓட்டுவானா இல்ல ரோட்டப் பாத்து வண்டிய ஓட்டுவானா..? இதில சுதந்திரத்த வேற நீ வம்புக்கு இழுக்கிற.. பக்கத்தில வண்டி ஓட்டறவன சுதந்திரமா வண்டி ஓட்ட விடாம நீ டிஸ்டர்ப் பண்றதுக்கு சுதந்திரம்தான் உன்னைக் காச்சு காச்சுன்னு காச்சனும்..”

மகளைப் போதுமான அளவுக்கு காய்ச்சி எடுத்து விட்டு..

“எத்தனை பேரை ஆக்ஸிடெண்ட் பண்ண வைச்சிருப்ப..?” என்று புள்ளி விவரம் வேறு சேகரித்திருப்பாள்..

‘அம்மான்னா அம்மாதான்..’

யாமினிக்கு சிலாகிப்போடு கூடிய சிரிப்பு வந்தது.. முன்னால் போன பல்சரில் இருந்தவன் அவனுடைய வண்டியின் கண்ணாடி வழியாக யாமினியின் சிரிப்பைப்

பார்த்து விட்டு வேகம் குறைத்தான்.. யாமினியை தெரிந்தவனைப் போல பார்த்து சிரித்து வைத்தான்..

‘இவன் ஆரம்பிச்சிட்டானா..?’

யாமினி அவனை முறைத்தாள்.. அவனோ அவளது முறைப்பை ‘சைட்’ என நினைத்துக் கொண்டு அசடு வழிந்தான்.. அவனை ஒட்டினாற்போல ஸ்கூட்டியைச் செழுத்திய யாமினி..

“மிஸ்டர் பஃபேலோ..! இது உங்க டாடி வீட்டு ரோடா..?” என்று கேட்டு வைத்தாள்..

அவன் சரியான நக்கல் பிடித்தவனாக இருந்து தொலைத்தான்..

“நோ.. நோ.. என் அங்கிள்.. அதாவது உன்னோட டாடி வீட்டு ரோடு..” என்று சொல்லி வைத்தான்..

“அட..! எங்கப்பா உனக்கு அங்கிளா..?”

“பின்னே..? இல்லையா..?”

“இல்லை.. எங்க வீட்டில அப்பா மட்டும் இல்லை.. அண்ணனும் இருக்கிறான்.. அவனுக்கு ரோட்டோர ரோமியோக்களப் பாத்தா கையைக் காலை உடைக்கனும் போல வெறி வெறியா வரும்.. அப்படியொரு நேர்த்திக்கடன் அவனுக்கு.. இது வரைக்கும் ஆயிரம் ரோமியோக்கள புத்தூருக்கு கட்டுப் போட்டுக்கச் சொல்லி வழி காட்டி அனுப்பி வைச்சிருப்பான்.. நீ ஆயிரத்து ஒன்னு.. என்ன ஒரு கொடுப்பினை உனக்குக் கிடைச்சிருக்குன்னு பார்த்தியா.. என்ன..? எங்கண்ணனுக்கு போனைப் போடவா..?”

“என்ன..? மிரட்டறியா..?”

"இல்லேன்னு சொல்ல மாட்டேன்.. ஏன்னா எனக்குப் பொய் சொல்ல வராது.."

"உங்கண்ணன் என்ன பெரிய இவனா..?"

"உனக்குத் தில்லிருந்தா வண்டியை ஓரமா நிப்பாட்டிட்டு எங்கண்ணக்காக வெயிட் பண்ணு.. அவன் வந்தா உன் கொஸ்டினுக்கு ஆன்சர் கிடைச்சிரப் போகுது."

சைட் அடிக்க வந்தவனை ஃபைபட்டுக்கு அவள் அழைத்ததில் அவன் எதற்கடா வம்பு என்று பறந்து விட்டான்..

'அஃது..' முறைப்புடன் ஸ்கூட்டியின் வேகத்தைக் கூட்டினாள் யாமினி..

'யாருகிட்ட..?'

எரிச்சல் வந்தாலும் மனதில் உல்லாசம் குறையவில்லை.. வந்த வேகத்திலேயே எரிச்சல் ஓடி விட.. யாமினி உற்சாகம் மறையாத மனநிலையுடன் கம்பெனியின் வளாகத்திற்குள் வண்டியைச் செழுத்தினாள்.. பார்க்கிங் கிற்கான இடத்தில் ஸ்கூட்டியை நிறுத்தி விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்..

'சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனீஸ்..'

கரும்பச்சை நிறப் பளிங்குக் கல்லில் பொன்னிற எழுத்துக்களால் பொறிக்கப் பட்டிருந்த எழுத்துக்களின் மீது அவளுக்குள் இனம் தெரியாத அபிமானம் உண்டானது.. அதை ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் தோள் தட்டி..

"ஹாய்.. குட்மார்னிங்..!" என்றாள் ரேகா..

"வெரி குட்மார்னிங்.."

பொங்கிச் சிரித்தாள் யாமினி.. அவளை வியப்போடு பார்த்த ரேகா..

“ஒன் மன்த்தா உம்மணாம் மூஞ்சியா இருந்த.. இன்னைக்குத்தான் உன் முகத்தில சிரிப்பையே பார்க்க முடிஞ்சிருக்கு..” என்று சொன்னாள்..

“ஈஸிட்..?”

“ஷ்யூர்..”

அவர்கள் பேசியபடி கம்பெனியின் படிகளில் ஏறினார்கள்.. ரிசப்சனில் வழக்கம் போல வயலெட் போனை காதுக்குக் கொடுத்திருந்தாள்.. ரேகாவும் யாமினியும் சங்கேதமாய் பார்த்துக் கொண்டார்கள்..

“ஜி.எம் தினமும் வாங்கு.. வாங்குன்னு வாங்கித்தான் பாக்கறாரு.. இவ மாறவே மாட்டேங்கிறா..”

“உன்னையும், என்னையும் வேணும்னா மாறச் சொல்லுவாளாயிருக்கும் ரேகா..”

ரகசியக் குரலில் கிசுகிசுத்து சிரித்தவர்கள் ரிசப்சனைக் கடந்து போகாமல் நின்றதில் வயலெட் பேச்சை நிறுத்தாமல் புருவங்களை மட்டும் உயர்த்தினாள்..

“இவளுக்கு இருக்கிற தில் ஜி.எம்முக்கூட வராது..” சன்னக் குரலில் சொன்னாள் ரேகா..

இவளுக்கு ஜி.எம் என்ற வார்த்தையை நொடிக்கொருமுறை சொல்லாமல் இருக்க முடியாது என்று நினைத்துக் கொண்டாள் யாமினி.. தாமோதரனின் மீதான ரேகாவின் பிரேமை குறித்த பரிதாபம் அவளுக்குள் எழுந்தது.. தாமோதரனுக்கு ரேகாவிடம் எந்த வித ஈர்ப்பும்

இல்லை என்பதை யாமினி உணர்ந்திருந்தாள்.. அன்பான தோழியின் பிரியம் கானல் நீரின் மீது படிவதைக் கண்டும் காணாமல் இருக்க நேர்வதில் அவள் மனதில் சங்கடம் எழுந்தது..

சொல்லி விடலாம்.. வேண்டாம் ரேகா.. உனது ஆசை நிறைவேறாது.. ஜி.எம்மின் மனதில் நீயில்லையென்று உணர்த்தி விடலாம்.. அதற்கு முன்பாக ரேகா ஜி.எம்மின் மீது அவளுக்கு ஈர்ப்பு இருப்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டாமா..?

ரேகா எதையும் வாய்திறந்து.. மனம் திறந்து ஒப்புக் கொள்ளாத போது யாமினியாக அட்வைஸ் பண்ணுவது நாகரிகமாகுமா..?

‘இது ஃபேவரிசமாகக் கூட இருக்கலாம்..’

பொய் சமாதானம் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்திருந்தும் தன் மனதிற்கு சமாதானம் சொல்லி அடக்கி வைத்தாள் யாமினி..

“அர்ஜெண்டா ஒரு போன் கால் பண்ணனும் வயலெட்..” சத்தமாகச் சொன்னாள் ரேகா..

வயலெட்டின் கண்களில் சினம் வந்தது.. கையிலிருந்த போனின் வாய் பகுதியை மூடியபடி..

“உன்னோட செல்போன் எங்கே போச்சு..?” என்று சிடுசிடுத்தாள்..

“உன்னோட சொல்போன் எங்கே போச்சோ.. அங்கே போச்சு..” நெற்றியடியாய் போட்டுத் தாக்கினாள் ரேகா..

வயலெட்டின் முகம் அஷ்ட கோணலானது.. அதை செல்போனில் படம் பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்லி

ரகசியமாக அறிவுறுத்தினாள் ரேகா.. யாமினிக்கு சிரிப்பு வந்தது.. அதில் வயலெட்டுக்கு கடுப்பு வந்தது..

“ஆபிஸ் மேட்டரா பேசிக்கிட்டு இருக்கேன்..” ரேகாவை முறைத்தபடி சொன்னாள் வயலெட்..

“அட..! நானும் ஆபிஸ் மேட்டராத்தான் பேசனும் வயலெட் உன்னைப் போலவே என்னையும் நினைச்சிட்டயா..? நானெல்லாம் ஆபிஸ் போனை ஆபிஸ் மேட்டர் பேசறதுக்கு மட்டும் யூஸ் பண்ற ஜாதி..!”

“என்ன ரேகா.. வாய் நீளுது..”

“இல்லையே.. என் வாய் என் கிட்டத்தான் இருக்கு.. உன் வாய்தான் போன் பேசறப்ப சிரிக்கறேன் பேர்வழின்னு இந்தக் காதில இருந்து அந்தக் காது வரைக்கும் நீளுது..”

வயலெட்டிடம் இருக்கும் ஆபிஸ் போனை கைப் பற்றாமல் விடுவதில்லை என்ற கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு விடாக் கண்டியாய் அங்கேயே நின்றாள் ரேகா..

வயலெட்டோ போனை கை விடக் கூடாதென்ற வைராக்கியத்துடன் அதை இறுகப் பிடித்தவளாக கொடாக் கண்டியாய் கேள்வி கேட்டாள்..

“உன் டேபிள் மேல இருக்கிற ஆபிஸ் போன் கனெக்சன் என்ன ஆச்சு..?”

“எதுக்கு கேட்கிற..?”

“உனக்கு இங்கே நின்னு பேச வசதிப்படாது.. உன் சீட்டுக்குப் போய் உட்கார்ந்து பேசு.. அதுதான் தோது..”

“யாருக்கு..?”

“உனக்கு..”

"எனக்கு எது தோதுன்னு நீ டிசைட் பண்ணாதே.. அதை நான்தான் டிசைட் பண்ணனும்.."

"இப்ப என்னதான் சொல்ல வர்ற..?"

"எனக்கு போன் வேணும்.."

"கொடுக்க முடியாது.."

"அப்ப நானே எடுத்துக்கறேன்.."

வயலெட் எதிர்பாராத சமயத்தில் அவள் கையிலிருந்த போனை ரேகா கைப்பற்றி விட.. அவசரமாக எழுந்து அதைப் பறித்த வயலெட் போனை கட் பண்ணி அதன் இடத்தில் வைத்தாள்..

"இப்பப் பேசித் தொலை.."

"இதை அப்பவே சொல்றதுக்கென்ன..?"

"அப்பைக்கும்.. இப்பைக்கும் இடையே ரொம்ப நேரமாகிரலை.. ஜஸ்ட் எ மினிட்தான்.."

"அந்த ஒன்மினிட்ல எனக்கு பேசனும்கிற இண்ட்ரெஸ்டே போயிருச்சே.."

இப்படிச் சொன்னவளை கொலைவெறியுடன் முறைத்தாள் வயலெட்..

"காலையிலேயே வந்து கடுப்பைக் கிளப்பறியே.. உனக்கு அறிவுங்கறதே இல்லாம போயிருச்சா..?"

"ஆமா வயலெட்..! என்னத்தைச் செய்யறது.. இத்துனூண்டு அறிவை வைச்சுக்கிட்டு வாழறது இம்சையாத்தான் இருக்கு.. உன்கிட்டக் கடன் வாங்கலாம்ன்னா உன் தலையில களிமண்தான் இருக்கு.. மேல்மாடி காலியாயிருக்க உன்னை வைச்சுக்கிட்டு நான் என்ன செய்ய சொல்லு.."

வயலெட் எதைச் சொன்னாலும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் ரேகா.. யாமினிக்கு சிரிப்பு வந்தது.. சிரித்துத் தொலைத்தால் வயலெட்டின் கடுங்கோபத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என்பதால் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு சாதாரணமாக முகத்தை வைத்துக் கொள்ளும் பிரயத்தனங்களை மேற்கொண்டாள்.. என்னதான் அவள் பிரயத்தனங்களை மேற்கொண்டாலும் வந்து விட்ட சிரிப்பு போவேனா என்று அவளுடன் மல்லுக்கட்டி நின்று.. உனக்கும் பெப்பே.. உன் தோழி ரேகாவுக்கும் பெப்பே என்று போக்குக் காட்டியது..

‘வராத சிரிப்ப வா.. வான்னு வெத்தல பாக்கு வைத்து அழைத்தாலும் வராது.. வந்து விட்ட சிரிப்பு போ.. போன்னு கையெடுத்துக் கும்பிட்டாலும் போகாது..’

யாமினியின் மனதில் தத்துவம் தோன்றித் தொலைத்தது.. இதை அப்புறமாய் ரேகாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று மனதுக்குள் குறித்துக் கொண்டாள் யாமினி..

‘இப்பேற்பட்ட ஆழ்ந்த தத்துவத்தைக் கேட்டால் ரேகா என்ன செய்வாள்..? சிரிப்பாளா..?’

யாமினியின் நகைச்சுவைக்கு முகம் மலர்வதை விட அதிகமாக தாமோதரனைப் பற்றிய பேச்சிற்குத்தான் அவள் முகம் மலர்வாள் என்று யாமினிக்குள் தோன்றியதில் வந்த சிரிப்பு தானாக யாமினியை விட்டு ஓடிப் போய் விட்டது..

மேல்மாடி காலியென்று ரேகா சொல்லி விட்டதில் கடுப்பாகி கனலாகியிருந்த வயலெட்..

“அப்படின்னா.. இதோ இருக்கா பாரு அறிவுஜீவி.. இவகிட்ட கொஞ்சம் அறிவைக் கடனா வாங்கிப் பிழைத்துக்க..” என்று யாமினியை கை காட்டினாள்..

“ஆஹா..! என் பிழைப்புக்கு நல்ல வழியைக் காட்டிட்ட வயலெட்.. நீ வாழ்க..! உன் கொடை வாழ்க..! பட்.. இவளோட அறிவை உனக்குக் கடன் கொடுக்கனும்னு இவ பிளான் பண்ணியிருக்களாம்.. உனக்குக் கடன் கொடுத்தது போக மிச்சம் மீதி அறிவு இவளுக்குக் கூட மிஞ்சுமான்னு தெரியலையாம்.. இதில நானும் கடன் கேட்டா என்ன செய்வா..? நினைத்துப் பாரு..”

இமைகளைக் கொட்டிக் கொட்டி ரேகா நியாயம் பேசியதில்..

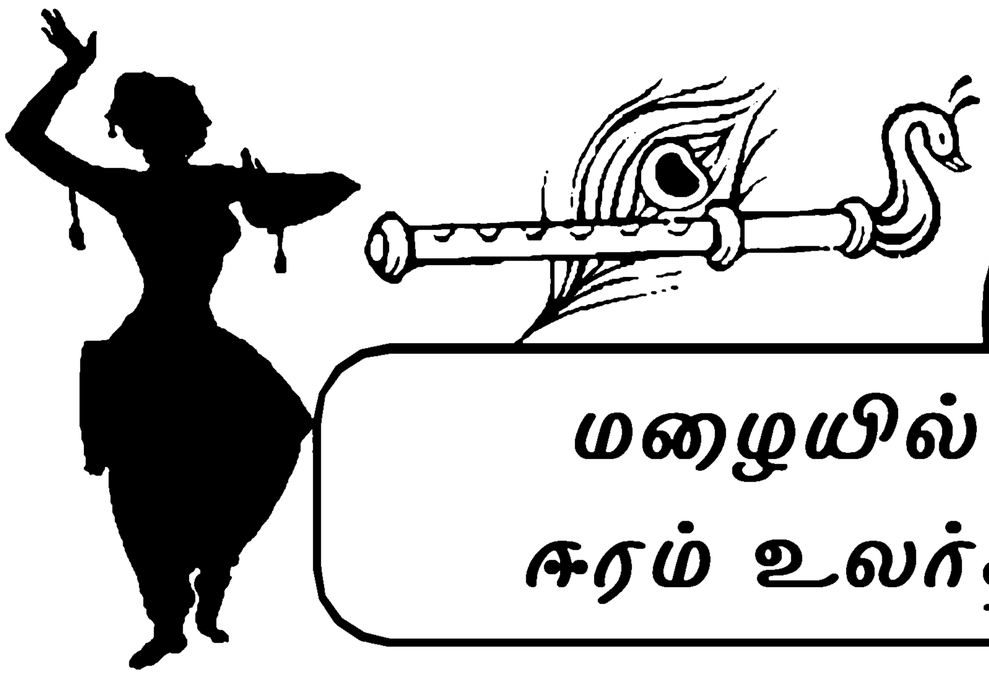
“யு.. யு..” என கோபத்தில் மூச்சு வாங்கினாள் வயலெட்..

“நான்.. நான்தான்..”

போடி.. எனும் விதமாக அன்றைய வெறுப்பேற்றலை வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டுக் கிளம்பிய ரேகா போகிற போக்கில் கேட்டாள்..

“ஏன் வயலெட்..? முக்கியமான ஆபிஸ் காலை பேசிக்கிட்டு இருக்கிறப்பவே கட் பண்ணிட்டு என்கூட பைட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கியே.. எப்படி..?”

வயலெட்டின் முகம் அஷ்ட கோணலாக மாறினது..

6

மழையில் நனைந்த சிட்டுக்குருவி..
ஈரம் உலர்த்த கூட்டைத் தேடுகிறது..

“**நீ** இருக்கியே..”

நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தாள் யாமினி.. அவளை அப்படிச் சரிக்க வைத்திருந்த ரேகாவோ கடமையே கண்ணானவளாய் கம்யூட்டரை உயிர்ப்பித்து ஈமெயிலை செக் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்..

“ஆபிஸ் போனை பாதியிலேயே கட் பண்ணிட்டு பைட் பண்றியே.. எப்படின்னு கேட்டு வைச்சியே.. ஹா.. ஹா..”

“அவ ஆபிஸ் மேட்டரைப் பேசிக் கிழிச்சிட்டாலும்..”

“அவ முகம் விளக்கெண்ணையைக் குடிச்சதைப் போல ஆகிருச்சு..”

“இஞ்சி தின்ன குரங்கைப் போல ஆகிருச்சுன்னு சொல்லு.. அவ மூஞ்சி குரங்கு மூஞ்சிதானே..?”

தீவிரமான முகபாவனையுடன் ரேகா சொல்ல யாமினிக்கு மறுபடியும் சிரிப்பு வந்து தொலைத்தது.. கைப்பையில் மேக்-அப் பாக்ஸீடன் இருக்கும் வயலெட் அடிக்கடி தன் முகத்தை சீர் திருத்திக் கொள்வாள்..

‘அவ மட்டும் இதைக் கேட்டிருக்கனும்..’

தலையை ஆட்டியபடி கம்யூட்டரின் மௌசைத் தொட்டவளின் எதிரே நிழல் படிந்தது.. அசட்டையாக நிமிர்ந்தாள்..

“இன்னைக்கு முக்கியமான மெயில் ஒன்னு வர வேண்டியிருக்கு..” என்றபடி தாமோதரன் நின்றிருந்ததில் எழுந்து விட்டாள்..

“ஏன் எழுந்துக்கறீங்க..? இதை மரியாதைன்னு நான் எடுத்துக்குவேன்கிற நினைப்பா..? ஆக்ட் பண்றீங்களா..?”

‘என்ன கொடுமை இது..!’ யாமினிக்கு வெறுத்துப் போய் விட்டது..

அவனைப் பார்த்ததும் இயல்பாக அவள் எழுந்து கொண்டது அவன் மீதான அவளின் மரியாதையை வெளிப் படுத்துகிறது.. என்னதான் அவன் அவளைக் காய்ச்சு காய்ச்சென்று காய்ச்சி படுத்தி எழுத்தாலும்.. அவன் மீது அவளது ஆழ்மனதில் ஆழ்ந்த மரியாதையும் அபிமானமும் உண்டு.. தாமோதரனைப் பற்றிக் கோபமாகவும் குறைவாகவும் ஓர்நாளும் யாமினி பேசியதில்லை..

அப்படியிருக்க அவளைப் பார்த்து அவன் நடிக்கிறாயா என்று கேட்கலாமா..?

“இது ஷீட்டிங் ஸ்பாட்டில்லை சார்.. கம்பெனி..! நீங்களும் ஃபிலிம் டைரக்டர் இல்லை சார்.. ஜி.எம். ஸோ.. இங்கே நான் ஆக்ட் பண்ண வேண்டிய அவசியம் எங்கேயிருந்து வரப் போகுது..?”

“அப்படியா..?”

அமர்த்தலாக அவன் கேட்ட விதத்தில் ‘அப்படியே தான்..’ என்று சொல்லிவிட வேண்டுமென்ற வெறி அவள் மனதில் எழுந்தது.. கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு..

“என்ன மெயில்ன்னு சொல்லுங்க சார்..” என்றபடி சீட்டில் உட்கார்ந்து கம்யூட்டரில் கவனமானாள்..

எதுவுமே நடக்காததைப் போல இயல்பாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு தாமோதரன் விவரம் சொன்னான்.. அதற்கான பதிலை எப்படி அனுப்ப வேண்டும் என்று யாமினி கேட்டபோது..

“இன்னும் இதையெல்லாம் நீங்க கற்றுக்கலையா..?” என்று அவள் மூக்கை உடைத்தான்..

‘போடா டேய்..!’ யாமினி மனதுக்குள் பொருமினாள்..

‘உன்னை எனக்குத் தெரியாதா..? நானா பதில் அனுப்பனா இந்த ஆபிசில் நீ ஜி.எம்மா.. இல்லை நான் ஜி.எம்மான்னு கேட்ப.. அந்த அவதிக்கு இந்த அவதியே தேவலாம்..’

அவள் மனதிலிருப்பதை படிக்க முயல்பவனைப் போல உற்றுப் பார்த்தான் தாமோதரன்..

யாமினி அலட்டிக் கொள்ளவேயில்லை.. உடைந்த மூக்கைப் பற்றிய பிரக்ஞையே இல்லாதவளைப் போல..

“இல்லை சார்.. உங்ககிட்ட கற்றுக்கிட்டுத்தான் பதில் கொடுத்தாகனும்..” என்று சொன்னாள்..

“அப்படியா..?” என்று மறுபடியும் கேட்டு வைத்த தாமோதரனின் முகத்தில் உன்னை நானறிவேன் என்ற செய்தி எழுதி ஒட்டப் பட்டிருந்தது..

‘நீ எப்படி வேணும்னாலும் நினைத்துக்க சாமி.. ஐ டோன்ட் கேர்..’ அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் யாமினி..

“ஓகே..! ஆன்சரை நோட் பண்ணிக்கங்க..”

தாமோதரன் டிக்டேட் பண்ண ஆரம்பித்தான்.. வெகு கவனமாக குறிப்பெடுத்துக் கொண்டாள் யாமினி..

“டவுட் இருக்கா..?”

“இல்லை சார்..”

“ம்ம்ம..”

புருவங்கள் முடிச்சிட யாமினியைப் பார்த்தவனின் முகத்தில் ஏதோ ஒன்று இருந்தது.. அது என்னவாக இருக்கும் என்று குழம்பிப் போன யாமினியிடம் சாதாரணமாகச் சொல்வதைப் போல..

“இன்னைக்கு சித்தார்த்தன் ரிட்டர்ன் ஆகிறான்.. ஸோ.. ஆபிஸ் டூடெயில்ஸை சரிபார்த்து வைத்துக்கங்க.. அவன் வந்ததும் கேட்பான்... சொல்ல வேண்டி யிருக்கும்..” என்றான்..

“எம்.டி இன்னைக்கு வருகிறாரா..?”

யாமினியின் முகம் ஜொலித்தது.. அவள் கண்களில் தெரிந்த எதிர்பார்ப்பு கலந்த குதூகலத்தில் தாமோதரன் புருவங்களைச் சுருக்கி அவளை முறைத்துப் பார்த்து அவன் அதை விரும்பவில்லையென்பதை பட்டவர்த்தனமாக உணர்த்தினான்..

மற்ற நேரங்களில் என்றால் யாமினி அந்த புருவச் சுருக்கத்தை உடனடியாக உணர்ந்திருப்பாள்.. அப்போது அப்படியல்லவே..

ஒரு மாதமாக காண முடியாமல் இருந்த சித்தார்த்தனை அன்று அவள் காணப் போகிறாள் என்பதில் அவள் மனம் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தது.. அன்று காலையிலிருந்து ஏன் அவள் மனம் அத்தனை குதியாட்டம் போட்டதென்று அவளுக்கு விளங்கி விட்டது..

சித்தார்த்தன் ஊர் திரும்பப் போவதை அவள் மனம் எப்படி அறிந்தது..?

அவள் முகத்தையே ஊன்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரன் கடுமை காட்டினான்..

“நீங்க சித்தார்த்தனனின் பெர்சனல் செக்கரட்டரி..”

அவள் இடம் எதுவென்பதை அவளுக்கு அறிவுறுத்துகிறானாம்..

‘எனக்கு இது தெரியாதா..? நீ சொல்லித்தான் தெரியனுமா..?’

“அதை மனசில வைத்துக்கிட்டு வேலையைப் பாருங்க..”

வேறு எதையும் அவள் மனதில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதாம்..

‘வைத்துக்கிட்டா என்ன செய்வே..?’

“மறந்துராதீங்க..”

அவள் செக்கரட்டரி மட்டும்தான் என்பதை மறந்து விடக் கூடாதாம்..

‘மறந்தா..?’

“உங்க வேலையைக் காப்பாத்திக்கிறது உங்க கையில்தான் இருக்கு..”

இல்லாவிட்டால் அவளை வேலையை விட்டுத் துரத்தி விடுவானாம்..

‘துரத்தேன்.. யாரு வேண்டாம்ன்னு சொன்னது..?’

“வேலையை மட்டும் பாருங்க..”

சித்தார்த்தனை மட்டும் பார்க்கக் கூடாதாம்..

‘பார்த்தா..?’

யாமினி மனதுக்குள் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து வைத்திருந்த ஆழ்ந்த முறைப்பை முறைத்துவிட்டு அன்றைய மண்டகப்படியை வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான் தாமோதரன்..

“குட் மார்னிங் சார்..”

அக்கவுண்ட் செக்சனிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த ரேகா பரபரத்தாள்..

“வெரி குட் மார்னிங்..”

அவளிடம் மட்டும் சிரித்த முகமாய் பேசிவிட்டுப் போய் விட்டான் தாமோதரன்..

“நைஸ் கை..”

ரேகா சொன்னதற்கு யாமினியிடமிருந்து எந்த பதிலும் வராததில் யாமினியைப் பார்த்தவள்..

“ஆர் யு ஆல்ரைட்..?” என்று கேட்டாள்..

“நம்ம அன்பான ஜி.எம் வந்து போன பின்னால எப்படி ரேகா ஆல்ரைட்டா இருக்க முடியும்..?” என்று பதிலுக்கு கேட்டு வைத்தாள் யாமினி..

“வாட் எ பிட்டி..!”

ரேகா சலித்துக் கொண்டதில் யாமினியைத் திட்டியதற்காகத்தான் சலித்துக் கொள்கிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்ட யாமினி..

“விடுப்பா.. இது தினசரி நடக்கிறதுதானே..?” என்றாள்..

“ஊஹீம்.. ஜி.எம் உன் சீட்டுக்கு வர்ற நேரம் எனக்குத் தெரியும் யாமினி.. அந்த டயத்தில நான் எங்கேயும் நகர மாட்டேன்.. இன்னைக்கு என்னடான்னா நான் அக்கவுண்ட்ஸ் செக்சனுக்குப் போயிட்டு வர்றதுக்குள்ள அவர் வந்துட்டுப் போயிட்டார்..” சோகமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டாள் ரேகா..

‘இவள் இருக்காளே..’ யாமினிக்கு வெறுத்துப் போய் விட்டது..

“அந்த உர்ருன்ன முஞ்சியைப் பார்க்கலைன்னா என்ன..?”

இவள் உர்ரென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு எரிந்து விழுந்தாள்..

“என்னடி இது..? ஜி.எம்மைப் பத்தி நானென்ன புதுசாவா அப்ரிசியேட் பண்றேன்..? யூசுவலா பேசறதைப் போலதானே பேசறேன்..?” புரியாமல் விழித்தாள் ரேகா..

“பெரிய ஜி.எம். நீதான் அவரை மெச்சிக்கனும்..”

யாமினி கடுகடுப்புடன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.. ரேகா யாருடனோ செல்போனில் பேசிவிட்டு... அணைத்தவள் யாமினி பக்கம் திரும்பி..

“ஹேய்.. யு நோ.. நம்ம எம்.டி ரிட்டர்ன் ஆகிக்கிட்டு இருக்காராம்..” என்று கூவினாள்..

‘எனக்குத் தெரியாதா..?’ யாமினியின் மனம் பூவாய் மலர்ந்தது..

அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அசுவராஸ்யமாய் காட்டிக் கொண்டாள் யாமினி..

“வந்தா நமக்கென்ன..? அவர் இன்னைக்கு நேற்றா ஃபாரின் டூர் போறார்..? அடிக்கடி போய் வருகிறவர்தானே.. இதுக்குப் போய் இவ்வளவு எமோசனல் ஃபீல்ங்கைக் கொட்டற..?”

“இது யூசுவல் டிரிப்பில்லைடி யாமினி.. ஒரு மல்ட்டி இண்டர் நேசனல் கம்பெனியோட காண்ட்ராக்ட் சம்பந்தமாத்தான் நம்ம எம்.டி பாரின் போயிருந்தாள்.. டீலிங் வெற்றிகரமாக முடிஞ்சிருச்சாம்.. அந்தக் கம்பெனியோட காண்ட்ராக்ட் நம்ம கம்பெனிக்கே கிடைச்சிருச்சாம்.. வாட் எ பிளஸெண்ட் நியூஸ்ய்யா..! இதை செலபரேட் பண்ண பார்ட்டி கொடுக்கப் போகிறாங்களாம்..”

“எப்ப..?”

“நாளைக்கு.. இன்னக்கா கொடுக்க முடியும்..?”

“ஏனாம்..? இன்னைக்கு நாள் நல்லாயில்லையா..?”

“அப்படியில்லைடி யாமினி.. பார்ட்டின்னா.. அதுக்கான மூடே வேற மாதிரியிருக்கனும்.. ஃபரீ மைண்டா.. ஆபிஸ் பிராப்ளம்சை ஆபிஸிலேயே மூட்டை கட்டிப் போட்டுட்டு.. அழகாய் டிரெஸ் பண்ணிக்கிட்டுப் போகனும்.. அது பார்ட்டி..! அதை விட்டுட்டு ஆபிஸில் கான்சண்ட்ரேட் பண்ணின மைன்டோட அழுது வடியற டிரஸ்ஸோட.. ஆக்கப் பரக்க வேலைகளை முடிச்சுட்டு.. வீட்டுக்குப் போகிற அவசரத்தோடும்.. நினைவோடும் நின்றா அது பார்ட்டியா..?”

“நாளைக்கு மட்டும் ஆபிஸ் இருக்காதா..?”

“ஹோல் ஆபிஸீம்.. ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டலுக்கு ஆஜராகிடுவோம்.. லன்ச்சுக்கு மேலேதான் ஆபிஸீக்கு வருவோம்.. பார்ட்டியன்னக்குப் பார்க்கனுமே.. எல்லோருமே முகமூடியைக் கழற்றி வைச்சுட்டு.. ஃபிரண்ட்லியா பேசிப் பழகுவாங்க.. நம்ம எம்.டியும், ஜி.எம்மும் ஒருதடவை டான்ஸ் பண்ணுவாங்கன்னா பார்த்துக்கயேன்..”

‘அட..!’ ஆச்சரியத்துடன் நிமிர்ந்தாள் யாமினி..

“என்னடி சொல்ற..?”

“யெஸ் யாமினி..! அன்றைக்கு மட்டும் யாரும் யார்கிட்டயும் பந்தா காட்ட மாட்டாங்க.. டாமினேட் பண்ண மாட்டாங்க..”

“நிஜமாவே நம்ம எம்.டியும், ஜி.எம்மும் டான்ஸ் ஆடுவாங்களா..?”

“இதில் உனக்கென்னடி இத்தனை சந்தேகம்..?”

“நம்ப முடியலைடி..”

“நம்புடி.. நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை..”

“புல்லரிக்குது போ..”

“எதுக்கு..?”

“உன் தத்துவத்தைக் கேட்டு..”

“ஹா.. ஹா..”

“நம்ம எம்.டியைக்கூட ஒரு வகையில சேர்த்திரலாம்.. சம் டைம்ஸ்.. ஹி இஸ் எ ஜாலி பெர்சன்.. பட்.. இந்த ஜி.எம் உம்மணாம் மூஞ்சியாச்சே.. அவர் டான்ஸ் ஆடினாருன்னா நம்பத்தான் முடியலை..”

"நாளைக்குப் பார்க்கத்தானே போற.. அதுசரி.. அது என்ன ஜி.எம்மை மட்டும் உம்மணாம் மூஞ்சின்னு சொல்ற..?"

"நீதான் அவரை மெச்சிக்கனும்.."

"ரியலி ஹி இஸ் எ ஹீரோ யாமினி.."

யாமினி ரேகாவை பார்த்தாள்.. அவள் பார்வை தோழியை ஊடுறிவியது.. தாமோதரனுக்காக பரிந்து பேசியவளைக் காணக் காண அவள் மனம் வலித்தது..

'இவள் அருமையானவள்..!' யாமினிக்குள் விசனம் வந்தது..

அந்தக் கம்பெனியின் மீது ரேகாவுக்கு இருக்கும் ஈடுபாட்டை வார்த்தைகளால் சொல்லி விட முடியாது.. வார்த்தைக்கு வார்த்தை 'நம்ம கம்பெனி, நம்ம கம்பெனி..' என்று சொல்வாள்..

அந்த ஈடுபாடுகூட தாமோதரனுக்காக ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.. அவன் அந்தக் கம்பெனியின் தூண் என்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்..

"என்னடி அப்படிப் பார்க்கற..?" வெள்ளையாய் சிரித்தாள் ரேகா..

"நத்திங்.." எதையும் சொல்ல முடியாத துயரம் யாமினியை ஒன்றுமில்லையென சொல்ல வைத்தது..

"உனக்கு ஒன்னு தெரியுமா யாமினி..?"

"என்னப்பா..?"

"நம்ம வயலெட் கூட பார்ட்டியப்ப மத்தவங்ககிட்ட சகஜமாய் பேசிச் சிரிப்பா.. இதைவிட ஆச்சரியமா பார்ட்டியப்ப செல்போனத் தொடக்கூட மாட்டான்னா பார்த்துக்கயேன்.."

"ரியலி..?"

"ஷ்யூர்.."

"பாருடா.. இதைப் பார்க்கவாவது பார்ட்டி சீக்கிரமா வந்து சேரனும்.."

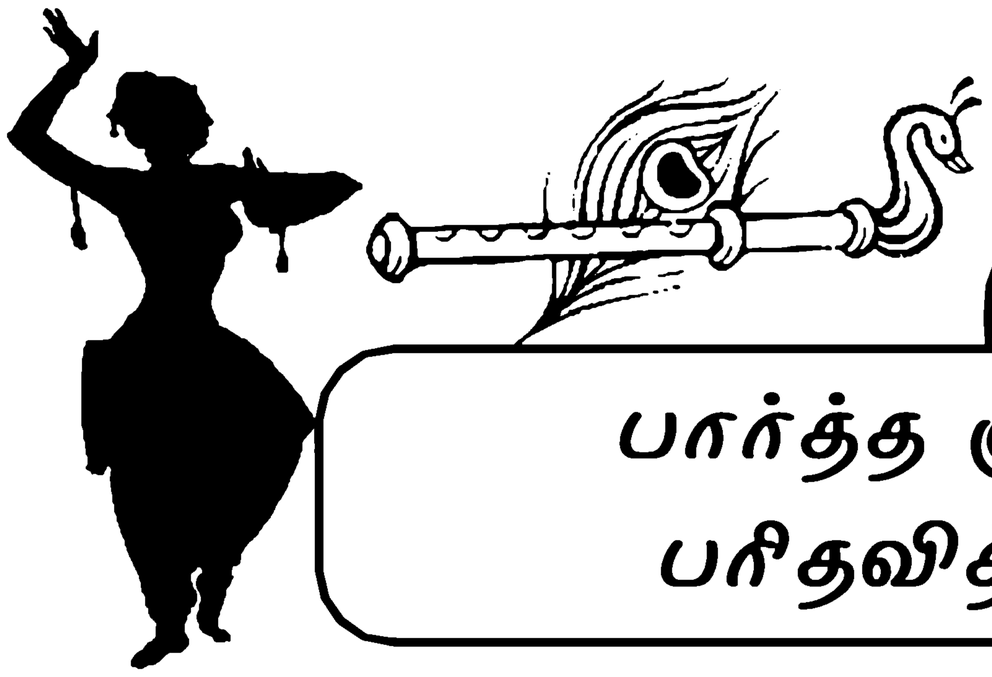
"அதுக்கு முதல்ல எம்.டி சீக்கிரமா வந்து சேரனுமே.."

யாமினியின் பரபரப்பை உணர்ந்தவளைப் போலச் சொன்னாள் ரேகா.. சித்தார்த்தனும் வந்தான்.. டக்.. டக்கென்ற அவனது காலடியோசையில் யாமினியின் இதயம் எழும்பி தொண்டைக் குழியில் ஊஞ்சலாடியது..

காலம் காலமாக அவனைப் பிரிந்திருந்த உணர்வுடன் அவள் ஆவலாக அவனைப் பார்த்தாள்.. நேர் கொண்ட பார்வையுடன் கம்பீரமாக வந்து கொண்டிருந்த சித்தார்த்தன் அவனைத் தேடும் அவளது பார்வையின் துடிப்பில் நின்று விட்டான்..

உச்சி முதல் பாதம்வரை அளந்தது அவள் பார்வை.. அவளது கண்ணுக்குள் பார்த்த சித்தார்த்தனுக்குள் மயக்கம் வந்தது..

அது எங்கேயோ அவளைப் பார்த்த நினைவினால் வந்த மயக்கம்..!

7

பார்த்த ஞாபகம் இருந்ததினால்..
பரிதவித்தேன்.. நீ யாரென்று..

அவளது விழிகளுக்குள் ஊடுறிவிய சித்தார்த்தனின் பார்வையில் யாமினி தடுமாறினாள்.. அலையடிக்கும் மனதுடன் அது அலுவலகம் என்பதை மறந்து அவளது பார்வைக்கானப் பதிலைக் கொடுத்தவனின் பார்வையுடன் பின்னிப் பிணைந்தது அவளின் பார்வை..

எங்கோ ஓர் பாடல் ஒலிப்பதைப் போல அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.. ஏதோ ஓர் நூலிலை அவர்களை இறுக்கிப் பிணைப்பதையும் உணர்ந்தார்கள்.. அவள் தவிப்பை அவன் உணர்ந்தான்.. அவன் தவிப்பை அவள் உணர்ந்தாள்..

ஒருவரையொருவர் அறிந்திடத் துடித்த அவர்களின் பார்வையின் ஊடே தாமோதரன் வந்து நின்றான்..

“என்னடா.. இங்கேயே நின்னுட்ட..?”

அவனின் அதட்டலில் பார்வையை விலக்கிக் கொண்ட சித்தார்த்தன் ஒன்றுமேயில்லையே என்ற பாவனையில் தோள்களைக் குலுக்கிக் கைகளை விரித்தான்..

“அப்ப.. வா போகலாம்..”

சித்தார்த்தனை கையைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான்

தாமோதரன்.. அப்படியே உட்கார்ந்து விட்ட யாமினிக்கு ஓடிச்சென்று சித்தார்த்தனைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது..

'முட்டாள்..' அவள் மனம் அதட்டியது..

'எட்டாத கனிக்கு ஆசைப்படாதே.. அவனைப் பார்த்ததும் உனக்குள் உண்டாகும் உரிமையுணர்வுக்கும்.. ஆசைக்கும்.. எந்த விதமான எதிர்காலமும் இருக்கப் போவதில்லை.. ராஜ பரம்பரையில் பிறந்தவன் அவன்.. அவனுக்காக ஓர் ராஜகுமாரி காத்திருக்கலாம்.. மன்னர் பரம்பரை மறைந்து விடவில்லை.. மன்னராட்சி மறைந்து விட்டது என்பதெல்லாம் சும்மா.. அவர்களுக்கான பாரம்பர்யத்தைக் குலைய விடாமல் அவர்கள் காப்பாற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.. உன்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள்..'

இது தேவையற்ற எண்ணம் என்று யாமினிக்குத் தோன்றியது.. சித்தார்த்தனின் மீது அவளுக்கிருக்கும் ஈடுபாட்டிற்கு பெயரேதும் வைக்க வேண்டிய அவசியமென்ன வந்தது..? ரேகாவுக்கு கூடத்தான் தாமோதரனின் மீது ஈடுபாடு இருக்கிறது.. அவள் பெயர் சூட்டும் வேலையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளா என்ன..?

நினைக்கும் போதே ரேகாவின் ஈடுபாடு ஒரு தலையான ஈடுபாடு என்பதை அவளது மனம் அறிவுறுத்தியது.. இங்கே அப்படியில்லை.. யாமினியின் ஈடுபாட்டிற்கு குறையாத ஈடுபாட்டைச் சித்தார்த்தனும் பிரதிபலிக்கிறான்..

யாமினிக்குள் துக்கம் வந்தது.. இது தீராத சோகம் என்று மனதுக்குள் மருகினாள் அவள்.. அவனருகே இருந்தும் அவன் அவளுக்கு எட்டாத தொலைவில் இருக்கிறான் என்றால் இது மாபெரும் துயரம் அல்லவா..?

“அம்மா.. எம்.டி உங்களைக் கூப்பிடறாரு..”

பியூன் வந்து சொன்னான்.. தன் மனைவியை இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அம்மாவாக்கியிருக்கும் அந்தத் தடிமாட்டுத் தாண்டவராயனை முறைத்தபடி எழுந்தாள் யாமினி..

“மேடம்ன்னு கூப்பிடு..”

“சரிங்கம்மா..”

“உன்னைத் திருத்தவே முடியாது..”

சித்தார்த்தனிடம் கையொப்பம் வாங்க வேண்டிய ஃபைல்களை அடுக்கிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அவன் அறைக்குப் போனாள் யாமினி.. அறைக்கதவை ஒற்றை விரலால் டொக், டொக் என்று தட்டினாள்..

“யெஸ் கமின்..” கம்பீரமான சித்தார்த்தனின் குரல் அவளை அழைத்தது..

‘எங்கேயோ கேட்ட குரல்..!’

யாமினிக்குள் சுழல் வந்தது.. அந்தச் சுழலில் சிக்கி விடாமல் கவனமாக விலகித் தப்பித்தவள் உள்ளே சென்றாள்.. வழக்கம் போல சித்தார்த்தனின் பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில் யாமினியை கண்காணிக்கத் தோதாக ஒரு பக்கமாக சரிந்து உட்கார்ந்திருந்தான் தாமோதரன்..

‘இவன் என்ன சித்தார்த்தனின் நிழலா..?’

யாமினிக்குள் கோபம் வந்தது.. மனதுக்குப் பிடித்தவனை ஓர் பார்வைகூடப் பார்க்க விடாமல் முறைத்துக் கொண்டிருந்தால் என்னதான் அர்த்தம்..?

தாமோதரனை முறைத்தபடி சித்தார்த்தனிடம் ஃபைல்களை நீட்டினாள்.. அவள் முகத்தைப் பார்த்தபடி வாங்கிக் கொண்ட சித்தார்த்தன் தனது அதீத தைரியத்தை நிருபித்தான்.

'இவன் பார்த்திருவான்.. என் பாடுதான் திண்டாட்டம்..'

ரகசிய உணர்வுகளுக்குத் தடைபோடும் தாமோதரனின் கூரிய பார்வையில் முள்ளின் மீது நின்றிருப்பதைப் போல யாமினிக்கு இருந்தது..

'இவன் சீக்கிரமா சைன் பண்ணிட்டாத் தேவலாம்..'

அவள் தேடிய சித்தார்த்தனின் அருகாமையை விட்டு அகலத் துடித்தது அவளின் பெண் மனம்..

அடிப்பார்வையால் தாமோதரன் அவளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறானா என்று பார்த்தாள் அவள்..

இமைக்காத.. துளைக்கும் பார்வையுடன் அவளைத் துளைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான் தாமோதரன்..

'இம்சை..!'

யாமினி சித்தார்த்தனுக்கு புறமுதுகு காட்டித் திரும்பி நின்று கொண்டாள்..

'எதுக்கு வம்பு..? இந்த கட்டழகனை என் கட்டுக்குள்ள கொண்டு வரத் துடிக்கிறேன்னு இந்தத் தாமோதரன் பழி போடுவான்.. தேவையா..?'

அது வீண்பழியா என்று அவள் மனம் கேட்டது.. சித்தார்த்தன் அவளுக்குத் தேவையில்லையா என்ற துணைக் கேள்வியும் தொடுத்து வந்தது.. யாமினி ஆயாசமாகிப் போனாள்..

“இவங்களுக்கு என்ன ஆன்சர் பண்ணினீங்க யாமினி..?”

சித்தார்த்தனின் கேள்வியில் திரும்பினாள்.. அவன் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லும் போது அவன் பார்வையைத் தவிர்த்தாள்.. சித்தார்த்தனின் ஊடுறுவும் பார்வையில் அவளுக்குள் நடுக்கம் வந்தது.. அந்த நடுக்கத்தைச் சித்தார்த்தன் உணர்ந்து விடக் கூடாதே என்று அவள் அஞ்சி நடுங்கினாள்..

“சர்.. இதில என்ன பிராப்ளம்ன்னா..”

அவள் விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பித்த போது தாமோதரன் குறுக்கே பேசினான்..

“ஆல்ரெடி.. இதைப்பத்தி போனில நாம டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டோமே சித்தார்த்..”

‘அதானே பார்த்தேன்.. இவனாவது.. என்னையும் சித்தார்த்தையும் பேச விட்டு விடுகிறதாவது..’

யாமினி உதட்டைக் கடித்தாள்.. அதை ஜாடையாகப் பார்த்த சித்தார்த்தன்..

“பொறு தாமு.. இவங்க பாயிண்ட் ஆஃப் வியூ என்னன்னு கேப்போம்..” என்று சொல்லி விட்டான்..

யாமினியின் மனதில் தென்றலடித்தது.. தாமோதரனை அடக்க விட்டுச் சித்தார்த்தன் அவளுடன் பேசுகிறானா..?

நெஞ்சில் ஆனந்த யாழை மீட்டினாள் அவள்.. பெயர் தெரியாத பட்சியொன்று இன்பமான கீதமொன்றை அவள் இதயத்தில் இசைத்தது.. உற்சாகத்துடன் சித்தார்த்தன் கேட்ட விளக்கத்தை மடை திறந்த வெள்ளம் போலக் கொட்ட ஆரம்பித்தாள்..

“ஆக்சுவலா சார்..” என்று ஆரம்பித்து.. வரைபடம் தீட்டி விளக்காத குறையாய அவள் மனதார விளக்கம் சொல்லி முடித்ததைக் குறுக்கிடாமல் கேட்ட தாமோதரன்..

“இந்த விளக்கமெல்லாம் என்கிட்ட வர மாட்டேங்குதே..” என்று இடக்காக சொல்லி வைத்தான்..

மின்வெட்டும் பார்வையொன்றை யாமினியின் மீது செழுத்தினான் சித்தார்த்தன்.. அவளுக்குள் குளிர் ஜீரம் வந்தது.. இதைப்போன்ற பார்வைகளை அவன் பார்க்காமருந்தால் தேவலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் அவள்..

இது ஒரு முரண்..!

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான கண்ணாமூச்சி உணர்வுப் போராட்டங்களில் இதுபோன்ற முரண் அடிக்கடி வந்து நிற்கும்..

அவனைப் பார்க்க வேண்டும்.. பேச வேண்டும் என்று உருகித் தவித்தவள்.. அவன் பார்த்துப் பேச ஆரம்பிக்கும் போது.. ‘இது வேண்டாமே..’ என்றும் தவிக்கிறாள் என்பது காதலில் மட்டுமே சாத்தியமாகும்..

யாமினி சித்தார்த்தனைக் காதலிக்கிறாளா..?

அவள் மனம் அதிர்ந்தது.. அதுவரை அப்படியொரு பேராசையை அவள் மனதில் சுமந்ததில்லை.. அவனைப் பார்த்த நொடியில் தோன்றிய மன நெருக்கம் நட்பாகக் கூட இருக்கலாம்..

அதற்குக் காதல் என்று எப்படிப் பெயரிடுவாள்..?

‘நட்பில் தேடுதல் வருமா..?’

இதற்கான பதில்தான் அவளுக்குள் வரவில்லை.. இமைகள் படபடக்க சித்தார்த்தனைப் பார்க்க முடியாத வளைப் பார்த்த சித்தார்த்தனுக்கு அவளை அனுப்பவே மனம் வரவில்லை..

அவன் வேண்டுமென்றே அது என்ன.. இது என்ன.. என்று அறியாபிள்ளைபோல வினவி அவளைப் போக விடாமல் நிறுத்திப் பேச வைத்தான்..

தடுமாறியபடி அவள் விளக்கம் சொன்ன போது என்னவோ அப்போதுதான் அவளை முதன் முதலாய் பார்ப்பதைப் போல முகத்தை உற்றுப் பார்த்து வைத்தான்..

‘கடவுளே..!’ வியர்த்துப் போனாள் யாமினி..

“ஏஸியோட டெம்பரேச்சரை அதிகப் படுத்தவா..?” அதற்கும் அக்கறையாக வினவி வைத்து அவளைப் படுத்தி எடுத்தான் அவன்..

தாமோதரனைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு இப்படியெல்லாம் கேட்டு வைக்கிறானே என்று அவள் திணறினாள்.. அவள் நினைத்ததைப் போலவே..

“ஏன்..? நீ வேண்டும்ன்னா உன் முன்னாடி இருக்கிற ஃபைல்களில ஒன்னை உறுவி விசிறி விடேன்..” என்று

சிரிக்காமல் சித்தார்த்தனுக்கு யோசனை சொன்னான் தாமோதரன்..

யாமினியின் முகம் சிவந்து விட்டது.. தாமோதரன் இப்படித்தான் பேசி வைப்பான் என்பதை அவள் அறிவாள்.. தாமோதரனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் சித்தார்த்தன் சிரித்து வைத்ததில் அவளது முகச்சிகப்பு அதிகரித்தது.. சும்மாவும் இருக்காமல் அந்தச் சிரிப்போடு அவளை மின்வெட்டும் பார்வையொன்றையும் அவன் பார்த்து வைத்ததில் யாமினிக்குள் மின்சாம் பாய்ந்தது..

இத்தனையையும் செய்து வைத்த சித்தார்த்தனை விட்டுவிட்டு யாமினியை முறைத்து வைத்தான் தாமோதரன்..

‘உனக்கு நான்தான் கிடைச்சேனா..? முதலில் உன் பிரண்டை முறை..’ யாமினிக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது.

‘நண்பனை மயக்க வந்த நயவஞ்சகியே..!’ என்பதைப் போல பார்த்து வைத்த தாமோதரனை மௌனப் பார்வை பார்த்துவிட்டு சித்தார்த்தன் கையொப்பமிட்டு முடித்திருந்த ஃபைல்களை எடுக்கப் போனாள்.. சித்தார்த்தன் ஃபைல்கள் மேல் கையை வைத்து அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான்..

‘இப்படிக் கையை வைச்சுக்கிட்டா எப்படி ஃபைல்களை எடுக்கிறது..?’

ரோமம் அடர்ந்த அவனது கையைப் பார்த்தவளுக்கு கிளர்ச்சி வந்தது.. எத்தனை வலிமையான கரம் என்ற நினைவு வந்தது..

‘அழகான கரமும் கூட..’ அறிவு ஜொள்ளியது..

ஏதோ ஓர்விதமான மயக்கம் அவன்மீது எப்போதிருந்து எழுந்தது என்று தெரியாமல் திணறிப் போனாள் யாமினி..

அது எப்படி வந்தது..? ஏன் வந்தது..?

திரும்பத் திரும்ப அவன் முகம் பார்க்கத் துடித்த விழிகளைக் கட்டுப் படுத்தப் போராடினாள் அவள்.. தாமோதரன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு அவளது கிளர்ச்சியை விரட்டியடித்தது..

“சர்..” தடுமாறினாள்..

“யெஸ்..” புருவங்களை வசீகரமாக உயர்த்தி அவளை ஈர்த்துத் தொலைத்தான் சித்தார்த்தன்..

‘இவன் ஒருத்தன்.. பண்ற அத்தனை வேலை களையும் அட்ராக்ட் பண்றதைப் போலப் பண்ணித் தொலைப்பான்..’

யாமினிக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.. சித்தார்த்தனின் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டும் போல அவளுக்கு இருந்தது.. அதே சமயத்தில் தாமோதரனின் கண்காணிப்பு மிகுந்த பார்வையில் சித்தார்த்தனின் மீதான அவளது மயக்கம் அகப்பட்டு விடக் கூடாதென்ற ஜாக்கிரதை உணர்வும் அவளுக்கு இருந்தது..

அதுபோன்றதொரு சுழலில் போராடிக் கொண்டிருந்தவளை ஆழ்ந்து பார்த்து சோதித்து வைத்தான் சித்தார்த்தன்..

“ஃபைல்ஸ்..” யாமினி நினைவூட்டினாள்..

“சைன் போட்டுட்டேனே..” ஃபைல்களிலிருந்து கையை விலக்காமல் பதில் சொன்னான் சித்தார்த்தன்..

‘அந்தக் கையை விலக்கித் தொலைன்னுதான் சொல்றேன்..’

கையைப் பிசைய முனைந்து கடைசி நொடியில் அது அபத்தமாக இருக்கும் என்று கைவிட்டாள் யாமினி..

“ஃபைல்ஸை நான் கொண்டு போகவா..?”

“ஓ.. யெஸ்.. பட்.. இப்பத்தானே வந்தீங்க..? அதுக்குள்ள ஏன் அவசரப் படறிங்க..?”

சித்தார்த்தனின் கேள்வியில் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள் யாமினி.. அந்த அதீதமான தைரியம் எங்கிருந்து அவனுக்கு வந்தது..? தாமோதரனை நினைத்து அவன் பயப்படவில்லையா..?

‘என்னடா இது..?’

என்னவோ பெற்ற தாய்க்கும்.. கட்டின பெண்டாட்டிக்கும் இடையே அல்லாடுகிறவனைப் போல.. தாமோதரனுக்கும்.. யாமினிக்கும் இடையே அல்லாடிக் கொண்டிருந்த சித்தார்த்தனுக்குள் புதிதாக முளைத்திருந்த தைரியத்தில் அவள் வியந்து பார்த்தாள்..

தாமோதரனுக்குள்ளும் அந்த எண்ணம் வந்திருக்க வேண்டும்.. அவனது நெற்றியில் கோடுகள் வந்தன.. கண்கள் இடுங்கின..

‘போச்சுடா.. சூப்பர்வைசர் சார் வெளுத்து வாங்கப் போறாரு..’ யாமினி நினைத்து முடிப்பதற்குள் அவன் ஆரம்பித்தான்..

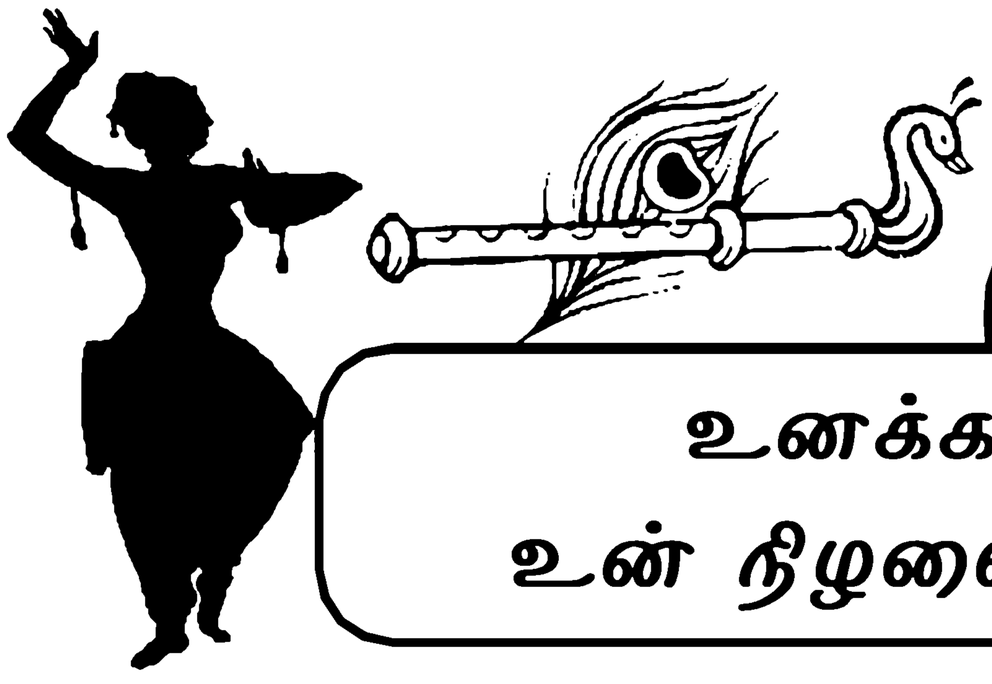
"அவசரப்படாம அவங்களை என்ன செய்யச் சொல்ற சித்தார்த்..? வேலை பார்க்க வந்தவங்க வெட்டியா நின்னுக்கிட்டு இருக்க முடியுமா..? அதுக்கா நீ சம்பளம் தருகிற..? இது அவங்களுக்கும் தெரியனும்.."

அந்தப் பேச்சு சித்தார்த்தனுக்கானது மட்டுமல்ல என்பதில் யாமினியின் முகம் கன்றி விட்டது..

'கடவுள் இவனுக்கு நாக்குக்குப் பதிலா சவுக்கை வைச்சிருக்கார்..' மனம் நொந்து போன யாமினி..

"நான் ஃபைல்ஸை அப்புறமா பியூன்கிட்ட எடுத்துக்கிட்டு வரச் சொல்லிக்கறேன் சார்.. நீங்க ரீசெக் பண்ணுங்க.." என்று சொல்லி விட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் வெளியேறிவிட்டாள்..

சீட்டில் வந்த அமர்ந்தவளின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன..

8

உனக்காக பிறந்து வந்தேன்..
உன் நிழலைத் தொடர்ந்து வந்தேன்..

"**ஹே**ய்.. யு ஆவர் ஸோ பியூட்டிபுல் டுடே.. வாவ்.. வாட் எ அட்ராக்டிவ் வுமன் யு.. ஆர்..!"

ரேகா விழிகள் விரிய பாராட்டினாள்.. யாமினி அவ்வாறுதான் இருந்தாள்.. ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் பார்ட்டி என்றதும் எப்போதும் சிரத்தையில்லாமல் ஒப்பனை செய்து கொள்பவள் அன்று சிரத்தை எடுத்து வெகு கவனமாக ஒப்பனை செய்து கொண்டிருந்தாள்..

அழுத்தமான மெரூன் கலரில் ஜரிகை பார்டரும் உடலெங்கும் ஜரிகை புள்ளிகளும் கொண்ட மைசூர் கிரேப் சேலை மென்மையாக அவளது உடலைத் தழுவியிருந்தது.. அவளது சிவந்த நிறத்திற்கு வெகு பொருத்தமாக அந்த சேலை இருந்ததில் அவளது அழகு அதிகரித்திருந்தது.. தளரப் பின்னிய கூந்தல்.. கழுத்தில் நீண்டிருந்த முத்து மாலையின் முகப்பில் மெரூன் வண்ணக் கற்கள் பதிக்கப் பட்ட தங்க டாலர் மின்னியது.. காதுகளில் மெரூன் வண்ணக் கற்களும் முத்துக்களும் கலந்த பெரிய ஜிமிக்கிகள் ஆடின.. கைகளில் முத்து வளையல்களின் ஊடே மெரூன் வண்ணக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட வளையல்கள்..

இமைகளுக்கு லேசாக மை தீட்டியிருந்தாள்.. நெற்றியில் வெள்ளைக்கல் பதிக்கப்பட்ட மெரூன் வண்ண ஸ்டிக்கர் பொட்டு..

அதிகமான அலங்காரமில்லை.. ஆனால்.. ஆளை ஈர்க்கும் அலங்காரம்.. பெரிதாக ஏதுமில்லை.. ஆனால் பார்த்தவர்களால் விழிகளைத் திருப்ப முடியவில்லை..

அனுராதா கூட மகளைப் பார்த்ததும் அயர்ந்து விட்டாள்.. அவள் ஆட்சேபிக்க வழியின்றி அனுராதா எப்போதும் அவள் விரும்பி உடுத்தும் மைசூர் கிரேப் புடவையில்தான் இருந்தாள்.. கழுத்தில் ஒரேயொரு முத்து மாலை.. காதுகளில் கூடுதலாக ஜிமிக்கிகள்..

இதில் ஆட்சேபிக்க ஏதுமில்லையே..

காட்டன் புடவையும், மெல்லிய செயினும்.. காதுகளில் விதம் விதமான தோடுகளும்.. ஒரு கையில் ஒற்றை வளையலும்.. மறு கையில் தங்கச் செயின் போட்ட

வாட்சுமாக கிளம்புகிறவளிடம் தெறிக்கும் எளிமையான பேரழகு சற்றுக் கூடிய ஒப்பனையில் அதீதமான பேரழகாக பரிமளித்ததிற்கு யாமினி பாவம் என்ன செய்வாள்..?

அவளது அழகு அப்படிப்பட்டது.. சுடர் விடும் விளக்கின் ஒளியைப் போன்ற அழகுடையவள் அவள்.. மெருகேற்றப்பட்ட குத்துவிளக்கின் ஒளிச்சுடர் அனைவரையும் ஈர்த்தால் அந்த குத்துவிளக்கைக் குறை கூற முடியுமா..?

“இன்னைக்கேதும் விசேசமா யாமினி..?” நாசுக்காக விசாரித்தாள் அனுராதா..

“எங்க ஆபிசில் ஒரு பார்ட்டிம்மா..” என்றாள் யாமினி.

“ஓ..”

அப்படியானால் யாமினி இந்த அளவுக்காவது ஒப்பனை செய்து கொள்ளத்தானே வேண்டும் என்ற நினைவில் சிரிப்புடன் தலையசைத்து விடை கொடுத்தாள் அனுராதா..

“நாங்கள்ளாம் மாய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு டிரெஸ் பண்ணி.. மேக்-அப் போட்டுக்கிட்டாலும்.. நீ சிம்பிளா டிரெஸ் பண்ணி எங்களை ஓவர் டேக் பண்ணி விடுகிற யாமினி..” பெறாமையுடன் சொன்னாள் தர்ஷிணி..

“ஈஸிட்..?” சின்னச் சிரிப்புடன் அவளை விட்டு விலகி ரேகாவின் பக்கத்தில் போனாள் யாமினி..

சாம்பல் வண்ண கோட் சூட்டில் இருந்த தாமோதரனை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் ரேகா... யாமினியைக் கண்டதும்..

“நம்ம ஜி.எம் இன்னைக்கு செம ஹேண்ட்சம்மா இருக்காரில்ல..?” என்றாள்..

“மத்த நாள்களில குறைவா இருக்கார்ன்னா சொல்ற..?” வேண்டுமென்றே கொக்கி போட்டாள் யாமினி.

“சேச்சே..! அவர் எப்பவும் ஹேண்ட்சம்தான்..” மறுத்தாள் ரேகா..

அவளது பார்வை தாமோதரனையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.. யாமினி உதட்டைக் கடித்தாள்..

‘கேட்டு விடலாமா..?’

கேட்க அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.. அது ரேகாவின் தனிப்பட்ட மனஉணர்வு என்ற நாகரிகம் யாமினியைத் தடுத்தது..

“வயலெட் வரலையா..?” ரேகாவின் கவனத்தை திசை திருப்பினாள்..

“ஏன் வரலை..? அப்பவே வந்திட்டா.. அவளாவது பார்ட்டிக்கு வராம இருக்கிறதாவது.. நேத்து நைட் முழுவதும் பியூட்டி பார்லரில குடியிருந்திருப்பா போல.. செம மேக்-அப்..” ரேகா கண்சிமிட்டி சிரித்தாள்..

வயலெட் ரேகா வர்ணித்ததைப் போலதான் இருந்தாள்.. குடைபோல அடர்த்தியாக ஒட்டப் பட்டிருந்த செயற்கை இமைகளும்.. கிரீம் பூச்சும்.. பளீரென அடிக்கும் வண்ணத்தில் உதட்டுச் சாயமுமாக அந்த பார்ட்டி ஹாலை வலம் வந்து கொண்டிருந்தாள்..

“முடிக்கு கலர் பூசியிருக்காடி..” என்றாள் ரேகா..

யாமினி வயலெட்டைடப் பார்த்தாள்.. செம்பட்டை வண்ண முடி சீராக வெட்டப்பட்டு வயலெட்டின் முதுகில் பரவிக் கிடந்தது..

“எல்லோரும் தலைக்கு கருப்புக் கலர் அடிப்பாங்க.. இவதான் எல்லாத்திலயும் தலைகீழாச்சே.. கருப்புக்கலரை செம்பட்டையாக்கிக்கிட்டு அளப்பறை பண்றா..” கமெண்ட் அடித்தாள் ரேகா..

யாமினிக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.. பல்வரிசை தெரிய வாய் விட்டு அவள் சிரித்ததை பார்த்துக் கொண்டே பார்ட்டி ஹாலுக்குள் வந்த சித்தார்த்தனைக் கண்டதும் அவளது சிரிப்பு நின்று விட்டது..

அவளைப் பார்த்தவனின் கண்களில் வந்த மின்னலில் அவள் பொதிந்து போனாள்.. அவளுக்கான அவனது பிரத்யேகப் பார்வை அன்றைய நாளை அற்புதமான நாளாக மாற்றிக் காட்டி விட்டது..

“எம்.டி வந்திட்டார்..”

பார்ட்டி ஹாலில் சலசலப்பு பரவியது.. வயலெட் முன் வரிசையில் நின்று கொண்டாள்..

“இதுக்கு மட்டும் முந்துவா.. வேலைன்னா ஓடியே போயிருவா.. பார்ட்டியில வீடியோ எடுப்பாங்கள்ல.. அதில இந்தம்மா ஸ்டார் போல ஜொலிக்கனுமாம்.. அதுக்குத்தான் இந்தப் பாடு..” ரேகா முணுமுணுத்தாள்..

“லேடிஸ் அண்ட் ஜென்டில் மேன்..!”

பார்ட்டி ஹாலின் மேடையில் கம்பீரமாக ஏறிய சித்தார்த்தன் மைக்கைப் பிடித்துப் பேச ஆரம்பித்ததும் அங்கே நிலவிய சலசலப்பு காணாமல் போய் விட்டது..

“இன்றைய நாள் இனிதானது..” சித்தார்த்தனின் பார்வை யாமினியின் மீது படிந்து அது உன்னால்தான் என்றது..

யாமினிக்குள் உணர்வலைகள் பொங்கின.. சித்தார்த்தனின் பார்வை புதுவிதமாக இருந்ததில் அவளுக்குள் ரகசியமான கிளர்ச்சி எழுந்தது..

“நமது சித்தார்த் குருப் ஆப் கம்பெனி மிகப் பெரிய வெற்றியை அடைந்திருக்கிறது.. அந்த வெற்றி விழாவைக் கொண்டாட நாம் இங்கு கூடியிருக்கிறோம்.. இந்தப் பார்ட்டியின் நிமிடங்கள் உங்களுக்கானவை.. சுப்பீரியர் ஜூனியர் என்கிற வித்தியாசங்களை மறந்து இந்தக் கொண்டாட்டத்தில் அனைவரும் பங்கேற்க வேண்டும்.. லெட் அஸ் செலிபரேட் திஸ் மூமென்ட்.. பாடத் தெரிந்தவர்கள் பாடுங்கள்.. ஆடத்தெரிந்தவர்கள் ஆடுங்கள்.. அதன் பின்னால் அருமையான உணவு வகைகளுடன் கூடிய விருந்து நமக்காக காத்திருக்கிறது.. இந்தக் கொண்டாட்டத்தை நான் துவக்கி வைக்கிறேன்..”

சித்தார்த்தன் மைக்கின் முன்னால் நின்றிருந்தவர் களில் கடைசியாக நின்றிருந்த யாமினியைப் பார்த்தான்.. அவள் மனது படபடவென அடித்துக் கொண்டது..

‘எப்படி துவக்கி வைக்கப் போகிறான்..?’

அதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் அவள் கண்களில் மின்னியதை கவனித்தான் சித்தார்த்தன்..

அதீதமான சோபையோடு.. பெண்மையின் மிளிர்வோடு நின்றிருந்தவளின் அழகு அவனைத் தாக்கியது.. என்றைக்கும் இல்லாத வகையில் அன்றைக்கு

அவன் அதிகமாக மயங்கிப் போனான்.. அவனை ஆகர்ஷிக்கும் அவளின் அழகில் கிறங்கிப் போனான்.. அங்கிருந்த பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் அழகாக இருந்தார்கள்.. இன்னும் சொல்லப் போனால் சிலரின் சருமப் பொழிவு யாமினியிடம் இல்லை.. அதிகமாக அழகு நிலையங்களை நாடாதவளின் இயற்கை மேனியழகு அவனை ஈர்த்தது.. அவளை முதன் முதலாக மகாபலிபுரக் கடற்கரையின் ஐந்து ரதக் கோவிலில் பார்த்த போது உணர்ந்த மயக்கத்தை மீண்டும் உணர்ந்தான் சித்தார்த்தன்..

“எங்கேயோ பார்த்த மயக்கம்..”

அவன் ஆரம்பித்தவுடன் சட்டென்று உயர்ந்த யாமினியின் பார்வையில் அதிர்வு கலந்த மயக்கம் வந்து குடிகொண்டது.. அவர்கள் இருவருக்குமிடையேயான பார்வைப் பரிமாற்றத்தையும்.. பாடல் பரிமாற்றத்தையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் நடந்து கொண்டிருந்த பார்ட்டி வேலியிட்டுத் தள்ளி நிறுத்தியிருந்ததில் இயலாமை கலந்த கோபம் கொண்டான் தாமோதரன்..

‘பொருத்தமான பாட்டப் பாடிப் போட்டுத் தாக்கறான் பாரு..’

அதை நீரஜாவிடம் சொல்ல வேண்டும் போல அவனுக்கு இருந்தது.. பார் உன் அண்ணன் செய்யும் அட்டூழியத்தை.. இவனைக் காவல் காத்து, காவல் காத்து.. களைத்துப் போய் விட்டேன்.. நீ வந்து மண்டகப்படி நடத்தி கொஞ்சம் திருத்து..

இவையெல்லாம் பிறகு செய்ய வேண்டிய செயல்கள்.. அப்போது நீரஜாவிடம் போட்டுக் கொடுக்க

முடியாத சூழலில் தாமோதரன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கண்கள் இடுங்க சித்தார்த்தனையே முறைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்..

சித்தார்த்தன் தாமோதரனின் பக்கம் திரும்பவே இல்லை.. அவன் தேவதையைப் போன்ற வனப்புடன் இருந்த யாமினியையே தின்று விடுவதைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தான்

“எங்கேயோ பார்த்த மயக்கம்..!
எப்போதோ வாய்த்த நெருக்கம்..
தேவதை இந்த சாலை ஓரம்..!
வருவது என்ன மாயம்..! மாயம்..!”

ஆழ்ந்த குரலில் அனுபவித்துப் பாடியவனின் பாடல் வரிகள் அவனது உணர்வுகளை அப்படியே பிரதிபலித்துக் கொட்டின.. கண்மூடி இமைதிறந்து அவனைப் பார்த்த யாமினியின் விழிகளிலும் அவனை எங்கேயோ பார்த்த மயக்கம் வந்து நிரம்பியிருந்தது..

“கண் திறந்து இவள்..
பார்க்கும் போது..
கடவுளை இன்று
நம்பும் மனது..”

யாமினியின் கண்கள் நிரம்பிவிட்டன.. மேடையில் பாடிக் கொண்டிருந்த கோடிஸ்வரனின் மனது அவளை நாடுகிறதா..? அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.. சித்தார்த்தனின் பார்வை அவளைத் தேடியலைந்து படிந்ததைப் பார்த்தால் நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை..

“இன்னும் கண்கள்..
திறக்காத செல்வம்..!

ஒரு கோடி..
பூப்பூக்கும் வெட்கம்..!
ஆண் மனதை
அழிக்க வந்த சாபம்..!
அறிவை மயக்கும்
மாய தாகம்..!”

சித்தார்த்தனின் பாடலில் வேகம் கூடியது.. யாமினியிடம் அவன் உணர்ந்த மாய தாகத்தைப் பற்றி அவன் பாடப் பாட தாமோதரனுக்கு கவலை அதிகரித்தது.. யாமினி மாய மோகினி என்பதைத் தெரிந்து கொண்டே அவள் மீது சித்தார்த்தன் மயக்கம் கொள்கிறானே என்றிருந்தது தாமோதரனுக்கு..

நண்பனின் கவலையைப் பற்றிய எண்ணமில்லாமல் யாமினியைப் பற்றிய மயக்க நினைவுகளுடன் உருகிக் கொண்டிருந்தான் சித்தார்த்தன்..

“இவளைப் பார்த்த
இன்பம் போதும்..
வாழ்ந்து பார்க்க
நெஞ்சம் ஏங்கும்..”

அவன் பாடலில்.. அவளுடன் வாழ வேண்டிய வாழ்வுக்கான ஏக்கத்தை யுகம்.. யுகமாக சுமந்து வந்த துயரம் தொனித்தது.. அவளைக் காண்பதற்காக அவன் காத்திருந்ததைப் போல கண்கள் மின்ன அவன் பாடிக் கொண்டிருந்தான்..

“கனவுகளில் வாழ்ந்த நாளை..
கண்ணெதிரே பார்க்கிறேன்..

கதைகளிலே கேட்ட பெண்ணை
திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்..”

தாமோதரனின் இதயம் தடதடத்தது.. நண்பன் கண்ட கனவை அவனும் கண்டிருக்கிறானே.. நண்பன் கேட்ட கதைகளை அவனும் கேட்டிருக்கிறானே.. அந்தச் சுழலில் அவன் மாட்டிக் கொண்டு விடக் கூடாது என்று தாமோதரன் பட்ட பாடெல்லாம் வீணாகப் போய் விட்டதா..? சித்தார்த்தனின் மனம் மாயச் சுழலைத் தேடிச் சென்று விட்டதா..?

“அங்கும் இங்கும்..
ஓடும் கால்கள்..
அசைய மறுத்து வேண்டுதே..
இந்த இடத்தில்
இன்னும் நிற்க..
இதயம் கூட ஏங்குதே..”

இதை தாமோதரன் அறிவானே.. வருடத்தில் பாதி நாள்களை வெளிநாடுகளிலேயே கழித்த சித்தார்த்தன் யாமினியின் வரவுக்குப் பின்னால் அவற்றைத் தவிர்த்து சென்னையை விட்டு அசைய மறுத்து அலுவலகத்திலேயே தேங்கி நின்று விட்டதை அவன் பலமுறை சித்தார்த்தனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி அறிவுறுத்தியிருக்கிறானே.. வேறு வழியில்லாமல்தானே இந்த வெளிநாட்டுப் பயணத்தையும் சித்தார்த்தன் மேற்கொண்டான்..? அவனைத் தவிர வேறு எவரையும் அனுப்ப முடிந்திருந்தால் இந்த வெளிநாட்டுப் பயணத்தையும் சித்தார்த்தன் கட்டாயமாக தவிர்த்திருப்பான்.. கம்பெனியின் எம்.டிதான் வந்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தில்தானே வேண்டா வெறுப்பாக அவன் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றான்..

அவ்வாறு கால்களில் சக்கரங்களை கட்டிக் கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தவனை ஓரிடத்தில் நிற்க வைத்த புண்ணியவதியல்லவா இந்த யாமினி..? இவளைக் கண்டாலே இவன் என்னென்னவாகவோ ஆகித் தொலைக்கிறானே.. இப்படியே போனால் சித்தார்த்தனின் நிலை என்னாகுமோ..

தாமோதரன் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்க..

“என்னானதோ.. ஏதானதோ..
கண்ணாடி போல்
உடைந்திடும் மனது..”

என்று பாடி தாமோதரனைக் கதி கலங்க வைத்தான் சித்தார்த்தன்..

பேசாமல் மேடையில் ஏறி மைக்கைக் கட்டிப் பிடித்திருக்கும் சித்தார்த்தனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து விடலாமா என்று யோசித்தான் தாமோதரன்.. சித்தார்த்தனோ கவிதையைப் போலிருந்த யாமினியின் காவிய அழகில் கிறங்கிக் கொண்டிருந்தான்..

“கவிதை ஒன்று பார்த்துப் போக..
கண்கள் கலங்கி நானும் ஏங்க..
மழையின் சாரல் என்னைத் தாக்க..
விழிகள் எல்லாம் கேள்வி கேட்க..”

யாமினிக்கு அவன் தோள்களில் சாய வேண்டும் போல இருந்தது.. நீ எனக்குக் கிடைப்பாயா..? உன் மீதான எனது ஏக்கத்தைப் புரிந்து கொள்வாயா என்று கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது.. உனக்காகவே நான் வாழ்வதைப் போல ஓர் உணர்வு எனக்குள்

ஏற்பட்டிருக்கிறதே.. அது உனக்குள்ளும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று கண்கலங்க வேண்டும் போல இருந்தது..

அவனுக்கும் அவளுக்குமான இடைவெளி ஒன்றும் அதிகமில்லை.. கூட்டத்தின் பின்னால் நிற்பவள்.. கூட்டத்தின் முன்னால் ஓடி அவனருகே நின்று அந்த இடைவெளியையும் குறைத்து விடலாம்..

வாழ்வில் உள்ள இடைவெளி..? அதை எப்படிக் குறைப்பது..?

அவனோ ராஜகுமாரன்.. ராஜாதிராஜன்.. கோடிஸ்வரன்.. ராஜ வம்சத்தில் பிறந்தவன்.. அவனைக் கண்ணால் பார்க்கக்கூடத் தகுதியில்லாத யாமினியால் அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைக்க முடியுமா..?

மருகல் எல்லாம் அவளுக்குத்தான்.. சித்தார்த்தனுக்கு அந்தக் கவலைகள் ஏதுமில்லை.. அவன் தெள்ளத் தெளிவாக அவன் மனதை அவளுக்குப் புரிய வைத்துக் கொண்டிருந்தான்..

“ஆதி அந்தமும் மறந்து உன்னருகில்..
கரைந்து நான் போனேன்..”

யாமினிக்குள் துன்பத்துடன் கூடிய இன்பம் துளிர்த்தது.. இது சித்தார்த்தனின் உண்மையான உணர்வுகளோ.. இல்லை.. வெறும் பாடலோ.. அவள் அறியாள்.. ஆனாலும் அது குறித்த சந்தேகம் எதுவும் கொள்ளாமல் அந்த நிமிடத்தில் உறைந்து நின்று அவனுடைய பாடல் வரிகளில் கரைந்து போனாள்..

“ஆண்கள் வெட்கப்படும்..
தருணம்..

உன்னைப் பார்த்த பின்பு
நான் கண்டு கொண்டேன்..”

யாமினியின் பார்வை அப்படியா என்று வினவியதில் சித்தார்த்தனின் முகத்தில் துளியளவு வெட்கம் வந்து போனது..

“இடி விழுந்த வீட்டில் இன்று
பூச்செடிகள் பூக்கிறதே..
இவள்தானே உந்தன் பாதி
கடவுள் பதில் கேட்கிறதே..”

கடவுளின் குரல் யாமினியின் காதுகளிலும் விழுந்ததைப் போல அவளுக்கு இருந்தது.. அவள் காலம் காலமாக தொடர்ந்து கொண்டிருந்த காதலன் அவன்தான் என்று அவளின் உள்மனது கூவியது.. சித்தார்த்தனின் பாடல் தொடர்ந்தது..

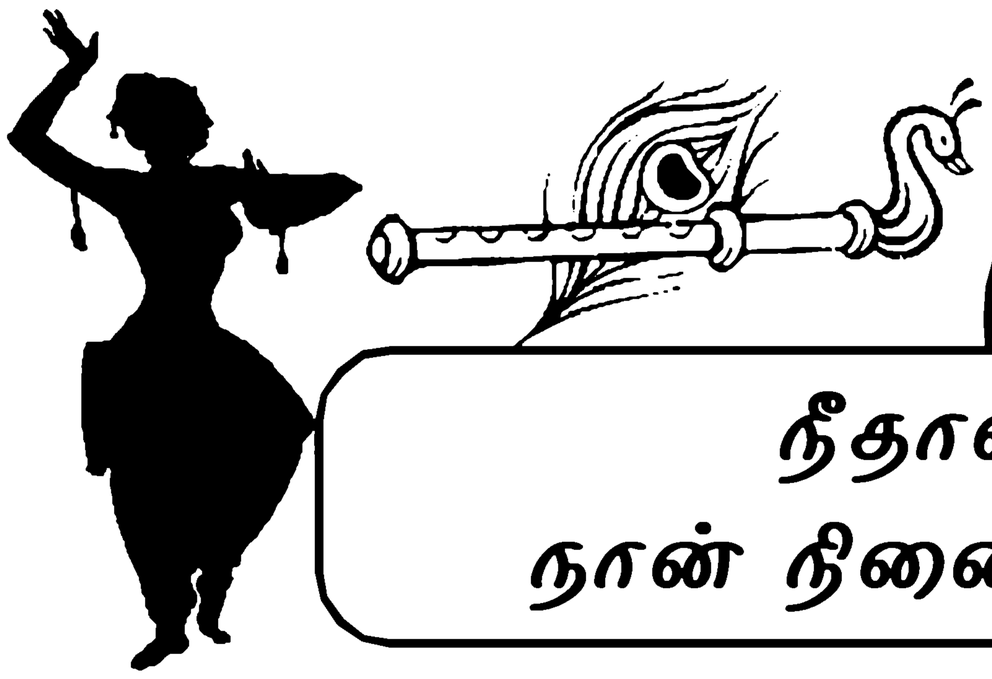
“வியந்து வியந்து..
உடைந்து உடைந்து..
சரிந்து சரிந்து..
மிரண்டு மிரண்டு..”

யாமினியின் விழிகளுக்குள் ஊடுறுவிப் பார்த்த சித்தார்த்தன்..

“இந்த நிமிடம்..
மீண்டும் பிறந்து..
உனக்குள் கலந்து..
தொலைந்து தொலைந்து..”

என்று உச்சஸ்தாதியில் பாடலை முடித்த போது யாமினி அவளாக இல்லாமல் தொலைந்து போயிருந்தாள்.

அது ஒரு கானகம்.. அருகருகே அவளும் சித்தார்த்தனும் இருந்தும் அவனால் அவளையும் அவளால் அவனையும் அடையாளம் காண முடியாத கானகம்..

9

நீதானா அந்தக் குயில்..?
நான் நினைவினிலே தேடும் மயில்..!

அவளில் படிந்திருந்த சித்தார்த்தனின் பார்வைக்குள் பொதிந்திருந்த யாமினி அசையாமல் நெடுமரம் போல நின்றாள்.. பாடல் முடிந்ததைக்கூட அவள் உணர வில்லை.. பலத்த கரகோசத்தில் மலங்க மலங்க விழித்து அருகில் பார்த்தாள்..

“பெண்டாஸ்டிக் சாங்..!” என்றாள் ரேகா..

“ஆமாமாம்..” சுதாரித்துக் கொண்டு பதில் சொன்னாள் இவள்..

“அப்படின்னா ஏன் பேசாமல் நிக்கிற..? கை தட்டு.. உன்னோட அப்ரிஸியேசனை வேற எப்படித் தெரிவிப்ப..?”

“ஷ்யூர்.. ஷ்யூர்..”

பூம்பூம் மாடு போல தலையாட்டிய யாமினி மனதார கைதட்டினாள்..

அவளையே பார்த்த சித்தார்த்தனின் பார்வை அவளை ஆக்டோபஸைப் போலச் சுற்றி வளைத்து இழுத்தது..

‘இப்படிப் பார்க்காதே..’ மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்..

‘உன் பார்வைக்குள் நான் தொலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்.. என்னை மீட்க முடியாமல் மலைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.. கருணை காட்டு..’

அவள் மனதின் குரல் சித்தார்த்தனை எட்டவில்லை.. அவன் அவளைப் பார்வையால் தின்பதை நிறுத்தவில்லை.. யாமினிக்குள் நிகழும் ரசாயன மாற்றங்களைக் குறித்த கவலை கிஞ்சித்தும் அவனிடம் இல்லை.. அதுவரை அவன்மீதான ஈர்ப்பிற்கு பெயர் தெரியாமல் இருந்தவளுக்கு பெயர் கிடைத்து விட்டதில் யாமினியால் அவன் பார்வையை நேருக்கு நேராக சந்திக்க முடியவில்லை.. அதே சமயத்தில் அவளால் அவனைப் பார்க்காமலும் இருக்க முடியவில்லை..

இமைகள் படபடக்க.. அரைப் பார்வையாய் விழிகளை உயர்த்தி அவனைக் கள்ளப்பார்வை பார்ப்பதும.. அவன் பார்த்து விட்டால் அரண்டு போய் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொள்வதுமாக அவள் இருந்தாள்.. அந்தக் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டை விரும்பி ரசித்தான் சித்தார்த்தன்.. அது புதுவிதமான அனுபவமாக அவனுக்கு இருந்தது.. அவளையே பார்ப்பதும்.. அவள் பார்வையைச் சந்தித்ததும் மின்னல் வெட்டியதைப் போல ஜொலிப்பதும்.. அதில் அரண்டு போய் அவள் பார்வையைத் தழைத்துக் கொள்ளும் போது குறுஞ்சிரிப்பை சிரிப்பதுமாக உல்லாசமாக அந்த நொடிகளை ரசித்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான் சித்தார்த்தன்..

அதுவரை தாமோதரன் போட்டிருந்த தடைகளுக்கு கட்டுப் பட்டிருந்தவன் தடைகளைத் தகர்த்து விட்டான்.. தடை தாண்டும் அவனது ஓட்டத்திற்கு அணை கட்ட முடியுமா என்ற கவலைக்கு ஆளானான் தாமோதரன்..

நாளை விவேகானந்தனுக்கும் நிருபமாவிற்கும் சித்தார்த்தனின் இந்த ஈடுபாட்டைப் பற்றித் தெரிய வந்தால் அவர்கள் அவனைக் கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள்.. தாமோதரனைத்தான் நிற்க வைத்து கேள்வி கேட்பார்கள்..

'இவனுக்கென்ன.. இவன் பாட்டுக்கு சைட் அடிச்சுட்டுப் போயிடுவான்.. பதில் சொல்றது நான்தானே..' அலுத்துக் கொண்டான் தாமோதரன்..

அதுவரை அது போன்ற சிக்கலான சூழ்நிலைகளை சித்தார்த்தன் தாமோதரனுக்கு ஏற்படுத்தியதில்லை.. பெண்களுடன் நட்பாய் பழகுவான்.. வித்தியாசமாய் பழக முனையும் பெண்களிடமிருந்து விலகி நிற்பான்.. அவர்களை அருகில் வரக் கூட அனுமதிக்க மாட்டான்.. அவனிடம் காதல் சொல்லும் பெண்களிடம் நாசுக்காய் தனது மறுப்பைத் தெரிவிப்பான்..

"ஏண்டா..?" தாமோதரன் ஆச்சரியப்படுவதற்கு..

"இவங்க காதலிக்கிறது என்னையில்லைடா.. எனது பணத்தை.. ராஜ வம்ச பாரம்பர்யத்தை.. அரண்மனை வாழ்க்கையை.. என் ஸ்டார் இமேஜை.." என்று நிதானமாக பதில் சொல்வான்..

"பட் சித்.. இவங்க உன்னோட சொசைட்டியைச் சேர்ந்தவங்க.. உன்னைப் போலவே கோடிஸ்வரங்க.. ராஜ பாரம்பர்யத்தில பிறந்தவங்க... அரண்மனையில

வாழ்கிறவங்க.. இவங்களிடம் இல்லாதது உன்னோட பிஸினெஸ் மேக்னெட்ங்கிற ஸ்டார் இமேஜ் மட்டும்தான்..”

“அதனாலதான் இவங்க என்னைச் செலக்ட் பண்ணியிருக்காங்க.. நான் இவங்களைப் போல பணக்காரனா.. ராஜ பாரம்பர்யத்தில பிறந்தவனா.. அரண்மனையில வாழ்கிறவனா இருக்கிறதாலேதான் என்னைத் தேடி வந்து காதல் சொல்கிறாங்க.. இது எதுவும் இல்லாத சாதாரண ஆளா நானிருந்திருந்தா இவங்க என்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டாங்க..”

உண்மைதானே என்ற எண்ணம் தாமோதரனுக்குள் வந்தது என்னவோ உண்மைதான்... அதற்காக சித்தார்த்தனை அவன் போகும் போக்கில் விட்டு விட முடியாதே.. விவேகானந்தனுக்கும் நிருபமாவிற்கும் சித்தார்த்தனின் திருமணத்தைப் பற்றி ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கின்றனவே.. அவர்களின் நிழலில் வளர்ந்த தாமோதரனால் அவர்கள் மனம் சங்கடம் கொள்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லையே..

தாமோதரன் யாமினியைப் பார்த்தான்.. அவளது கள்ளப் பார்வை சித்தார்த்தனைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.. அவளின் அந்த ஈடுபாடு சித்தார்த்தனுக்கானது மட்டுமே என்பதில் தாமோதரனுக்கு கடுகளவும் சந்தேகமில்லை.. சித்தார்த்தனின் பின்புலத்தைப் பற்றிய சிந்தனையேதும் இல்லாதவள் யாமினி.. சித்தார்த்தனே சொன்னதைப் போல அவனின் இப்போதைய அடையாளங்கள் ஏதுமில்லாமல் அவன் நின்றாலும்.. அவனை அவனுக்காகவே யாமினி நேசிப்பாள் என்பது

தாமோதரனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.. யாமினியிடம் மட்டும் வினோதமான நிழல் தடயங்கள் இல்லாமல் இருந்திருந்தால்.. அவளைப் போன்ற ஓர் காதலி கிடைக்க சித்தார்த்தன் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை மனமார ஒப்புக் கொள்வான் தாமோதரன்..

அப்படி இல்லையே.. யாமினியைச் சுற்றியிருக்கும் நிழல்கள் தாமோதரனை அஞ்ச வைக்கிறதே.. அவளின் நிழல் நினைவுகள் சித்தார்த்தனின் மீதும் படறுவதில் தாமோதரனுக்கு விருப்பமில்லையே..

“சித்தார்த்..”

யாமினியையே விடாமல் சைட் அடித்துக் கொண்டிருந்த சித்தார்தனனின் தோளில் கடுமையாகத் தட்டி அவனது கவனத்தை திருப்பினான் தாமோதரன்..

“என்னடா..?”

சித்தார்த்தன் யாமினி எங்கிருக்கிறாள் என்று கவனித்தபடி கேட்டான்.. தாமோதரன் சித்தார்த்தனுக்குப் பக்கத்தில் வந்ததுமே அவள் நகர்ந்திருந்தாள்..

“என்னைப் பார்..”

“எதுக்கு..?”

“பாருடா..”

தாமோதரன் அதட்டியதில் அரை மனதாக அவன் முகத்தைப் பார்த்து வைத்தான் சித்தார்த்தன்.. அதில் நிலவிய கடுமையில்..

“ஏண்டா..?” என்றான்..

“என்ன.. ‘ஏண்டா..?’”

"இப்ப என்னத்துக்காக என்னைப் பார்.. என் கண்ணைப் பார்ன்னு சிவந்த கண்களை உருட்டி முழிச்சு பூச்சாண்டி வேசம் கட்டற..?"

"அப்படியொரு வேண்டுதல்டா எனக்கு.."

"அதுக்கேன்டா என்னை இம்சை பண்ற..? உன் வேண்டுதலை நிறைவேற்ற நான்தான் கிடைச்சேனா..? அதோ.. அங்கே செம்பட்டை முடியை விரிச்சு விட்டுக்கிட்டு வயலெட் நிற்கிறா பாரு.. அவகிட்டப் போய் உன் பூச்சாண்டி வேசத்தைக் காட்டு.. ஹா.. ஹா.. ஹா.."

"சித்தார்த்.."

"போடா டேய்..! சும்மா சவுண்டு விடாம பார்ட்டியை என்ஜாய் பண்ணு.."

சித்தார்த்தன் தாமோதரனைக் கட்டித் தழுவி விட்டு யாமினியை சைட் அடிக்கத் தோதாக நகர்ந்து விட்டான்.. மேடையில் அக்கவுண்டன்ட் சபாபதி மிமிக்ரி செய்து கொண்டிருந்தார்.. நெற்றியில் விபூதிப் பட்டையுடன் கணக்குகளில் ஊறிப் போயிருப்பவரிடம் மறைந்திருக்கும் திறமையை நினைத்து வியந்து போனான் தாமோதரன்..

'இது போல பார்ட்டிகளிலதான் இவங்களோட திறமையெல்லாம் வெளிப்படுது.. அடிக்கடி இல்லைன்னாலும் ஆறு மாதத்திற்கு ஓர் தடவையாவது இப்படிப்பட்ட பார்ட்டிகளை அரேன்ஜ் பண்ணனும்..' தாமோதரன் நினைத்துக் கொண்டான்..

ஜோசபின் ஜோக் சொன்னாள்.. சிரிப்பு வரத்தான் செய்தது.. செக்யூரிட்டி குமார் கானாப் பாடல் ஒன்றைப் பாடி விட்டுப் போனான்.. தர்ஷிணி பக்திப் பாடல் பாடி

அவள் மிகுந்த பக்த சிரோண்மணி என்று நிருபிக்க முயன்றாள்.. வயலெட் பாப் மியூஸிக்கைப் பாடினாள்.. ரேகா தாமோதரனைப் பார்த்தபடியே கவிதை சொன்னாள்.. அதுவரை மேடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரன் அப்போது மட்டும் விருந்து அயிட்டங்களை மேற்பார்வை பார்க்கிறதாய் பெயர் பண்ணி நகர்ந்து விட்டான்..

ரேகாவின் முகத்தில் ஏமாற்றம் சூழ்ந்தது.. தாமோதரனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.. ரேகாவின் மனம் புரியாமல் இருக்க அவனொன்றும் முட்டாள் இல்லையே..

ஆனால்.. அவன் மனம் அவன் வசத்தில் இல்லையே.. அது ஆளுமை நிறைந்த நீரஜாவின் வசத்தில் அல்லவா இருக்கிறது..

கடைசியாக யாமினி மேடையேறினாள்.. சித்தார்த்தனின் முகத்தில் பரவிய வெளிச்சத்தில் தாமோதரனின் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது.. யாமினியைப் பார்த்தான்.. அவள் சேலையை இழுத்துச் செறுகிக் கொண்டு அபிநயம் பிடித்தாள்..

‘பரத நாட்டியம் ஆடறாளா..?’

தாமோதரனின் முகத்தில் திகில் பரவியது.. அவசரமாக சித்தார்த்தனைப் பார்த்தான்.. அவன் பயந்ததைப் போலதான் நடந்து கொண்டிருந்தது.. சித்தார்த்தனின் கண்கள் கூர்மையாக யாமினியின் ஆடலைப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டன.. அவன் முகத்தின் தசைநார்கள் இறுகியதில் தாமோதரன் கவலைப்பட்டுப் போனான்..

மற்ற சமயங்களில் இலகுவாக இருக்கும் சித்தார்த்தன் பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சியைப் பார்க்க நேர்ந்து விட்டால் வேறு ஒருவனாக மாறிப் போய் விடுவான்.. அவனது கண்களின் தேடலில்.. தாமோதரன் அரண்டு போய் சித்தார்த்தனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவான்..

‘இவளை யாரு பரத நாட்டியம் ஆடச் சொன்னது..?’

அவனுக்கு கடுப்பான கடுப்பாக இருந்தது.. அவனுடைய கடுப்பைப் பற்றி யாமினிக்கு என்ன தெரியும்..? அவள் பரத நாட்டியம் கற்றவள்.. எல்லோரும் அவரவரின் திறமையை வெளிப்படுத்திய மேடையில் அவளின் திறமையை வெளிப்படுத்த அவள் மேடையேறி விட்டாள்..

‘இவனை இழுத்துக்கிட்டுப் போயிடனுமே..’

தாமோதரன் சித்தார்த்தனுக்கு அருகில் விரைந்தான்.. அவனுடன் அவன் வழக்காடிக் கொண்டிருந்தபோது.. அவன் முகத்திற்குப் பின்னால் மறைந்து நின்று மேடையைப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

“மறைந்திருந்தே பார்க்கும்..
மர்ம மென்ன..?
சுவாமி..!”

யாமினி பாடலில் கேட்டுவிட்டாள்.. சித்தார்த்தனின் முகஜொலிப்பு அதிகமானது.. அவன் மனதில் கடற்கரை மணலில் ஒலித்த கால்சலங்கைகளின் ஒலி கேட்டது..

தளிர் போன்ற விரல்களின் அபிநயம் தென்பட்டது..

‘அவள் இவளா..?’

குழப்பத்துடன் பார்த்தான்.. ஆம் என்பதைப் போல் யாமினியின் தளிர்விரல்கள் அபிநயம் பிடிக்க ஆரம்பித்தன..

“மறைந்திருந்தே பார்க்கும்..
மர்மமென்ன..?
அழகர் மலை அழகா..?
இந்தச் சிலை அழகா.. என்று
மறைந்திருந்தே பார்க்கும்
மர்மமென்ன..?”

சித்தார்த்தனின் காதுகளில் குதிரையின் குளம்போசை கேட்டது.. எங்கோ உளி கொண்டு சிலையைச் செதுக்கும் சப்தம்.. இவை இரண்டையும் மீறிய நாட்டியத்தின் சலங்கையொலி..!

‘யார் இவள்..?’

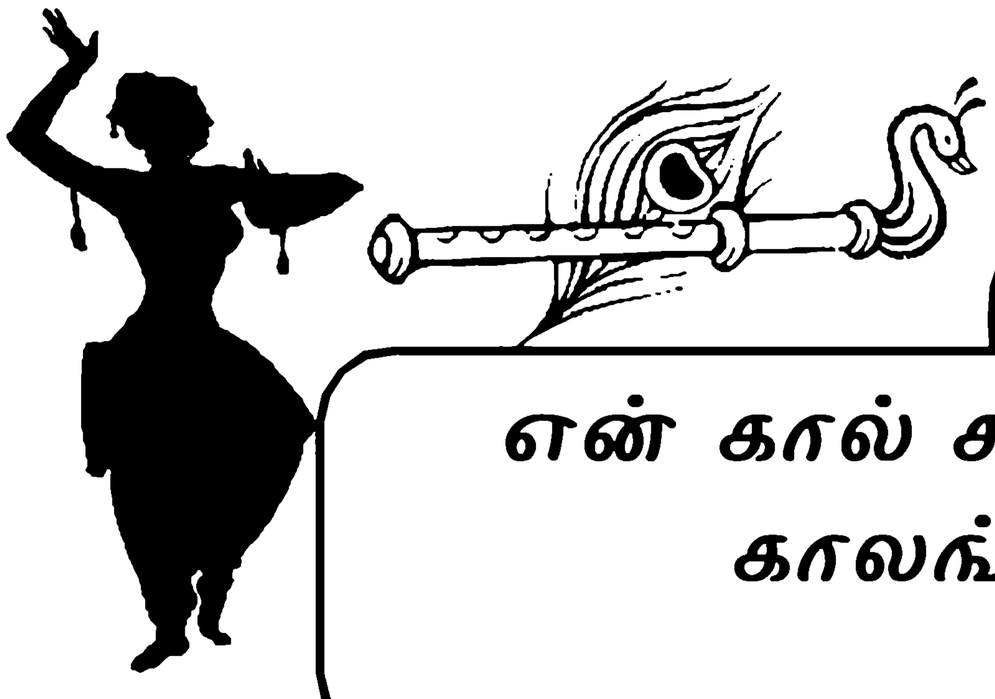
“நாதத்திலே தலைவன்
குரல் கேட்டேன்.. அந்த
நாதத்திலே என்னை
நான் மறந்தேன்..”

யாமினி சுழன்றாடி விழிகளால் சொக்கியபோது சித்தார்த்தனின் மனம் அதில் சிக்கிக் சொக்கியது..

“மோகத்திலே என்னை
மூழ்க வைத்து..
ஓர் ஓரத்திலே நின்று
கள்வனை போல்”

அவனுடன் அவள் இணைந்து ஆடியதைப் போல நிழலாக ஓர் தோற்றம் சித்தார்த்தனின் மனதில் வந்தது..

‘ஆடாத மனமும் உண்டோ..?’ என்று அந்த நாட்டியத்தில் யாமினி அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.. சித்தார்த்தனின் மனதில் எப்போதும் வரும் அந்த அதிர்வு வந்தது.. நிழலாக அவனுக்குள் ஓடிய தோற்றங்கள் நிஜமாகி கண் முன்னால் சதிராடுவதைப் போல அவன் உணர்ந்தான்.. யாமினியும் அவனைப் போல உணர்ந்தாளோ என்னவோ அவள் விழிகள் செறுகி ஓர் விதமான மோன நிலைக்குள் சென்றிருந்தாள்.. ஆடியபடியே அவள் “இளவரசே...!” என்று முணுமுணுத்ததை சித்தார்த்தனும் தாமோதரனும் மட்டும் கேட்டார்கள்.. மற்றவர்களின் காதுகளில் அந்த வார்த்தை விழுகவில்லை..

10

என் கால் சலங்கையின் ஒலி..
காலங்கள் கடந்தும் உன்னைத்
தொடர்ந்து வரும்..

புரண்டு படுத்தான் சித்தார்த்தன்.. அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை.. எழுந்து மணியைப் பார்த்தான்.. இரவு இரண்டு மணி என்றது.. ஏஸியை அணைத்து விட்டுப் பால்கனிக் கதவைத் திறந்து நின்றான்.. சில்லென்ற கடல்காற்று அவன் உடலைத் தழுவிச் சென்றது.. அங்கிருந்து பார்க்கும் போது ஒளிர்ந்த தெரு விளக்குகள் வீதிகளை வெளிச்சத்தினால் குளிப்பாட்டியிருந்தன..

சித்தார்த்தனுக்கு அயர்வாக இருந்தது.. அது சுகமான அயர்வு..! நினைத்து நினைத்து சுகம் கொள்ளும்

நினைவுகளினால் ஏற்பட்ட அயர்வு.. யாமினியின் ஆடலும், பாடலும் அவனை மகிழ்வித்ததினால் உண்டாகியிருந்த அயர்வு..

"யாமினி..!"

அவள் பெயரைச் சொல்லிப் பார்த்தான்.. வாய் இனித்தது.. அவளை மோக வெள்ளத்தில் அவன் மூழ்க வைத்தானாமே.. கள்ளி..! இத்தனை காதலை மனதில் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு இத்தனை நாளாக எட்டி நின்றிருக்க எப்படித்தான் அவளால் முடிந்ததோ..

அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையினில் இருக்கும் பந்தத்தை எத்தனை அழகாக அவள் அபிநயித்தாள்.. அவன் எங்கிருந்தாலும் அவனை அவள் அறிவாள் என்றாளே.. அவளை விட்டால் வேறு யார் அறிவார் என்றும் கேட்டாளே..

"எங்கிருந்தாலும் உன்னை..
நானறிவேன் - உன்னை
என்னையல்லால் வேறு
யார் அறிவார்..?"

பாடலைப் பாடியபடி அவள் விழிகளால் வினவி அபிநயித்த போது அருகிலிருந்த தாமோதரனை மறந்து விட்டான் சித்தார்த்தன்.. யாமினியின் விழிகளுடன் அவன் விழிகள் கலந்தன.. அவளோ அவனை வம்புக்கிழுத்து..

"பாவை என் பதம்
காண நாணமோ..?
உந்தன் பாட்டுக்கு நான்
ஆட வேண்டாமா..?"

என்று கேட்டு வைத்தாள்..

சித்தார்த்தனனின் மனதில் தென்றலடித்தது.. அவனையுமறியாமல் அவன் கைகள் தாளம் போட்டதில் தாமோதரன் புருவங்களை உயர்த்தினான்.. சித்தார்த்தன் அவனைப் பார்க்காமல் யாமினியைப் பார்த்தான்.. அவளோ..

“தூயனே வேலவா..!
மாயனே..”

என்று சொல்லி விட்டு ‘சண்முகா’ என்று சொல்லாமல் சித்தார்த்தனைப் பார்த்த விதத்தில் அவள் மனதிற்குள் எவர் பெயரைச் சொல்லியிருப்பாள் என்பதை சித்தார்த்தன் உணர்ந்து கொண்டான்..

“மான் ஆட.. மலை யாட.. நதியாடா..
மங்கை இவள் நடனமாட..
கான் ஆட.. மண் ஆட.. ஒளியாட.. இடையாட..
கன்னி இவள் கைகள் ஆட..
தூயனே மாலவா..! மாயனே வேலவா..!
எனையாளும் நரசிம்மா வா..
மறைந்திருந்து பார்க்கும்
மர்மமென்ன..?”

யாமினி ஆடி முடித்த போது அசையாமல் நின்று விட்டான் சித்தார்த்தன்..

அவள் நரசிம்மா என்றா சொன்னாள்..? ஏன்..? சித்தார்த்தன் என்ற அவன் பெயரைச் சொல்லாமல் நரசிம்மன் என்று சொல்வதற்கான காரணம் என்ன..?

“அவளுக்கு நரசிம்மன்ங்கிற லவ்வர் இருக்கலாம்..” இரக்கமில்லாமல் சொன்னான் தாமோதரன்..

“நீ இப்படியே பேசிக்கிட்டு இரு..” சிடுசிடுத்தான் சித்தார்த்தன்..

“பின்ன என்னடா.. பார்ட்டியில பரத நாட்டியம் ஆடினவ பாட்டுக்குள்ளே ஏதோ ஒரு பெயரைச் சொன்னா அது யாரு.. எவரு.. குலம் கோத்திரம் என்னன்னு நீ ஆரம்பிச்சுருவியா..? இதுக்கெல்லாம் இவ்வளவு இம்பார்டண்ட் கொடுத்தா நீ பிஸினெஸ் மேக்னெட்ங்கிற ஸ்டார் இமேஜைத் தக்க வைத்துக்கிறது கஷ்டம்டா சித்தார்த்.. சொல்லிட்டேன்..”

“கொஞ்ச நாளாவே நீ நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசக் கூடாதுங்கிற விரதத்தில இருக்கிறடா தாமு.. எப்பப்பாரு.. எதையாச்சும் சொல்லிக்கிட்டு.. ஏண்டா இப்படி இருக்கிற..?”

“நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை நீ கேட்கிற பாரு.. இதுதாண்டா நேரம்ங்கிறது.. டான்ஸை டான்ஸாப் பாத்துட்டுப் போவியா.. அதை விட்டுட்டு அதில ஆயிரத்தெட்டு நூனாயத்தைக் கண்ட பிடிச்சு சொல்லிக் கிட்டிருக்க.. உன்னை நம்பி இந்தக் கம்பெனி இருக்குது பாரு.. ம்ஹீம்.. என்ன ஆகப் போகுதோ..”

“அடி வாங்கப் போற தாமு..”

“எதுக்கு..? உண்மையைச் சொல்றதுக்கா..?”

“டேய்.. எனக்கென்னவோ நரசிம்மான்னு அவ சொன்னப்ப.. என்னைச் சொல்ற மாதிரியே இருந்துச்சுடா..”

அப்படித்தான் இருந்தது.. அதே உணர்வலை தாமோதரனின் மனதிலும் எழுந்தது.. அவன் சித்தார்த்தனைப் பார்த்து..

‘இளவரசே..!’

என்று சொல்லத் தெரிந்தான்.. நல்ல வேளையாக வாய்வரை வார்த்தை வந்த போது சுயநினைவுக்கு வந்து சொல்லாமல் தடுத்து விட்டான்..

“ஒரு செகண்ட் என் பெயர் சித்தார்த்தனில்லை.. நரசிம்மன்னு தோணுச்சுடா.. காரை விட்டுட்டு தேரில் ஏறனும்.. குதிரைமேலே காற்றை விட வேகமா ஜர்ன் பண்ணனும்.. நீட்ட கத்தியை எடுத்துச் சுத்திச் சண்டை போடனும்.. இப்படியெல்லாம் மனசுக்குள்ள நிழலாய் தோணுச்சுடா தாமு..”

தாமோதரனுக்கும்தான் தோன்றி வைத்தது.. அவன் வெளியில் சொல்லிக் கொண்டு நிற்கிறானா என்ன..?

“பைத்தியம் போலப் பேசாதேடா.. போ.. போய் ரெஸ்ட் எடு.. சரியாப் போயிரும்..”

சரியாகவில்லை.. கண்களை மூடினால்.. வெகு இயல்பாக சேலையைச் செருகிக் கொண்டு மேடையில் நாட்டியம் ஆடிய யாமினி வந்து நின்றாள்.. சுழன்று ஆடினாள்..

“*எனை ஆளும்..*
நரசிம்மா..! வா..”

என்று பாடினாள்..

அவளது பார்வையும், பேச்சும், பாடலும், நாட்டியமும்.. தெவிட்டாத தேனமுதைப் போல இருந்தன.. பார்ட்டி முடிந்து கிளம்பும் வரை அவளது ரகசியப் பார்வைகள் சித்தார்த்தனைத் தேடி வந்து கிளர்ச்சி தந்து கொண்டிருந்தன.. மின்வெட்டும் பொழுதுகளை அவள்

தந்து கொண்டேயிருந்தாள்.. என்றைக்கும் இல்லாத வகையில் அன்று அவள் உரிமையெடுத்துப் பார்த்த விதமும்.. ரகசியப் பார்வைகளை வீசிய விதமும் சித்தார்த்தனின் மனதை கொள்ளை கொண்டன..

இணையற்ற வசீகரியாய் அவள் இருந்தாள்.. அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் நளினமும், சோபையும் கொண்ட தேவதையைப் போலத் தனித்துத் தெரிந்தாள்..

“தாமு..!” மயக்கத்துடன் நண்பனை அழைத்தான் சித்தார்த்தன்..

“எனக்கு வேலையிருக்கு.. நீ வீட்டுக்கு கிளம்பு..” முன் ஜாக்கிரதையாக கழன்று கொள்ள முனைந்தான் தாமோதரன்..

“இருடா..”

“எதுக்கு..”

“ஒரு விசயத்தை ஷேர் பண்ணிக்கனும்..”

“ஒன்னும் வேண்டாம்.. பேசாம இரு..”

“ஐ திங்..”

சித்தார்த்தன்.. ரேகாவுடன் பேசியபடி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாமினியைப் பார்த்தபடி ஆரம்பிக்க..

“கொஞ்சம் நிறுத்தறியா..” என்று பட்டுக் கத்தரித்தான் தாமோதரன்..

“தாமு.. நான் என்ன சொல்ல வர்றேன்னா..”

“சித்..! நீ இந்தக் கம்பெனிக்கு எம்.டி. இதை நான் உனக்கு நினைவு படுத்த வேண்டியிருக்கு.. பெரிய

அச்சீவ்மெண்ட்ட செலிபரேட் பண்ண பார்ட்டி கொடுத்துக் கிட்டு இருக்க.. நம்ம ஆபிஸ் ஸ்டாப்ஸ், கெஸ்டுன்னு இந்த பார்ட்டி ஹால் முழுக்க கூட்டம் நிரம்பியிருக்கு.. இந்த செகண்டில நீ எதையோ பேச வர்ற.. உனக்கே இது நல்லாயிருக்கா..?”

“தாமு..”

“உன்னோட வெற்றியை இவங்கள்ளாம் கொண்டாடிக்கிட்டு இருக்காங்க.. நீ எதைக் கொண்டாட நினைக்கிற சித்..?”

தாமுவின் கோபத்திலும் நியாயம் இருந்ததில் சித்தார்த்தன் சொல்ல நினைத்ததை சொல்லாமல் மற்றவர்களிடம் பேசப் போய் விட்டான்..

‘தப்பிச்சேன்..’

தாமோதரன் வாயைக் குவித்து.. ‘ஊப்ப்..’ என்று காற்றை ஊதித் தள்ளினான்..

‘இதுக்கு மேலேயும் தள்ளிப் போடக் கூடாது.. நீரஜாவைப் பார்த்துப் பேசிறனும்..’ மனதுக்குள் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய பின்னால்தான் அவனால் மற்ற வேலைகளைப் பார்க்க முடிந்தது..

விருந்து ஆரம்பமாகியது.. ரேகா யாருடனோ பேச நகர்ந்து போய்விட.. யாமினி தனித்து நின்றாள்.. இயல்பாகச் செல்வதைப் போல சித்தார்த்தன் அவளருகில் சென்றான்..

“என்ன தனியா நிற்கறிங்க..?”

அவன் கேள்வியில் ஏறிட்டுப் பார்த்தவளின் இமைகள் படபடத்து அவளது இதயத்தின் படபடப்பை

உணர்த்தின.. அவன் வந்து பேசுவான் என்று எதிர் பார்த்திராததினால் தடுமாறினாள்..

“ரேகா ஜோஸிபின் கிட்டப் பேசப் போயிருக்கா..”

“ஓ..!”

சித்தார்த்தன் அவளையே ஊன்றிப் பார்த்தான்.. யாமினி கன்னம் சிவக்க தலையை லேசாக குனிந்து கொண்டாள்.. அவளின் அந்த வெட்கத்தை சித்தார்த்தனுக்குப் பிடித்திருந்தது..

“அழகாயிருக்கீங்க..” சொல்லி விட்டான்..

யாமினி வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள்.. சித்தார்த்தனின் தீட்சண்யம் மிக்க பார்வையில் மீண்டும் தடுமாறினாள்..

“தேங்க்ஸ்..”

நீயும் அழகாக இருக்கிறாய் என்று சொல்ல வேண்டும்போல அவள் மனம் துடித்தது.. அவன் அழகாகத்தான் இருந்தான்.. உயரமாக, கம்பீரமாக, கருநீல கோட்சூட்டுடன் ஒரு அரசனைப் போன்ற தோரணையுடன் இருந்தான்..

அதை அவனிடம் சொல்ல முடியாமல் எதுவோ அவளைத் தடுத்தது..

“உங்க பாட்டும், டான்ஸீம் பெண்டாஸ்டிக்..”

“தேங்க்ஸ் எகெய்ன்..”

“உங்களுக்கு பரத நாட்டியம் தெரியும்ங்கிறது, இன்னைக்குத்தான் எனக்குத் தெரியும்..”

“முறைப்படி கத்துக்கிட்டேன்.. அரங்கேற்றமெல்லாம் நடந்தது..”

"வெரிகுட்..! சொல்லவே இல்லை பார்த்தீங்களா.."

"வேலைக்கான அப்ளிகேசன் ஃபார்மில உங்களுக்கு நாட்டியம் தெரியுமாங்கிற கொஸ்டின் இல்லை.. அதனால சொல்லலை.."

"ஹா.. ஹா.."

அவன் சிரிக்கும் போது தெறித்து விழுந்த அதீதமான கவர்ச்சியில் அவள் மனம் தடுக்கி விழுந்தது.. அவன் ஆழ்ந்த பார்வையொன்ற பார்த்து வைத்ததில் அவள் மனதில் மோகத்தீ மூண்டது.. அவன் மீதிருந்த வந்த ஃபெர்பியூமின் மணம் அவனுக்கே உரியதாக அவள் நாசியில் நுழைந்து மயக்கியது.. அவனது அருகாமையில் அவள் கிளர்ந்தாள்.. அவனது பார்வையும், பேச்சும் உணர்த்திய ரகசிய செய்தியில் கிறங்கினாள்..

அவர்கள் நின்றிருந்த இடத்தில் தொட்டிப் பூச்செடிகள் அடர்ந்திருந்தன.. மற்றவர்களின் பார்வையி லிருந்து அது அவர்களை மறைத்தது.. சித்தார்த்தன் நெருங்கி நின்றான்.. அதுவரை அவள் பார்த்துப் பழகிய சித்தார்த்தனா அவன் என்று ஆச்சரியமானாள் யாமினி.. கண்ணியமே வடிவானவனுக்கு காதல் பேசவும் தெரியுமா..? மற்றவர்கள் அறியாமல் கள்ளப் பார்வை பார்க்கவும் வருமா..?

அவனுக்கு காதலும் தெரிந்திருந்தது.. கள்ளப் பார்வையும் வந்திருந்தது..

துளைக்கும் அவனது பார்வையில் சிலிர்த்தது அவளதுமேனி..

"யாமினி.."

ஆழ்ந்த அவனது குரலில் மயங்கிப் போனாள் யாமினி..

“ம்ம்ம்..”

“என் பெயர் சித்தார்த்தன்..”

“களுக்..” என்று சிரித்து வைத்தாள்..

“ஏன் சிரிக்கிற..?”

“எனக்கு இது தெரியாதா..?”

“அப்புறம் ஏன் நரசிம்மன்னு பாடின..?”

யாமினி அதிர்ந்து நிமிர்ந்து அவனைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தாள்..

“தெரியலை..”

“தெரியலையா..?”

“ம்ம்ம்.. தெரியலை.. நான் உங்க பெயரைத்தான் சொன்னேன்.. அது நரசிம்மன்னு எப்படி மாறுச்சுன்னு தெரியலை..”

மலங்க மலங்க விழித்தவளை இழுத்து அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல அவனுக்கிருந்தது..

“தெரியலைன்னா விடு.. அதுக்கு பயப்படனுமா..?”

“பயமாத்தான் இருக்கு..”

“நானிருக்கிறப்ப எதுக்கு பயம்..?”

அவள் கைவிரல்களைப் பிடித்து அழுத்தினான் சித்தார்த்தன்.. யாமினியின் உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது.. விரல்களை உறுவிக் கொள்ளும் நினைவின்றி அப்படியே நின்று விட்டாள்..

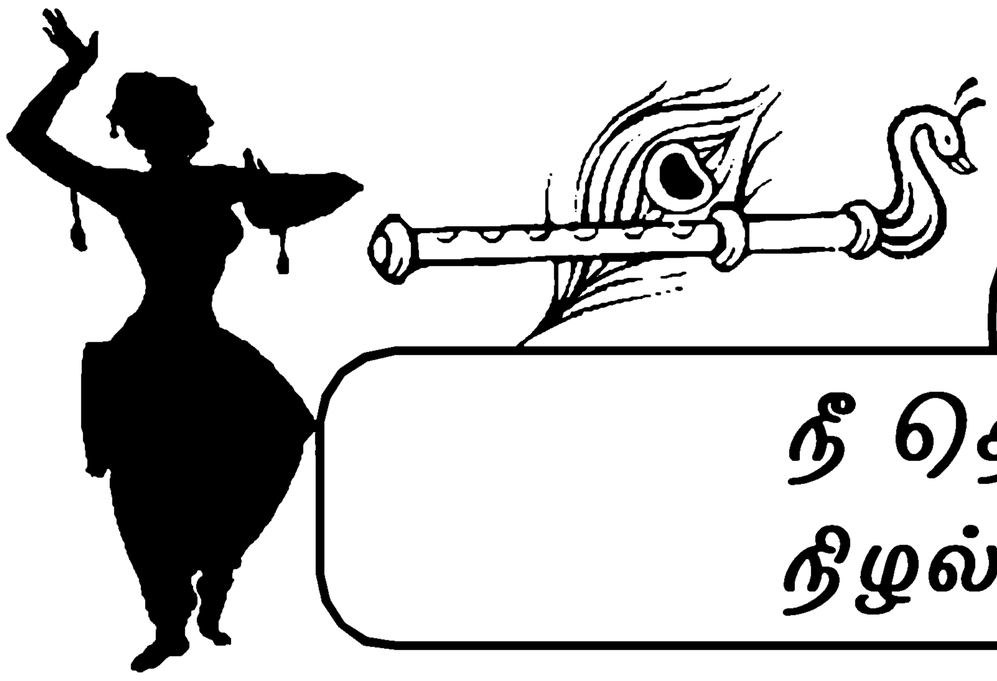
"சாப்பிடலாமா யாமினி..?"

ரேகா வந்து விட்டதில் சித்தார்த்தன் சட்டென்று விலகி மற்ற விருந்தினர்களுடன் பேசுவதைப் போல நின்று கொண்டான்..

"ம்ம்ம்..."

சற்றுமுன் உணர்ந்த சித்தார்த்தனின் ஸ்பரிசத்தின் உணர்வில் பேசமுடியாமல் தலையை ஆட்டினாள் யாமினி..

அன்று முழுவதும் அவளின் விரல்தொட்ட நினைவே சித்தார்த்தனின் மனதை ஆக்ரமித்து சுகமான அயர்வைத் தந்து அவனது தூக்கத்தை விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தது..

11

நீ தொட்டபோது - உன்
நிழல் தொட்டாள் மாது..

ஆழ்ந்த நீலத்தில் வெள்ளி ரிப்பன்களைப் போல அலைகள் தவழ்ந்து வந்து கரையில் மோதின.. சுருண்டு எழுந்து கரையில் மோதி தரையில் வீழ்ந்து கடலுக்குத் திரும்பிய அலைகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரன் கைக்கடிகாரத்தில் மணியைப் பார்த்தான்..

"கரெக்டா சிக்ஸ் ஓ கிளாக்குன்னு வாட்ச் சொல்லும்.. ஒரு செகண்ட் கூட அதிகமாகியிருக்காது.."

அவனுக்குப் பின்னால் குரல் கேட்டதில் அவன் மனதில் உற்சாக வெள்ளம் பாய்ந்தது.. பரபரப்பைக்

காட்டிக் கொள்ளாமல் திரும்பினான்.. அமர்த்தலான நடையுடன் அவனையே பார்த்தபடி அங்கே நீரஜா வந்து கொண்டிருந்தாள்..

“சும்மா மணி பார்த்தேன்..”

அவள் அப்படியா என்று கேட்கவில்லை.. தாமோதரன் உட்கார்ந்திருந்த மணல் மேட்டில் உட்காரலாமா என்ற யோசனையுடன் பார்த்தாள்.. ஜீன்ஸீம், குர்த்தாவுமாக இருந்தவளின் முடி சீராக வெட்டப்பட்டு முதுகில் பரந்திருந்தது..

தாமோதரன் கைக்குட்டையை எடுத்தான்.. அவனுக்குப் பக்கத்தில் மணல் மேட்டில் விரித்து விட்டான்..

“இப்ப உட்காருங்க..” என்றான்..

நான் கேட்டேனா என்பதைப் போலப் பார்த்த நீரஜா. தாமோதரனின் கைக்குட்டைய எடுத்து அவனிடமே கொடுத்தாள்.. கால்களை மடக்கி அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்..

தாமோதரனுக்கு உலகமே வண்ணமயமாக ஆகி விட்டதைப் போல இருந்தது.. தனிமையில் அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டதில்லை.. சித்தார்த்தனோ, விவேகானந்தனோ.. இல்லை நிருபமாவோ கூட இருப்பார்கள்.. இவர்கள் இல்லாவிட்டால் வேறு யாராவது இருந்து வைப்பார்கள்..

அரிதாய் கிடைத்த தனிமையில் அரிதான பொருளைப் பார்ப்பதைப் போல அவளைப் பார்த்து வைத்தான் தாமோதரன்.. அவளது பார்வையில் இருந்தது

ஆசையா, கோபமா என்று இனம் பிரித்துப் பார்க்க அவனால் முடியவில்லை..

பொருள் விளங்காத பார்வைகளைப் பார்ப்பதில் நீரஜாவுக்கு நிகர் நீரஜாதான்.. அவள் பார்வையை வைத்து.. அவள் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று யாராலும் கண்டு பிடித்து விட முடியாது..

“எதுக்கு வரச் சொன்னீங்க..?”

கறாராகக் கேட்டாள் நீரஜா.. இதற்குத்தான் வரச் சொன்னேனா என்று நொந்து போனான் தாமோதரன்..

இப்படியா ஒருத்தி சிடுசிடுவென இருந்து வைப்பாள்..? இருந்தும் அந்த சிடுமூஞ்சியின் பின்னால் அவன் மனம் ஓடித் தொலைக்கிறதே..

“வரச் சொல்லக் கூடாதா..?”

மனம் தாங்காமல் கேட்டு விட்டான் தாமோதரன்.. காத்திருத்தல் சுகம்தான்.. ஆனால் எதுவரை காத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கும் அளவு கோல் இருக்கிறதே.. காலமெல்லாம் காத்திருத்தலிலேயே கழிந்து விட்டால் வாழ்க்கையை எப்போதுதான் வாழ்வது..?

கேள்வி என்ன புதுமாதிரியாக வெளிவருகிறது என்று ஒரு மார்க்கமாக அவனைப் பார்த்து வைத்தாள் நீரஜா.. அதைப் பல மார்க்கங்களாகக் கவ்விக் கொண்டான் தாமோதரன்..

“என்ன்ன்ன்.....ன..?”

நீரஜா கேட்ட ‘என்ன..?’வைப் போல யாரும் கேட்டு விட முடியாது என்று புல்லரித்துப் போனான் தாமோதரன்.. அவளிடம் சொன்னால் போர்வையிருந்தால்

போர்த்திக் கொள்.. நான் துப்பட்டா போட்டுக் கொண்டு வரவில்லை.. இரவல் துப்பட்டாவைக் கொண்டு நீ போர்த்திக் கொள்ள முடியாது என்று கட் அண்ட் ரைட்டாக சொல்லியிருப்பாள்..

"ஒன்னுமில்லையே.."

ஒன்றுமில்லாததை ஒரு கோடி ஒளிந்திருப்பதைப் போல யாரும் சொல்லியும் விட முடியாது என்று பல்லைக் கடித்தாள் நீரஜா.. அதைப் பரவசம் என்று தப்புக் கணக்கு போட்ட தாமோதரன் அவளை ஆவலாக பார்த்து வைத்தான்..

"ஒன்னுமேயில்லாததுக்கா அப்படி ஒரு பில்ட்-அப் கொடுத்தீங்க..?"

"எப்படி பில்ட்-அப் கொடுத்தேனாம்..?"

"கப்பல் கவிழ்ந்து விட்டதைப் போல பில்ட்-அப்.."

"அப்படித்தான்னு வைத்துக்கங்களேன்.."

இரண்டாவது வார்த்தையில் மட்டும் அழுத்தம் கொடுத்து அவன் ஜொள்ளியதில்..

"என்னது..?" என்று கடுகடுத்தாள் நீரஜா..

"நான் கப்பல் கவிழ்ந்தைச் சொன்னேங்க.."

என்னைச் சொல்லவில்லை என்ற தாமோதரனின் மறைமுக ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தில் அதுதானே பார்த்தேன் என்று கோபம் குறைந்தாள் நீரஜா..

'இவ 'நீரு' வா..? நெருப்பு..!'

அந்தக் கனல் வீசும் காரிகையின் மீது எதற்காக அவன் கொள்ளை கொள்ளையாய் ஆசையைக் கொண்டான்..?

"எந்தக் கப்பல் கவிழ்ந்ததாம்..?"

"டைட்டானிக் கப்பல்..!"

தாமோதரனின் பார்வை அவளை கப்பலின் முகப்பிற்குச் சென்று கைகளை விரித்து நிற்க அழைத்ததில்..

"ஓஹோ.." என்று இழுத்தாள் நீரஜா..

"என்னவோ போங்க.. காவல் காத்துக் காத்து ஓய்ந்து போயிட்டேன் காவலை மீறி காதல் வளர்ந்து தொலைக்குது.."

"யாருக்கு..?"

"எனக்கில்லைங்க.."

நீண்டதாக ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி நீரஜாவைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தான் தாமோதரன்.. அவளது ஆழ்ந்த பார்வையில் அவன் மனதில் அலையடித்தது..

"அதுக்கெல்லாம் கொடுத்து வைச்சிருக்கனும்ங்க.."

"எதை..?"

"மனதை.."

நீரஜா ஓர் பார்வையை அவன்மீது வீசினாள்.. அலையோரமாக தவழ்ந்து வந்த பந்தை எடுக்க ஒரு குழந்தை ஓடி வந்தது.. கடலில் பொங்கி எழுந்து வந்த அலையில்..

"குழந்தை.." என்று பதறி எழுந்தாள்..

"இருங்க.. நான் பார்த்துக்கறேன்.."

தாமோதரன் வேகமாக ஓடி குழந்தையையும் பந்தையும் ஒரு சேர தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டான்.. பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் காலில் விழாத குறையாக நன்றி நவின்று விட்டு பிள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்.. நீரஜாவின் பார்வை தாமோதரனின் மீது படிந்து..

‘அடேய்.. ஹீரோ..!’ என்று அழைத்தது..

‘வாழ்க பந்து..’ தாமோதரன் கிடைத்த பார்வையை விடாமல் பற்றிக் கொண்டு பதிலுக்கு பார்த்து வைத்தான்..

‘இதிலெல்லாம் விவரம்தான்..’ நீரஜா உதட்டைச் சுழித்தாள்..

‘இருக்காதா பின்னே..?’ தாமோதரன் புருவங்களை உயர்த்தினான்..

“ஆஹா.. எக்ஸ்பிரசன்னா இதுதான்ய்யா எக்ஸ்பிரசன்..! பாத்துக்கங்கய்யா.. நீங்களும் இருக்கீங்களே.. கேமராவை ஓடவிட்டுட்டு காதலாய் பாருங்கன்னா கடன் கேட்கிறதைப் போலப் பார்த்துக்கிட்டு..”

கதை டிஸ்கசனுக்கு கடற்கரைக்கு வந்திருந்த சினிமா கோஷ்டியில் டைரக்டராகப் பட்ட மகராஜன் நீரஜாவையும், தாமோதரனையும் காட்டி பாடம் எடுக்க ஆரம்பித்தான்.. தாமோதரன் சட்டைக் கையை ஏற்றி விட்டபடி முறைத்துப் பார்த்ததில் சினிமா கோஷ்டி நெடுந் தொலைவுக்கு இடம் மாறியது..

“சூப்பர்..” வாய் விட்டுச் சொன்னாள் நீரஜா..

‘என்னைத்தானே..’ தாமோதரன் மகிழ்ந்து போக..

“கடலையைச் சொன்னேன்..” என்றாள் அமர்த்தலாக..

‘இவள் இருக்கிறாளே..’

அவள் அவ்வளவு தூரம் அழிச்சாட்டியம் பண்ணியும் அவள்மீது தாமோதரனுக்குக் கொஞ்சம் கூட கோபம் வந்து தொலைக்கவில்லை.. மாறாக பறக்கா வெட்டியைப் போல அவளை பருகு.. பருகு.. என பார்த்து வைத்தான்..

“வந்து ரொம்ப நேரமாச்சு..”

“இல்லையே.. இப்பத்தானே வந்தீங்க..?”

“மணியைப் பாருங்க..”

“அதைப் பார்த்து எனக்கென்னங்க ஆகப் போகுது..?”

“உங்களுக்கொன்னும் ஆகாது.. நேரம்தான் ஆகிக்கிட்டு இருக்கு..”

“ஆகட்டும்..”

தாமோதரனின் பிடிவாதத்தில் நீரஜாவின் இதழ்க் கடையில் சின்னச்சிரிப்பு உதித்தது.. கண்டிப்பான அவள் முகத்தில் வந்த கனிவையும் சிரிப்பையும் மழைக்கு ஏங்கிய சாதகப்பட்ஷி மழைச்சாரலில் நனைந்து மகிழ்வதைப் போலப் பூரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தாமோதரன்..

நீரஜா தளர்வாக அமர்ந்தாள்.. விறைப்பை விடுத்த அவளின் செயலில் தாமோதரனின் மனம் நனைந்தது.. விச்ராந்தியாக கால்களை நீட்டி மணல் மேட்டில் சாய்வாக கைகளை ஊன்றி.. தலையை ஒருபக்கமாக சாய்த்து அவள் தாமோதரனைப் பார்த்த போது அவளை எதற்காக

வரவழைத்தான் என்பதே தாமோதரனுக்கு மறந்து போய்விட்டது..

“ஊருக்கு வந்திருந்தீங்கள்ல..?”

“அதான் கோவிலிலே பார்த்தீங்களே.. அதுக்கப் புறமும் என்ன விசாரணை..? ஒருவேளை கோவிலில் பார்த்ததை மறந்துட்டிங்களா..?”

“மறக்கிறதா..? நானா..?”

நீரஜாவின் பார்வை சுழன்று வினவியதில் தாமோதரன் தன்னை மறந்தான்..

“மறக்க மாட்டிங்களா..?” ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

நீரஜாவின் முகத்தில் மந்தகாசம் படர்ந்தது.. முடியைக் கோதிப் பின்னுக்குத் தள்ளியபடி அவனைப் பார்த்த பார்வையில் சொந்தம் தெரிந்தது..

“மாட்டேன்..”

தாமோதரனின் முகம் மலர்ந்தது.. அருகாமையில் இருந்தவளின் கை தொட மனம் விரும்பினாலும் அவன் அவளைத் தொட முனையவில்லை.. அவளின் கம்பீரம் அவளைத் தொட அனுமதிக்கவில்லை..

காதலில் மரியாதை சாத்தியமா..?

நீரஜாவைப் போன்ற ஒருத்தியைக் காதலித்தால் நிச்சயம் சாத்தியமாகும்.

“அப்பா, அம்மா என்ன சொன்னாங்க..?”

“எப்போதும் போலதான் சொன்னாங்க.. காஞ்சி புரத்திலதான் நம்மவீடு இருக்குடா.. சென்னையில

எதுக்காக தனிக் குடித்தனம் பண்றேன்னு திட்டினாங்க.. ஊருக்கு வந்துரச் சொன்னாங்க..”

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க..?”

“என்ன சொல்ல..?”

“காஞ்சிபுரத்தில இருக்கிறது அப்பாம்மாவும் சொந்தவீடும் மட்டுமில்ல..”

நீரஜா முடிக்காமல் விட்ட வாக்கியம் ‘நானும்தான்..’ என்றது..

‘புரிந்தது..’ என்ற பார்வையைப் பார்த்த தாமோதரன்..

“நான் என்ன செய்யட்டும்..? சித்தார்த்தன் இங்கே தானே இருக்கான்..” என்றான்..

“அண்ணனை நீங்க காதலிக்கிறீங்களா..?”

சிரிக்காமல் கேட்டாள் நீரஜா.. சிரித்து விட்டான் தாமோதரன்..

“ஏங்க இப்படி..?” என்றும் கேட்டான்..

“கொடுமை பண்ணினா இப்படித்தான் கேள்வி வரும்..”

“சரிதான்.. அதுக்காக இப்படியா கேட்டு வைப்பீங்க..?”

“உங்க ரெண்டு பேரையும் பாத்தா அப்படித்தானே இருக்குது..”

“பொறாமையா..?”

மறுபடியும் ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான் தாமோதரன்.. நீரஜாவின் முகம் லேசாக சிவந்ததில் அவளுக்குள்ளிருந்த பெண்மையின் நளினம் வெளி வந்தது..

“இருக்கக் கூடாதா..?” அவளும் கேட்டு விட்டாள்..

‘ஹ..!’ மழைத் துளிகளின் சாரலில் சாதகப்பட்சி சிலிர்த்து சிறகை விரித்தது..

தாமோதரனின் மனம் அந்த நொடிகளின் இன்பத்தைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தது..

“கூடாதுன்னு நான் சொன்னேனா..?” அவனும் சொல்லி விட்டான்..

“சொல்லித்தான் பாருங்களேன்..” துள்ளலுடன் அவள் சொன்னாள்..

“சொல்ல மாட்டேன்னுதானே சொல்றேன்..”

“அப்படியென்ன அண்ணன் உங்களுக்கு உயர்த்தி..?”

“சிலசமயங்களில் நட்பு கூட காதலைப் போலதான் நீரஜா..”

அபூர்வமாகத்தான் அவள் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பான் அவன்.. அந்தத் தருணம் அப்படியொரு அபூர்வமான தருணமாக இருந்தது.. வார்த்தைக்கு வலிக்குமோ என்று மென்மையாக அவள் பெயரை அவன் உச்சரித்ததில் அவள் விழிகளை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள்.. அந்தப் பார்வையில் தெரிந்த ஏதோ ஒன்றில் கட்டுண்டான் தாமோதரன்..

தாமோதரனைக் கட்டி வைக்கும் வசியசக்தி நீரஜாவிடம் மட்டும் தான் இருந்தது.. ஈஸ்வரனிடம் அடங்காதவன், சித்தார்த்தனையே அடக்க முனைகிறவன், நீரஜாவின் முன்னால் ஆட்டுக்குட்டியைப் போல அடங்கிப் போனான்..

“இந்த அளவுக்கு மண்டி போடற ஆள் நீயாத்தாண்டா இருப்ப.. அப்படி என்னதான் நீரு மந்திரம் போட்டாளோ.. ஆனாலும் தாமு.. உன்போல ரோசக்காரன்.. என்

தங்கையைப் போல ஆணவம் பிடிச்சவளிடம் அடங்கிப் போகிறதில எனக்கு ஆச்சரியமா இருக்குடா.. மத்தவங்க கிட்ட எப்படி இருக்கிற நீ.. அவ முன்னாலே மட்டும் இப்படி ஆகி வைக்கிறயேடா..” என்பான் சித்தார்த்தன்..

நீரஜா கடற்கரை மணலைக் கையில் அள்ளிப் பூவைப் போலத் தூவினாள்.. தாமோதரன் அதைப் பார்த்து விட்டு..

“வேண்டாம்..” என்றான்..

ஏன் என்னும் பாவனையில் அவள் மிதப்பாக புருவங்களை உயர்த்தினாள்.. எல்லோரும் சொல்வதைப் போல இவளுக்குத் திமிர் மிகவும் அதிகம்தான் என்று நினைவில் தாமோதரனின் இதழோரம் புன்னகை வந்தது.. எவருக்கும் பிடிக்காத அவளின் திமிரும், கர்வமும், ஆணவமும் அவனுக்கு மட்டும் ஏன் பிடித்துப் போனது..?

சித்தார்த்தன் மட்டும் அங்கிருந்தால் தங்கை யென்றும் பாராமல் நீரஜாவை முறைத்து விட்டு..

“தேவையாடா உனக்கு..?” என்று தாமோதரனை அதட்டியிருப்பான்..

‘அவனுக்கென்ன தெரியும்..?’ தாமோதரன் கனிவாக நீரஜாவைப் பார்த்தான்..

அவளின் ஆணவம் ஏன் அவனைப் பாதிக்கவில்லை..?

விடைதெரியாத கேள்வியை புறம் தள்ளி விட்டு இதமாக சொன்னான்..

“கை அழுக்காகிரும்.. இந்தாங்க..” கைக்குட்டையை நீட்டினான்..

“என்கிட்ட இருக்கு..” நீரஜா அவளின் கைக்குட்டையை எடுத்துக் காட்டி விட்டு மணல் தூவலை தொடர்ந்தாள்..

"ஏன்..? என் கர்சீஃபை யூஸ் பண்ண மாட்டிங்களா..?"

"மாட்டேன்.."

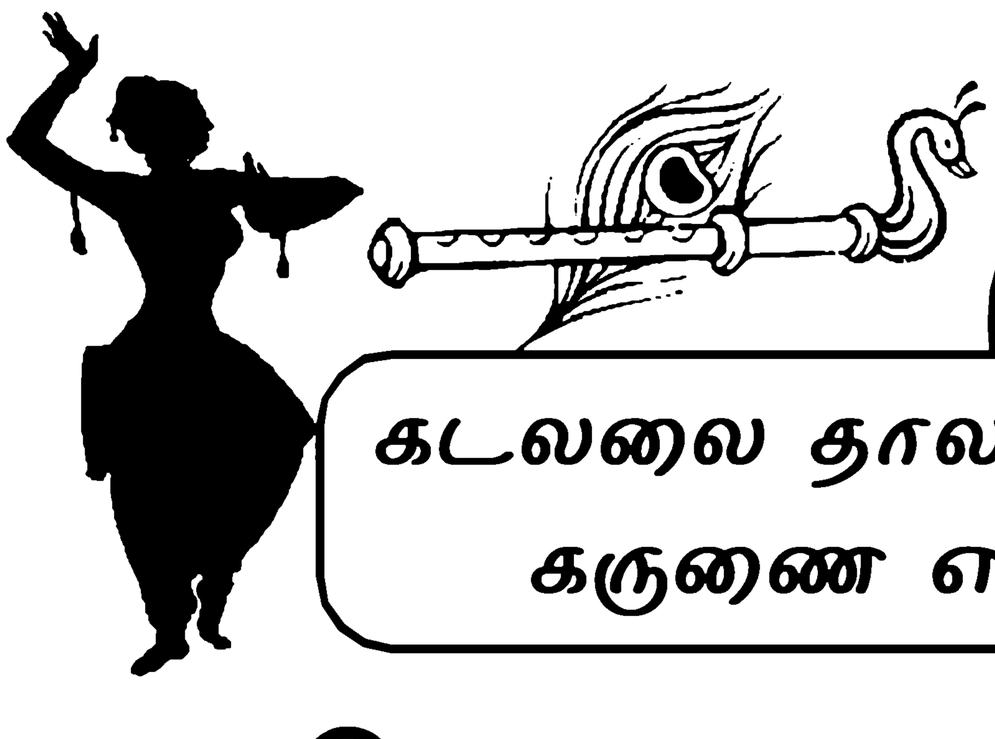
"ஓ..."

தாமோதரனின் குரலில் ஏதோ ஓர் வலி தொனிப்பதை உணர்ந்தவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.. மெதுவாகச் சொன்னாள்..

"பொதுவா நான் மத்தவங்க கர்சீஃபை யூஸ் பண்ண மாட்டேன்.. அவங்க கொடுத்தா வாங்கிக்கவும் மாட்டேன்.."

"நல்ல பழக்கம் தான்.. பட்.. மத்தவங்களும் நானும் ஒன்னா..?"

நீரஜாவின் பார்வையே இல்லையென்று அடித்துச் சொன்னது.. அது அவனுக்குப் போதுமானதாக இல்லை யென்பதால் கடலை வெறித்தான்..

12

கடலலை தாலாட்டும் கடற்கரையில் - உன்
கருணை என்னைத் தாலாட்டாதா..?

"இல்லை.." என்றாள் நீரஜா..

"மத்தவங்களும் நீங்களும் ஒன்றாகி விட முடியாது.. உங்க கர்சீஃபை யூஸ் பண்றதில் எனக்கு எந்தப் பிரச்னையும் இல்லை.."

தாமோதரனையே பார்த்தபடி அவள் சொல்லச் சொல்ல அவன் முகத்தில் வெளிச்சம் பரவியது.. அதில்

நீரஜா நிம்மதி கொண்டாள்.. அவனது மன வலியும், வேதனையும் இந்த அளவுக்கா அவளைப் பாதிக்கிறது என்று தன்னைத்தானே கேள்வி கேட்டும் கொண்டான்..

நீரஜா கர்வி..! கோபக்காரி..! ஆணவக்காரி..! அகந்தை மிக்கவள்..

அப்படிப்பட்ட நீரஜா தாமோதரனின் முன்னால் கருணையுள்ளம் கொண்டவள்..!

எதனால் அப்படியென்று அவளுக்கே தெரியவில்லை..

"அப்புறம் என்ன..? ஏன் என் கர்ஃசீப்பை வாங்கிக்கலை..?"

"பட்.."

"பட்..?"

"ஒரு செண்டிமெண்ட் உண்டு.."

"செண்டிமெண்டா..?"

"யெஸ்..! யார்கிட்டயாவது நாம கர்சீஃபை வாங்கினோம்ன்னா அவங்களை விட்டுப் பிரிஞ்சுடுவோமாம்.."

இதைச் சொல்வதற்குள் நீரஜா திணறிப் போனாள்.. அவள் முகத்தில் மெலிதான வெட்கம் கூட வந்திருந்தது.. நம்ப முடியாமல் அவளையே இமைக்காமல் பார்த்தான் தாமோதரன்.. இதுபோதும் என்று தோன்றியது அவனுக்கு.. நீரஜாவுடன் வாழும் வாழ்க்கை கூட அவனுக்கு வேண்டாம்.. எதற்கும் மடங்காதவள்.. அவனுக்காக ஒரு செண்டிமெண்டை நம்புகிறாள் என்றால் அதைவிட அவனுக்கு வேறென்ன வேண்டும்..?

தாமோதரன் கைக்குட்டையை மடித்துச் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான்.. லேசான மனதுடன் வானத்தைப் பார்த்தான்.. மேகங்கள் அற்று அது நிர்மலமாக கண்சிமிட்டியது.. அவனுக்கு விசிலடிக்க வேண்டும் போல இருந்தது.. உதடுகளைக் குவித்து விசிலடித்தான்.. நீரஜா ஓரக் கண்ணால் அவனைப் பார்த்தாள்.. அவனுடைய உற்சாகம் அவளை ஈர்த்தது.. அவனுடைய சந்தோசத்தில் அவளுக்கு சந்தோசம் வந்தது..

“அண்ணன் எப்படியிருக்கான்..?”

“அவனைப் பத்திப் பேசத்தான் வரச்சொன்னேன்..”

அதை விட்டுவிட்டு நம்மைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் எனும் தொனியில் தாமோதரன் சொன்னதில் லேசாக சிரித்துக் கொண்டாள் நீரஜா..

“அந்தப் பெண்கூட மிங்கிளாகிறானா..?”

நேரடியாக அவள் கேட்ட கேள்வியில் ஆச்சரியமானான் அவன்..

“எப்படி.. டக்குன்னு பாயிண்டைப் பிடிச்சீங்க..?”

“இதில பாயிண்டைப் பிடிக்க என்ன இருக்கு..? அவனே பெரிய பிஸினெஸ் மேக்னெட்டுன்னு பெயர் வாங்கினவன்.. ‘விவேகானந்தனோட சன்’ன்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்தவங்களை ‘சித்தார்த்தனின் ஃபாதர்தான் விவேகானந்தன்’னு சொல்ல வைச்சவன்.. ஸோ.. பிஸினெஸ்ஸில் எதுவும் பிரச்னை இருக்காது.. அப்படியே பிராப்ளம் வந்தாலும் அவனும் நீங்களும் ஹேண்டில் பண்ணிக்குவீங்க.. அவனோட பிஸினெஸில் ஐடியா சொல்கிற அளவுக்கு நானொன்னும் பெரிய அப்பாடக்கர்

இல்லை.. இது வேற பிராப்ளம்.. அப்படியாப்பட்ட பிராப்ளம் அந்தப் பெண்ணாலதான வரமுடியும்..?”

நீரஜாவின் புத்திசாலித்தனத்தில் ஈர்க்கப்பட்டான் தாமோதரன்.. இதுபோன்ற புத்திசாலித்தனம்தான் மற்ற பெண்களிடமிருந்து அவளைத் தனித்துப் பிரித்துக் காட்டியது.. அந்த தனித்தன்மைதான் அவனை வசீகரித்தது..

“யாமினியிடம் அவ்வளவா பேசாமல்தான் இருந்தான்..”

“யாமினியா..? யார் அது..? ஓ.. அவளா...!”

இந்தக் கேள்வியில் தாமோதரன் ஆச்சரியமாக வில்லை.. இதைப் போல அவள் கேட்டிருக்கா விட்டால்தான் அவன் ஆச்சரியப் பட்டிருப்பான்.. நீரஜா எவரையும் ஒரு பொருட்டாக நினைக்காதவள்.. அவளாவது.. யாமினியின் பெயரைச் சரியாக நினைவில் வைத்திருப்பதாவது..

“அவளை வேலையில் சேர்க்கக் கூடாதுன்னுதான் சித்தார்த்தன்கூடச் சண்டை போட்டேன்.. வேற ஒரு பெண்ணை ரெகமெண்ட் பண்ணினேன்.. அந்தச் சமயத்திலே நீங்க எண்ட்ரி கொடுத்து என்னை ஒரு வழி பண்ணிட்டிங்க..” நினைவு படுத்தினான் தாமோதரன்..

அந்த நாளின் நினைவில் நீரஜாவின் முகத்தில் முதலில் சிரிப்பும் அதைத் தொடர்ந்த சிந்தனையும் வந்தது..

“அவளை மறக்க முடியாது.. எனக்கு நினைவிருக்கு.. அண்ணன்கிட்ட வார்ன் பண்ணினேன்.. அவன் ஆன்ஸர் பண்ணாம சிரித்துத் தப்பிச்சான்..”

“அப்படியேதான் செய்வான்.. அதிலேயெல்லாம் கெட்டிக்காரன்..”

“பிஸினெஸ்ஸிலும் கெட்டிக்காரன்தான்..”

சகோதர வாஞ்சையுடன் சொன்னாள் நீரஜா.. சித்தார்த்தனின் மீதான பிரியம் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.. இந்தப் பிரியத்தை வெளிப்படையாக தமையனிடம் காட்ட மாட்டாள்..

‘அவனிடம் மட்டும்தானா..?’

வந்த பெருமூச்சை அடக்கிக் கொண்டான் தாமோதரன்.. நீரஜாவைப் போன்ற ஒருத்தியைக் காதலித்து விட்டுப் பெருமூச்சு விடுவதால் யாதொரு பலனும் இருக்கப் போவதில்லை..

“தள்ளியிருந்தவன் நெருங்கிப் போகிறதைப் போல எனக்குத் தோணுதுங்க.. அதனாலதான் உங்களை வரச் சொன்னேன்..”

“எதனால அப்படிப் ஃபீல் பண்றீங்க..?”

“அவன் ஃபாரின்லயிருந்து வந்த பின்னால அவ பின்னாலேயே சுத்தறான்.. யாமினி சைன் வாங்க வந்தா உடனே போட்டுக் கொடுக்காம நேரத்தைக் கடத்தறான்.. போதாக் குறைக்கு போனவாரம் நடந்த பிஸினெஸ் பார்ட்டியிலே அவ பரத நாட்டியம் ஆடறா.. உங்கண்ணன் ஜதி சொல்லாத குறையாத் தாளம் போட்டுக்கிட்டு அவ டான்ஸைப் பார்த்து ‘ஜொள்ளு’ விடறான்..”

“ஜொள்ளா..?”

“ஜொள்ளுன்னா தெரியாதா..?”

"ஏன் தெரியாது..? என்னைப் பார்த்ததும் உங்க முகத்திலே வடியுமே.. அதுக்குப் பேர்தானே 'ஜொள்ளு..'?"

"ஹா.. ஹா.."

சிரித்து மகிழ்ந்து போனான் தாமோதரன்.. பிரியத்துக்குரிய பெண்ணிடம் அவன் வழியும் வழியலை.. அந்தப் பிரியத்துக்குரியவள் உணர்ந்திருக்கிறாள் என்பதை அவள் வாயாலே சொல்லிக் கேட்பதில் உள்ள ஆனந்தத்திற்கு இணையேதும் இருக்கிறதா..?

"சிரித்தது போதும்.. மேட்டருக்கு வாங்க.."

"வந்துட்டேன்.."

"அவளுக்கு கிளாஸிகல் டான்ஸ் தெரியுமா..?"

"தெரியும்ங்கிறது இப்பத்தான் எனக்குத் தெரியும்.. இதில வேற.. என் முதுகுக்குப் பின்னாலே நின்றிருந்த சித்தார்த்தை மொச்சைக் கொட்டைக் கண்ணால் தேடிப் பிடிச்சுப் பார்த்துக்கிட்டு.. மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்னன்னு பாடி ஆடுகிறா.."

"ஓ.. அந்த அளவுக்கு வந்தாச்சா..?"

"வரப்போய்தானே நான் அடிச்சுக்கறேன்.."

"ஆமாம்.. அண்ணன் எதுக்காக உங்க முதுக்குப் பின்னால ஒளிஞ்சான்..? பயமா..? அவனுக்கா..?"

"அவன் ஏங்க பயப்படப் போறான்.. முதலிலாவது என்கிட்டப் பயப்படறதைப் போல ஃபிலிம் காட்டிக்கிட்டு இருந்தான்.. இப்ப அதுவும் இல்ல.. என் முன்னாலேயே அவளை சைட் அடிக்கிறான்.."

"அதில உங்களுக்கு ஏன் இத்தனை காண்டு..? பொறாமையா..?"

“சேச்சே..”

உடனடியாக யோசிக்காமல் தன்னிச்சையாக அவன் பதில் சொல்லிய விதத்தில் அவன்மீது பிரியம் பொங்கியது நீரஜாவுக்கு..

“அவ என் தங்கை மாதிரிங்க..”

“மாதிரியா.. இல்லை.. தங்கையேதானா..?”

“சில சமயம் அப்படிக்கூடத் தோணுதுங்க..”

குழப்பத்துடன் சொன்னான் தாமோதரன்.. நீரஜாவின் மனதில் துயரம் வந்தது.. இதுபோன்ற குழப்பங்களுடன் எதற்காக இறைவன் அவர்களைப் படைத்தான்..? இதற்கொரு முடிவே இல்லையா..?

“சித்தார்த்தன்கிட்ட அவளை நெருங்க விடக் கூடாதுன்னு மனசு அடிச்சுக்குது.. அவகிட்டக் கடுமையாப் பேசி வைக்கிறேன்.. அவ என்னடான்னா எருமை மாட்டு மேல மழை பெஞ்சதைப் போல எதுக்கும் அலட்டிக்காம எனக்கென்னன்னு நிக்கிறா..”

“யூசுவலா அப்படித்தானோ..? எதையும் கேர் பண்ணிக்காத டைப்போ..? யார் என்ன சொன்னாலும் மைண்டில் ஏத்திக்க மாட்டாளோ..?”

“இல்லையே.. ரொம்பவும் நிமிர்ந்த டைப்.. ஒருத்தர் ஒரு சொல்.. சொல்லிர முடியாது.. விட்டுக் கடாசிடுவா.. ஏன்..? சித்தார்த்தனே அவகிட்டப் பேசும் போது யோசிச்சுத்தான் பேசுவான்.. அப்படியொரு வணங்காமுடி.. உங்களைப் போலவேன்னு வைத்துக்கங்களேன்..”

‘என்னைப் போல..’ நீரஜாவின் உடல் சிலிர்த்தது..

அவளைப் போன்ற குண இயல்புடனும், நிமிர்வுடனும் ஒருத்தி இருக்க முடியுமா..? அவள் விவேகானந்தனின் செல்வப் புதல்வி..! காஞ்சிபுரமே அறிந்த பெரிய இடத்துப் பெண்..

அவளுக்கு யாமினி நிகராவாளா..?

‘ஏன் ஆக மாட்டாள்..?’ என்று கேட்டது அவள் மனது..

இதற்கு முந்தைய ஏதோ ஓர் தருணத்தில் அவளுக்கு நிகராக யாமினி நின்று காட்டியதைப் போல ஓர் நிகழ்வு அவள் மனதில் நிழலாக வந்து அதிர வைத்தது..

“அப்படிப்பட்டவ நீங்க பேசற சுடு சொல்லை தட்டி விட்டுப் போகிறாளா..?”

“ஆமாங்க.. ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் தடவைச் சொல்றேன்.. வேலையை விட்டுத் தூக்கிருவேன்னு.. கண்டுக்கவே மாட்டா..”

“உங்களாலே அவளை ஓட வைக்க முடியாதுங்கிற தெளிவோ என்னவோ..”

“இல்லைங்க.. இது அப்படியில்லை.. இந்த வேலையை நம்பி நானில்லைங்கிற தெனாவெட்டு..! என் வேலையை நான் சரியாச் செய்யறேன்.. நீ வேணும்னே பேசறங்கிறதை உணர்த்துகிற நிமிர்வு.. நீ என்ன வேணும்னாலும் பேசிக்க.. உன் பேச்சு என்னைப் பாதிக்காதுங்கிற பார்வை..”

“ஓ...!”

“இதில விசித்திரம் என்னன்னா.. அவளை விரட்டி விடத்தான் நானும் திட்டுவேன்.. திட்டின பின்னாலே என் மனசு வலிக்கும்..”

"ஏன்..?"

"தெரியலை.. அவ சித்தார்த்தனை நெருங்கி விடக் கூடாதுன்னு பாடாய் பட்டாலும் ஒரு அளவுக்கு மேலே அவ மனசைக் காயப்படுத்த என்னால முடியலை நீரஜா.. ஏன்..?"

என்னவோ எல்லாவற்றுக்கும் நீரஜாவிடம் விடையிருப்பதைப் போல அவன் கேட்டு வைத்தான்.. அப்படியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று நீரஜாவிற்கும் தோன்றியது..

எதற்கும் விடை தெரியாமல் குழம்பித் தவிக்கும் மனதுடன் எத்தனை காலம்தான் போராடுவது..?

அவள் ஏன் தாமோதரனைக் கண்டாள்..? கண்டதும் உருவான இனம் விளங்காத அந்தச் சொந்தத்திற்குப் பெயர் என்ன..?

கொந்தளிக்கும் மனதுடன் எழுந்து கடலை நோக்கிப் போனாள்.. கடலலைகள் கால் நனைக்க நின்றவளின் மீது வேகமாக வந்த அலை மோதியது.. உடல் முழுவதும் நனைய தடுமாறி விழ இருந்தவளைத் தாங்கிக் கொண்டது தாமோதரனின் வலிமையான கரம்..

அவனது கையில் சாய்ந்திருந்தவள் விழுந்த வேகத்தில் அவன் கழுத்தை வளைத்திருந்தாள்.. அதே போஸில் சாய்ந்து நின்றபடி அவன் முகத்தைப் பார்த்தவளுக்குள் ஓராயிரம் உணர்வலைகள்..!

முதன் முதலாக உணர்ந்த தாமோதரனின் ஸ்பரிசத்தில் சிலிர்த்துப் போனவளாய் அவளும்.. மயங்கிப் போனவனாக அவனும் அப்படியே நின்று விட்டார்கள்.. அடுத்து வந்த அலை அவர்களை அப்படியே

நிற்க விடவில்லை.. ஓங்கியெழுந்த பேரலை அவர்கள் மீது விழுந்து திரும்பிய போது அவன் கையில் சாய்ந்து நின்றிருந்த நீரஜா அவனது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.. ஒரு கையால் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்திருந்த தாமோதரன் இரு கைகளாலும் அவளைத் தழுவியிருந்தான்..

சொட்டச் சொட்ட நனைந்திருந்தவர்கள் விலக மனமில்லாமல் விலகி கடலோரமாக நடந்தார்கள்..

“முழுக்க நனைஞ்சிட்டிங்க..”

“ம்ம்ம்..”

“காரில் டவல் இருக்கு.. தரவா..?”

“வேண்டாம்.. இப்படிக் கடலோரமா நடந்தா கடல் காத்தில தானாவே துணி காய்ந்திரும்..”

“ஸாரி..”

“எதுக்கு..?

“உங்களைத் தொட்டுத் தாங்கினதுக்கு..”

“இல்லேன்னா நான் கடலோட போயிருப்பேன்.. பரவாயில்லையா..?”

“என்னங்க.. இப்படிக் கேட்கறிங்க..?”

“வேற எப்படிக் கேட்கச் சொல்கிறீங்க.. என்னவோ காப்பாத்தினதுக்கு கவலைப் படுகிறதைப் போல இருக்கு..”

“காப்பாத்தறது என் கடமைங்க..”

“ஸோ.. கடமைக்காகத்தான் தாங்கிப் பிடிச்சீங்க..?”

“நீரஜா..”

“சார் இவ்வளவு ஃபீல் பண்றதா இருந்தா எங்கேயோ இடிக்குதே..”

என்னவோ ‘எங்கேயோ கேட்ட குரல்..’ என்று சொல்வதைப் போல அவள் சொல்லிய விதத்தில் அரண்டு போனான் தாமோதரன்..

“என்னத்தைங்க இடிக்குது..?”

“உங்க கற்பு குறைஞ்சிருச்சுன்னு ஃபீல் பண்றீங்களோ..”

“கடவுளே..!”

“அவர் இதுக்கெல்லாம் ஓடி வரமாட்டார்.. ஆல்வேஸ் பிஸி மேன் அவர்..! இதைவிட படா வேலையெல்லாம் அவருக்கு இருக்கு.. ஸோ.. கடவுளை டிஸ்டர்ப் பண்ணாம பதிலைச் சொல்லுங்க..”

“என் கற்பு குறைஞ்சா அதைப் பத்திக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லைங்க..”

“ஏன்..?”

“என் கற்புக்குச் சொந்தமானவங்கதானே அதைக் குறைத்திருக்காங்க..”

தாமோதரன் சொல்லி விட்டான்.. தெள்ளத் தெளிவாக அவன் காதலை சொல்லி விட்டான்.. என் கற்புக்கு சொந்தக்காரி நீதான் என்று சொல்லி விட்டான்.. அதுவரை விளையாடிய கண்ணாமூச்சி விளையாட்டை முடிவுக்கு கொண்டு வந்து விட்டான்..

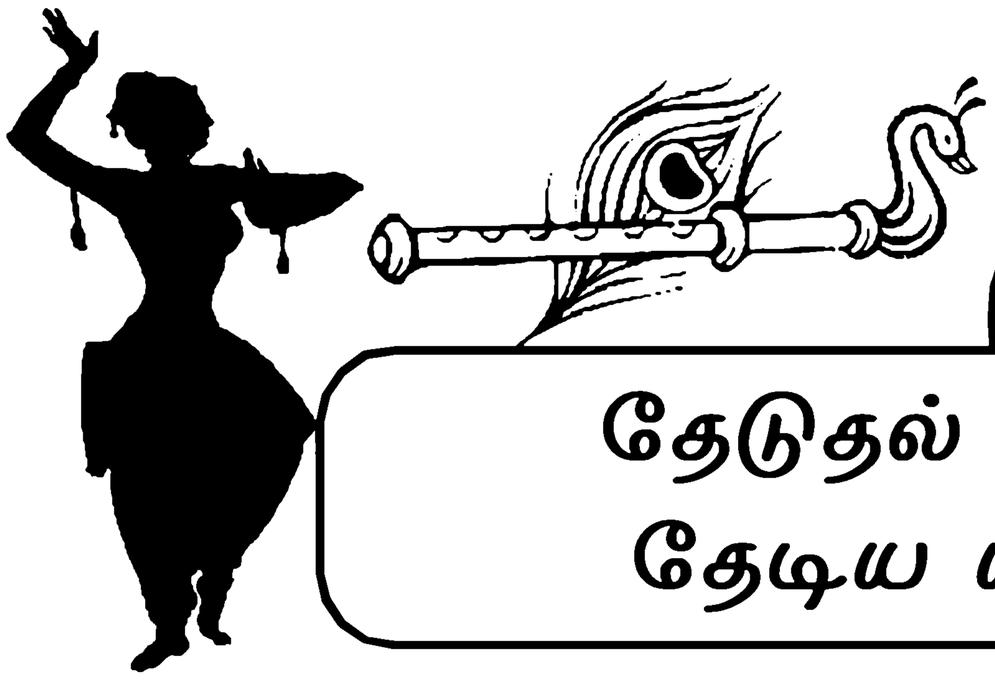
“உங்க அளவுக்கு நான் பணக்காரன் இல்லைங்க.. ராஜ வம்சமும் இல்லை.. ஏணி வைச்சாலும் எட்ட முடியாத

தொலைவில தொடுவானமாத்தான் நீங்க இருக்கீங்க.. அதுக்காக என் மனசும் உடம்பும் உங்களுக்கு மட்டும் தான் சொந்தம்ன்னு நான் அர்ப்பணிக்கிறது இல்லைன்னு ஆகிருமா..?”

இப்போது பதில் சொல்ல வேண்டிய நீரஜாவின் முறையானது..

“ஆகாது..”

அவள் பதில் சொல்லி விட்டாள்.. ஆகாயமும் கடலும் ஒன்றாக இணைந்து நிற்கும் தொலைதூர தொடுவானின் புள்ளியைப் பார்த்தபடி அவள் மனதைச் சொல்லி விட்டாள்..

13

தேடுதல் நிறைந்த இவ்வாழ்வில்.. தேடிய யாவும் கிடைத்திடுமா..?

“**உ**ங்களை விட நான் பணக்காரியா இருக்கலாம்.. ராஜ வம்சத்தில் பிறந்தவளா இருக்கலாம்.. ஆனா எனக்குன்னு ஒரு மனம் இருக்கே.. அந்த மனசில உங்க மேல மட்டும் நினைப்பிருக்கே..”

“நீரஜா..”

“என் மனசில நீங்கதான்.. இதை வீட்டில் சொல்லி மேரேஜை பிக்ஸ் பண்ணச் சொல்ல ரொம்ப நேரமாகாது.. ஜஸ்ட் எ மினிட்ல முடிச்சிருவேன்.. மம்மியும் டாடியும் என் விருப்பத்துக்கு தடை சொல்ல மாட்டாங்க.. அவங்களுக்கு உங்களை ரொம்பவே பிடிக்கும்..”

"அந்தப் பிடித்தம் வேற நீரு.."

காதலைச் சொல்லி அதற்கான பதிலைப் பெற்று விட்ட பின்பு தாமோதரனுக்குள் உல்லாசம் புகுந்து விட்டிருந்தது.. அவன் உரிமையுடன் அவள் பெயரைச் சுருக்கி அழைத்தான்.. அதில் அவள் மனதில் தென்றல் அடித்தது..

"எதனால வேறுன்னு சொல்றீங்க..?"

"நான் உன் அண்ணனோட பிரண்ட்..! அவன் கூடவே வளர்ந்தவன்.. அந்தப் பிரியத்திலே அவங்களுக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்கு.. மகனோட பிரண்டா இருக்கிறவன்கிட்டக் காட்டற பிரியம்.. அவனே மருமகனா வரப் போகிறான்னு தெரிய வரும் போது நிலைத்திருக்குமா..?"

"எல்லாம் இருக்கும்.. இந்த நீரஜா ஒன்றை நினைக்க மாட்டாள்.. நினைத்தால் அதைச் சாதிக்காமல் இருக்கவும் மாட்டாள்.. எனக்கு நீங்கதான்னு நான் கைகாட்டினா அவங்களாலே அதை மறுக்க முடியாது.."

"நீ கிடைத்தாலும் கிடைக்கலேன்னாலும் என் மனசு மாறாது நீரு.. இந்தப் பிறவியில எனக்கு நீதான்.."

'பிறவி...!' அப்படியே நின்று விட்டாள் நீரஜா..

உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் பேசிய தாமோதரனும் அப்படியே நின்று விட்டான்.. அவர்களின் பார்வைகள் பின்னிப் பிணைந்தன.. ஒருவர் பார்வையில் ஒருவர் எதையோ தேடினார்கள்.. அந்தத் தேடுதல் எதுவென்று அறியாமல் நெடுமூச்சுடன் பார்வைகளை விலக்கிக் கொண்ட போதுதான் நீரஜா அந்த இளந் துறவியைக்

கவனித்தாள்.. தாமோதரனிடமும் முணுமுணுத்தாள்.. அவளது முணுமுணுப்பில் தாமோதரனும் அவரைப் பார்த்தான்..

கைகளை மடித்து நின்றபடி அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளந்துறவிக்கு தாமோதரனின் வயதுதான் இருக்கும்.. வயதுக்குப் பொருந்தாத முதுமை அவர் முகத்தில் இருந்தது..

காவியுடை அணிந்திருந்தார்.. கையில் கமண்டலம் இல்லை.. தடித்த புத்தகமொன்றை வைத்திருந்தார்.. புத்தகத்தின் பெயர் என்ன என்பதைக் கவனித்தான் தாமோதரன்..

‘Nethaji Dead or Alive’ என்றிருந்தது..

‘யார் இவர்..?’ யோசித்தான்..

அவரிடமிருந்து பார்வையை விலக்க அவனால் முடியவில்லை.. ஏதோ ஓர் சொந்தம் மனதில் தோன்றியது.. அது ஏனென்றும் அவனுக்குப் புரியவில்லை..

அவரையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தவனிடம் அவனையே பார்த்தபடி அவர் நெருங்கி வந்தார்.. ஆழ்ந்த அவரது பார்வைக்குள் இருந்த சுழல் தாமோதரனை இழுத்தது..

“யாரைத் தேடுகிறாய் மகனே..?”

உயிரை ஊடுறுவும் குரலில் கேட்டவருக்கு மறுமொழி சொல்லத் திணறினான் தாமோதரன்.. எவரையும் ஒரே பார்வையால் எடை போட்டு விடும் தாமோதரன்.. அவரை எடைபோட முடியாமல் தடுமாறினான்.. எந்தக் கேள்விக்கும் நொடிப் பொழுதில் பதிலளிக்கும்

தாமோதரன்.. அந்த இளந்துறவியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தான்..

“தெரியவில்லை..”

அவருக்கு ஏன் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்க முடியாமல் மனதின் குழப்பத்தை அவரிடம் சொன்னான் அவன்..

“தெரியாமலா தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய்..?”

“ம்ம்ம்..”

“இந்த வாழ்க்கையே தேடல் நிறைந்ததுதான் மகனே..! சிலர் பணத்தைத் தேடுகிறார்கள்.. சிலர் புகழைத் தேடுகிறார்கள்.. சிலர் பதவியைத் தேடுகிறார்கள்.. அரிதாக வெகு சிலரே, உண்மையான அன்பைத் தேடுகிறார்கள்.. உனது தேடல் எதை நோக்கியது மகனே..?”

“அதுவும் தெரியவில்லை..”

“தெரிந்து கொள்ள நீ முனையவில்லையா..?”

“முனையவில்லை..”

“ஏன்..?”

“அதன் சுழல் மீது பயமாக இருக்கிறது..”

மனதில் உள்ளதை மறைக்காமல் சொன்னான் தாமோதரன்.. அவரிடம் எதற்காக இதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்காமல் அவனது மனக் குழப்பத்தை அவரிடம் கொட்டிக் கவிழ்த்தான்.. நீரஜாவும் அதைத் தடுக்கவில்லை என்பதுதான் விந்தையிலும் விந்தை.. எவரையும் ஒரு பொருட்டாக நினைக்காதவள், அந்த இளந்துறவியையே பார்த்தபடி ஆழ்ந்த யோசனையுடன் நின்றிருந்தாள்..

"பயம் கொண்டு ஆகப் போவதென்ன மகனே..? நீ விலகி விலகி ஓடினாலும் உனைத் துரத்தும் ஊழ் வினை உன்னை விலகிப் போய்விட விட்டு விடுமா..?"

"சுவாமி..!"

"அப்பா என்று அழைக்கலாமே.."

பிரியத்துடன் சொன்ன துறவியை உற்றுப் பார்த்தான் தாமோதரன்.. அவனுக்கு சம வயதில் இருப்பவரை அப்பா என்று அழைப்பதா..? எப்படி..?

"உடலுக்குத்தான் வயதெல்லாம்.. ஆன்மாவுக்கு அது இல்லை மகனே..!"

'என் மனசில நான் நினைச்சது இவருக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது..?'

"உன்னை அறிபவன் உன் நினைவை அறிய மாட்டேனா..?"

"சுவாமி..!"

"அப்பா என அழைக்க மாட்டாயா..?"

"அப்பா.."

தாமோதரன் அழைத்தான்.. அதைச் சொல்லும் போது அவன் உடல் எதற்காக சிலிர்த்தது என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.. அந்த இளந்துறவியின் விழிகளில் எல்லையற்ற மகிழ்வு தெரிந்தது..

"மகனே..!"

"சொல்லுங்கள்.."

"நீ பிறவிகள் ஆறைக் கடந்தவன்.."

குறி சொல்பவரைப் போல அவர் சொன்னார்.. தாமோதரனும் நீரஜாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்..

“பிறவிகள் ஏழு..! அனைத்து மனிதப் பிறவிகளும் பிறவியெனும் பெருங்கடலைத் தாண்டித்தான் ஆக வேண்டும்.. முற்பிறப்பில் நீ யார் என்பதோ.. வரும் பிறப்பில் யாராகப் பிறக்கப் போகிறாய் என்பதோ தேவ ரகசியம்..! மனிதர்களால் அதைக் கண்டுணர முடியாது.. இந்தப் பிறப்பில் நீ யார்.. உனது மூலம் என்ன என்று சிந்திக்க ஆரம்பித்து விட்டால் எனைப் போல துறவியாகி விடுவாய்.. உனக்காக பிறந்திருக்கும் இந்தப் பெண்ணுடன் கூடி வாழ வேண்டாமா..? எனைப் போல துறவியாகி விட நீ விரும்புகிறாயா..?”

“இல்லை அப்பா..”

“ஆஹா..! அப்பா என்ற உனது அழைப்பு எனது காதுகளில் தேவாமிர்தமாக பாய்கிறது மகனே..! கேள்.. இப்பிறவியில் நீ யார் என்பதை நீ தெரிந்து கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.. ஏனென்றால் பிறவிப் பெருங்கடலை நீ ஏறக்குறைய கடந்து விட்டாய்..”

“அப்பா..”

“ஆம் மகனே..! ஆறு பிறவிகளைக் கடந்து ஏழாவது பிறவியில் நீ இருக்கிறாய்.. இனிப் பிறவியென்பது உனக்கு இல்லை.. இப்பிறவியில் நீ ஆற்ற வேண்டிய கடமையொன்று உள்ளது.. அதை நிறைவேற்று மகனே..”

“என்ன அது..?”

"ஆறு பிறவிகளிலும் நீ இந்தப் பெண்ணுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்ததில்லை.. உனது முதல் பிறவியில் நீ நரசிம்ம பல்லவனின் தளபதியாகப் பிறந்தாய்.. இந்தப் பெண் நரசிம்மனின் ஒன்று விட்டத் தங்கையாக பிறந்திருந்தாள்.. அந்தப்பிறவியில் இவள் யாரோ.. நீ யாரோ.."

நீரஜா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.. காஞ்சியிலே அவள் பிறந்திருந்தாள் என்று அந்த இளந்துறவி சொல்லியதை மறுத்துப் பேச அவளால் முடியவில்லை.. அதுபோன்ற பல நிழல் நினைவுகள் அவள் மனதில் சிலசமயம் வந்து போனதுண்டு..

"இரண்டாவது பிறவிதான் அதி முக்கியமானது மகனே..! அந்தப் பிறவியின் நினைவுகள்தான் இந்தப் பிறவியில் உன்னைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.. உனது தேடுதலும் போராட்டமும் அதை நோக்கித்தான்.."

"புரியவில்லை அப்பா.."

"வாழ்க்கையின் ரகசியங்கள் யாருக்கும் புரியாது மகனே..! அந்தப் பிறவியில் நீ ஆதித்த கரிகாலனின் உயிர் நண்பனாக பிறந்திருந்தாய்.. 'வல்லவராயன் வந்திய தேவன்..' என்பது உனது பெயராகும்.. இதோ நிற்கும் இந்தப் பெண் ஆதித்த கரிகாலனின் தங்கை..! 'குந்தவைப் பிரட்டி..' என்று சோழ ராஜ்யத்தில் இவளை அழைப்பார்கள்.. இந்த குந்தவை தேவி உன்னைக் காதலித்தாள்.. கல்யாணமும் செய்து கொண்டாள்.. அந்தப் பிறவியில் நீ வேறு இவள் வேறு அல்ல மகேன..! இருவரும் ஒருவராக வாழ்ந்தீர்கள்.."

நீரஜாவின் மனதில் மின்னல் வெட்டியது.. அவளுக்கும் தாமோதரனுக்குமான உறவின் ஆணிவேரை

அவள் தெளிவாக புரிந்து கொண்டாள்.. எதனால் தாமோதரனின் மீது அவள் மனம் தாவியது, எதனால் அவனைக் கண்டவுடன் ஈர்ப்பு உண்டானது, எதனால் அவன்தான் அவளுக்கு என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்தாள் என்ற அனைத்து முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்து அவள் முன்பு பிறவி ரகசியங்கள் வெளிப்பட்டன..

“மூன்றாவது பிறவியிலும் நீயே இவளுக்கு மணவாளனாக ஆனாய்.. பாண்டிய மன்னன் மாறவர்மனின் ஒன்று விட்ட தங்கையாக பிறந்திருந்த இவளின் கரம் பிடித்தாய்.. ஆயினும் மகனே..! இரண்டாவது பிறவியில் இவள்மீது நீ கொண்டிருந்த பிரியத்தில் கால்வாசி அளவுகூட மூன்றாவது பிறவியில் உன்னிடம் இருந்த தில்லை..”

தாமோதரன் நீரஜாவைப் பார்த்தான்.. அவள் இவற்றையெல்லாம் நம்புகிறாளா.. இல்லையா என்று யோசித்தான்.. அவன் முகத்திலிருந்து எதையும் கண்டுணர முடியவில்லை.. அவள் அப்படித்தான்.. அகத்தில் இருப்பதை முகத்தில் காட்ட மாட்டாள்.. இரும்புப் பிறவி..!

“நான்காவது பிறவியில் நீ காஞ்சிபுரத்தில் வணிகரின் மகனாக பிறந்தாய்.. இந்தப் பெண் சேர மன்னன் ரவிவர்மனின் தங்கையாக பிறந்தாள்.. இந்தப் பிறவியில் இவள் யாரோ.. நீ யாரோதான்..”

நீரஜா கோபித்துக் கொள்வாளோ என்று தாமோதரனுக்குக் கவலையாக இருந்தது.. குறி பார்க்கக் கிளம்பி விட்டாயா என்று காய்ச்சி எடுக்கப் போகிறாள்..

அந்த இளந்துறவியோ பேச்சை நிறுத்திய பாடாக இல்லை.. அவர் பாட்டுக்கு பேசிக் கொண்டிருக்கட்டும்

என்று நகர அவனாலும் முடியவில்லை.. நீரஜா போயிருக்கலாமே என்று அவன் யோசித்தான்.. அப்படி அவள் போக நினைத்தால் யாரும் அவளைத் தடுக்கப் போவதில்லையே.. அப்புறமும் எதற்காக நின்றிருக்கிறாள்..?

“ஐந்தாவது பிறவியில் நீங்கள் இருவரும் கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்தீர்கள்.. பெற்றோர் நடத்தி வைத்த திருமணம் அது.. திருமணத்தின் பின்னால் வரும் ஆழ்ந்த அன்பே உங்கள் இருவரிடமும் நிறைந்திருந்தது..”

தேமே என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் தாமோதரன்.. அப்படியொரு கல்யாணம் தேவையா என்றிருந்தது அவனுக்கு.. இரண்டாவது பிறவியில் மாய்ந்து, மாய்ந்து காதலித்துக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டவன் முதல் பிறவியிலும், நான்காம் பிறவியிலும் யாரோ எவரோ என்றிருந்தானாம்.. மற்ற இரு பிறவிகளிலும் அரேன்ஜீடு மேரேஜ் நடந்ததாம்..

‘என்ன கொடுமை சரவணா இது..!’

மனதுக்குள் சொல்லி விட்டு எந்தச் சரவணனிடம் இதைச் சொல்கிறோம் என்று அப்புறமாக அவன் யோசித்தான்..

அந்தச் சரணவன் யாராக இருக்கக் கூடும்..?

“ஆறாவது பிறவியில் நீயும் இந்தப் பெண்ணும் காதலர்கள் என்றாலும் அது முறைப் பெண், முறை மாப்பிள்ளைக்கு இடையே வரும் ஈர்ப்பாகவே இருந்தது

மகனே..! அந்தப் பிறவியில் நீ இந்தப் பெண்ணின் கை பிடித்தாய்தான்..”

‘அப்பாடி..’ நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான் தாமோதரன்..

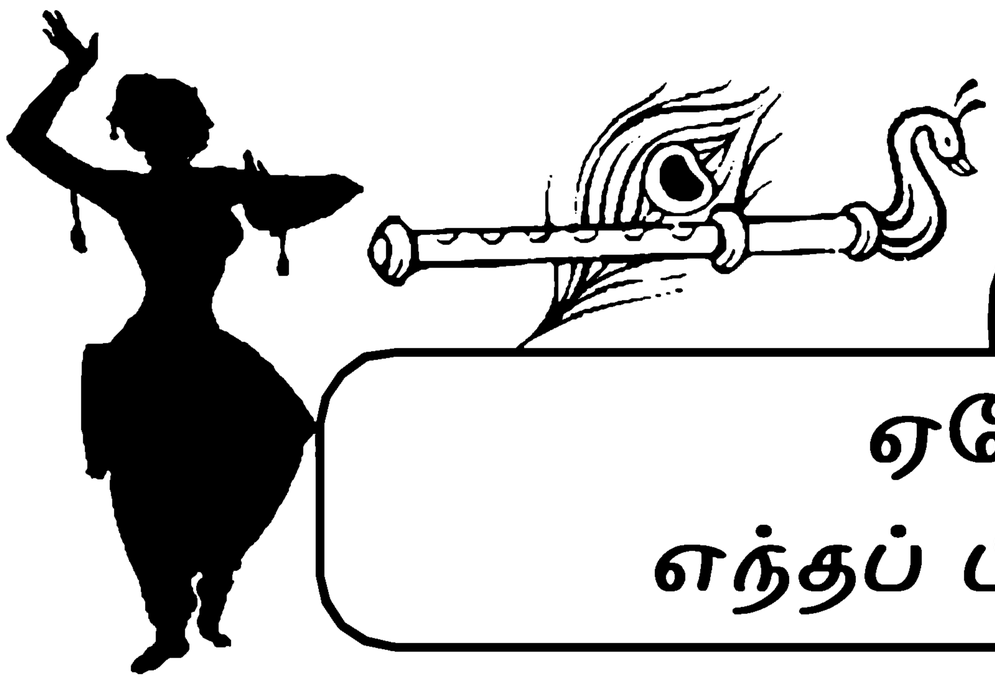
ஆக, ஆறு பிறவிகளில் நான்கு பிறவிகளில் அவனும் நீரஜாவும் சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்..

‘ஆறுக்கு நான்கு பொருத்தம் இருக்கில்ல..’ கணக்குப் போட்டது அவன் மனது..

“நீயும் இந்தப் பெண்ணும் கொடுத்து வைத்தவர்கள்.. தேவ ரகசியத்தைக் கேள் மகனே..! இந்த ஆறு பிறவிகளிலும் சேர்ந்து வாழ முடியாத இரண்டு ஆத்மாக்கள் இந்த ஏழாவது பிறவியிலாவது ஒன்று சேர்ந்து விட மாட்டோமா என்ற ஏக்கத்துடன் பிறந்திருக்கின்றன.. ஒரு வகையில் அவர்களின் இரண்டாவது பிறவியில் அவர்கள் ஒன்று சேர முடியாமல் போனதற்கு உனது காதலியாக பக்கத்தில் நிற்கும் இந்தப் பெண்ணே காரணமாவாள்..”

‘போச்சு..’ மானசீகமாக தலையில் கை வைத்தான் தாமோதரன்..

நீரஜா அவனை ஆய்ந்து விடப் போகிறாள்.. இளந் துறவியை வேடிக்கைப் பார்க்கச் சொல்லி கை காட்டினால்.. அவரைக் கூப்பிட்டு வைத்துக் குறி கேட்டு என்னைப் பழி வாங்குகிறாயா என்று அவனைப் போட்டு உலுக்கப் போகிறாள்.. இந்தத் திட்டம் எத்தனை நாள்களாக அவன் மனதில் இருந்தது என்று கேட்கப் போகிறாள்..

14

ஏழேழு பிறவிகளில்.. எந்தப் பிறவி.. இந்தப் பிறவி..?

உஹூம்.. தாமோதரன் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை.. நீரஜா எதையும் கேட்கவில்லை.. இளந்துறவியின் வார்த்தைகளில் கோபம் கொள்ளவில்லை.. புருவங்கள் சுருங்க துறவியைப் பார்த்தபடி அசையாமல் நின்றவளின் இதழ்கள் துடித்தன.. கண்கள் பனித்திருந்தன..

‘இவளைப் போய் இப்படிச் சொல்கிறாரே..’

தாமோதரன் ஆட்சேபித்து எதையோ சொல்லப் போனான்.. மறுப்பாக தலையை அசைத்து அவனைக் கட்டுப்படுத்தினாள் நீரஜா..

“அவர் பேசட்டும்..”

சன்னமான அவள் குரலின் கட்டளைக்குக் கீழ்படியாவிட்டால் அவன் தாமோதரன் அல்லவே.. என்றைக்கு அவள் கிழித்த கோட்டை அவன் தாண்டியிருக்கிறான்..?

அதற்கென்ன என்பதைப் போல ஒப்புதலாய் தலையை அசைத்து விட்டு பேசாமல் இருந்து விட்டான்..

“நீயும், இந்தப் பெண்ணும் பிறப்பெடுத்த ஆறு பிறவிகளில் நான்கு பிறவிகளில் சேர்ந்து வாழ்ந்தீர்கள்.. அதிலும் அந்த இரண்டாவது பிறவியில் ஆத்மார்த்தமான காதலை பகிர்ந்து கொண்டீர்கள்.. உங்களின் காதல்

ஜெயித்தது.. ஆனால் பாவம்.. இந்தப் பெண்ணிற்கு அண்ணனாகவும், உனக்குத் தோழனாகவும் பிறந்திருந்த ஆதித்த கரிகாலனின் காதல் தோற்றது..”

“அதுக்கு நீரஜா எப்படி பொறுப்பாவாள் அப்பா..?”

“இவள்தான் பொறுப்பு மகனே..! இவள் நினைத்திருந்தால் இவளது அண்ணனின் காதலை வாழ வைத்திருக்கலாம்.. இவள் அப்படிச் செய்யவில்லை.. ஆதித்த கரிகாலன் ஊரில் இல்லாத சமயத்தில் அவனது காதலியான நந்தினியை சோழ தேசத்தை விட்டே அனுப்பினாள்.. பாண்டிய நாட்டுக்குத் துரத்தினாள்..”

“காரணமில்லாமல் அதைச் செய்திருக்க மாட்டாள் தானே..”

“காரணம் என்பது நம்மால் உருவாக்கப் படுவது.. நம்மால் உடைக்க முடியாதது அல்ல..”

“ஏதோ ஒரு பிறவியில் நடந்த தவறுக்கு இந்தப் பிறவியில் இவளால் என்ன பதிலைச் சொல்ல முடியும்..?”

“நடந்த கொடுமைக்கு பிராயச்சித்தம் செய்ய முடியும்.. ஆதித்த கரிகாலன் அநியாயமாக இறந்து போனான்.. அவனைக் கொல்ல நினைத்தவர்களுக்கு துணை போக வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாகி தானும் உயிரை விட்டாள் நந்தினி.. இந்த இரண்டு ஆத்மாக்களும் ஆறு பிறவிகளிலும் அமைதியில்லாமல் வாழ்ந்து ஏழாவது பிறவியில் ஒருவரையொருவர் அடையத் துடித்து பிறந்திருக்கின்றன.. அவர்களை வாழ வைக்க உங்களிருவரால் மட்டுமே முடியும்..”

தாமோதரனாலும்.. நீரஜாவினாலும் மட்டும் என்ன செய்துவிட முடியுமென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.. அந்த இரண்டும் தெளிவான ஜீவன்கள்.. யாருக்கு எப்படிக் கடுக்காய் கொடுக்க வேண்டும் என்ற புள்ளி விவரத்தை அடி முதல் நுனி வரை அறிந்தவர்கள்.. நீரஜாவுக்கும் பெப்பே.. தாமோதரனுக்கும் பெப்பே.. என்று ஒரே நேரத்தில் ஸேம் சைடு கோல் போடக்கூடியவர்கள்.. அவர்களுக்கு தாமோதரனின் உதவியும், நீரஜாவின் உதவியும் தேவைப்படுமா என்ன..?

"உதவி தேவைப்படாமல் போகலாம்.. எதிர்ப்பு இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமல்லவா..?" என்றார் இளந்துறவி..

"இல்லை சுவாமி..! நான் எதிர்க்க மாட்டேன்.."

நீரஜாவின் வார்த்தைகளில் இமை கொட்டி விழித்தான் தாமோதரன்..

"என்னால் தடைபட்ட எனது அண்ணனின் காதல் இந்தப் பிறவியிலாவது நிறைவேற வேண்டும் சுவாமி.. நான் அதுக்குத் தடையா இருக்கவே மாட்டேன்.. ஆனால் சுவாமி.. அந்தப் பிறவியில் என் அண்ணனுக்கு ஆபத்தை உண்டாக்கிய அவனின் காதலி.. இந்தப் பிறவியிலும் அதைச் செய்ய மாட்டாள்ன்னு என்ன நிச்சயம்..?"

'அதானே..' தாமோதரனின் முகமும் இறுகியது..

"இதற்கான பதிலைச் சொல்ல என்னால் முடியாது அம்மா.. இது நிழல் ஆட்ட யுத்தம்..! கடந்து போன பிறவிகளின் காலடிச் சுவடுகள் நிழலாக உங்கள் நால்வரின் மனதிலும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் யுத்தம்..!"

"இதுக்கு முடிவே இல்லையா..?"

"உள்ளது மகனே..! அது காலத்தின் கைகளில் உள்ளது.. விதியின் விளையாட்டில் உள்ளது.. வாழ்க்கையின் ஏடுகளில் உள்ளது.."

"அந்தப் பிறவியிலும் என் அண்ணனின் உயிரைக் காக்கத்தான் நான் அவளை விலக்கி வைத்தேன்.. என் அண்ணனின் நன்மை மட்டுமே எனக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது.. இந்தப் பிறவியிலும் அதையேதான் நினைக்கிறேன்.. அவன் காதல் நிறை வேறுவதைவிட அவன் பாதுகாப்பாக இருப்பது முக்கியமான ஒன்றில்லையா..?"

"இது உனது கோணம் அம்மா.. உன் தரப்பு நியாயம்..! காதல் நியாய, அநியாயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது.. கேள் மகனே..! முதல் பிறவியில் உன் நண்பன் நரசிம்ம பல்லவனாக பிறந்தான்.. அவனது காதலி சிவகாமியாக பிறந்தாள்.. அவர்களது காதல் நிறைவேறவில்லை.. நரசிம்ம பல்லவன் சிவகாமியை கைவிட்டு பாண்டிய ராஜகுமாரியை மணந்தான்.. சிவகாமி காலம் முழுவதும் கன்னியாக வாழ்ந்து முடித்தாள்.. இரண்டாவது பிறவியில் முதல் பிறவியில் காதலிக்குச் செய்த துரோகத்துக்கு ஈடு கட்டினான் ஆதித்த கரிகாலசோழன்.. கொல்வதற்காக அழைக்கிறாள் என்று தெரிந்திருந்தும் காதலியின் கைகளில் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து உயிரை விட்டான்.. காதலுடன் அவனும், வெஞ்சினத்துடன் நந்தினியும் இறுதிவரை போராடி உயிர் விட்டார்கள்.. மூன்றாம் பிறவியில் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனாக பிறந்து வந்தவனுக்கு ஹொய்சாள மன்னனின் மகள் நர்மதா

தேவியாக மாலை சூட்டி சில நாள்கள் அவனுடன் வாழ்ந்து விட்டு.. அவனுக்காக தன் உயிரைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றி இரண்டாம் பிறவியில் காதலனுக்கு செய்த துரோகத்துக்கு ஈடுகட்டி உயிரை விட்டாள் அவன் காதலி.. நான்காவது பிறவியில் அவன் சேரத்து மன்னன் ராஜா ரவிவர்மனாக பிறந்து வந்தான்.. இந்தப் பிறவியிலும் அவனை மணந்து கூடி வாழ்ந்து அவனுக்காகவே உயிரையும் விட்டாள் வசுந்தராவாக பிறந்திருந்த அவனது காதலி.. ஐந்தாவது பிறவியில் அவன் விஜயநகர அரசன் குமார கம்பண்ணாவாக பிறந்து வந்து தனது காதலியை மணக்காமல் அவள் கண் முன்னே மனைவியுடன் வாழ்ந்து முடித்தான்.. வாழ்நாள் முழுவதும் அவனை நினைத்து நினைத்து ஏங்கியே உயிரை விட்டாள் மைதிலியாக பிறந்திருந்த அவனுடைய காதலி.. ஆறாம் பிறவியில் அவன் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸை பின்பற்றிய ஆதவனாக பிறந்தான்.. அவனது காதலி தாமரையாக பிறந்தாள்.. முற்பிறப்பில் காதலியை மணக்க மறுத்து ஏங்க வைத்து உயிரை விட வைத்த கொடுமைக்கான தண்டனையாக ஆறாம் பிறவியில் அவனால் அவனை உயிருக்குயிராக காதலித்த காதலியை மணக்க முடியவில்லை.. கடைசிவரை திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே உலகத்தாரின் கண்களுக்கு முன்னால் திருமணமானவர்களாக நடித்து அவர்களின் வாழ்க்கையை அவர்கள் வாழ்ந்து முடித்தார்கள்.. இது ஏழாவது பிறவி..! இதற்கடுத்த பிறவியில்லை.. இந்தப் பிறவியிலாவது அவர்கள் இருவரும் கடைசிக் காலம் வரைக்கும் சந்தோசமாக சேர்ந்து வாழ உங்களால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யுங்கள்..”

நீண்ட பிரசங்கம் என்று நினைத்துக் கொண்டான் தாமோதரன்.. ஆனாலும் அலுப்புத் தட்டாத பிரசங்கம்.. ஆழ்ந்து கவனிக்கத் தூண்டிய பிரசங்கம்..

அப்படிப்பட்ட பிரசங்கங்களைக் கவனித்துப் பழக்கப்பட்டவன் அவன்.. நீரஜாவிற்குப் பழக்கமில்லை.. அவள் அதிகமாக பேச மாட்டாள்.. அதிகமாகப் பேசுபவர்களின் பக்கத்தில் கூட நிற்க மாட்டாள்..

'இப்ப மட்டும் எப்படி நிற்கிறா..?'

நீரஜாவைப் பார்க்காததைப் போல பார்த்து வைத்தான்.. தலையைச் சாய்த்து.. புருவங்களைச் சுருக்கி.. வெகு தீவிரமான முக பாவத்துடன் அவர் பேசுவதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்..

'கிழிஞ்சது போ..'

அந்த இளந்துறவி சொன்ன விவரங்களை அவனால் நம்பவும் முடியவில்லை.. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.. அவர் மீது இனம் விளங்காத பாசம் ஏற்பட்டுத் தொலைத்ததும் எதனால் என்று அவனுக்கு விளங்கித் தொலைக்கவில்லை.. அந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் வந்து ஏழு பிறப்புகளில் தொடர்ந்து வரும் சொந்தங்களைப் பற்றி அவர் விளக்க முற்பட்டதில் சீரியஸாக அதை செவி மடுக்க சிரமப் பட்டுப் போனான் அவன்..

நீரஜாவிற்கு அதுபோன்ற சிரமங்கள் ஏதும் ஏற்பட வில்லையா..? ஜீன்ஸீம், டாப்ஸீம், விரித்து விடப்பட்ட முடியும், கூலிங்கிளாஸ்மாக அவள் வெகு சிரத்தையாக அந்தத் துறவி கூறிய பிறவிப் பெருங்கடலின் கதையை

இந்தப் பக்கம், அந்தப் பக்கம் அசையாமல் நின்று கேட்டதைக் கண்டவனுக்கு இது நீரஜாதானா என்றிருந்தது..

"ஒன்று தெரியுமா மகனே..?"

துறவி வினவியபோது.. அந்த ஒன்று ஏழில் எந்த ஒன்று என்றுக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்றுதான் நினைத்தான்.. தாமோதரன்.. துறவியின் பரிவு நிரம்பிய விழிகளைக் கண்டபோது அப்படிக் கேட்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை..

"ஏழு பிறவிகளிலும் இணை பிரியாமல் உன் நண்பனின் காதலி மட்டுமல்ல.. நீயும், இந்தப் பெண்ணும் உன் நண்பனைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறீர்கள்.. இரு பிறவிகளில் உங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள சொந்தம்கூட மாறியிருக்கிறது.. ஆனால்.. உனது நண்பனுடன் உங்களிருவருக்கும் இருந்த சொந்தம் மாறவேயில்லை.."

'அட..! ஆமாம்..'

தாமோதரனுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது.. நீரஜாவின் முகத்தில் இளக்கம் வந்திருந்தது.. அந்த சொந்தத்தில் அவள் நெகிழ்ந்து போயிருப்பதை தாமோதரனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது..

"சில பிறவிகளில் நீ உன் நண்பனின் காதலிக்கு உடன்பிறந்த அண்ணனாக பிறந்தாய்.. சில பிறப்புகளில் உடன் பிறவாத சகோதரனாக அவளிடம் பிரியம் காட்டினாய்.."

‘இந்தப் பிறவியில் மட்டும் அவளை நெருஞ்சி முள்ளாய் குத்துகிறேன் போல..’

யாமினியின் மீது வந்து தொலைக்கும் பாசத்திற்கு இதுதானா காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டான் தாமோதரன்..

“நரசிம்ம பல்லவனுக்கு நண்பனாக.. அவனது படைத்தளபதியாக நீ பிறந்தாய் மகனே..! இந்தப் பெண் அவனது ஒன்று விட்ட தங்கையாக பிறந்திருந்தாள்.. சிவகாமியிடம் நீ உடன் பிறவாத சகோதரனாக பாசம் காட்டினாய்.. இந்தப் பெண் வெறுப்பைக் காட்டினாள்.. ஆதித்த கரிகாலனின் உயிர் நண்பன் நீ.. வல்லவராயன் வந்திய தேவன்.. இந்தப் பெண் ஆதித்த கரிகாலனின் உடன் பிறந்த தங்கை.. குந்தவை.. நீ நந்தினியிடம் பரிவைக் காட்டாவிட்டாலும் வெறுப்பைக் காட்டிய தில்லை.. குந்தவை வெறுப்பைக் காட்டினாள்.. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் தோழனாகப் பிறந்தாய்.. நர்மதாவிடம் பரிவு காட்டினாய்.. அவனது சித்தப்பாவின் மகளாக ஒன்று விட்ட தங்கையாக பிறந்த இந்தப் பெண் நர்மதாவைப் புண்படுத்தினாள்.. ராஜாரவிவர்மனின் பிரியத்துக் குரியவனாக.. வசுந்தராவின் கூடப் பிறந்த அண்ணனாக நீ பிறந்தாய்.. ராஜா ரவிவர்மனின் தங்கையாக பிறந்த இந்தப் பெண் வசுந்தராவை வசை பாடினாள்.. குமார கம்பண்ணாவின் நண்பனாக.. மைதிலியின் அண்ணன் பார்த்திபனாக நீ பிறந்தாய்.. மைதிலியின் காதலைக் கண்டித்துக் கடுமை காட்டிய பிரியத்துக்குரிய அண்ணியாக.. குமார கம்பண்ணாவின் ஒன்று விட்ட சகோதரியாக இந்தப் பெண் பிறந்தாள்.. ஆதவனின்

நண்பனான தனஞ்ஜெயனாக தாமரையின் கூடப் பிறந்த அண்ணணாக நீ பிறந்தாய்.. ஆதவனின் கூடப் பிறந்த தங்கையாக.. உன்னைக் கை பிடித்த காதலியாக இந்தப் பெண்ணும் போன பிறவியில் பிறந்தாள்..”

‘ஹப்பா..’ கேட்கும் போதே மூச்சு முட்டியது தாமோதரனுக்கு..

இதைத்தான்

‘பிறவிப் பெருங்கடலில் நீந்தார் – நீந்துவார்..
இறைவனடி சேரா தவர்..’

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை சொல்லி வைத்தாரோ..?

“இந்தப் பிறவியிலும் அவனுடைய நண்பனாக நீ தொடர்ந்து வந்திருக்கிறாய்.. தங்கையாக இந்தப் பெண் பிறந்து வந்திருக்கிறாள்.. இப்படி இணை பிரியாமல் அவனைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கும் பிறப்பு உங்களுடையது..”

இவை அனைத்தையும் அவர்களிடம் முக்காலமும் உணர்ந்த ஞானியைப் போலச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் துறவி யார்..?

“உன்னைப் போல் ஒருவன்..” துறவி புன்னகைத்தார்.

“அது தெரிகின்றது.. என் வயதுதான் இருக்கும் உங்களுக்கு.. ஆனாலும் மகனேன்னு என்னைச் சொல்கிறிங்க.. போன பிறவிகளில நாங்க என்னவாக பிறந்தோம்ன்னு பிட்டுப்பிட்டு வைக்கறிங்க.. நீங்க யாருங்க..?”

“நீ கடந்து வந்த பிறவிகளில் ஏதேனும் ஓர் பிறவியில் உனக்கு உறவாக பிறந்திருப்பேன் போல.. அந்தப்

பாசம்தான் உங்கள் இருவரையும் பற்றி என் மனக் கண்களுக்குத் தெரிவதையெல்லாம் சொல்ல வைக்கிறது..”

“உங்கள் பெயர் என்ன..?”

“போன பிறவியில் எனது நாமம் ‘மருதானந்தா’ என்பதாகும்.. இந்தப் பிறவியில் ரமணானந்தா என்ற பெயர் உண்டாகியுள்ளது..”

புன்னகையுடன் தாமோதரனின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்த துறவியின் செய்கையில் கூச்சப்பட்டான் தாமோதரன்..

அவன் வயதை ஒட்டிய மனிதர் அவன் தலையைத் தடவிக் கொடுப்பதா..?

அவனது கூச்சத்தை உணர்ந்தவரைப் போல பின்னடைந்த துறவியின் முகத்திலிருந்த தேஜஸ் அவனைக் கடந்து போனவர்களை நின்று கவனிக்கச் செய்தது..

தாமோதரனும் நிரஜாவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே ஜனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் கலந்து மறைந்து போனார் அவர்..

“ஈஸி நீரஜா..”

கடலை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவளின் தோள் தொட்டுத் தன்பக்கமாகத் திருப்பினான் தாமோதரன்.. அவன் தோளில் தலைசாய்த்து விசும்பினாள் நீரஜா..

“ஏய்ய்..”

நம்ப முடியாமல் அவள் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.. கண்ணீர்க் கோடுகள் அவள் கன்னத்தை நனைத்திருந்தன..

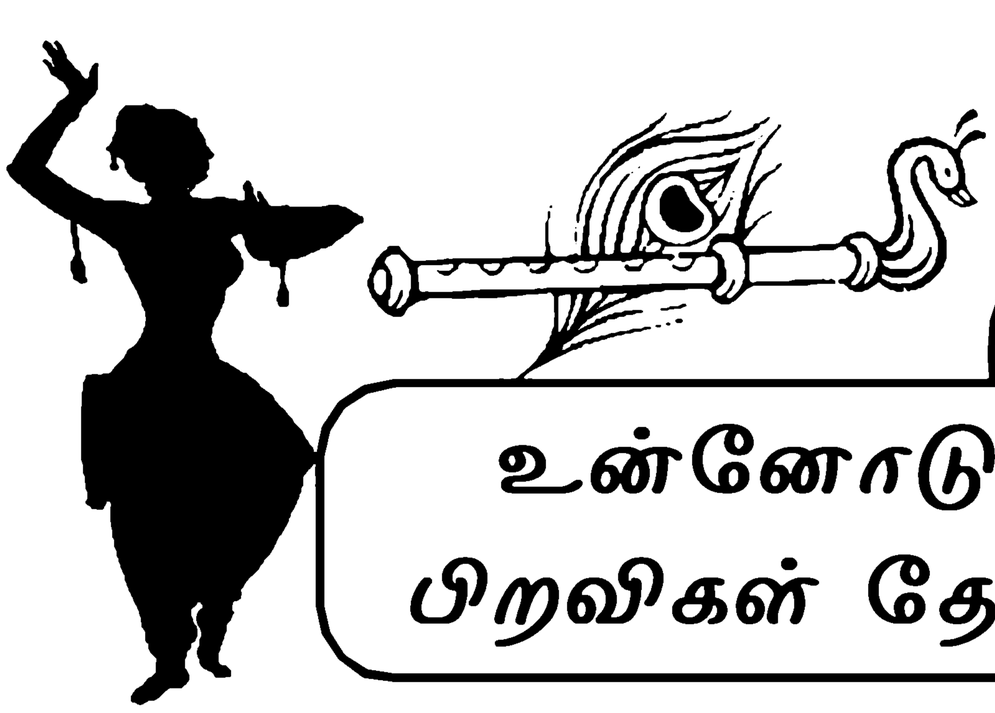
"இது நீதானா நீரஜா..?"

"நானும் மனுஷிதான் தாமு.. எனக்கும் மனசு இருக்கு.."

விசும்பியவளை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான்.. அவன் மார்பில் முகம் புதைத்திருந்தவளின் கண்ணீரில் அவனது சட்டை நனைந்தது.. அவள் முடி கோதி காதோரமாக ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றினான்.. அழுது முடித்து விலகி நின்று கண்களைத் துடைத்த நீரஜாவின் முகத்தில் தீர்மானம் தெரிந்தது.. அவள் பழைய நீரஜாவாக தெளிவான குரலில் சொன்னாள்..

"என் அண்ணனுக்கு அந்த யாமினியாலே ஆபத்து வராதுன்னா அவளை என் அண்ணன்கூட சேர்த்து வைக்கிறதில இண்ட்ரெஸ்ட் காட்டுவேன் தாமு.. சப்போஸ்.. அவளாலே அண்ணனுக்கு ஆபத்து வரும்ன்னு தோணுச்சுன்னா அவ நிழலைக்கூட அண்ணனை நெருங்க விடாம துரத்தியடிப்பேன்.. இதில் மாற்றமில்லை.."

அவள் எதைச் சொல்கிறாளோ.. அதை வேதவாக்காய் எடுத்துக் கொள்ளும் தாமோதரன் சம்மதமாய் தலையை அசைத்தான்..

15

உன்னோடு வாழ்கின்ற வாழ்வுக்காக..
பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வந்தேன்..

ஸ்கூட்டியை ஓங்கி உதைத்தாள் யாமினி.. அது அசையவில்லை.. மீண்டும் உதைத்தாள்..

“பாவம்.. அதுக்கு வாயிருந்தா அழுதிருக்கும்.. வாயில்லா வண்டியைப் போட்டு இப்படியா இம்சை பண்ணுவீங்க..? எல்லோ கிராஸ் இல்லைங்கிற தைரியமா..?”

வழியோடு போன ராயல் என் பீல்டு அவளருகில் நின்றபோதே இதைப் போன்ற அறிவுரைகளைக் கேட்கத் தயாராக காதுகளைத் தீட்டி வைத்துக் காத்திருந்தாள் யாமினி..

அவளது எதிர்பார்ப்பை வீணாக்காமல் என்ஃபீல்டுக் காரன் வம்பு வளர்த்ததில்..

‘ஆஹா..! வந்துட்டானுங்கய்யா.. வந்துட்டானுக..’ என்று கடுப்பாகிப் போனாள்..

“யெல்லோ கிராஸா..?” அவனை முறைத்தாள்..

“ஆமாங்க.. யெல்லோ கிராஸ்தான்..”

“யெல்லோ லைன் கேள்விப் பட்டிருக்கேன்.. யெல்லோ கிராஸ்ன்னு இப்போத்தான் கேள்விப்படறேன்.. அது என்னங்க யெல்லோ கிராஸ்..?”

“ஹி.. ஹி.. வாயில்லா ஜீவன்களுக்கு புளூகிராஸ்.. அதைப் போல..”

“அதைப் போல..?”

“வாயில்லா வண்டிகளுக்கு யெல்லோ கிராஸ்ன்னு இருந்தா எப்படியிருக்கும்ன்னு நினைச்சேன்.. சொன்னேன்..”

“ஓ..! சார் நினைச்சதையெல்லாம் வழியில பார்க்கிறவங்ககிட்டச் சொல்லிக்கிட்டே போகிற கேட்டகிரி போல.. அப்படியொரு யெல்லோ கிராஸ் இருந்தா..

என்ஜினையும் ஆஃப் பண்ணாம.. வண்டியையும் ஓட்டாம.. புர்ரு.. புர்ருன்னு உறும விட்டுக்கிட்டு கடலை வறுத்துக்கிட்டு டிராபிக்கை டிஸ்டர்ப் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிற உங்களைத்தான் முதல்ல புடிச்சு உள்ளே போடுவாங்க..”

அதற்கு மேலேயும் அவன் ஏன் அங்கே நிற்கப் போகிறான்..? ராயல் என்ஃபீல்டு புயல் வேகத்தில் பறந்து விட்டது..

“ரைட்ல சிக்னல் போட்டுட்டு லெப்ட்ல ஓடிக்கிறான்.. இவனெல்லாம் பேச வந்திட்டான்..”

ஹெவி டிராபிக்கில் நின்று பழி வாங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்கூட்டியின் மீதிருந்த கோபத்தை வழியில் போனவனிடம் காட்டினாள் யாமினி.. சாலையோரமாக நிறுத்தியிருந்த ஸ்கூட்டிக்கு முகவாய் இருந்திருந்தால் அதைப் பிடித்துக் கெஞ்சியிருப்பாள்..

நிற்க முடியாமல் கால்கள் கெஞ்சின.. பிளாட்பாரத்தில் உட்காரலாம் என்றால்.. காலை நேரப் பரபரப்பில் ஜனத்திரள் நிற்காமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது..

‘என்ன செய்கிறது..?’

கவலையுடன் ஸ்கூட்டியைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தவளின் அருகே ஒரு கார் பிரேக்கடித்து நின்றது.

‘இவன் எந்த கிராஸைப் பத்திச் சொல்லப் போகிறானோ..? எவனாவது வாயைத் திறக்கட்டும்.. வெளுத்துக் கட்டிட்டுத்தான் மறுவேலை..! மகனே..! வேலையைப் பாத்துக்கிட்டுப் போகாம கடலை வறுக்கவாடா வருகிற..? இருக்குடா உனக்கு..’

கொலைவெறியுடன் பல்லைக் கடித்தபடி திரும்பியவளிடம் காரின் கண்ணாடிக் கதவை இறக்கி விட்டபடி..

“யார் அவன்..?” என்று விசாரித்தான் சித்தார்த்தன்..

“என் மாமன்..” எரிச்சலுடன் சொன்னாள் யாமினி..

“உனக்குப் பிடிக்காத மாமனா..?” விடாமல் விசாரணை கமிசன் வைத்தான் அவன்..

“என்ன சார் வேணும் உங்களுக்கு..?”

காலை வெயிலின் உக்கிரத்தில் வதங்கிக் கொண்டிருந்தவள் அந்தக் கோபத்தை அவனிடம் காட்டினாள்..

“நீங்கதான் வேணும்..” என்றபடி கார்க் கதவைத் திறந்து இறங்கினான் சித்தார்த்தன்..

சுள்ளென்று அடித்த காலை வெயில் யாமினிக்கு பனியின் குளுமையைப் போல மாறிப் போனது.. பிஸ்கெட் நிற சட்டையும்.. பேண்டுமாக.. ஹீரோவைப் போல அவன் இருந்தான்.. கூலிங்கிளாஸைச் சுழற்றியபடி அவளைப் பார்த்து புருவங்களை உயர்த்தினான்.. அதில் அவள் கிறங்கிப் போனாள்..

‘இவன் ஒருத்தன்.. காலங்கார்த்தாலே.. நேரம் காலம் தெரியாம மயக்கப் பார்ப்பான்..’

வியர்வை வழியும் முகமும், மக்கர் செய்யும் ஸ்கூட்டியுமாக அவன் முன்னால் நிற்க லஜ்ஜையாக இருந்தது யாமினிக்கு..

"பேய் விரட்டறதைப் போல ஓடறான்..? என்ன சொல்லி விரட்டினை..?" சித்தார்த்தன் கூலிங் கிளாஸை சரி செய்து கொண்டான்..

"என்னைப் பார்த்தா உங்களுக்குப் பேய் போல தோணுதா..?" யாமிணி சண்டைக்கு வந்தாள்..

"ரிலாக்ஸ்.. ரிலாக்ஸ்.. ஸ்கூட்டிக்கு என்ன ஆச்சு..?"

"உடம்புக்கு சரியில்லாமப் போயிருச்சு.."

"டாக்டர்கிட்ட.. ஐ மீன்.. மெக்கானிக்கிட்டக் காண்பிச்சிருக்க வேண்டியதுதானே..?"

"உங்களுக்கு இருக்கிற மூளை எனக்கு இல்லை பாருங்க.. அதான் காண்பிக்கலை.."

வெடுக்கென்ற வந்த பதிலை ரசித்தான் சித்தார்த்தன்.. மக்கர் பண்ணும் ஸ்கூட்டியிடம் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்த நிலையிலும் மிளகாயின் காரத்தோடு பதில் சொன்னவளை பார்வையால் மேய்ந்தான்..

அவள் முகத்தில் அரும்பியிருந்த வியர்வைத் துளிகளை 'உஃப்' என்று வாயைக் குவித்து ஊதி உலர வைக்க வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு..

"எப்படியோ.. உண்மையை ஒப்புக் கொண்டா சரி.."

"வம்பிழுக்கத்தான் காரை விட்டு இறங்கினீங்களா..?"

"இல்லேன்னு உனக்கே தெரியும்.. நடு ரோட்டில ஸ்கூட்டியை மிதிமிதின்னு மிதிச்சுக்கிட்டு நீ நின்னா என்னோட கார் எப்படிக் கடந்து போகுமாம்..?"

உண்மையாக அவன் சொல்லியதில் அவளுக்கு உச்சி சூரியன் பௌர்ணமியாக மாறிப் போனது..

“காரில ஏறு..”

“என் ஸ்கூட்டி..?”

“இந்த ஓட்டை ஸ்கூட்டியை எவன் தொடுவான்..? காயலான் கடைக்காரன் கண்டாத்தான் டேன்ஜர்..”

“ஹலோ..! இது என்னோட ஸ்கூட்டி..”

“யாரு இல்லேன்னது.. இதுக்கு உரிமை கொண்டாட எனக்கென்ன மறையா கழண்டிருக்கு..?”

“உங்களுக்கு உங்க கார் உசத்தின்னா.. எனக்கு என் ஸ்கூட்டிதான் உசத்தி..”

“வைச்சுக்க..”

சித்தார்த்தன் சொன்னது ஸ்கூட்டியைத்தானா என்று சந்தேகப் பட்டாள் யாமினி.. அதற்கேற்றாற்போல அவன் பார்வையில் அவளை மேய்ந்தான்.. துளைக்கும் அவன் பார்வையில் முகம் சிவந்தவள்..

“எனக்கொன்னும் உங்க கார் வேண்டாம்..” என்று முகம் திருப்பிக் கொண்டாள்..

“நான் வேண்டாமா..?”

ஆழ்ந்த குரலில் அவன் கேட்டதும் ‘விசுக்’ கென்று தலைநிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.. அதற்காகவே காத்திருந்த அவனது துளைக்கும் பார்வை அவள் பார்வையை கவ்விக் கொண்டது..

“ஏய்ய்.. ஏறுடி..” அவன் அதட்டினான்..

“‘டீ’ யா..?”

“ஆமாண்டி..”

“சார் தண்ணீ குடிக்கிறதைப் போல ஃபாரினுக்கு பறந்துட்டு வருகிறவரு..”

“அதுக்கு...? காதலிக்கிறவளை வாடி, போடின்னு கூப்பிடக் கூடாதுன்னு ஏதும் எழுதி வைத்திருக்கா..?”

அடர்த்தியாக நகர்ந்து கொண்டிருந்த வாகனங்களுக்கு அருகில்.. நட்டு நடு சாலையில் சித்தார்த்தன் அவளிடம் காதல் சொல்லி வைத்தான்..

‘காதல் சொல்கிறதுக்கு நல்ல இடம் பார்த்தான்..’

யாமினி சாலையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த கார்களைப் பார்த்தாள்.. அவனைப் பார்த்தாள்..

“கடவுளே..!” என்றாள்..

“அவரை ஏன் டிஸ்டர்ப் பண்ற..?”

“இப்படியாப்பட்ட ஹெவி டிராபிக் மத்தியில.. ரிப்பேரா நிக்கிற ஸ்கூட்டியை சாட்சியா வைத்துக்கிட்டு.. காதலிக்கிறவ மேலே உரிமை கொண்டாடற காதலனை எனக்குன்னு அனுப்பி வைச்சிருக்காரில்ல.. அதுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லத்தான்..”

யாமினி அவனுடைய காதலை ஏற்றுக் கொண்டதை உணர்த்தி விட்டாள்.. சித்தார்த்தனின் பார்வையில் வேகம் வந்தது..

யாமினிக்காக காத்திருந்த சித்தார்த்தனிடம் பேச முடியாமல் எங்கிருந்தோ வந்த வெட்கம் யாமினியை ஆக்ரமித்துக் கொண்டது.. அவன் பார்வையின் வேகம் தாளாமல் முகம் சிவந்தாள்..

“ஏறுன்னு சொல்கிறேனில்ல.?”

சித்தார்த்தனின் உரிமையான கோபத்தை அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.. அவளின் தயக்கத்தில் அவனது கோபம் அதிகரித்தது..

“எவனோ ஒருவனோட காரிலே ஏறப் போகிறதைப் போல இத்தனை தயக்கம் காண்பிக்கிற..?”

அவன் கோபத்தில் யாமினி பதறிப் போனாள்..

சித்தார்த்தன் அவளுக்கு எவனோ ஒருவனா..?

“அதில்லை.. ஸ்கூட்டி..”

“அதுக்கொரு ஏற்பாடைடப் பண்றேன்..”

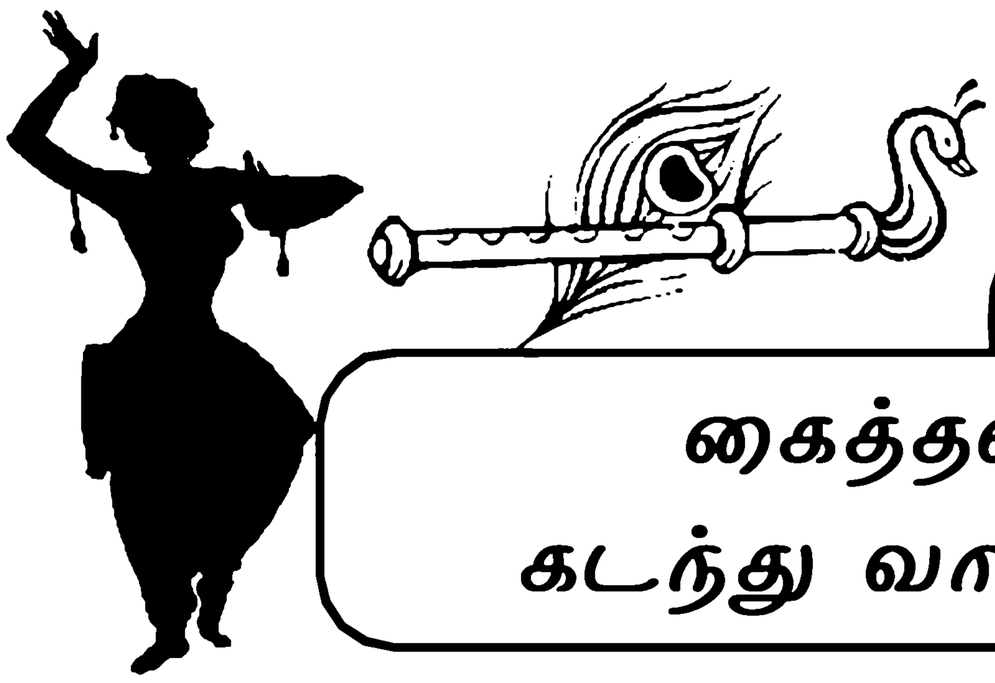
சித்தார்த்தன் யாருக்கோ போன் பண்ணினான்.. இரண்டே நிமிடங்களில் பக்கத்திலிருந்த மெக்கானிக் ஷாப்பிலிருந்து ஒரு மெக்கானிக் வந்து ஸ்கூட்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டான்..

“உன் ஓட்டை ஸ்கூட்டியை உருப்படியாக்கி கொடுத்துருவாங்க.. இப்பவாவது காரில ஏறுகிறயா..?”

சித்தார்த்தனின் காரில் ஏறி அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்த யாமினிக்கு அது முதல் பயணம் போலத் தோன்றவேயில்லை..

காலம் காலமாக அவனுடன் பயணம் செய்ததைப் போன்ற உணர்வு அவளுக்குள் உண்டானது..

காரை ஓட்டியபடி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த சித்தார்த்தனின் கண்களிலும் அதே உணர்வுதான் இருந்தது..

16

கைத்தளையிடும் காலத்தைக் கடந்து வாழ்ந்திட பிறந்துவந்தோம்..

எப்படி அவனால் இத்தனை இலகுவாக அவளை உரிமை கொண்டாட முடிகிறது என்று திகைத்துப் போனாள் யாமினி.. அதைவிட அவன் அவளை உரிமை கொண்டாடுவதை வெகு இயல்பான ஒன்றாக எப்படி அவள் எடுத்துக் கொண்டாள்..?

அவன் 'வாடி, போடி..' என்றால் கேட்டுக் கொள்வதா..? 'வண்டியைக் கொடுத்து விட்டு வா..' என்றவுடன் 'தந்தேன்' என்று கையில் பிடித்திருந்த ஸ்கூட்டியை தாரை வார்த்து விடுவதா..?

அந்த மெக்கானிக்கை அவள் முன்பின் பார்த்திருக்கிறாளா..? யாரென்று அடையாளம்தான் தெரியுமா..? எப்போது ஸ்கூட்டி ரெடியாகும்..? என்ன ரிப்பேர்..? அதற்காகும் செலவுத்தொகை என்ன..?

இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் வண்டியை ஒப்படைத்து விட்டாளே.. இதை அனுராதா அறிந்தால் என்ன சொல்லுவாள்..?

'ஆஹா..! அருமையான வேலையைச் செய்தாயடி மகளே..!' என்று மகளை மெச்சிக் கொள்வாளா..?

இது எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்ததைப் போல அவன் கார்க்கதவைத் திறந்து "ஏறுடி.." என்கிறான்.. இவள் வாயே திறக்காமல் ஏறி உட்காருகிறாள் என்றால்.. என்னதான் நடக்கிறது..?

யாமினிக்குள் என்னென்னவோ நடந்து கொண்டிருந்தது... சித்தார்த்தனின் அருகாமையில் உரிமையுடன் அவள் உட்கார்ந்து பயணிப்பது கனவா.. இல்லை நனவா என்று புரியாமல் அவள் தடுமாறினாள்..

சித்தார்த்தனுக்கு அதுபோன்ற தடுமாற்றங்கள் இல்லைபோல.. அவன் உல்லாசமாக அவளைப் பார்த்து இமை சிமிட்டினான்.. யாமினியின் உடலில் 'ஜிவ்'வென்ற ஓர்விதமான உணர்வு புதுவெள்ளம் போல பாய்ந்தது.. காதுமடல் சூடேற அவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு சாலையைப் பார்ப்பதைப் போல பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டு தப்பிக்க முயன்றாள்..

'இவன் ஃபாரினிலே படிச்சவன்.. ஃபாரின் கண்ட்ரீஸ்ல மெயினா பிஸினெஸ் பண்றவன்.. வருசத்தில முக்கால்வாசி நாள் அங்கேதான் குப்பை கொட்டறவன்னு சொல்லிக்கிறாங்க.. அதெல்லாம் பொய்யா..? இப்படிக் கண்ணடிக்கிறானே.. இதையா.. ஃபாரின்ல போய் கத்துக்கிட்டு வந்தான்..?'

"என்னடி யோசனை..?"

அடுத்து வந்த வளைவில் காரை ஒடித்துத் திருப்பியபடி கேட்டான் சித்தார்த்தன்.. திடிரென்று வந்த திருப்பத்தில் அவன் மீது விழுந்தாள் யாமினி.. அவள் முகத்தின்மீது உராய்ந்த அவனது சட்டை காலரின் நுனி அவள்.. மூக்கை நிரடியது.. முகர்ந்த வாசனையில் நிரம்பியிருந்த அவனது அடையாளம் அவளை மயக்க நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது..

யாமினி கிறங்கிப் போனாள்.. அவனது தோள்களின் உராய்வில் அவளது உடலில் உள்ள அனைத்துச்

செல்களும் உயிர் பெற்று உவகை கொண்டன.. அவன் தோளை விட்டு முகம் விலக்க அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.. புதைத்த முகத்தை விலக்காமல் அப்படியே இரு என்று அவள் மனம் ஜொள்ளியது..

அவளது மூச்சுக் காற்றை உணர்ந்தான் சித்தார்த்தன்.. அவனது சட்டைக் காலரைத் தாண்டிக் கழுத்துப் பகுதியில் படிந்த உஷ்ணமான சுவாசக்காற்றில் அவன் தேகம் சூடானது.. சந்தடி மிகுந்த நான்கு வழிச்சாலையை விட்டு சந்தடியில்லாத தெருவில் அவன் கார் திரும்பியது..

இருபுறமும் மரங்கள் அடர்ந்த சாலை அது.. ஆரஞ்சும் சிகப்பும் கலந்த அடர் வண்ணத்தில் பூக்கள் பூத்திருந்தன.. சாலையோரமாக அப்பூமரங்கள் பூக்களைக் கொட்டியிருந்தன.. சிதறியிருந்த பூக்கள் சாலையெங்கும் பரவி.. சித்ததார்த்தனுக்கும் யாமினிக்கும் பூப்பாதை போட்டு வரவேற்றன.. அப்பூப்பாதையைப் பார்த்த சித்தார்த்தனின் மனதில் உல்லாசம் குடி கொண்டது.. மனம் லேசானது.. இறகை விட லேசான மனது இறக்கை கட்டி அவனை மாய உலகுக்குள் இழுத்தது..

சித்தார்த்தன் தன்னை மறந்தான்.. தன் உயரத்தை மறந்தான்.. எட்டாத தொலைவிலிருக்கும் சூரியனைப் போன்றவன் அவன் என்ற பிம்பத்தையும் மறந்தான்.. ராஜ பாரம்பர்யத்தை மறந்தான்.. பரம்பரைக் கோடிஸ்வரன் என்பதையும் மறந்தான்.. மிகப் பெரிய தேசிய கட்சித் தலைவரின் மகள் அவனது தாய் என்ற அடையாளத்தையும் மறந்தான்.. பண பலம், அரசியல் பின்புலம், ராஜ பரம்பரை, பிஸினெஸ் மேக்னெட், நட்சத்திர அந்தஸ்து என்பன

போன்ற அனைத்தையும் மறந்து.. யாமினியை மட்டுமே நினைவில் கொண்டவனாய் சாலையோரமாக இருந்த பெரிய மரத்தின் அடியில் காரை நிறுத்தினான்.. அவள் பக்கமாகத் திரும்பினான்.. கண் திறக்கவும் முடியாமல் கிறங்கிச் சரிந்திருந்த அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி.. அவள் நெற்றியில் இதழ் பதித்தான்..

'ஹா..!'

சிலிர்த்துப் போனாள் யாமினி.. விலகி விடு என்று அவள் மனம் நடுங்கியது.. விலகாதே என்று அவள் உடல் கெஞ்சியது.. நெற்றியில் உணர்ந்த அவன் இதழ்களின் ஸ்பரிசம் அவளை எங்கோ இட்டுச் சென்றது.. இதழ்கள் துடிக்க அவள் கண் மூடிக் கிறங்கித் தவித்தாள்.. அடைக்கலம் தேடி அவள் கைகள் அவனது சட்டையின் காலரைக் கொத்தாகப் பிடித்தன..

சித்தார்த்தனின் உடல் அவளது உடலின் நடுக்கத்தை உணர்ந்தது.. குடை போலக் கவிழ்ந்து அவள் விழிகளை மூடியிருந்த இமைகள் படபடவென அடித்துக் கொண்டதில் அவளது அச்சமும், தயக்கமும் வெளிப்பட்டன..

அவனுக்கு அவளது அந்த நடுக்கத்தையும், பயத்தையும் பிடித்திருந்தது.. விசிறிபோலக் கவிழ்ந்திருந்த அவளது இமைகளின் மீது மெலிதாக முத்தமிட்டான்.. அடுத்த

'ஹ..!' அவளுள் எழுந்தது..

அவனது கை ஆதரவாக அவள் தோளில் படிந்து தடவிக்கொடுத்ததில் யாமினி கிளர்ந்தாள்.. அவளது

தோளில் படிந்து இறங்கி அவள் முதுகுப் புறமாக பரவிப் பதிந்த அவனது கைகளில் வெதுவெதுப்பையும், வலிமையையும், தொடுகையையும் உணர்ந்தவளுக்குள் என்னென்னவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன..

அவளது இமைகளில் இருந்து விலகிய அவனது உதடுகள் அவள் முகத்தை விட்டு விலகவில்லை.. மெதுவாக நகர்ந்த அவனது உதடுகளின் பயணத்தில் அவன் மீசையின் முடிகள் அவள் முகத்தில் உராய்ந்து இன்பத்தை உண்டாக்கின.. அவள் கன்னத்தில் அவன் உதடுகள் அழுந்தப் பதிந்து ஆழமாகப் புதைந்தன..

‘அனுபவம் புதுமை..
அவனிடம் கண்டேன்..’

அவள் மனதின் ஓரத்தில் பாடல் ஒலித்தது.. ஒரு கையை அவளது முதுகில் பதித்து தன்புறமாக இழுத்துக் கொண்டவன்.. மறு கையால் அவள் முகத்தை அழுந்தப் பிடித்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டதில் அவளது கன்னங்கள் வலித்தன.. முரட்டுத்தனமான அவனது விரல்களின் தடங்கள் அவளது கன்னத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததில் அந்த வலிக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பதைப் போல அவன் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்..

‘அந்நாளில் இல்லாத
பொல்லாத எண்ணங்களே..!
ஆஹா..! பொன்னான கை பட்டு
புண்ணான கன்னங்களே...!’

எங்கோ அவளை இழுத்துச் சென்ற உணர்வின் பேரலையில் மூச்சுத் திணற மூழ்கிக் கொண்டிருந்தாள் யாமினி.. பற்றுக்கோலைத் தேடும் கொடியாய்.. அவள்

கன்னத்தைப் பிடித்திருந்த கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.. இறுக்கிப் பிடித்த அவள் தளிர் விரல்களின் மென்மையில் அவனது வேகம் குறைவதற்குப் பதிலாக அதிகரித்து வைத்தது..

சித்தார்த்தன் அவளது கன்னத்திலிருந்த உதடுகளை நகர்த்தி அவளது துடிக்கும் இதழ்களின் மீது படிய வைத்தான்..

யாமினி ஸ்தம்பித்தாள்.. அவன் கையை இறுக்கிப் பிடித்திருந்த அவளது விரல்கள் வெடவெடத்தன.. அதை சட்டை செய்யாமல் அவள் உதடுகளை அவனது உதடுகள் ஆக்ரமித்தன.. ஆழப்பதிந்த முத்தத்தில் இனித் தடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை என்று அவள் கரைந்து எதிர்ப்பைக் கைவிட்டு அவன் கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டாள்..

சித்தார்த்தனின் விழிகள் மின்னின.. அவளது ஒப்புக் கொடுத்தலில் அவன் உத்வேகம் கொண்டான்.. தடைகள் தகர்ந்து போனதில் பரிபூரண வெற்றியை அவன் உணர்ந்தான்.. இன்னமும் அதிகமாக அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்..

கட்டித் தழுவிய அவர்களின் தழுவலில் ஆவேசம் இருந்தது.. கரையுடைத்த வெள்ளத்தின் ஆக்ரோசம் இருந்தது.. ஏதோ ஓர் பந்தத்தின் சுழலில் சிக்கித் தவித்தவர்கள்.. இதுதான் அந்தப் பந்தம் என்று பெயரிட்டு சுழலின் விலங்குகளைத் தகர்த்தெறிந்து வெளியில் வந்தார்கள்.. உனக்கு நான்.. எனக்கு நீ.. என்று ஒருவரில் ஒருவர் கலந்தார்கள்..

யாமினியின் முகமெங்கும் ஈரம் படிந்திருந்தது.. சித்தார்த்தனின் ஆவேசத் தழுவலுக்குள் அவளது மனப்

பிரமைகள் உடைந்து நொறுங்கிச் சுக்கு நூறாகிக் கொண்டிருந்தன..

‘ஆலய மணியின் ஓசையை..
நான் கேட்டேன்..
அருள்மொழி கூறும் பறவையின்
குரல் கேட்டேன்..
உன் இறைவன் இவனே.. இவனே..
எனப் பாடும் ஒலி கேட்டேன்..
உன் தலைவன் இவனே.. இவனே..
எனும் தாயின் மொழி கேட்டேன்..’

யாமினியின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.. உள்ளம் விம்ம அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள் அவள்.. மனதின் பாடலில் தன் கடந்த காலத்தைக் கண்களுக்குள் கொண்டு வந்தாள்.. அகால இரவுகளில்.. அலை கடலின் ஓசையில்.. தன்னந் தனியளாக.. பித்துப் பிடித்து அவள் தேடிக் கொண்டிருந்தது யாரை என்று இனம் கண்டு கொண்ட ஆனந்தத்தில் அவள் திளைத்தாள்..

“ம்ப்ச்..! அழக்கூடாது..”

அவள் கண்களைத் துடைத்து விட்டபடி கண்டிப்புடன் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.. அந்த உரிமையில் அவள் மனம் சந்தோசம் கொண்டது.. சித்தார்த்தன் நெருக்கத்தை அதிகரித்தான்.. அவள் இடையில் பதிந்த அவனது கையின் வலிமையை அவள் உணர.. வழவழப்பை அவன் உணர்ந்தான்..

“பளிங்கு மேனிடி.. உன் மேனி..” காதோரமாக கிசுகிசுத்தான்..

யாமினி முகம் சிவந்தாள்.. இதுபோல அவன் நடந்து கொள்ளக் கூடும்.. பேசக்கூடும்.. என்று நினைத்துக் கூட அவள் பார்த்ததில்லை..

கம்பீரமாக.. நிமிர்ந்த நடையும், நேர் கொண்ட சலனமற்ற கண்டிப்பு நிறைந்த பார்வையுமாக வரும் சித்தார்த்தனா இவன்..?

“இவன் வேறடி..” சித்தார்த்தனின் உதடுகள் அவளது காது மடல்களைக் கவ்வின..

யாமினியால் பேச முடியவில்லை.. இதுபோன்ற சூழலில் பேச்சு மறந்து காற்றுத்தான் வெளியே வரும் என்று கண்டுணர்ந்து பாடிய கவிஞரின் கவித்திறமையை மனதிற்குள் வியந்து கொண்டாள் அவள்..

“இவன் யாமினியைக் கடிச்சுத் தின்னும் வெறியில் இருக்கிறவன்.. கண்ணியம்ன்னா கிலோ என்ன விலைன்னு கேட்பான்..”

சித்தார்த்தன் உரக்கச் சிரித்தான்.. யாமினிக்குள் வெட்கம் மண்டியது.. அவன் அப்படித்தான் இருந்து தொலைத்தான்.. அவன் கைகள் யாமினியின் உடலின் மீது ஊர்ந்து எங்கெங்கோ சென்றன.. அத்து மீறிய அந்த அழகான அசுரனின் அகோரப் பசிக்குத் தீனியாக ஆசை கொண்டாள் யாமினி..

“சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனீஸின் எம்.டி பக்கா ஜெண்டில்மேன்னு எல்லோரும் பேசிக்கிறாங்களே..”

அவனது சட்டையின் காலரைப் பிய்த்து விடும் உத்தேசத்துடன் இழுத்து அவனுடன் பின்னிப் பிணைந்தபடி அவள் சொன்னாள்..

“எவன் சொன்னது..?”

கழுத்திலிருந்து தோளுக்கு இடம் மாறிய சித்தார்த்தனின் உதடுகள் கேட்டபடி தோளில் படிந்தன..

ஜிவ்வென்று எழுந்த உணர்வுகளின் சுழலில் சிக்கித் திக்குமுக்காடிப் போனாள் யாமினி..

“இவன் பக்காப் பொறுக்கி..!”

அந்தப் பொறுக்கி அவள் உடலை மேய ஆரம்பித்தான்.. கண்ணுக்கு முன்னால் இருப்பவளைப் பார்க்கக் கூட தாமோதரனிடம் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டிருந்தவன்.. அனைத்தையும் தூக்கிக் கடாசி விட்டு அவளை வேட்டையாட ஆரம்பித்ததில் வியப்புக் கொண்டாள் யாமினி..

“பயமாயில்லையா..?” சீண்டினாள்..

“யாருக்குப் பயப்படச் சொல்கிற..? உன்னிடம் பயப்படச் சொல்கிறயா..?”

“உங்க பிரண்டுகிட்டப் பயப்படச் சொல்றேன்..”

“அது எதுக்கு..? தேவையில்லாம..”

“இத்தனை நாள் தேவையா இருந்ததே..”

“இப்ப வேற ஒன்னு தேவையா இருக்கே..”

சித்தார்த்தனின் கிசுகிசுப்பில் யாமினியின் வாய் மூடிக்கொண்டது..

“ச்சீய்..” வெட்கத்துடன் சிணுங்கினாள்..

அந்த வெட்கம் சித்தார்த்தனைத் தூண்டி விட்டுத் தொலைத்தது..

“ஏய்ய்ய்..” அவன் கிசுகிசுப்பை அதிகப்படுத்தினான்.

“போதும்..” தாள முடியாமல் அவன் கைகளைக் கிள்ளினாள் அவள்.

“யாமினி..”

“ம்ம்ம்..”

“என்னைப் பிடிச்சிருக்கா..?”

தாபத்துடன் அவன் முணுமுணுத்த போது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது..

“களுக்..” என்று சிரித்து வைத்தாள்..

வாய் பொத்தி சிரித்தவளின் மீது அவனுக்குள் காதல் பெருகியது..

“சொல்லுடி..” கெஞ்சினான்..

“இப்பக் கேட்கக் கூடாது எம்.டி சார்..”

“வேற எப்பக் கேட்கனும்டி..? நாலு குழந்தைகளைப் பெத்த பின்னாலக் கேட்கனுமா..?”

“ச்சீய்..”

“ஏண்டி..? என் குழந்தைகளுக்கு அம்மாவாகனும்கிற ஆசை உனக்கில்லையா..?”

அவனது ஆசை வேறு விதமாக இருந்ததை அவனது அலையும் பார்வை சொல்லியது.. விட்டால் ஆயிரம் குழந்தைகளுக்கு அவளை அம்மாவாக்கி விடும் துடிப்பு அவனிடம் இருந்ததை அவளது தேகம் உணர்ந்து உருகியது..

அவளுக்கு ஆசையாகத்தான் இருந்தது..

‘சித்தார்த்தனின் குழந்தைகளுக்கு அம்மா..!’

நினைத்துப் பார்க்கும் போதே அவளுக்கு இனித்தது..

‘நடக்குமா..?’

கிறக்கம் நிரம்பியிருந்த விழிகளில் அது அகன்று நிராசை சூழ்வதைக் கண்ட சித்தார்த்தன்..

“இப்ப என்ன..?” என்று அதட்டினான்..

“பேராசையெல்லாம் எனக்கு இல்லை..” துயரத்துடன் சொன்னாள் யாமினி..

“எதுடி பேராசை..? என் பிள்ளைகளுக்கு அம்மாவாகிறதா..?”

“ம்ம்ம்...”

“இம்சையைக் கிளப்பாதே யாமினி.. அடிச்சே கொன்னுடுவேன்.. இது எப்படிடீ பேராசையாகும்.. நியாயமான ஆசைன்னு சொல்லு..”

“நீங்க வானம்..!”

இதைச் சொல்லும் போது யாமினியின் மனதுக்குள் துக்கம் பொங்கியது.. பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வரும் அந்தக்குரல் அவள் காதுகளில் ஒலித்தது..

“என் அண்ணன் விண்..! நீ மண்..!”

‘யார் அது..?’ யாமினியின் மனதுக்குள் மறுபடியும் நிழல் ஆட்ட யுத்தம் ஆரம்பமானது..

‘யார் இதைச் சொன்னது..?’

நினைவைக் கசக்கிப் பிழிந்து நினைவுக் குவியலுக்குள் தேடிப் பார்த்தாள்.. புகையாய் தெரிந்த உருவத்தின் முகம் தெரியவில்லை..

“ஆகாயம் பூமி ரெண்டும்
ஒன்றா..?
நீ அந்த வானம்..!
நான் இந்த பூமி..!
ஒன்றென்று யார் சொல்லுவார்..?”

“என்னது..?”

புருவங்களைச் சுழித்து சித்தார்த்தன் அதட்டிய போதுதான் அவள் வாய் விட்டுப் பாடிக் கொண்டிருப் பதையே உணர்ந்தாள் யாமினி..

“என்ன சொன்ன..?” திரும்பவும் கேட்டான் சித்தார்த்தன்..

“சொல்லலை.. பாடினேன்..” மென்று விழுங்கினாள் யாமினி..

தன்னையறியாமல் பேசி வைப்பதையும்.. பாடி வைப்பதையும்.. அவளுடைய குடும்பத்தினர் சகித்துக் கொள்வார்கள்.. சித்தார்த்தன் சகித்துக் கொள்வானா..?

முழுமையாக அவளைப் பற்றித் தெரிந்தால் அவன் என்ன சொல்லுவானோ..?

யாமினிக்குத் துயரமாக இருந்தது.. எட்டாத தொலைவில் அவனும், அண்ணாந்து பார்க்கக்கூட முடியாத நிலையில் அவளும், பிறந்திருக்கும் போது.. எந்த தைரியத்தில் அவள் அவனை காதலிக்கிறாள்..?

“பாடினயா..?” சித்தார்த்தன் அவளை ஒரு தினுசாக பார்த்தபடி விளக்கெண்ணையைக் குடித்ததைப் போல முகத்தை வைத்துக்கொண்டு வினவினான்..

‘இதுக்கே இப்படிச் சொல்றானே..’ யாமினி மனதுக்குள் அரண்டாள்..

“இந்த மாதிரியான சிச்சுவேசனில இப்படியொரு பாட்டைப் படிக்க உன்னாலதாண்டி முடியும்.. ஆமாம்.. இந்த மாதிரிப் பாட்டை எங்கேயிருந்து பிடிச்ச..?”

“பிடிக்கலை.. கேட்டேன்..”

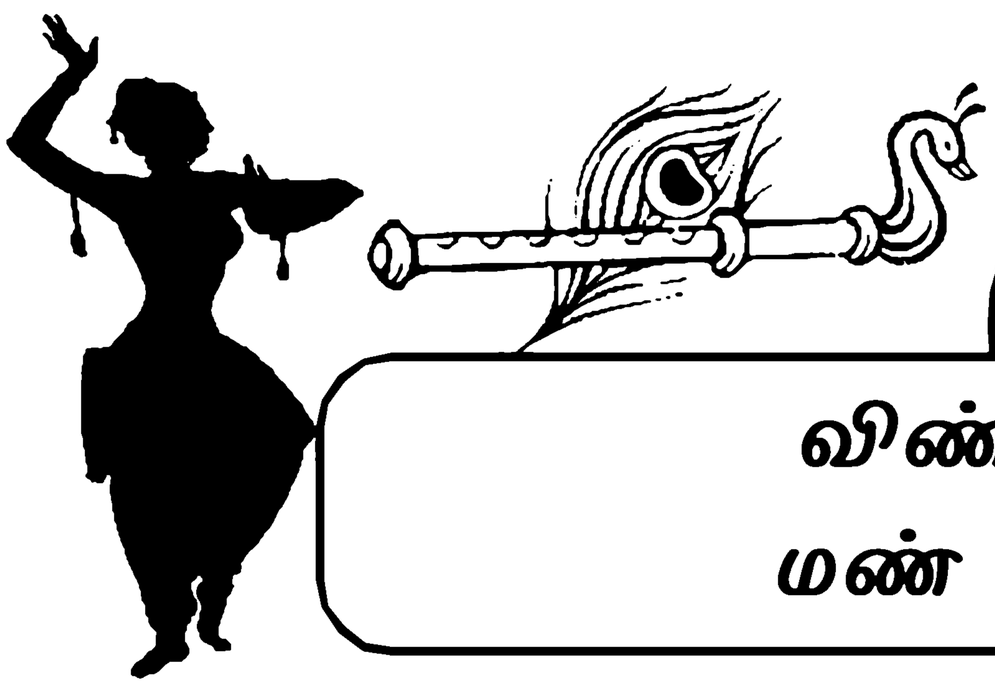
“கேட்கிறதுக்கு உனக்கு வேற பாட்டே கிடைக்கலையா..?”

“இந்தப் பாட்டு ஏதோ ஒரு வகையில என்னை இம்ப்ரெஸ் பண்ணுச்சு..”

அது எந்த வகையில் என்பதை யாமினி மட்டுமே அறிவாள்.. நீ மண்..! என் அண்ணன் விண்..! என்ற குரல் காதில் ஒலிக்கும் போதெல்லாம் அவள் மனதில் துயரம் கவ்வும்.. எங்கோ ஒரு இருட்டு மூலையிலே புதைந்து கொள்ளச் சொல்லி மனம் கெஞ்சும்.. தொலைதூர தொடு வானை நோக்கி ஓடி விட வேண்டும் போல மனதுக்குள் சோகம் சூழும்..

அப்படியொரு சூழலில்தான் யாமினி அந்தப் பாடலைக் கேட்டாள்.. அவள் மனதில் இருந்த சோகம் அனைத்தையும் பாடலில் கொண்டு வந்து பாடியது ஆண்குரல்..!

‘இதை நானில்ல பாடனும்..?’ அவள் மனம் விம்மியது..

17

விண்ணோடு நீயிருக்க..
மண் மீது நானிருந்தேன்..

அந்தப் பாடலின் மீதான அவளின் பிணைப்பு அப்போதிருந்துதான் ஆரம்பமானது.. அதன் பின்னால் எப்போதெல்லாம் அவள் மனதில் அந்தக் குரல் ஒலிக்கிறதோ.. அப்போதெல்லாம் அந்தப் பாடலை அவள் பாட ஆரம்பித்தாள்..

அதை சித்தார்த்தனிடம் எப்படிச் சொல்லுவாள்..?

முதன்முதலாக அவனை அவள் சந்தித்த மாலைப் பொழுது அவள் நினைவுக்கு வந்தது.. மகாபலிபுரக் கடற்கரையின் ஐந்து ரதக் கோவிலில்.. யாருமற்ற சூழலில்.. தன்னந்தனியளாக நின்று கொண்டு.. 'ஏழு ஸ்வரங்களுக்குள் எத்தனை ராகம்..?' என்று பாட அவளால் முடிந்தது.. அந்தப் பாடலைக் கேட்டு அவனைத் தேடி வந்த சித்தார்த்தனிடம்.. நிழலாக அவளைத் துரத்தும் நினைவுகளைப் பற்றி அவளால் பகிர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.. புகை போல அவள் அடிக்கடி காணும் அமானுஷ்யத்தைப் பற்றிச் சொல்ல முடிந்தது..

அப்போது அவன் யாரோ.. அவள் யாரோ.. இயல்பாக எழுந்த நட்புணர்வில்.. தன் மனதிலிருந்ததை பகிர்ந்து கொண்டாள் யாமினி..

இப்போது அப்படியல்லவே.. அவனை அவள் மனம் விரும்புகிறதே.. ஏழேழு ஜென்மங்களாக.. இணை

பிரியாமல் தொடர்ந்து வந்ததைப் போன்ற பந்தம் அவள் மனதில் எழுகிறதே.. அவன் தொட்டவுடன் கையைத் தட்டி விடாமல் அவன் மீது சாய்ந்து விடும் சொந்தம் அவளுக்குள் உருவாகி உள்ளதே.. அவள் என்ன செய்வாள்..?

இப்போதைய யாமினியால் அவளது பலவீனமான பக்கங்களை சித்தார்த்தனிடம் ஒப்பிக்க முடியாதே..

“சொந்தம் எப்போதும்
தொடர் கதைதான்..
முடிவே இல்லாதது..
எங்கே சென்றாலும்
தேடி இணையும்
இனிய கதை இது..
உன்னை என்னோடு
சேர்த்த தெய்வம்
எழுதும் புதுக்கதை இது..”

காரிலிருந்த எப்.எம் ரேடியோவை தன்னிச்சையாக யாமினி திருகி வைக்க.. பாடல் ஒலித்தது..

அந்தப் பாடலில் ஈர்க்கப்பட்டாள் யாமினி.. முடிவில்லாமல் தொடர்ந்து வரும் சொந்தத்தில் அவள் யார்..? சித்தார்த்தன் யார்..?

“ரொம்பவும் மனசைப் போட்டு உழட்டிக்காதே..” என்றான் சித்தார்த்தன்..

“நானா நினைக்கலை.. தானா நினைவு வருது..” யாமினி முணுமுணுத்தாள்..

“என்னைப் பத்தி மட்டும் நினைடி.. மத்த நினைப்பெல்லாம் தானா விலகி ஓடிரும்..” கை நீட்டினான் சித்தார்த்தன்..

அவன் பார்வையின் அழைப்பில் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டவளுக்கு அவள் வேறு.. அவன் வேறு என்று தோன்றவே இல்லை என்பது பெரும் விந்தையாக இருந்தது..

‘எப்படி இது சாத்தியமானது..?’

“யோசிக்காதேன்னு சொன்னேனில்ல..”

அவள் தலையில் குட்டினான் சித்தார்த்தன்.. அண்ணாந்து அவன் முகம் பார்த்தவளுக்கு.. அந்த அணைப்பு நிலைக்குமா என்று சஞ்சலமாக இருந்தது..

அவன் எங்கே.. அவள் எங்கே..

மலையும், மடுவும் ஒன்றாக இணைய முடியுமா..?

“மறுபடியும் யோசனையா..?”

“ம்ம்ம..”

“விட்டுத் தள்ளு யாமினி..”

“முடியலை..”

“ஏன்..?”

“உங்களுக்கும் எனக்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாது..”

“இதைப் பாருடா.. அம்மணி இப்படியெல்லாம் டயலாக் பேசுவாளா..? இது வரைக்கும் இது தெரியாம போச்சே..”

“கேலியா..”

அவன் மார்பில் செல்லமாக குத்தினாள் யாமினி.. உரக்கச் சிரித்தவன் அவள் கைவிரல்களைப் பற்றி முத்தமிட்டான்.. சிலிர்த்துப் போனாள் யாமினி..

“ஐ லவ் யு டி..”

“தெரியும்..”

“எப்ப..?”

“எப்பவோ..”

“நான் வாய் திறந்து சொல்லலையே..”

“வாயைத் திறந்து சொன்னால்தான் காதலா..?”

“ஆமாமில்ல.. உனக்கும் எனக்குமான கெமிஸ்ட்ரி.. உன்னைப் பாத்த முதல் நாளில இருந்து பத்திக்குச்சுடி.. தாமுதான் அதைக் கண்டுபிடிச்சு அணை போடப் பார்த்தான்.. நான் அடங்கலை..”

யாமினி பேசவில்லை.. சித்தார்த்தனின் சட்டைப் பொத்தான்களைத் திருகியபடி மௌனமாக இருந்தாள்..

“என்னாச்சு..?” சித்தார்த்தன் அவள் கன்னத்தை நிமிண்டினான்..

“ஸ்ஆ..” உதட்டைச் செல்லமாக சுழித்தவள்..

“ஒன்னுமில்லை..” என்று சொன்னாள்..

“ஒன்னுமில்லாததுக்கு இவ்வளவு யோசனை பண்றவ நீயாத்தாண்டி இருப்ப.. யோசிக்கிறதை அவாய்ட் பண்ணேன்..”

யாமினிக்கு சிரிப்பு வந்தது.. என்னவோ அவள் தான் வெற்றிலை பாக்கை வைத்து யோசனையை வா.. வா.. என்று அழைப்பதைப் போல அவன்பேசி வைத்ததை அவள் ரசித்தாள்.. அவள் மீதான அவனின் உரிமை கலந்த கோபம் அவளைத் தாலாட்டியது..

‘இந்த அன்பு நிலைக்குமா..?’

ஏக்கமான அவளது பார்வையில் புருவங்களைச் சுருக்கினான் சித்தார்த்தன்..

“உன்னைப் பர்ஸ்ட் டைம் பார்த்தப்ப உன்கிட்ட தெரிந்த தைரியம்தான் என்னை இம்ப்ரெஸ் பண்ணுச்சு.. அந்த யாமினி எங்கே போனா..? இண்டர்வியுவுக்கு வந்தவ.. எம்.டி சீட்டில இருந்த என்னையே லெப்ட் அண்ட் ரைட் வாங்கினயேடி.. இப்ப என்னடான்னா.. மழையில நனைஞ்ச சிட்டுக் குருவியைப் போல நடுங்கிப் போய் ஒண்டற.. என்னடி ஆச்சு உனக்கு..?”

“சித்தார்த்..”

யாமினி அழுது விட்டாள்.. அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்ட சித்தார்த்தன்.. தன் கைகளுக்குள் அவள் முகத்தை ஏந்தி விழிகளுக்குள் உற்றுப் பார்த்தான்.. அவள் விழிகளில் தெரிந்த கலக்கம் அவனை பாதித்தது.. பேச்சை மாற்ற விரும்பினவனாக..

“நீ நல்ல சின்க்கராச்சே.. பர்ஸ்ட் டைம் உன்னை மீட் பண்ணினப்ப ‘ஏழுஸ்வரங்களுக்குள்..’ பாட்டைப் பாடி அசத்தின.. இப்ப நடந்த பார்ட்டியிலே.. ‘மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்ன..?’ன்னு என்னைக் கொக்கி போட்டு இழுத்த.. இப்ப ஏதாச்சும் ஒரு பாட்டைப் பாடேன்..” என்றான்..

இத்தனையையும் உணக்கையாக நினைத்துச் சொன்னவன்.. சற்று முன் பாடிய அழுவாச்சிப் பாடலை மட்டும் பாடி விடாதே என்று சொல்ல மறந்து விட்டான்..

மனம் கனக்க.. முகம் துடைத்த யாமினி.. வகை தொகையாக.. அந்தப் பாடலைத்தான் பாட ஆரம்பித்தாள்..

“ஆகாயம் பூமி..
ரெண்டும் ஒன்றா..?
நீ அந்த வானம்..!
நான் இந்த பூமி..!
ஒன்றென்று யார் சொல்லுவார்..?
என்னை நானே.. கேட்கின்ற கேள்வி இது..”

‘அட ராமா..!’ தலையில் கை வைத்துக் கொண்ட சித்தார்த்தனை யாமினி கவனிக்கவே இல்லை..

மனம் முழுவதும் பாரமாய் கனத்துக் கொண்டிருந்த துக்கத்தை பாடல் வரிகளில் இறக்கி வைப்பதில் கவனமாக இருந்தாள் அவள்..

“சாமந்திப் பூவோ.. எட்டாத தூரம்..
ஊமத்தம் பூவோ.. என் வீட்டின் ஓரம்..
இதில் வாசம் இல்லை..
என் நெஞ்சில் பாசமில்லை..
அது பக்கம் இல்லை..
நான்கூட யோகமில்லை..
இது மேடையின்றி போடும் நாடகம்..
வானத்து மீனை
வலை போடச் சொன்னால்..
நானெங்கு போவதம்மா..?”

யாமினியின் குரலில் தெரிந்த துக்கத்தில் மலைத்துப் போனான் சித்தார்த்தன்.. அவள் தோள் பற்றி உலுக்கினான்.. எங்கோ வெறித்துக் கொண்டிருந்தவள்.. அவனுடைய உலுக்கலுக்கு மசியவில்லை.. பாடலை நிறுத்தவுமில்லை..

“வேதங்கள் எல்லாம்..
பேதங்கள் பேசும்..
நாம் வாழும் நாட்டில்..
ஏன் இந்தக் காதல்..?
இது சேரிக்காற்று..!”

யாமினியின் குரல் தேம்பி உடைந்தது.. சித்தார்த்தன்..

‘என்ன கொடுமைடா இது..!’ என்று சலித்துப் போனான்.. அவளுடைய துக்கத்தை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.. தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு விசும்புகிறவள் யாமினிதானா என்று நம்ப முடியாத திகைப்புடன் அவளைப் பார்த்தான் அவன்..

“இது சேரிக் காற்று..!
ஊருக்கு ஆகாதம்மா..
இது ஏரித் தண்ணீர்..!
முத்துக்கள் இங்கேதம்மா..
கடல் மீனும் அந்த வானில்..
நீந்துமோ..?”

இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதிலைச் சொல்லுவான் சித்தார்த்தன்..? ஏண்டி நீந்தாது என்று அவள் கன்னத்தில் நான்கு அப்பு அப்பலாம்.. அது வேலைக்கு ஆகுமா..?

யாமினி கேட்ட கேள்வியில் இருந்த உண்மை அவனை தாக்கியது.. இதுபோன்ற ஆழமான சிந்தனைகளைக் கொண்டுள்ளவளின் மனதில் உறைந்திருக்கும் நிழல்களை வெளிக் கொணர்ந்து அந்த நிழல் ஆட்ட யுத்தத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டுமென்ற ஆவேசம் அவனுக்குள் கிளர்ந்தது..

“நான் கொண்ட காதல்..
வேறல்ல கானல்..!
தாகத்தைத் தீர்ப்பதுண்டோ..?”

இப்போது நிஜமாகவே அறை வாங்கினாள் யாமினி..

“இது பாட்டு மாதிரித் தெரியலைடி..”

“இல்லைதான்..” யாமினி விம்மினாள்..

“என் மனசில இருந்ததை இந்தப் பாட்டு மூலமா வெளிப்படுத்தினேன்..”

“உன் மனசில அப்படி என்னதாண்டி இருக்கு..?”

“விண்ணுக்கும், மண்ணுக்கும் சம்பந்தமுண்டா..?”

“போச்சுடா.. இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கனுமுன்னு எத்தனை நாளாடி யோசிச்ச..?”

“நான் கேட்கலை.”

“வேற யார் கேட்டது..,”

சுற்று முற்றும் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்.. நான்கு ஆள் உயரத்துக்கு உயர்ந்திருந்த காம்பவுண்டு சுவர்களைக் கொண்டிருந்த வீடுகள் நிரம்பிய தெரு அது.. ஒரு குருவியைக் கூடக் காணவில்லை..

“என் மனசுக்குள்ள ஒரு குரல் கேட்குது..” துக்கத்துடன் யாமினி சொன்ன போது..

‘போச்சுடா..’ என்றுதான் முதலில் நினைத்தான் சித்தார்த்தன்..

ஆனால்.. கலக்கம் நிறைந்த யாமினியின் முகத்தைப் பார்த்தபோது அந்த நினைவு அவனை விட்டு ஓடி மறைந்தது..

நிழல் போன்ற நினைவுகள் அவளை மட்டுமா துரத்துகின்றன..? அவனைத் துரத்தவில்லையா..? அவள் மனதில் எழும் குரல்கள் அவன் மனதில் எழவில்லையா..?

‘பட்.. எல்லாத்தையும் ஏறக் கட்டிட்டுத்தான நான் இத்தனை சாதனைகளையும் சாதிச்சிருக்கேன்.. இவ மட்டும் நிழலிலேயே புதைஞ்சு போனா எப்படி..?’

“அந்தக் குரல் சொல்றதிலயும் உண்மை இருக்கே..”

“என்ன உண்மையை கண்டுட்ட..?”

சித்தார்த்தன் கோபமாக கேட்டான்.. அவன் கோபத்தில் யாமினி துணுக்குற்றாள்.. அவளைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிழல்கள் தொடுக்கும் யுத்தத்தில் அவன் அவளை விட்டு விலகிப் போய் விடுவானோ..?

அதைத்தான் தாமோதரனும் வலியுறுத்துகிறான் என்பது அசந்தர்ப்பமாக நினைவுக்கு வந்து தொலைத்தது.. யாமினி கண்ணீர் மல்க சித்தார்த்தனைப் பார்த்தாள்.. ஓர் அரசனைப் போல வெகு கம்பீரமான அழகுடன் இருந்தான் அவன்..

‘இவனை இழந்தால் என்ன ஆவேன்..?’

அவள் மனம் அதிர்ந்தது... சித்தார்த்தனே சொன்னதைப் போல உன் கம்பெனியில் வேலையே வேண்டாம் என்று நிமிர்வாக வெளியேறியவள்தான் அவள்.. அந்த நிமிர்வு இப்போது எங்கே புல் மேயப் போய் விட்டது..?

“என்னை வெறுத்துருவீங்களா..?”

கலக்கத்துடன் கேட்டவளை இமைக்காமல் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்.. அந்தப் பார்வையில் கலக்கம் பறந்தோட தைரியம் கொண்டாள் யாமினி..

“வெறுக்க முடியுமா..?”

சித்தார்த்தனின் கேள்வியில் அவளது தைரியம் வலிமை பெற்றது..

“என் மனசில ஏதேதோ குழப்பம்..”

“சரியாகிரும்..”

“சரியாகலைன்னா..?”

“இருந்துட்டுப் போகட்டும்ன்னு உன்னோட இருப்பேன்.. போதுமா..?”

அவன் இமைகளைச் சிமிட்டியதில் அவளுள் யுத்தம் புரிந்த நிழல்கள் அமிழ்ந்து போயின.. பெண்மைக்கே உரிய நாணம் வெளி வந்ததில்.. கன்னங்கள் சிவக்க..

“ச்சீ..” என்றாள் யாமினி..

“எதுக்கு இப்ப வெட்கப்படறே..?”

“இப்படியா பேசுவாங்க..?”

“எப்படிப் பேசினேன்..? உன்கூட இணை பிரியாம இருப்பேன்னு சொன்னேன்.. அது தப்பா..?”

அவன் கண்களில் சொட்டிய விசமம்.. அது தப்புத்தான் என்பதை முரசு கொட்டி அறிவித்தது.. அவளுடன் ‘இருந்து’ விட அவன் துடித்த துடிப்பை அவள் உடல் முழுவதும் மேய்ந்த அவன் கண்கள் சொல்லின.. அந்தப் பார்வையில் கிளர்ச்சி கொண்டாள் யாமினி.. பெண்ணென்று உணர வைக்கும் ஆண்மை ததும்பிய அவனது அருகாமையில் அவளது உணர்வுகள் ஆர்ப்பரித்தன..

“என்னடி..?” அவன் கண்களைச் சிமிட்டியதில் மிச்சம் மிதி இருந்த நிழல்களும் மறைந்து விட..

"என்னவாம்..?" என்று அவன் பாணியிலேயே உதட்டைச் சுழித்தாள் யாமினி..

"இருக்கலாமா..?"

அவனது அணைப்பு இறுகியது.. காதோரமாக கிசுகிசுத்த அவனது குரலில் மந்திரம் இருந்தது.. அவள் மயங்கிப் போனாள்.. அவளது கழுத்து வளைவில் முகத்தைப் புரட்டியவன் மூர்க்கமாக அவள்மீது புதைந்த போது.. அவளால் தடுக்க முடியவில்லை. முடிந்தவரை அவளைப் புரட்டி எடுத்து விட்டு விடுவித்த சித்தார்த்தனுக்கு அவளைக் கூட முடியாத சூழலில் எரிச்சல் வந்தது..

"என் வீட்டுக்கு வாடி.." கெஞ்சினான்..

"வருகிறேன்.."

யாமினி சொன்னதும் உற்சாகமானவன்..

"காரைக் கிளப்பவா..?" என்று பறந்தான்..

"வெயிட்.. வெயிட்.."

"எதுக்கு இப்ப வெயிட் பண்ணச் சொல்ற..?"

"மேரேஜ்ன்னு ஒன்னு இருக்கு எம்.டி சார்.. ஊரறிய என் கழுத்தில மூணு முடிச்சைப் போட்டுட்டு.. அப்புறமா உங்க வீட்டுக்கு என்னைக் கூப்பிடுங்க.. சந்தோசமா பின்னாடியே வர்றேன்.."

"அதுக்கப்புறமா நீ என்னடி வர்றது..? நானே உன்னைக் குண்டுக்கட்டித் தூக்கிட்டுப் போயிற மாட்டேன்..?"

தீராத தாபத்தில் வாய்க்குள் முணுமுணுப்பாய் அவளைத் திட்டியபடி விலகி உட்கார்ந்தான் சித்தார்த்தன்..

கலைந்திருந்த முடியைக் காரின் கண்ணாடியில் பார்த்துச் சரி செய்த போது அவனுடைய கார் இருந்த தெருவின் முனையில் கம்பீரமாக நடந்து வந்த அந்த இளந்துறவியைக் கண்ணாடியில் பார்த்தான்..

‘யார் அது..?’

அவரின் நடையின் வேகம் அவனை வசீகரித்தது.. அதுபோன்ற நடையும் காவியுடையும் பொருந்தி வராததில் அவன் யோசனையுடன் அவரைப் பார்த்தான்..

“யார் அது..? உங்களுக்குத் தெரிந்தவரா..?” யாமினி விசாரித்தாள்..

இல்லையென்று சொல்ல சித்தார்த்தனுக்கு மனம் வரவில்லை.. எங்கேயோ அவரைப் பார்த்திருப்பதைப் போல அவன் உணர்ந்தான்..

அவரைப் பார்த்திருக்கிறான்.. பேசியிருக்கிறான்.. பழகியிருகிறான்..

ஆனால் எங்கே..? புரியாமல் காரை விட்டு இறங்கி கார்க் கதவை மூடி விட்டு துறவியைப் பார்த்தான்..

அவனுக்குள் வந்த குழப்பம் அந்த துறவிக்கு வரவில்லை.. அவனையே பார்த்த வண்ணம் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த துறவியின் தீட்சண்யம் மிகுந்த பார்வை சித்தார்த்தனைத் துளைத்தது..

இத்தனைக்கும் அந்தத் துறவி கண்ணாடி போட்டிருந்தார்.. அதையும் தாண்டிய அவரின் பார்வை வீச்சில் உறைந்து போனான் சித்தார்த்தன்..

அழகான மூக்கு.. செதுக்கி வைத்ததைப் போன்ற முக அமைப்பு.. சிவந்த நிறம்.. உயரம்.. கம்பீரமான உடல்வாகு

என்று ஆளை வசீகரிக்கும் அழகுடன் திகழ்ந்த துறவி சித்தார்த்தனைப் போலவே இளைஞனாக இருந்தார்..

‘இந்த வயதில் துறவறமா..?’

விவேகானந்தரைப் போல உடையணிந்திருந்தவர் சித்தார்த்தனைப் பார்த்த பார்வையை விலக்காமல் அருகில் வந்ததில் தன்னையுமறியாமல் கைகளைக் குவித்தான் சித்தார்த்தன்..

“வணக்கம்..”

பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்லாமல் தலையசைத்து தோழமையுடன் புன்னகை புரிந்தார் அந்த இளம் துறவி..

“நலமா..?”

வெகு காலம் பழகியவரைப் போல அவர் நலம் விசாரித்ததில் ஆச்சரியமடைந்தான் சித்தார்த்தன்..

“நீங்கள் யார்..?” அவரிடமே கேட்டான்..

என்னைத் தெரிய வில்லையா என்பதைப் போல வசீகரமாக அவர் சிரித்த சிரிப்பு அவனைக் காந்தம் போலக் கவர்ந்து இழுத்தது..

அவரிடம் தெறித்து விழுந்த வசீகரத்தில் வியந்து போனான் சித்தார்த்தன்.. பார்த்தவுடன் அவர் பின்னாலே சென்று விட வேண்டும் போல ஏன் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது..? இந்த அளவுக்கு அவனை வசீகரிக்கும் இந்த இளம் துறவி யார்..?

“யார், யார்.. யார் என்பதை காலமே அறியும்..”

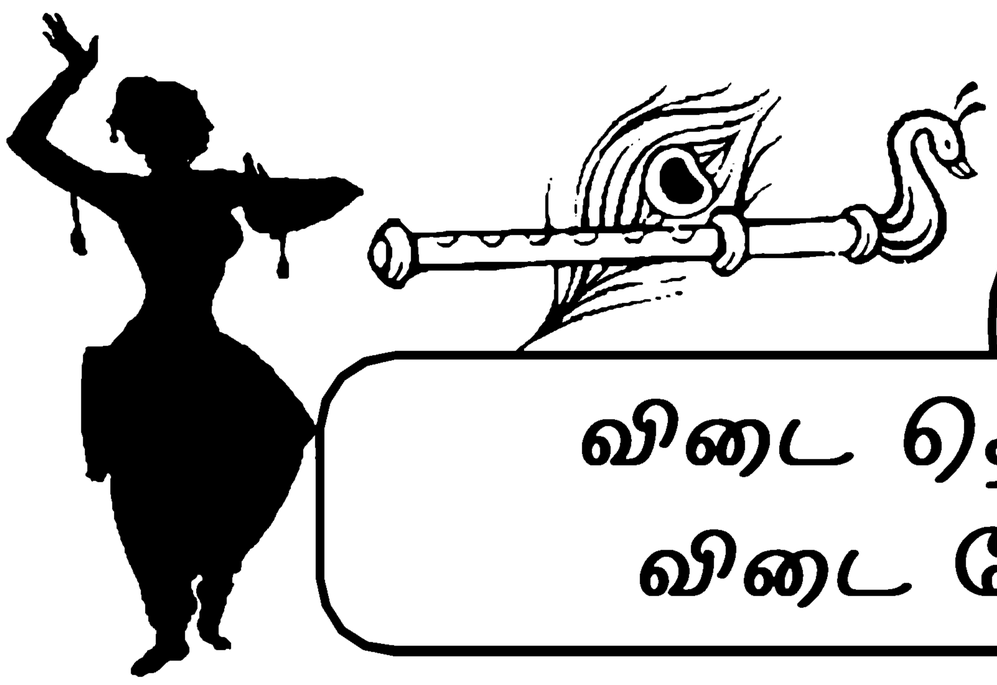
புதிர் போலச் சொன்னாலும்.. அதைப் புன்னகையுடன் வசீகரமாகச் சொன்னார் துறவி..

"புரியவில்லை.."

"புரிந்து ஆகப் போவதென்ன..?"

இதையும் புன்னகையுடன்தான் அவர் சொன்னார்.. அவர் பேசப் பேச.. அவருடன் பேசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல இருந்தது சித்தார்த்தனுக்கு..

அவன் காதலை மறந்தான்.. காருக்குள் அவனுக்காக காத்திருந்த யாமினியை மறந்தான்.. அவன் சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸின் எம்.டி என்பதை மறந்தான்..

18

விடை தெரியாத வினாக்களுக்கு.. விடை தேடுவதில் பலனில்லை..

அவனருகில் நின்ற துறவியின் ஆழ்ந்த பார்வை துளைப்பதைப் போல சித்தார்த்தனுக்குள் இறங்குவதை உணர்ந்தும் அசையாமல் நின்றான் சித்தார்த்தன்.. அவனுக்குள் சிலிர்ப்பு பரவியது.. இதுவரை உணர்ந்திராத புதியதோர் உணர்வை அந்த நொடியில் அவன் உணர்ந்தான்..

ஆழமாக ஊடுறிவிய அந்தத் துறவியின் பார்வையின் தீட்சண்யத்தில் சித்தார்த்தனின் கண்கள் கூசின.. அவர் பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் தடுமாறினான்.. அதை உணர்ந்தவரைப் போல மென்னகை பூத்தார் அந்த இளந்துறவி..

மெதுவாக வீசிய காற்று அவர்களைத் தழுவிச் சென்றது.. சாலையோர மரத்தின் மீதிருந்து உதிர்ந்த

பூக்கள் துறவியின் மீது விழுந்ததில் பூமரம் அவர்மீது பூச்சொரிவதைப் போல பிரமித்துப் போனான் சித்தார்த்தன்..

அவனும் அவர் அருகில்தான் நிற்கிறான்.. அந்த மரம் ஏன் அவன்மீது பூக்களைச் சொரியவில்லை..? அந்தத் துறவியின் மீது மட்டும் பூக்களைச் சொரிந்ததிற்கான அர்த்தமென்ன..?

“எதையும் தேட யத்தனிக்காதே இளைஞனே..!” என்றார் துறவி..

‘இளைஞனா..?’ ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

அவன் இளைஞன்தான்.. ஆனால்.. அவனை இளைஞன் என்று விளிக்கும் அந்தத் துறவி என்ன தடியூண்டும் தொண்டுக் கிழவரா..?

இல்லையே.. அவனுக்கு சம வயதில் இருப்பவரைப் போன்ற இளமையான தோற்றத்துடன்தானே அவர் இருக்கிறார்..?

“உடலுக்குத்தான் வயது.. மனதுக்கல்ல..” துறவியின் வார்த்தைகள் அவன் மனதின் கேள்விக்கு பதிலாக வந்தன..

‘நான் மனசில நினைச்சதை இவர் எப்படித் தெரிஞ்சுக்கிட்டார்..?’

எதிரில் நின்ற துறவியைப் பார்த்தால் மாய, மந்திரம் தெரிந்தவரைப் போலத் தெரியவில்லை.. எவரிடமும் இல்லாத தேஜஸ் அவர் முகத்தில் தெரிந்தது.. ஆழ்ந்த பார்வையுடன் கூடிய தீட்சண்யம் மிக்க விழிகள்.. அமைதியான புத்திசாலித்தனம் மிகுந்த முகபாவம்..

பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை சித்தார்த்தனுக்கு.. அவரைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல ஏன் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது..?

"விடையில்லாத கேள்விகளுக்கு இவ்வுலகில் பஞ்சமில்லை இளைஞனே..!"

"ஏன் அப்படி..? விடை தேட முயன்றால்தான் என்ன..?"

"தேடினால் தொலைந்து போகும் அபாயமும் உள்ளதல்லவா..?"

"தேடாதே.. தொலைந்து போவாய்ன்னு சொல்கிறீங்களா..?"

"ஒரு வகையில் அப்படித்தான்... இதைச் சொல்வதற்கு தகுதியான நபர் என்னைத் தவிர வேறு யாருமில்லை.."

"எதனால் இப்படிச் சொல்கிறீங்க..?"

"சொல்ல நினைப்பதையெல்லாம் சொல்லி விட முடியாது.. இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால்.. நான் நினைத்ததை நடத்தி முடித்தவன்.. இருந்தும் நிழலாக மறைந்து வாழ சபிக்கப் பட்டவன்.."

"இப்போதா..?"

"எப்போதோ.."

"ஏன் நீங்கள் வெளிப்படவில்லை.."

"நான் வெளிப்பட்டால் பல உண்மைகள் வெளிப்பட்டு விடும்.. பலரின் நலனுக்காக எனது நலனை பலி கொடுத்தேன்.."

"அவர்கள் உங்களைக் காக்க முன்வரவில்லையா..?"

துறவி பதிலளிக்காமல் சிரித்தார்... சிரிக்கும் போது வெளிப்பட்ட அவரின் அதீத வசீகரத்தில் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டான் சித்தார்த்தன்.. காருக்குள் இருந்த யாமினியைப் பார்த்தார் துறவி.. அவர் முகத்திலிருந்த சிரிப்பு மறைந்தது..

"பாவம்.." என்றார்..

சித்தார்த்தன் துணுக்குற்றான்... கார் கதவு மூடியிருந்ததில் கண்ணாடி ஜன்னலுக்குள் இருந்த யாமினியின் காதுகளில் துறவியின் வார்த்தைகள் விழுகவில்லை.. பதட்டத்துடன் துறவியைப் பார்த்தான்..

"யாரைச் சொல்கிறீங்க..?"

"உங்கள் இருவரையும்தான்.."

"ஏன்..? எதனால் அப்படிச் சொல்கிறீங்க..?"

"எதனால் என்ற கேள்வியைத் தவிர வேறு கேள்வி உன்னிடம் கிடையாதா..?"

"நீங்க பேசறது புரியலை.. எதனால்ன்னு கேட்காமல் எப்படி இருக்கிறது..?"

"புரிந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்..?"

"ஏதாவது செய்ய முடிந்தால்தான் விசயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளனும்னு இருக்கா..? என்னால் முடிந்ததைச் செய்வேனே.."

"உன்னால் முடியும்தான்.."

துறவியின் பார்வை வாஞ்சையுடன் சித்தார்த்தனை வருடியது... ஓர் அரசன் படைத்தளபதியைப் பார்க்கும் பார்வையாக அவர் பார்வை இருந்தது..

"நீ வல்லவன்.. போராளி..! ஆனால் இளைஞனே..! முகத்துக்கு முன்னால் நிற்கும் எதிரிகளுடன் நீ போராடலாம்.. நிழலுடன் எப்படிப் போராடப் போகிறாய்..?"

"நிழலா..?"

"ஆம்.. நிழல்தான்.. நிழல் ஆட்ட யுத்தம் தொடங்கப் போகிறது.. கத்தியினால் இல்லாமல் புத்தி சாதுர்யத்தால் நீ வெல்ல வேண்டிய யுத்தம் அது.. வெல்வாயா..?"

"நீங்க என்ன சொல்கிறீங்கன்னு எனக்குப் புரியவே மாட்டேங்குது.."

"புரிய வேண்டாம்.. புரிந்து கொள்ளவும் முயற்சிக்காதே.. விட்டு விடு.."

"எதை..?"

"என்னை.."

இதைச் சொன்ன இளந்துறவி மீண்டும் புன்னகைத்தார்.. அவரின் முகத்தின் வசீகரம் சித்தார்த்தனை ஈர்த்து அலை பாய வைத்தது..

'இவரை எனக்குத் தெரியும்.. எங்கோ இவரைப் பார்த்திருக்கிறேன்.. அது எங்கே..?'

"என்னை விடுவது சுலபமான ஒன்றுதான் இளைஞனே..! எனக்கு நெருக்கமான பலர் அதைத்தான் செய்தார்கள்.."

"சுவாமி.."

"நான் விவேகானந்தனல்ல.. அவரைப் பின் பற்றியவன்.."

அவனை ஆசிர்வதிப்பதைப் போல தன் வலக்கரத்தை அவனது உச்சந்தலையின் மீது வைத்தார்

துறவி.. மின்சாரம் பாய்ந்ததைப் போன்ற உணர்வை அடைந்தான் சித்தார்த்தன்.. தன்னையுமறியாமல் விழிகளை மூடி விட்டான்.. அவன் கண் திறந்த போது துறவி அங்கில்லை..

பரபரப்பாக அவன் தேடுவதைக் கண்ட யாமினி கார்க் கதவைத் திறந்து இறங்கினாள்..

“யாரைத் தேடறிங்க..?”

சித்தார்த்தனுக்குள் அதிர்வு வந்தது.. ‘தேடாதே..’ என்ற துறவியின் குரல் அவன் காதுகளில் ஒலித்தது..

“இப்ப என்கூட பேசிக்கிட்டு இருந்தாரே.. அவர்தான்..”

“அவர் அப்பவே போயிட்டாரே..”

‘போயிட்டாரா..?’

சித்தார்த்தனுக்குள் துக்கம் மண்டியது.. மறுபடியும் அவரைப் பார்க்க முடியுமா என்று மனம் ஏங்கியது.. முகவரி தெரியாத அவரை அவன் எங்கே சென்று தேடுவான்..?

‘தேட யத்தனிக்காதே இளைஞனே..!’

ஏன் தேட யத்தனிக்கக் கூடாது..? அவர் யார்..?

“சித்தார்த்..” யாமினி பயத்துடன் அவன் தோளைத் தொட்டு அசைத்தாள்..

“ம்ம்ம்..” அலைபாய்ந்த பார்வையுடன் அவளைப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

“உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு..? அந்தச் சாமியார் யாரு..?”

“தெரியலை யாமினி..!”

"தெரியலையா..? தெரியாமலா அவ்வளவு நேரமா நின்னு பேசிக்கிட்டு இருந்தீங்க..?"

"ம்ம்ம்.."

யாமினி வியப்படைந்தாள்.. சித்தார்த்தனும் அந்தத் துறவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி ஆழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்ததை கவனித்து விட்டு.. அவர்களைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாமென்று காருக்குள்ளேயே இருந்து விட்டவளுக்கு சித்தார்த்தன் சொன்னதைக் கேட்டதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது..

"என்னங்க இது..? என்னமோ லவ்வர்ஸ் போல கண்ணுக்குள்ள பாத்துக்கிட்டு டீப்பாப் பேசிக்கிட்டு இருந்தீங்க.. பெர்சனலாப் பேசறப்ப நாம டிஸ்டர்ப் பண்ணக் கூடாதுன்னு காருக்குள்ளேயே நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.. இப்ப என்னடான்னா அவர் யாரு எவருன்னே உங்களுக்குத் தெரியாதுங்கறிங்க.. கேக்க ஆச்சரியமா இருக்கு.."

"உன்னைக் கூடத்தான் எனக்குத் தெரியாது.. ஆனா எங்கேயோ பார்த்ததைப் போல ஃபீல் வரலையா..? பர்ஸ்ட் டைம் பேசறப்பவே பழகினவங்களைப் போல நாம பேசிக்கலையா..?"

சித்தார்த்தன் படபடத்தான்.. யாமினிக்குப் புரிவதைப் போல இருந்தது.. கார் கதவைத் திறந்து ஏறி உட்கார்ந்த சித்தார்த்தன் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக காரை ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.. பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த யாமினி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.. அவள் கையில் செல்போன் இருந்தது.. அதை நோண்டிக் கொண்டிருந்தவளின் முகம் மாறியது..

"ஏன் சித்தார்த்.. இவரைப் பார்த்தா உங்ககூடப் பேசின சாமியார் போலவே இருக்குல்ல..?"

அவள் நீட்டிய போனை காரை ஓட்டியபடி வாங்கிப் பார்த்த சித்தார்த்தன் காரை நிறுத்தி விட்டான்..

அந்த செல்போனில் இருந்த யாமினியின் பேஸ்புக் பக்கத்தில் எவரோ ஒருவர் போட்டிருந்த ஸ்டேட்டஸின் கீழ் நேதாஜியின் புகைப்படம் இருந்தது..

ராணுவ உடையில் இல்லாமல்.. சாதாரணமாக கண்ணாடியும்.. மேலே போர்த்தியிருந்த சால்வையுமாக இருந்தவரின் தீட்சண்யம் மிக்கப் பார்வை துறவியின் பார்வையாக இருந்தது..

"ஹௌ இஸ் இட் பாஸிமிள்..?"

"விடுங்க.. ஒரே மாதிரி ஏழு பேர் இருப்பாங்களாம்.."

சித்தார்த்தனால் விட முடியவில்லை.. அவன் நினைவு நேதாஜியின் புகைப்படத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது..

அவன் பார்த்தது யாரை..? நேதாஜியின் மறுபிறவியையா..?

சித்தார்த்தனுக்கு தலை வலிக்க ஆரம்பித்தது.. ஆபிஸை கார் நெருங்கி விட்டதில் ஏக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள் யாமினி.. அந்த ஏக்கம் சித்தார்த்தனின் அலை பாய்ந்த மனதைச் சமனப் படுத்தியது..

"என்னடி..?" என்றான்..

அவன் காதலனாக மாறிப் பேசியதில் யாமினிக்குள் புத்துணர்வு உண்டானது..

“ஆபிஸ் வந்திருச்சு..”

“அது வரலை.. நாமதான் அதுகிட்டே வந்திருக்கோம்..”

“ஜோக்கு..?”

“அப்படித்தான் நினைச்சுச் சொன்னேன்.. சிரிப்பு வரலையா..?”

“வரலை..”

“நான் வரவா..?”

சித்தார்த்தன் கண் சிமிட்டினான்.. யாமினிக்குள் உயிர்ப்பு வந்தது.. இத்தனை காலமாக இந்தக் காதல் உணர்வு எங்கே ஒளிந்திருந்தது என்று மலைத்தாள் அவள்..

“வந்துட்டாலும்..”

அவள் உதட்டைச் சுழித்து அழகு காட்டியதில் அவனுக்குள் கள்ளூறும் வேகம் வந்தது..

“வந்து காட்டவா..?”

“அடங்கறிங்களா.. ஆபிஸ் வந்தாச்சு..”

“நாம வந்திட்டோம்ன்னு சொல்லு..”

“போதுமே..”

“யாமினி..”

“ம்ம்ம்..”

“ஆபிஸீக்குள்ளே போனதும் நீ செக்கரட்டரி.. நான் எம்.டின்னு மாறியாகனுமில்ல..?”

“வேற என்ன செய்கிறதாம்..?”

"எத்தனையோ இருக்கு.. எங்கே..? நீதான் அதைத் தெரிஞ்சுக்க மாட்டேன்னு அடம் பிடிக்கறயே.."

ரகசியக் குரலில் அவன் கூற.. யாமினி கன்னம் சிவந்து அவன் கையைக் கிள்ளினான்.. கிள்ளிய கையைப் பிடிக்க அவன் சரிந்த போது.. தாமோதரனின் கார் தென்பட்டது..

"தாமு வந்திட்டான்.."

உடல் விறைக்க விலகினான் சித்தார்த்தன்.. மனதுக்குள் அதிர்வை உணர்ந்தாள் யாமினி.. தாமோதரன் அவளுடைய காதலைப் பிரித்து விடுவானோ..?

சித்தார்த்தன் வேகம் கூட்டினான்.. தாமோதரனின் காரைப் பின்னுக்குத் தள்ளி அவன் கார் பாய்ந்தது..

"உங்க காரில் நானும் வந்திருக்கிறேன்கிறது தாமுவுக்குத் தெரியக் கூடாது.. அப்படித்தானே..?" சீறினாள் யாமினி..

"எதையும் குதர்க்கமாவே எடுத்துக்கக் கூடாது.. இப்பவே அவன்கூட மல்லுக் கட்டனுமா..? சொல்லு.."

"வேற எப்ப மல்லுக் கட்டப் போறிங்களாம்..?"

"நம்ம மேரேஜ் சமயத்தில மல்லுக் கட்டுவேன்.."

"மேரேஜா..? நமக்கா..? எனக்கென்னவோ அப்படியொன்னு நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இடையில நடக்கும்ன்னு தோணலை.."

"ஏண்டி..?"

"எனக்கு நம்பிக்கையில்ல.."

"அதுதான் ஏன்..?"

“காரில பக்கத்தில உட்கார்ந்துக்கிட்டு வர்றவ என் காதலிதான்னு சொல்லத் தைரியமில்லாதவர்.. கழுத்தில தாலியைக் கட்டப் போகிறாராம்.. நம்பவா முடியுது..?”

யாமினி கோபத்துடன் காரை விட்டு இறங்கி வேக நடையுடன் விரைந்து விட்டாள்.. அவளைச் சமாதானப் படுத்த முடியாத அலுவலகச் சூழலில் பெருமூச்சு விட்டான் சித்தார்த்தன்.. தாமோதரனின் கார் அப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்தது..

“ஹாய் தாமு..”

உற்சாகமாக கூவியவனுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் காரைப் பார்க் பண்ணி விட்டு வந்த தாமோதரன்..

“அதுக்குள்ள காரில கூப்பிட்டுக்கிட்டு வருகிற அளவுக்கு வந்தாச்சா..?” என்று முறைத்தான்..

‘இவன் என்ன என் நண்பனா..? இல்ல பெண்டாட்டியா..?’

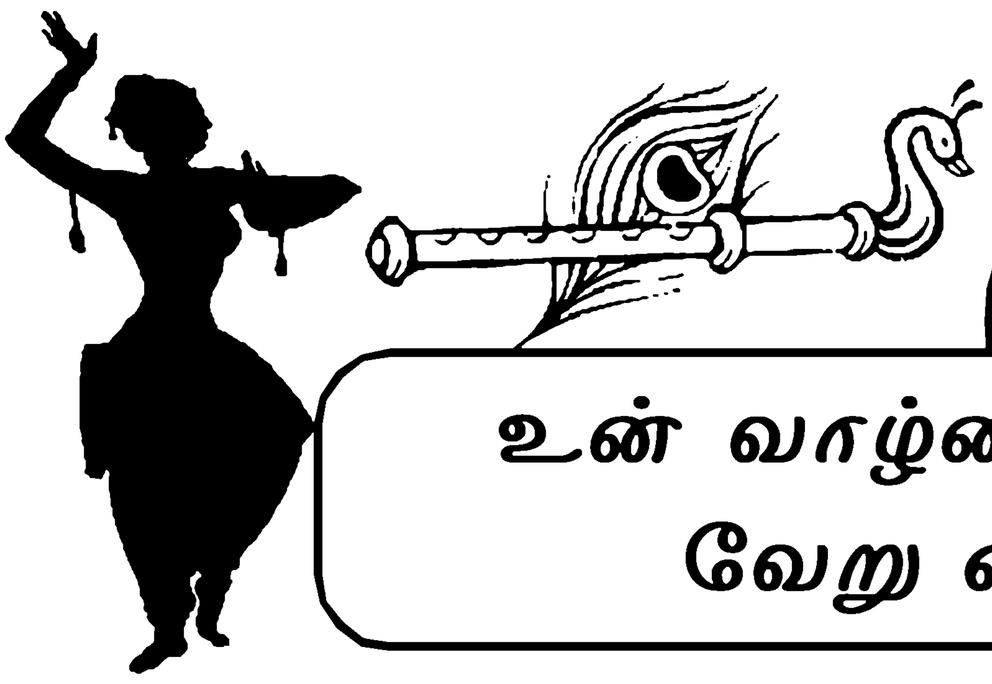
சித்தார்த்தனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.. யாமினி சொல்லி விட்டுப் போயிருந்த வார்த்தைகள் அவன் மனதில் முள்ளாக தைத்திருந்தன.. அவள் சொல்லிக் காட்டியதைப் போலவே தாமோதரனும் பேசி வைத்ததில் அவன் காண்டாகிப் போனான்..

“ஆமாம்.. அதுக்கு இப்ப என்னாங்கிற..?”

“என்னடா.. பேச்சு மாறியிருக்கு..?”

“ஆளே மாறியிருக்கேன்.. நீ பேச்சைப் பத்திச் சொல்ல வந்திட்ட..”

சித்தார்த்தன் வேகமாக போய் விட்டான்.. தனித்து நின்ற தாமோதரனின் முகத்தில் துயரத்தின் சாயல் படிந்தது.. பெருமூச்சுடன் அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தான்..

19

உன் வாழ்வைத்தான் உயர்த்தினேன்..
வேறு எதை நாடி வந்தேன்..!

உயரமான மலையிலிருந்து 'சோ'வென்ற பேரிரைச்சலுடன் வெள்ளித் தாரைகளாய் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது அருவி..!

அதனடியில் தன் கையிலிருந்த சிவலிங்கத்தை வைக்கிறான் கதாநாயகன்.. நெற்றிக் கண்ணின் வெப்பம் தணிய நீர் வீழ்ச்சியின் அடியில் நிலை கொண்டார் சிவபெருமான்.. கூடியிருந்த கூட்டம்..

"ஆஹா..! அற்புதம்..!" என்று ஆர்ப்பரிக்கிறது..

'என்ன ஒரு படம்..!'

பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் யாமினி.. பக்கத்திலிருந்த அனுராதா அடிக்குரலில் காட்சியமைப்பு களைப் பற்றிச் சொல்லி வியந்து கொண்டிருந்தாள்.. பிரதாப்பும், யதுநந்தனும் மெல்லிய குரலில் அந்த விமரிசனத்தில் கலந்து கொண்டார்கள்..

"இதப் பாருடி.. ரோகிணியோட ஆக்சன.."

அனுராதாவின் கமெண்டிற்கு தலையாட்டியபடி திரும்பிய யாமினிக்கு உள்ளுணர்வில் ஏதோ நெருடியது..

அது என்னவாக இருக்கக் கூடும் என்ற சிந்தனையில் மனதை உழல விடாமல் திரைப்படம் ஆக்ரமித்துக் கொண்டதில் அவள் படத்தில் ஆழ்ந்தாள்..

"செம சீன்.."

யதுநந்தன் விசிலடிக்காத குறையாக சீட்டின் கைபிடியைத் தட்டினான்.. அந்தத் தட்டல் கைபிடியில் விழாமல்.. அதில் கை வைத்திருந்த யாமினியின் கைமீது விழுந்ததில் அவள் கையை உதறி..

"ஸ் ஆ.." என்றாள்..

"ஸாரி.. ஸாரி.. உன் கையைக் கவனிக்கல.. படத்தில இருந்த இண்ட்ரெஸ்டில எமோசனலா ஆகிட்டேன்.." மன்னிப்புக் கேட்டான் யதுநந்தன்..

"இதுக்குத்தான்.. உன் பக்கத்தில உட்கார மாட்டேன்னு சொன்னேன்.. அம்மாதான் கேட்கலை..."

கணவரையும் மகனையும் ஓரமாக உட்கார வைத்து.. நடுவிலிருந்த இரண்டு சீட்களில் மகளும் தானுமாக அமர்ந்திருந்த அனுராதா..

"ஏண்டி.. என்னைக்காவது ஒருநாள் படம் பார்க்கன்னு தியேட்டர் பக்கமா அத்திப் பூத்தாப்பல வந்து சேருகிறோம்.. அப்பவாச்சும் உங்க அப்பா பக்கத்தில உட்கார்ந்து படம் பார்க்கலாம்ன்னு பேராசைப் பட்டா உனக்கு அது பொறுக்கலையா..?" என்று நியாயம் கேட்டாள்..

"அது பொறுக்குதும்மா.. உங்க மகன், படத்தைப் பாத்துட்டு எம்பி எம்பி குதிச்சு என் கையைப் பதம்

பார்க்கிறோனே.. அதுதான் பொறுக்கலை..” என்றாள் யாமினி..

“நீ ஞான சூன்யம்..! ரசிச்சுப் படம் பார்க்கிறவன் அப்படித்தான் பார்ப்பான்.. உன்னை யாரு சீட்டு மேல கையை வைச்சுக்கிட்டு ஒய்யாரமா படம் பாக்கச் சொன்னது..?”

“பின்னே..?”

“கைய்யி ரெண்டையும் மடிச்சுக் கட்டிக்கிட்டு படம் பார்த்துப் பழகு..” அநியாயமாக நியாயம் சொன்னாள் அனுராதா..

யதுநந்தனைப் பொறுத்த வரையில் அனுராதாவின் நியாயங்கள் இப்படிப் பட்டதாகத்தான் இருக்கும் என்ற நினைவில் சிரித்துக் கொண்டாள் யாமினி..

‘கைகளை முன்னால் கட்டறதா..?’

அவளுக்கு சித்தார்த்தனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது வந்த இளந்துறவியின் ஞாபகம் வந்தது..

‘அவரும் இப்படித்தானே கையைக் கட்டிக்கிட்டு நின்னாரு.. விவேகானந்தரைப் போல..’

கண் முன் ஓடிக் கொண்டிருந்த படத்தை மறந்து அந்த நாளின் நினைவுகளில் மூழ்கினாள் யாமினி..

அந்த நாளின் நெருக்கத்துக்குப் பின்னால்.. அவளுக்கும் சித்தார்த்தனுக்குமான நெருக்கம் அதிகரித்திருந்தது.. தாமோதரனைப் பற்றிய தயக்கம் தவிர்த்து யாமினியுடன் இயல்பாக பேசிப் பழகு ஆரம்பித்திருந்தான் சித்தார்த்தன்.. அவன் நினைவில்

எழுந்து.. அவனுக்காக ஒப்பனைகள் செய்து.. அவனைப் பார்க்க ஆபிஸ் ஓடி.. அவனுடன் பேசிப் பழகும் மணித்துளிகளை மனதில் சேகரித்து.. அவனைப் பிரியும் ஏக்கத்துடன் வீடு திரும்பி.. மறுநாள் அவனைப் பார்க்கப் போகும் எதிர்பார்ப்புக் கலந்த இனிமையான நினைவுகளுடன் உறக்கமின்றி தவித்து.. மறுநாளின் விடியலுக்காக காத்திருக்கும் காதலியாக மாறிப் போயிருந்தாள் யாமினி..

‘இந்நேரம் அவன் என்ன செய்துக்கிட்டு இருப்பான்..? என்னை நினைப்பானா..?’

யாமினிக்கு சித்தார்த்தனைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது.. அவர்களது உறவிற்கு எதிர்காலம் இருக்கிறதோ.. இல்லையோ.. அதைப் பற்றி அவளுக்குக் கவலை இல்லை.. அன்றைய நொடியில் அவளுடைய சித்தார்த்தனாக அவன் இருக்கிறான்.. அது ஒன்றே போதுமென்று அவளுக்குத் தோன்றி விட்டது..

“வாவ்..”

சித்தார்த்தனின் நினைவில் கைபிடியில் கையை வைத்து விட்ட யாமினி.. யதுநந்தனின் அடியை வாங்கினாள்..

“ஸ்ஆ..! ஏண்டா எருமை மாடே..! படம் பாத்தா பக்கத்தில இருக்கிறவங்களோட கையை நொறுக்கனும்னு சட்டம் கிட்டம் இருக்காடா..?” யதுநந்தனிடம் சண்டைக்குப் போனாள்..

“இந்தா பாரு.. உன்னைத்தான் கையை மடிச்சுக் கட்டிக்கிட்டுப் படம் பார்க்கச் சொல்லி அம்மா

சொல்லிட்டாங்கள்ல.. அப்புறமும் என்ன அலுவலுக்கு கைபிடி மேல கையை வைச்ச..?”

“அடப்பாவி..! கையை வைக்கத்தாண்டா கைபிடி இருக்கு.. நீ அடிச்சு முறிக்கிறதுக்காக இல்லடா..”

“ஐ டோன்ட் நோ சிஸ்டர்...! படம் பாக்கிற இண்ட்ரெஸ்டில சில பல சேதாரங்கள் ஆகத்தான் செய்யும்.. நீதான் உன் கையைப் பத்திரமாப் பாத்துக்கனும்.. நான் உன் கைக்கு கேரண்டி கொடுக்க முடியாது..”

“ஆமாண்டா.. என் கையென்ன மிக்ஸியா..? நீ கேரண்டி கொடுக்கிறதுக்கு.. ஒழுங்கா மரியாதையா.. அடக்க ஒடுக்கமா சீட்டில அடங்கி உட்கார்ந்து படம் பாரு..”

“அது ஆம்பளைக செய்யற வேலையில்ல.. ஹ..!”

“உனக்குத் திமிர்டா..”

“ஆண்பிள்ளைங்கிற திமிர்.. அதையும் சேத்துச் சொல்லு..”

“உன்னை..” யாமினி பல்லைக் கடித்தாள்..

“என்னை..?” யதுநந்தன் எடுத்துக் கொடுத்தான்..

“திருத்தவே முடியாதுடா..”

“அதை வாரவ பார்த்துக்குவா.. உனக்கெதுக்கு அந்தக் கவலை..”

“பாவம் அவ..”

“எவ..?”

“உனக்கு வாக்கப்பட்டு வரப் போறவ..”

அண்ணனும் தங்கையும் சன்னக்குரலில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்க.. தலையில் அடித்துக் கொண்டு குறுக்கே வந்தாள் அனுராதா..

“ஏய்ய்..! இது சினிமா தியேட்டர்.. வீடு இல்லை.. படம் பார்க்க வந்திருக்கோம்.. திரையில படம் ஓடிக்கிட்டு இருக்கு.. நம்மைச் சுத்தி ஆளுகளா இருக்காங்க.. வாயை அடக்கிக்கிட்டு படத்தைப் பாக்கறீங்களா.. இல்லை.. ஆளுக்கு ஒன்னு போடவா..?”

“ம்மா.. இவன் பண்ற அநியாயத்தை ஏன்னு கேக்கவே மாட்டீங்களா..?”

“நீயேண்டி அவன் வம்புக்குப் போகிற..?”

“இது அநியாயம்மா... படத்தை ரசிக்கிறேன் பேர்வழின்னு என் கையை ஒடிச்சுக்கிட்டு இருக்கிறான்.. அதை ஏன்னு கேக்க மாட்டீங்களா..?”

“நீயேண்டி அவன் அடிக்கிற இடத்தில கையை வைச்சுக்கிட்டு இருக்கிற..? கையைக் கட்டிக்கிட்டு உட்காருன்னு சொன்னேனா இல்லையா..?”

‘இது வேலைக்கு ஆகாது..’

வெறுத்துப் போனவளாக கைகளை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு படம் பார்க்க ஆரம்பித்தாள் யாமினி.. திரையில் போர்க்களம் விரிந்தது.. என்ன வியூகம் வகுக்க என்ற ஆலோசனைக்கு..

“திரிசூல வியூகம்..” என்று யோசனை சொன்னான் கதாநாயகன்..

திரிசூல வியூகம் எப்படியிருக்கும் என்பதைப் படத்தின் காட்சி அமைப்புக்கள் விவரித்தன.. சுவராஸ்யமாக படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாமினியின் மடிக்கப் பட்டிருந்த கைகளைத்தட்டி..

“பேஷ்..! பேஷ்..! ரொம்ப நன்னாயிருக்கு..” என்று ஆர்ப்பரிக்க ஆரம்பித்தான் யதுநந்தன்..

“இப்ப என்னம்மா சொல்கிறீங்க..?”

யாமினி படத்தை மறந்து அனுராதாவிடம் பஞ்சாயத்து வைத்தாள்.

“அடடா..! என்னவோ கைப்புள்ளைக ரெண்டைடக் கக்கத்தில வைச்சுக்கிட்டுப் படம் பார்க்கிறதைப் போலவே இருக்கு..” அலுத்துக் கொண்ட அனுராதா.. மகளைப் பார்த்துக் கேட்டாளே ஒரு கேள்வி..!

“நீயேண்டி.. அவன் அடிச்சா அடிபடற தூரத்தில கையைக் கட்டிக்கிட்டு உட்கார்ந்திருக்க..?”

“ம்மா.. இது அராஜகம்..! வேற என்ன செஞ்சிருக்கனும்னு நீங்களே சொல்லுங்க..”

“பேசாம அடியை வாங்கிக்க..”

மகளுக்கு ஆலோசனை சொல்லி விட்டு ‘வேலை முடிந்தது..’ என்று புறமுதுகு காட்டித் திரும்பி உட்கார்ந்து படம் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டாள் அனுராதா..

“தூள்..!”

யதுநந்தன் உற்சாகத்துடன் அடிக்க வந்தான்.. படத்தை பார்ப்பதை விட்டு விட்டு.. அவன் கையைப் பார்த்தபடி உஷாராக காத்திருந்த யாமினி.. அவன் கையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்..

“கையை விடு..”

“மாட்டேன்.. விட்டா நீ என் கையை ஒடிச்சிருவ..”

“சின்ன அடியைக்கூட நீ தாங்க மாட்டியா..?”

“சரிதான்.. அடி வாங்கறது என் கைடா.. உன் கையில்ல..”

“ஓகே.. ஓகே.. இனி உன் பக்கம் என் கை வராது..”

“என்ன கேரண்டி..?”

“உன் கையே மிக்ஸியில்லேங்கிறப்ப.. நான் மட்டும் மிக்ஸியாகிருவேனா..? கேரண்டிங்கிற பேச்சுக்கே இங்கே வேலையில்ல தொங்காச்சி..”

“சரிடா நொண்ணா..”

யது நந்தனிடம் வழக்கடித்தபடி யதேச்சையாக பக்கவாட்டிலிருந்த வரிசையைப் பார்த்த யாமினிக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது..

அங்கே கோட்டும் சூட்டுமாக.. ரேமண்ட் கம்பெனியின் விளம்பர மாடலைப் போல அமர்ந்திருந்த மனிதன் யாமினியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.. அவனின் ஆழ்ந்த பார்வை திரையரங்கின் மெல்லிய வெளிச்சத்திலும் யாமினியை துளைத்தது..

அந்தப் பார்வையைத்தான் யாமினியின் உள்ளுணர்வு உயர்த்தியிருக்கிறது..

‘யார் அவன்..?’

யாமினி அவனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள்.. யதுநந்தனின் அடியை மறந்து... ஓரக்கண்ணால்.. பக்கவாட்டு வரிசையில் இருக்கிறவன் அவளைப் பார்க்கிறானா என்று கண்காணித்தாள்.. அவன் அவளையே தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்..

‘என்னடா இது..’ யாமினிக்கு வியர்க்க ஆரம்பித்து விட்டது..

அவனுடைய பார்வையில் விகல்பமில்லை.. பாசம் இருந்தது.. அது யாமினியைக் குழப்பியது.. தவறாகப் பார்த்தால் அவன் பார்வையைத் தவிர்த்து விடலாம்.. வெறும் பார்வைக்கு யதுநந்தனிடம் புகார் சொல்ல முடியாது.. அப்படிச் சொல்லி விட்டால் யதுநந்தன் சும்மா விட மாட்டான்.. பார்ப்பவனைப் புரட்டி எடுத்து விடுவான்.. எதற்கு வம்பு என்று சினிமாவைப் பார்க்க ஆரம்பித்து விடலாம்..

அப்படியில்லாமல் அவன் பார்வை ஆழ்ந்த பார்வையாக.. பாசத்தை யாசிக்கும் பார்வையாக இருந்ததில் யாமினிக்கு என்னவோ போல இருந்தது..

‘ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறான்..? இவன் யார்..? நான் யார்..?’

அந்த மனிதனுக்கு பிரதாப்பின் வயதுதான் இருக்கும்.. அப்பாவைப் போன்ற வயதில் இருப்பவனின் பார்வையில் தெரியும் விகல்பமில்லாத பாசத்தின் அர்த்தம் என்ன என்று புரியாமல் அலை பாய்ந்தாள் யாமினி..

அதற்குள் அவளை நான்கைந்து முறை நொறுக்கி எடுத்து விட்ட யதுநந்தன் அவள் சண்டைக்கு வராததில் ஆச்சரியமானவனாக.. தங்கையைப் பார்த்தான்.. அவள் படத்தைக் கவனிக்காமல் யாரோ ஒரு மனிதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தவனுக்கு சினிமா மறந்து போனது..

“என்ன யாமினி..?” கோபமாக கேட்டான்..

“ஒன்னுமில்லை..” யாமினி மறைத்தாள்..

“அந்த ஆளு யாரு..?”

“யாருக்குத் தெரியும்..?”

“உனக்குத் தெரியாதா..?”

“தெரியாது..”

“வாட்..? அன்நோன் பெர்சனா உன்னை உத்து உத்துப் பாத்துக்கிட்டு இருக்கான்..?”

யதுநந்தன் கோபத்துடன் பார்த்த போது அந்த மனிதன் உட்கார்ந்திருந்த சீட் காலியாக இருந்தது..

“ஓடிட்டான்.. பேடிப்பயல்..!” யதுநந்தன் கோபத்துடன் முணுமுணுத்தான்..

‘பேடின்னு சொல்லாதே..’

ஏனோ யாமினிக்கு அழ வேண்டும் போல இருந்தது.. அந்த மனிதனின் பார்வையிலிருந்த பாசமும், ஏக்கமும், கோரிக்கையும் அவள் மனதைத் தாக்கின.. அவளிடம் அவன் வேண்டுவது எதை என்று யோசித்தாள் அவள்..

“நம்ம அப்பா வயசு இருக்கும் போல.. மகளைப் போல இருக்கிற உன்னைப் பாக்கிற பார்வையைப் பாரேன்.. பொறுக்கி..!”

“அண்ணா..! ப்ளீஸ்..”

யாமினி தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சியதில் யதுநந்தன் பேச்சை நிறுத்தி விட்டு படத்தைப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.. தங்கைக்கு சங்கடம் என்ற நினைவு அவனுக்கு.. யாமினிக்கோ தலையில் வண்டு குடைவதைப் போல இருந்தது..

“என்னடா இப்புடி பொசுக்குன்னு முடிச்சுட்டாங்க..?”

“செகண்ட் பார்ட் வரப் போகுதும்மா..”

“வரட்டும்டா.. அதுக்காக இப்படியா தலையு மில்லாம.. வாலுமில்லாம படத்தை முடிக்கனும்..? சஸ்பென்ஸ் தாங்கலை..”

“அதுதானே அவங்களுக்கு வேணும்..? இப்ப எப்படா செகன்ட் பார்ட் ரிலிஸாகும்ன்னு நீங்கள்ளாம் காத்திருப்பீங்களா இல்லையா..?”

“இந்த டிரிக்கையெல்லாம் சீரியலிலதானடா யூஸ் பண்ணுவாங்க..? இப்ப சினிமாக்கும் கொண்டு வந்திட்டாங்களா..?”

ஆற்றாற்றுப் போனாள் அனுராதா.. படம் முடிந்து வெளியேறிய கூட்டத்தில் ஒருத்தியாக கலந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்த யாமினியின் கண்களில் தியேட்டரின் வாசலில் நின்றிருந்த அந்த மனிதன் தென்பட்டான்..

‘மிஸ்டர்.. எக்ஸ் வீடு போய் சேரலையா..? இங்கேயே நின்னுக்கிட்டு இருக்காரா..? எதுக்கு..?’

அவன் பார்வை அவளுக்காக என்றது.. ஒரு யாசகனைப் போல அவளிடம் இறைஞ்சிய பார்வையுடன் வெளிநாட்டுக் காரின் மீது சாய்ந்து நின்றிருந்தான் அந்த மனிதன்..

‘பாத்தா கோடிஸ்வரனைப் போலத் தெரியுது.. அப்புறம் எதுக்கு பிச்சைக்காரனைப் போல பாத்துக்கிட்டு நிக்கிறான்..?’

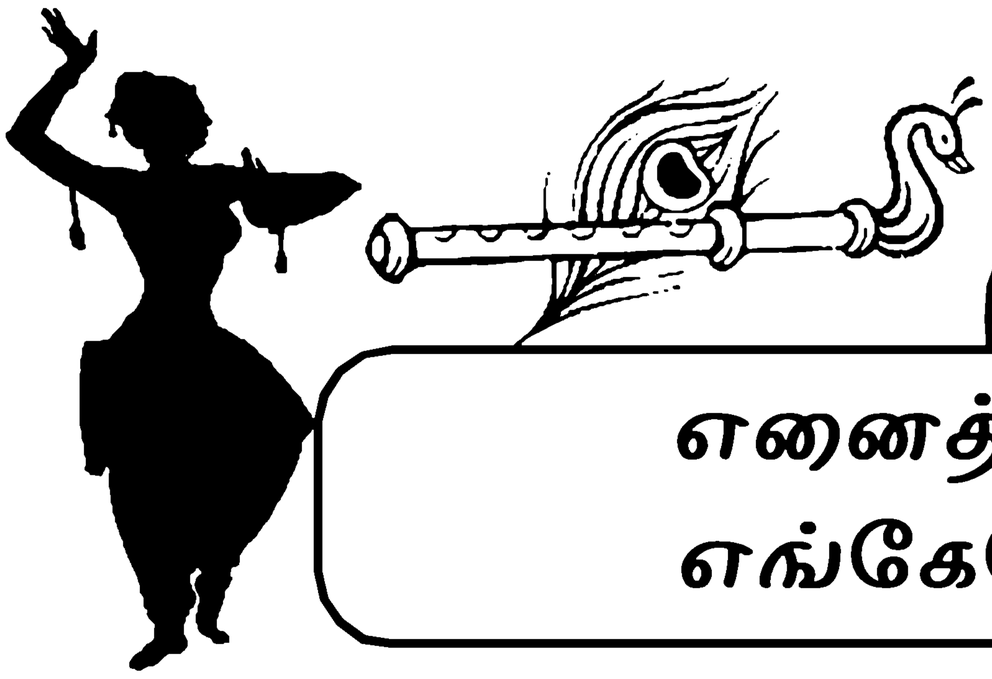
யதுநந்தன் பார்க்கிங் பிளேசில் இருந்து காரை எடுத்து வரப் போயிருந்தான்.. படத்தைப் பற்றி விமிர்சித்தபடி

காருக்காக மற்ற மூவரும் காத்து நின்றார்கள்.. யாமினி அந்த மனிதன் நின்று கொண்டிருக்கிறானா என்று பார்த்தாள்..

அவன் இல்லை..

‘போய் விட்டான் போல..’

அவன் இறைஞ்சுவது எதை என்ற குழப்பத்துடன் குடும்பத்தினருடன் காரில் ஏறிக் கொண்டாள் யாமினி.. வீட்டை நோக்கி விரைந்த காரின் பின் சீட்டிலிருந்தவள் தற்செயலாக திரும்பிப் பார்த்தபோது.. அந்த மனிதன் சாய்ந்து நின்றிருந்த கார் அவர்களின் காரைத் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டாள்.. காருக்குள் அந்த மனிதன் இருந்தான்..

20

எனைத் தேடும் இந்தக் குரல்..
எங்கேயோ கேட்ட குரலா..?

“**எ**ன்னத்தடி பார்க்கிற..?”

அனுராதா அதட்டியதில் நேராக உட்கார்ந்து கொண்டாள் யாமினி.. மனது திரும்பவும் திரும்பிப் பார் என்றது.. மனதின் குரலை லட்சியம் செய்யாமல் இருக்க முயன்றாள்.. அனுராதாவின் முறைப்பு என் கேள்விக் கென்ன பதிலென்று கேட்க..

“ச்சும்மா.. வேடிக்கை பார்த்தேன்ம்மா..” என்றாள்..

“இதென்னடி வேடிக்கையாய் இருக்கு.. எல்லோரும் கார் கண்ணாடிக் கதவுக்கு வெளியிலே சைடில வேடிக்கை

பார்ப்பாங்க.. இல்லேன்னா.. முன்னாடி தெரியற ரோட்டை வேடிக்கை பார்ப்பாங்க.. இவ என்னடான்னா கழுத்தைத் திருப்பி.. அது வலிச்சா வலிக்கட்டும்ன்னு பின்னாடி வேடிக்கைப் பார்க்கிறாளாம்.. என்ன கொடுமைடா யதுநந்தா..!”

“சொல்லாதீங்கம்மா.. முடியல..”

யதுநந்தனின் இடக்கில்.. இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய் யதுநந்தனா என்ற பார்வையை வீசி வைத்தாள் யாமினி..

“இப்படித்தான் அன்னைக்கு ஒரு நாளு..”

அனுராதா ஆரம்பித்தாள்.. யாமினி அந்த ஒரு நாளில் என்ன பித்துக் குளித்தனத்தைச் செய்தாள் என்பதை அவள் விவரிக்க.. யதுநந்தன் விழுந்த விழுந்து சிரித்தபடி காரோட்டியதில்.. காரானது மது அருந்தியதைப் போலத் தள்ளாடி ரோடின் இரு பக்கமும் ஓடி பின்னால் வந்த கார்களைச் சோதித்து வைத்தது..

“ஏண்டி..?”

பிரதாப்பின் கோபத்தில் நீ அடங்கவே மாட்டாயா என்ற கேள்வியும் தொக்கி நின்றது..

அனுராதா சுதாரித்தாள்.. யதுநந்தனுக்கு உற்சாகம் கொப்பளித்தால் என்னவெல்லாம் சேதாரம் ஆகுமென்று அவன் பிறந்ததிலிருந்து கண்டுணர்ந்திருந்ததால் வாயை மூடிக் கொண்டு சீட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தாள்..

“அப்புறம்..?” தூண்டினான் யதுநந்தன்..

“சப்புரம்..! ரோட்டைடப் பார்த்து வண்டியை ஓட்டுடா..” பிரதாப் அதட்டினார்..

"ஹலோ அப்பா..! நான் உங்களுக்கு டிரைவரில்ல.."

"தெரியுது.. டிரைவரா இருந்தா இந்நேரத்துக்கு சீட்டைக் கிழிச்சிருப்பேன்.."

மகனிடம் அது முடியவில்லையே என்ற பிரதாப்பின் ஆற்றாமை அவரையும் அறியாமல் வெளிப்பட்டு விட..

"என்ன சொன்னீங்க..?" என்று பாய ஆரம்பித்து விட்டான் யதுநந்தன்..

யாமினியும் சரி.. அனுராதாவும் சரி.. யதுநந்தனின் கோபத்தைத் தணித்து சண்டையை நிறுத்த முற்பட வில்லை.. ஏன் பிரதாப்பே வாயை அடக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்போம் என்றில்லாமல் மகனிடம் கூடப்கூடப் பேசி சண்டையை வளர்த்தார்.. அதற்கு வலுவான காரணம் ஒன்று இருந்தது..

அந்தக் காரணமாகப்பட்டது யாதெனில்.. யதுநந்தனுக்கு உற்சாகம் வந்தால்தான் அவன் எம்பி எம்பிக் குதிப்பான்.. காரும் ரோட்டின் இருபக்கமும் மாறி மாறி ஓடி நாட்டியம் ஆடும்.. கோபம் வந்து விட்டால் விறைப்பாக உட்கார்ந்து விடுவான்.. காரும் படுவேகத்தில் சீராக ஓடி வைக்கும்..

"வீடு போய் சேரனும்டி.."

அனுராதா முணுமுணுத்ததில் யாமினிக்கு சிரிப்பு வந்தது.. அதைப் பார்த்து விட்ட யதுநந்தனின் கோபம் இடம் மாறியது.. பிரதாப்பை விட்டு விட்டு யாமினியை அவன் காய்ச்ச ஆரம்பித்ததில் பின் தொடர்ந்து வந்த காரை மறந்து விட்டாள் யாமினி.. அண்ணனும் தங்கையும் அடித்துக் கொண்டதை விலக்கி விடாமல் தாயும்,

தந்தையும் வேடிக்கை பார்க்க.. ஒரு வழியாக கார் வீட்டுக் காம்பவுண்டில் நுழைந்து போர்டிகோவில் நிலை கொண்டது..

"அப்பாடி..!"

நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் காரை விட்டு இறங்கினாள் அனுராதா.. அண்ணனுடன் நடந்த சண்டையை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்து விட்டு உடை மாற்றப் போனாள் யாமினி.. அவள் திரும்பி வந்த போது..

"ஹா.. ஹா.." என்று தரையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான் யதுநந்தன்..

"இப்ப என்னவாம்..?" தாயிடம் ரகசியமாக வினவினாள்..

"டி.வியைப் பாரு.." தோசைக் கல்லில் தோசை மாவை ஊற்றியபடி சொன்னாள் அனுராதா..

டி.வியில் காமெடி ஷோ ஓடிக் கொண்டிருந்தது.. அதை ஒன்றாக உட்கார்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த பிரதாப்பையும், யதுநந்தனையும் பார்த்தபோது யாமினிக்கு மன நிறைவாக இருந்தது.. அனுராதாவைப் பார்த்தாள். இதுதான் குடும்பம் என்ற ரீதியில் அவள் புன்னகைத்தாள்.. யாமினி யதுநந்தனின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து தானும் சிரிப்பில் கலந்து கொண்டாள்..

பார்த்து விட்டு வந்த படத்தைப் பற்றிய விமரிசனங்களோடு இரவு உணவு முடிந்தது.. எல்லோரும் அவரவரின் ரூமுக்கு என்று உறங்கப் போனார்கள்.. யாமினி கட்டிலில் சரிந்து கண் மூடப் போன போது.. அவளது காதுக்கு அருகாமையில்..

“நந்தினி..! நந்தினி..!” என்ற அழைப்பு கேட்டது..

“யார்..? யார் அது..?”

பதறிப் போய் எழுந்த யாமினி அறை விளக்கைப் போட்டாள்.. ஒளிர்ந்த ஒளி வெள்ளம் அறையில் யாருமில்லை என்று சொன்னதில் அவளுக்கு வியர்த்து விட்டது..

ஏஸி ஓடிக் கொண்டிருந்த அறையில் வியர்த்து வழிந்ததில் அதுவரை உணராத அச்சத்தை உணர்ந்தாள் யாமினி.. அறை விளக்கை அணைக்க யோசனையாக இருந்தது..

‘இது நான்தானா..?’

இந்த எண்ணம் உதித்ததும் சட்டென அறை விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்து விட்டாள்.. மறுபடியும் அந்தக் குரல் தெளிவாக காதுக்குப் பக்கத்தில்..

“நந்தினி..! நந்தினி..!” என்று கூப்பிட்டது..

இப்போது யார் அது என்று கேட்காமல் அசைவின்றி படுத்திருந்தாள் யாமினி.. விழித்த விழிகள் அறையைச் சுற்றிப் பார்வையைச் சுழல விட்டன.. கண்ணாடி ஜன்னலை மறைத்திருந்த திரை விலகியிருந்தது.. யாமினிதான் விலக்கியிருந்தாள்.. படுப்பதற்கு முன்னால் எப்போதும் ஜன்னல் திரையை இழுத்து மூடி விட்டுத்தான் படுப்பாள்.. அன்று அசதியாக இருந்ததில் அப்படியே படுத்து விட்டாள்..

கண்ணாடி ஜன்னலில் ஓர் நிழலுருவம் படிந்திருந்தது.. யாமினியின் தொண்டை உலர்ந்தது..

‘பயப்படாதே..’ தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்..

இதுபோன்ற அமானுஷ்ய நிகழ்வுகளை அவள் சந்திப்பது புதிதா என்ன..?

சத்தமில்லாமல் எழுந்து சென்று கண்ணாடி ஜன்னலைத் திறந்தாள்.. அங்கே.. தியேட்டரிலிருந்து அவளைத் தொடர்ந்து வந்த அந்த மனிதன் நின்று கொண்டிருந்தான்.. யாமினி சத்தம் போட வாய் திறந்த போது..

“பொறு மகளே..!” என்றான்..

அவனுடைய செந்தமிழுக்கும் அவன் உடுத்தியிருந்த கோட், சூட்டிற்கும் பொருத்தமில்லாமல் இருந்தது..

“சப்தம் எழுப்பாதே.. நான் உனது தந்தை..!”

“என்னது..?”

“ஆம் மகளே..! நான் உனது தந்தையேதான்..”

“லுக் மிஸ்டர்..! இந்த புருடா விடுகிற வேலையையெல்லாம் வேற எங்கேயாவது போய் வைத்துக்க.. என்னோட அப்பா இந்த வீட்டில்தான் நிம்மதியா தூங்கிக்கிட்டு இருக்கார்..”

“பிரதாப்பையா சொல்கிறாய்..?”

“எனக்கு நல்லா வந்திரும் வாயில.. என்னோட அப்பான்னு சொன்னா அது அவர்தானே.. இதில பிரதாப்பையா சொல்கிறன்னு விளக்கம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கு..?”

“இல்லை மகளே..! என் கேள்வியின் பொருளே வேறு..”

“முதல்ல ஒழுங்காப் பேசுங்க.. இதென்ன.. சரித்திர கால டிராமா டயலாக் மாதிரி கொடுந்தமிழில பேசி இம்சை பண்றீங்க..?”

“ஹா.. ஹா.. நகைச்சுவையாக பேசுகிறாய் மகளே..!”

“தேவைதான் எனக்கு.. யார் சார் நீங்க..? தியேட்டர்ல என்னன்னா படம் பாக்க விடாம உத்து உத்துப் பாத்துக்கிட்டு இருந்தீங்க.. எங்க காரை ஃபாலோ பண்ணிக்கிட்டு வீடு வரைக்கும் வந்திருக்கீங்க.. இப்ப என்னடான்னா என்னோட ரூம் ஜன்னல் பக்கத்தில நைட் டயத்தில நின்னுக்கிட்டு இருக்கீங்க.. பாத்தா ஜெண்டில்மேன் மாதிரி தெரியறீங்க.. பட், பண்றதெல்லாம் பொறுக்கி வேலையாயில்ல இருக்குது..?”

யாமினி படபடத்தாள்.. அவளுடைய பேச்சினால் பாதிக்கப்படாதவனாக நின்றிருந்த அந்த மனிதனின் முகத்தில் வட இந்திய சாயல் தெரிந்தது..

‘இந்திக்காரனைப் போல இருக்கான்.. இத்தனை தெளிவா செந்தமிழைப் பேசறான்..’

அனுராதாவைக் கூப்பிடலாமா என்று யோசித்தாள் யாமினி.. அவள் வந்தால் வந்திருப்பனைச் சும்மா விட மாட்டாள்.. வண்டை, வண்டையாக கேட்டு விட்டு யதுநந்தனைக் கூப்பிட்டு வந்திருப்பனைப் துவைத்துக் கிழித்துப் பிழிந்து தெருவோரத்தில் குவித்து விட்டு வரச் சொல்லி விடுவாள்..

“எங்கம்மாவைக் கூப்பிட்டேன்னா தெரியும் சேதி.. உங்களை உண்டு இல்லைன்னு ஆக்கிடுவாங்க.. பேசாம வந்த வழியைப் பாத்து ஓடியே போயிருங்க..”

“எதற்காக இத்துனை கடுமை மகளே..?”

“ஈஸ்வரா..! இது தேறாத கேஸாயில்ல இருக்குது.. யோவ்.. உன் முகத்தப் பாத்தா திருட வந்தவனைப் போலத்

தோணலை.. மகளேன்னும் கூப்பிட்டுத் தொலைக்கிற.. அதான் வெறுமனே நின்னு பேசிக்கிட்டிருக்கேன்.. வேற மாதிரி என் மனசுக்குப் பட்டிருந்ததுன்னா நடக்கறதே வேற.. போலிஸீக்கு போன் பண்ணியிருப்பேன்.. ஓடிப் போயிரு..”

“சென்ற பிறவிகளில் நான் ஓடி ஒளிந்தது போதாதா மகளே..? இப்பிறவியிலும் அதைச் செய்ய வேண்டுமா..?”

‘என்னடா இது..!’ என்று ஆகி விட்டது யாமினிக்கு..

எவனோ ஒரு பைத்தியக்காரன் இப்படியா அவள் வீடு தேடி வந்து உயிரை எடுப்பான்..?

“ஊஹூம்.. நீ நல்ல வார்த்தையாப் பேசினா இடத்தைக் காலி பண்ண மாட்ட.. எங்க வீட்டில இருக்கிற அத்தனை பேரையும் எழுப்பி விட்டாத்தான் சரிப்படுவ..”

யாமினி ‘அம்மா..’ என்று கூப்பிட வாய் திறந்த போது..

“உனது தந்தையான இந்த வீரபாண்டியனை மறந்து விட்டாயா நந்தினி..?” என்று அந்த மனிதன் பரிதாபமாக கேட்டான்..

யாமினியின் திறந்த வாய் ஒலியெழுப்ப மறந்து மூடிக் கொண்டது.. அவளது விழிகள் விரிந்தன.. மனக் கண்ணில் புகையாய் சில காட்சிகள் தெரிந்தன.. அதை உணர்ந்து கொண்டவனைப் போல அந்த மனிதன் பேச ஆரம்பித்தான்..

“உன் முற்பிறவியில் நீ வீரபாண்டியனின் மகளாகப் பிறந்திருந்தாய் மகளே..! நானே வீரபாண்டியன்..! அந்தப் பிறவியில் உனது நாமம் நந்தினி என்பதாகும்..

எனைக் கொன்ற ஆதித்த கரிகாலனை நீ கொன்று பழி வாங்கினாய்..”

“என்னது..? நான் கொன்றேனா..?”

“ஆம் மகளே..! நீதான் கொன்றாய்.. எனக்காக கொன்றாய்.. உன் கண் முன்னால் எனைக் கொன்ற ஆதித்த கரிகாலனை நீ கொன்று பழி தீர்த்து எனக்குப் பெருமை சேர்த்தாய் மகளே..!”

“இல்லை.. நீ பொய் சொல்கிற..”

“உன் மனதைக் கேட்டுப் பார்.. அது சொல்லும்.. காஞ்சியில் இருந்த ஆதித்த கரிகாலனுக்கு லிகிதம் வரைந்து நீதான் அழைத்தாய்.. அவனைக் கொன்று பழி தீர்த்தாய்..”

“இப்ப போகப் போறியா.. இல்லையா..?”

“மகளே..!”

“இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் நீ இங்கே நின்னா உன்னைக் கொன்று பழி தீர்த்திருவேன்.. போடா..”

யாமினி வெறி பிடித்ததைப் போலக் கத்தியதில் வீடு விழித்து எழுந்தது.. மற்ற அறைகளில் விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன.. யாமினியின் அறைக் கதவு தட்டப் பட்டது..

“யாமினி.. யாமினி..”

கலவையான குரல் ஒலிகளில் அந்த மனிதன் பின் வாங்கினான்.. வேகமாக போய் விட்டான்.. யாமினி பாய்ந்து அறைக் கதவைத் திறந்தாள்.. வெளியே பிரதாப்பும், அனுராதாவும் நின்றிருந்தார்கள்.. யதுநந்தன் வாசல்

கதவைத் திறந்து வெளியே போய் பார்த்து விட்டு வந்தான்..

“அம்மா..”

யாமினி அனுராதாவைக் கட்டிக் கொண்டாள்.. பிரதாப் பக்கத்தில இருக்கும் போது அவள் அப்பாவைத் தேடாமல் அம்மாவைத் தேடி ஒன்றிக் கொண்டதில் அனுராதாவின் தாய் மனம் நெகிழ்ந்து போனது..

“என்னடிக் கண்ணு..? என்னம்மா ஆச்சு..? ஏன் பயப்படற..?”

மழையில் நனைந்த சிட்டுக் குருவியைப் போல நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்த மகளை அணைத்துக் கட்டிலில் உட்கார வைத்தாள் அனுராதா.. அவள் கையை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள் யாமினி..

“என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போயிராதீங்கம்மா..”

அதுவரை அறிந்திராத மகளின் பயத்தில்..

“யது..! என்னடா இது..?” என்று அழுது விட்டாள் அனுராதா..

“வீட்டுக்குப் பக்கத்தில கார் கிளம்பிப் போன சத்தம் கேட்டதும்மா.. இவ எதையோ கண்டு பயந்திருக்கா.. என்னன்னு சொல்லு யாமினி..”

யதுநந்தன் வற்புறுத்தினான்.. யாமினி பதில் சொல்ல முடியாமல் மனதுக்குள் மறுகினாள்.. எப்படிச் சொல்லுவாள்..? இனம் புரியாத மனபிரமைகள் நிழல் உருவங்களாக அவள் மனதில் உலா வந்து கொண்டிருக்கும் போது வந்து போன மனிதன்

சொல்வதெல்லாம் பொய்யென்று எப்படிச் சுட்டு விரல் நீட்டிக் குற்றம் சாட்டுவாள்..?

‘எதையோ கண்டு பயப்படலைண்ணா.. அவன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பயந்து போயிருக்கிறேன்..’

சொல்லி அழ வேண்டும் போல இருந்தது.. சொன்னால் கேட்டுக் கொள்ள பிரதாப் இருக்கிறார்.. நான்கு திட்டு திட்டினாலும் யோசித்து யோசனை சொல்ல அனுராதா இருக்கிறாள்.. கேலி செய்தாலும் அவளைக் காவல் காக்க யதுநந்தன் இருக்கிறான்..

ஆனால் சொல்லி அழ முடியவில்லையே.. அது ஏன்..?

“என்னைத் தனியே விட்டுட்டுப் போயிராதீங்கம்மா..”

யாமினியின் கெஞ்சலில் அனுராதாவின் கண்ணீர் அதிகரித்தது..

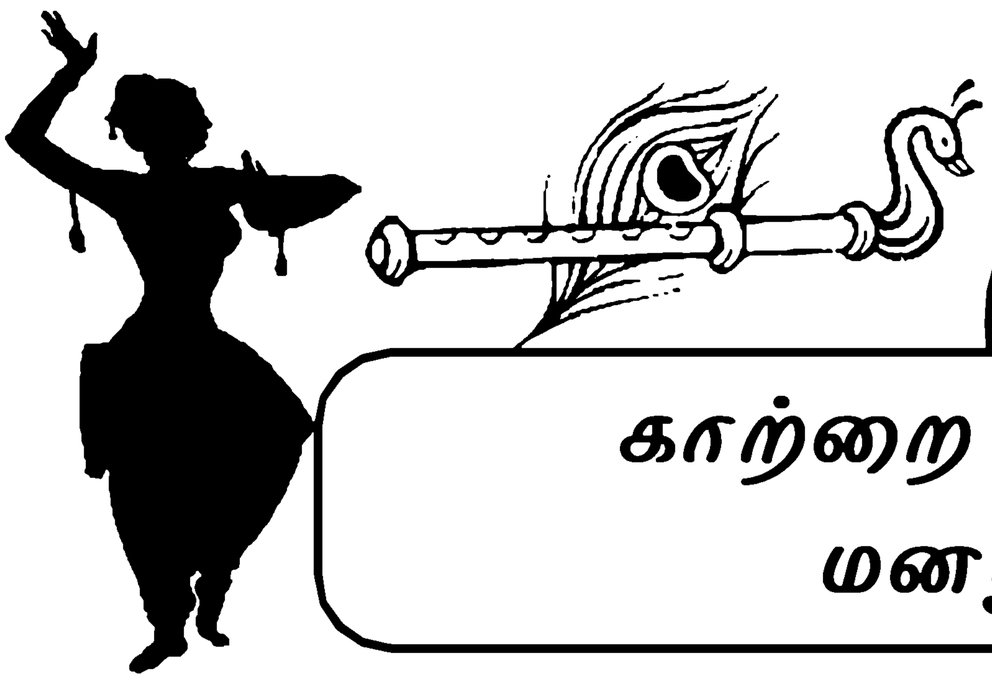
“இப்படிக் கெஞ்சறாளேடா.. பயம்ன்னா கிலோ என்ன விலைன்னு கேட்பாளேடா.. அர்த்த ராத்திரி ஜாமத்திலே கடலோரமா போய் நின்னுட்டு வருவாளேடா.. கொஞ்சம் கூட பயம் பத்தில்லாம நட்ட நடு ராத்திரியிலே தோட்டத்து ஊஞ்சலிலே ஆடிக்கிட்டு இருப்பாளேடா.. இப்ப என்னடான்னா பயமாயிருக்குன்னு அழுகிறாளேடா.. என்னடா நடக்குது..?”

யதுநந்தனின் முகம் இறுகிப் போனது.. அனுராதா யாமினியின் பக்கத்தில் படுத்து மகளைத் தட்டிக் கொடுத்து உறங்க வைத்தாள்.. யதுநந்தனும், பிரதாப்பும் அவர்களுடைய அறைகளுக்குப் போகாமல் யாமினியின் அறைக்கு வெளியே பெட்சீட்களை விரித்துத்

தலையணைகளைப் போட்டுக் காவல் காத்தபடி படுத்து விட்டார்கள்..

‘இந்தக் காவல் என்னைக் காத்து விடுமா..?’

யாமினியின் இமையோரம் கண்ணீர் வழிந்து இறங்கி தலையணையை நனைத்தது..

21

காற்றை விட வேகம் கொண்ட.. மனதுக்கு ஏது வேலி..?

நீரஜாவின் புருவங்கள் சுருங்கின.. அவள் முகம் மாறியது.. முதன் முதலாக அவளுடன் படத்துக்கு வந்திருந்த சந்தோசத்துடன் படத்தைப் பார்க்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரன் திகைத்தான்..

“வாட் ஹேப்பன் நீரு..?”

“அங்கே பாருங்க..”

திரையரங்கின் மெலிதான வெளிச்சத்தில் நீரஜாவின் சுட்டுவிரல் சுட்டிக் காட்டிய திசையைக் கூர்ந்து பார்த்த தாமோதரனின் முகமும் மாறியது..

“அவன் அகர்வால் இல்ல..?” என்றான்..

“அவனேதான்.. ஜெயில்ல இருந்து வெளியே வந்துட்டான் போல..”

“யெஸ்.. லாஸ்ட் மன்த்துதான் ரிலீஸ் ஆனான்..”

“ஏன் என்கிட்டச் சொல்லலை..?”

“எங்கே சொல்கிறது..? அதை விட முக்கியமாய் சித்தார்த்தைப் பத்தின கவலை என்னை அரிச்சுக்கிட்டு இருக்குதே..”

“இவன்தான் அண்ணாவுக்கான முதல் கவலை தாமு.. அண்ணாவை டிஸ்டர்ப் பண்ண என்ன வேணும்னாலும் செய்வான்.. பிசினெஸ்ஸில் ஜெயிக்க எந்த குறுக்கு வழியையும் யூஸ் பண்ணுவான்.. தொழில் ரீதியா அண்ணன்கூட மோதி ஜெயிக்க முடியாத பேடி இவன்.. அண்ணனோட கம்பெனியில அத்து மீறி நுழைஞ்சு சேதம் பண்ணப் போனவன்.. சரியான டயத்தில நீங்க அதைக் கண்டுபிடிச்சு போலிஸீக்கு இன்பர்ம் பண்ணினதிலே ஜெயிலுக்குப் போனான்.. இப்ப ரிலிஸ் ஆகி வந்திருக்கான்.. என்ன பண்ணக் காத்திருக்கானோ..?”

“என்ன பண்ணிருவான்..?”

“கொலையும் பண்ணுவான்.. அந்த அளவுக்கு அண்ணன் மேல காண்டா இருக்கான்..”

“சித்தார்த் மேல துரும்பு பட்டாலும் போலிஸ் இவன் மேலதான் முதல்ல சந்தேகப் படும்.. அது தெரியாம கை வைக்கிற அளவுக்கு இவன் முட்டாளில்ல.. பக்கா கிரிமினல்..”

“ஐ நோ..”

நீரஜா படத்தையும், தாமோதரனையும் மறந்து அகர்வாலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.. அகர்வாலோ வேறு யாரையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்..

‘யாரைப் பார்க்கிறான்..?’

அவன் பார்வை சென்ற திக்கில் பார்த்த நீரஜா அதிர்ந்தாள்..

“தாமு..!”

தாமோதரனின் விரலைச் சுரண்டிக் கை காட்டினாள்..

அங்கே யாமினி குடும்பத்துடன் உட்கார்ந்து படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்..

“இவன் எதுக்கு அவளைப் பார்க்கிறான்.. தெரிஞ்சவனோ..?”

தாமோதரனின் புருவங்கள் முடிச்சிட்டன.. பார்வை கூர்மையானது.. யாமினியையே உற்றுப் பார்த்தவன் தலையை ஆட்டினான்..

“இல்லே நீரு.. அப்படித் தெரியலை..”

“அப்படியா சொல்கிறீங்க..?”

“யெஸ்.. பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியுது.. இவன்தான் யாமினியைப் பார்க்கிறான்.. அவள் ஒன்னும் இவனைப் பார்க்கலை.. குடும்பத்தோட படம் பார்க்க வந்திருக்கா..”

நீரஜாவுக்கு டென்சனாக இருந்தது.. நகத்தைக் கடித்துத் துப்பினாள்.. படத்தையும் பார்க்காமல், பக்கத்திலிருந்த தாமோதரனையும் பார்க்காமல்.. அகர்வாலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்..

“தேவையில்லாமல் அப்செக்ட் ஆகாதே நீரஜா..”

“இல்லை தாமு.. இதில் ஏதோ இருக்கு.. படம் பார்க்க வந்தவன் படத்தைப் பார்க்காம யாமினியை ஏன் பார்க்கிறான்..?”

யோசிக்க வேண்டிய விவரமாகத்தான் அது இருந்தது.. திரையரங்கின் ஏஸி குளிரில் இதமாக காதலியின் கை விரல்களைப் பற்றிக் கொண்டு புதுமையான ஓர் கதையைப் படமாக பார்க்கும் இனிய அனுபவத்திற்காக அங்கே வந்திருந்த தாமோதரன்.. அது தொலைந்து போன எரிச்சலுடன் அகர்வாலை வெட்டவா.. இல்லை குத்தவா என்ற வன்மத்தோடு முறைத்து வைத்தான்..

‘இவனை யாரு இந்தத் தியேட்டருக்கு வந்து படம் பார்க்கச் சொன்னது..? வேற தியேட்டரே அகப்படலையா..?’

அகர்வாலைப் பார்த்தால் படம் பார்க்க வந்தவனைப் போலத் தெரியவில்லை.. யாமினியைப் பார்க்க வந்ததைப் போலதான் தெரிந்தது.. வைத்த கண் வாங்காமல்.. பார்வையை அகற்றாமல் யாமினியையே அவன் பார்த்த விதத்தில் ஓர்விதமான தீவிரம் இருந்தது..

தாமோதரனின் மனதிலிருந்த உல்லாசம் மறைந்தது.. நீரஜாவின் கவலையில் ஓர் அர்த்தம் இருப்பதை அவன் மனம் உணர்ந்தது.. திரையரங்கின் மெலிதான வெளிச்சத்தில் தெரிந்த அகர்வாலின் பார்வை தாமோதரனின் மனதை அரித்தது..

“இவன் ஏதோ திட்டத்தோடதான் யாமினியை பார்க்கிறான்னு நினைக்கிறேன் தாமு..” யோசனையுடன் சொன்னாள் நீரஜா..

“வெறும் பார்வையிலே என்னத்தைக் கிழிச்சிர முடியும்ன்னு நினைக்கிற..?” அலட்சியம் போல பதில் சொன்னான் தாமோதரன்...

"அப்படி அலட்சியப் படுத்திற முடியாது தாமு.. யாமினியை ஸ்டடி பண்ண நினைக்கலாமில்ல..."

தாமோதரனுக்கும் அந்த எண்ணம்தான் என்றாலும்.. நீரஜாவிடம் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் தோள்களைக் குலுக்கினான்..

"இவளை ஸ்டடி பண்ணிட்டாலும்.. காமெடி பண்ணாம இருக்கியா..? சிரிப்பை மூட்டிக்கிட்டு.. யாமினியை ஸ்டடி பண்ண யாமினியாலேயே முடியாது.. உனக்கு அது தெரியுமா..?"

"எனக்கு அது தெரியுதோ இல்லையோ.. இவன் வேலையில்லாம டயத்தை வேஸ்ட் பண்ண மாட்டான்கிறது மட்டும் தெரியுது.. என் மனசுக்குள்ள டேன்ஜர் லைட் எரியுது தாமு.. யாமினியை ஸ்டடி பண்ண நினைக்கலைன்னா.. அவள் கவனத்தைக் கவர நினைக் கிறானோ என்னவோ.."

"கவர்ந்து என்ன செய்யப் போகிறானாம்..? பேசிப் பழகப் போகிறானா..? அவன் வயசென்ன.. யாமினியின் வயசென்ன..? அதோட யாமினிக்குத்தான் சித்தார்த்தன் செட் ஆகிட்டானே.."

"சீச்சீ.. என்ன பேச்சுன்னு பேசறிங்க.. நான் சொன்னதே வேற.."

"ஒழுங்காச் சொன்னாலே எனக்குப் புரியாது.. இதில வேற, வேறன்னு பிரிச்சுச் சொன்னேன்னு வையி.. ஒரு மண்ணும் புரியாது.. இவனெல்லாம் ஓர் ஆளுன்னு இவனைப் பாக்கிறதை விட்டுட்டு படத்தைப் பாரு.."

நீரஜாவை அதட்டி விட்டு இவன் மட்டும் படத்தைப் பார்க்காமல் அகர்வாலையே உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்... ஒரு கட்டத்தில் யதுநந்தன் அகர்வாலைப் பார்த்து விட்டுக் கோபப்படுவதைப் பார்த்தவன் அதை நீரஜாவின் காதோரமாக சரிந்து சுட்டிக் காட்டினான்..

“யார் அது..?”

“யாமினியின் அண்ணன்.. பெயர் யதுநந்தன்..”

“அவனுக்கு என்ன..?”

“அகர்வால் யாமினியை நோட் பண்றதை இவன் பார்த்துட்டான்.. கோபப் படறான்..”

“அடிச்சிருவானோ..?”

“யார் கண்டது..? செய்தாலும் செய்வான்..”

“அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியை நான் பார்த்தாகனுமே..”

நீரஜா ஆசைப்பட்டாள்.. அவளைவிட அதிகமாக அந்த ஆசையை மனதில் புதைத்திருந்த தாமோதரன்.. அகர்வால் அடிவாங்கும் போது தானும் ரெண்டு சாத்து சாத்த வேண்டும் என்று மனதுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.. அடிக்க ஏதுவாக அகர்வால் அமர்ந்திருக்கிறானா என்று கோணம் பார்க்க அவன் முயன்றபோது.. அகர்வால் சீட்டில் இல்லை.

“ம்ஹீம்.. நாம கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான்..” தாமோதரன் சொன்னான்..

“என்ன..?”

“உனக்கு மட்டுமா அகர்வால் அடிபடுகிறதைப் பார்க்கனும்கிற ஆசை இருந்தது..? எனக்கும்தான் அந்த ஆசை கழுத்து வரைக்கும் நிறைஞ்சிருந்துச்சு.. கூடுதலா யதுநந்தன் அகர்வாலைப் பின்னிப் பெடலெடுக்கிறப்ப நானும் ஜாயின் பண்ணி அகர்வாலோட எழும்பை எண்ணி விடனும்னு ஐடியா பண்ணியிருந்தேன்.. எப்படியோ நழுவிட்டானே..”

நீரஜா அவசரமாக அகர்வால் உட்கார்திருந்த சீட்டைப் பார்த்தாள்.. அது காலியாக இருந்தது..

“பரவாயில்லையே.. முறைச்சே அகர்வாலை ஓட்டி விட்டுட்டானே..”

யதுநந்தன் இருந்த திக்கை மெச்சுதலோடு நீரஜா பார்த்ததை தாமோதரன் விரும்பவில்லை..

“படத்தைப் பாரு..” கடினமான குரலில் சொன்னான்..

படுபுத்திசாலியான நீரஜா அவன் மனதை கண்டு பிடித்து விட்டாள்..

‘பொறாமை..?’ அவள் மனதில் சாரல் அடித்தது..

“ஏனாம்.. உங்களைப் பார்க்கக் கூடாதா..?”

மெலிதான வெளிச்சத்தில் அவன் முகம் பார்த்தவளின் விழிகளோடு விழி கலந்தான் தாமோதரன்.. தொலைந்து போயிருந்த உல்லாசம் மீண்டு வந்து அவன் மனதில் குடி புகுந்தது..

‘மழையும் நீயே..
வெயிலும் நீயே..’

அவன் மனதில் பாடல் வந்தது.. ஒரு கண்ணில் காருண்யமும் மறு கண்ணில் கண்டிப்புமாக இருக்க

நீரஜாவால் மட்டும்தான் முடியும் என்ற நினைவில் அவன் உதடுகளில் மந்தஹாசம் வந்தது..

‘கொஞ்சம் நிலவு..!
கொஞ்சம் நெருப்பு..!
ஒன்று சேர்ந்தால்..
எந்தன் கண்கள்..’

என்று சொல்லாமல் சொல்லிய நீரஜாவின் விழிகளின் மீது கவிந்திருந்த இமைகளின் மீது முத்தமிட ஆசை கொண்டான் தாமோதரன்..

“ம்ஹீம்..” ஏக்கப் பெருமூச்சு அவனிடம் எழுந்தது..

“என்னாச்சு..?” அவள் துக்கம் விசாரித்தாள்..

“உங்கண்ணன் கொடுத்து வைச்சவன்.. காத்து வாங்க மகாபலிபுரக் கடற்கரைக்குப் போனான்.. யாமினியை வாங்கிட்டு வந்தான்.. அவ என்னடான்னா மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்ன..? எங்கிருந்தாலும் உன்னை நானறிவேன்.. என்னை விட்டால் வேறு யாரறிவார்ன்னு பாடித் தள்ளறா.. உன் அண்ணன் என்னடான்னா.. எங்கேயோ பார்த்த மயக்கம்ன்னு பாடித் தள்ளறான்.. போன மாதம் என்னடான்னா.. ரெண்டும் காரில ஒன்னா வருதுக..”

“இதைத்தான் தினமும் ரெண்டு தடவையாவது சொல்லிப் புலம்பியாகிறதே.. வேற புதுசா எதையாவது சொல்லுங்க..”

“சொல்லவா..?”

“சொல்லுங்கன்னுதானே சொல்றேன்..”

“சொல்லிருவேன்..”

“பயமுறுத்தறிங்களா..?”

“ஆமான்னுதான் வைத்துக்கயேன்..”

இரண்டாவது வார்த்தையில் அவன் அழுத்தம் கொடுக்க.. நீரஜா அவன் கையை அழுத்திக் கிள்ளினான்..

“டபுள் மீனிங்கா..?”

“ஒரு மீனிங்கிற்கே வழியைக் காணோம்.. இதில டபுள் மீனிங்கைச் சொல்லிட்டாலும்..”

“போதும்.. ரொம்பத்தான் அலுத்துக்காதீங்க.. என்னவோ சொல்லப் போறேன்.. சொல்லப் போறேன்னு பயமுறுத்தினீங்கள்ல.. அதைச் சொல்லுங்க..”

“புதிதாத்தான சொல்லச் சொல்ற..? கேட்டுக்க..”

தாமோதரன் அவள் பக்கமாக சரிந்து காதோரமாக சொல்ல ஆரம்பித்தான்.. அவனது உராய்தலில் நீரஜா கிளர்ந்தாள்.. இதமான நறுமணம்.. இது என் மணம் என்று அவளது நாசியில் நுழைய.. அந்தக் கிறக்கத்துடன் அவன் சொல்வதைக் கேட்பதைப் போல அவன் பக்கமாக அவளும் சரிந்து ஒன்றிக் கொண்டாள்..

“நீர் புதிது.. நிலம் புதிது..
நிலத்தோடு கலந்திருக்கும்
காற்றும் புதிது..
வான் புதிது.. கான் புதிது..
கானகத்தில் பூத்திருக்கும்
பூவும் புதிது..
நீ புதிது.. நான் புதிது..
நம்மிருவரின் மனதிலிருக்கும்
காதலும் புதிது..”

நீரஜாவின் செவியை உராய்ந்த தாமோதரனின் உதடுகள் கவிதையைச் சொல்லி முடித்து விட்டு சிறு முத்தத்தைப் பதித்ததில் நீரஜா மயங்கிப் போனாள்..

தாமோதரனின் விரல்கள்.. அவள் விரல்களுடன் பிணைந்ததில் நீரஜா அவன் தோளில் தலை சாய்த்துக் கொண்டாள்.. அவளது உச்சந்தலையில் முத்தம் பதித்த தாமோதரன் மெல்லிய குரலில் பேச.. அவள் அதைவிட மெல்லிய குரலில் பதில் சொல்ல என்று.. ரம்யமான உலகில் அவர்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த போது திரையரங்கில் விளக்குகள் ஒளிர்ந்தன..

“படம் முடிஞ்சிருச்சா..?”

ஏமாற்றத்துடன் விலகி உட்கார்ந்தான் தாமோதரன்.. படத்தின் முடிவைப் பற்றி ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டே நகர்ந்ததில் அந்த முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கேட்டு விட்டு..

‘நல்லாப் படம் பாக்க வந்தோம்..’ என்ற நினைவுடன் சிரித்துக் கொண்டார்கள்..

“அதோ.. அங்கே யாமினி போய்கிட்டு இருக்கா..?”

தாமோதரனிடம் சுட்டிக் காட்டிய நீரஜா அப்படியே நின்று விட்டாள்..

“ஆக்சுவலா நீரு..” என்று எதையோ சொல்ல ஆரம்பித்த தாமோதரன் நீரஜாவின் முகத்தைக் கண்டதும்.. அரண்டு போய் விட்டான்..

“நீரு..” அவள் தோள் தொட்டு உலுக்கியதில் அவள் விரல் யாமினியை விட்டு நகர்ந்து தியேட்டரின் வாசலைச் சுட்டிக் காட்டியது..

“அகர்வாலா..?” தாமோதரனின் புருவங்கள் சுருங்கின..

“அந்த நாயேதான்.. இன்னும் வீடு போய் சேரலை.. ஏன்..?”

“படம் இப்பத்தானே முடியுது..”

“அவன் படமா பார்த்தான்..? பாதியிலேயே யாமினியின் அண்ணனுக்குப் பயந்து ஓடிட்டானே..”

“ஓடினவன் இங்கே எதுக்கு நிக்கிறான்..?”

“அதைத்தானே நானும் கேட்கறேன்..”

அவர்களின் மனதிலிருந்த இதமான காதல் உணர்வுகள் மறைந்து போனதில் தாமோதரனுக்குள் எரிச்சல் மண்டியது..

‘எங்கேயிருந்து முளைச்சுத் தொலைச்சான் இவன்..?’

நீரஜா பக்கத்தில் தாமோதரன் வந்து கொண்டிருப்பதையே மறந்து போனவளாக அகர்வாலையே கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தாள்..

‘அண்ணன் மேல காட்டற பாசத்தில கொஞ்சத்தையாவது உன் கண்ணன் மேலேயும் காட்டுடி..’

தாமோதரனால் மனதிற்குள்தான் திட்ட முடிந்தது.. வெளிப்படையாக நீரஜாவிடம் அதைச் சொல்லும் தைரியம் அவனிடம் இல்லை..

“தாமு அவன் கார் பார்க்கிங் பக்கமாகத்தான் போறான்.. க்விக்.. அவனை நாம ஃபாலோ பண்ணியாகனும்..”

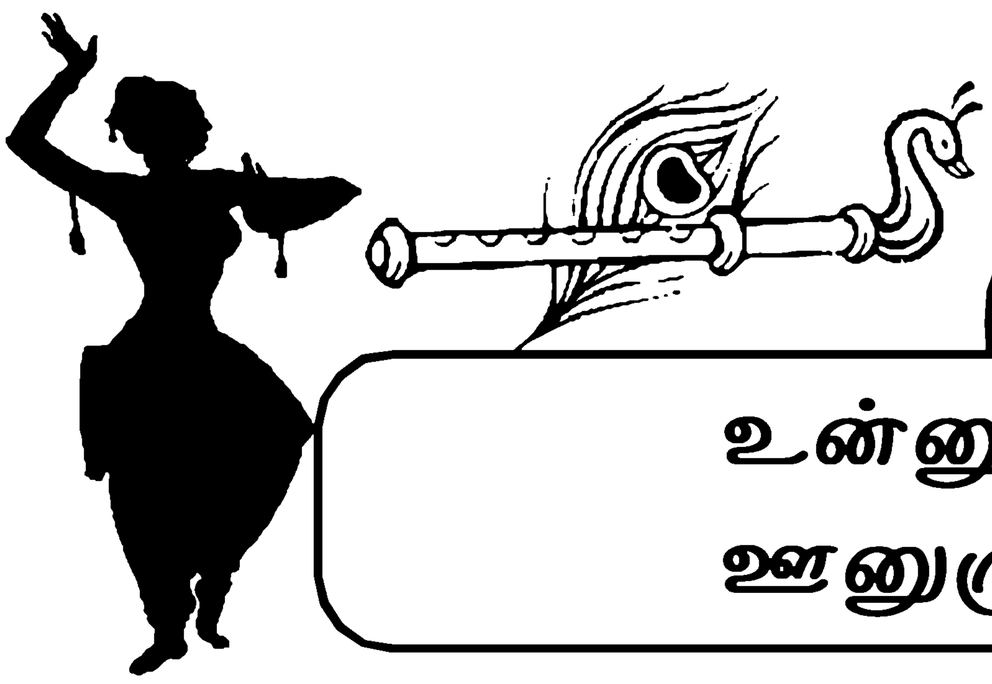
‘இது வேறா..?’

தாமோதரன் ஏக்கத்துடன் வானத்தைப் பார்த்தான்.. அன்று பௌர்ணமி நிலவு வானில் பவனி வரும் நாள்.. அவனும் நீரஜாவும் படம் பார்த்து முடித்து விட்டு.. மொட்டை மாடி ரெஸ்ட்டாரெண்டில் முழுநிலவை ரசித்தபடி 'நிலா டின்னர்..' சாப்பிட வேண்டுமென்று பிளான் பண்ணியிருந்தார்கள். அகர்வால் அவர்களின் கண்களில் பட்டு அத்தனை பிளானையும் தவிடு பொடியாக்கிக் கொண்டிருந்தான்..

அவர்களின் கார் அகர்வாலைத் துரத்திக் கொண்டு பின்னால் போக.. அகர்வாலின் காரோ.. யாமினியின் காரைத் துரத்திக் கொண்டு பின்னால் போனது..

"இந்த அகர்வால் யாமினியை ஃபாலோ பண்றான்.."

அந்த உண்மை தாமோதரனுக்கும் நீரஜாவுக்கும் உவப்பானதாக இருக்கவில்லை..

22

உன்னுடனே நான் பிறக்க..
ஊனுருக தவம் செய்தேன்...

பௌர்ணமியின் ஒளி நிலவு, பட்டப் பகலைப் போல வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது..

அடர்ந்த இலைகளுடன் கூடிய மரத்தின் பின்னால் தாமோதரனின் கார் மறைந்து நின்றது.. இலைகளும் கிளைகளும் பரப்பிய நிழலில் இருள் சூழ்ந்திருந்தது.. அது தாமோதரனின் கார் மறைவாக நிற்க ஏதுவாக இருந்தது..

அகவர்வால் யாமினியின் வீட்டை ஒட்டியிருந்த வேப்ப மரத்தின் அடியில் காரை நிறுத்தியிருந்தான்..

அவன் யாமினியைப் பின் தொடர.. அவனைப் பின் தொடர்ந்து தாமோதரனும் நீரஜாவும் வந்திருந்தார்கள்..

சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு அகர்வால் காரை விட்டு இறங்கினான்..

“என்ன செய்ய போறான்..?” நீரஜா கிசுகிசுத்தாள்..

“திருட்டுப் பயல்.. சுவரேறி குதிச்சு கொள்ளை யடிக்கப் போறானோ என்னவோ..” என்றான் தாமோதரன்..

அவன் சொல்லி வாய் மூடவில்லை.. அகர்வால் யாமினியின் வீட்டுச் சுவவேறி குதித்தான்.. நீரஜா அசந்து போனாள்..

“எப்படி தாமு இவ்வளவு கரெக்டாச் சொன்னீங்க..?” என்றாள்..

“இதுக்குப் போயி எதுக்காக இம்புட்டு பில்ட்-அப் கொடுக்கிற..? திருட்டுப் பயல்.. இதைத்தான் செய்வான்ங்கிற கணக்குத்தான்.. வேற என்னத்தைச் செய்யப் போறான்..?” தாமோதரன் காரை விட்டு இறங்கியபடியே சொன்னான்..

“எங்கே போறீங்க..?”

“அவன் யாமினி வீட்டுக் காம்பவுண்டு சுவரேறிக் குதிச்சுப் போயிருக்கான்.. அது எதுக்காகன்னு நமக்குத் தெரிஞ்சாகனும் நீரு.. இவனே கோடிஸ்வரன்.. யாமினியோட வீட்டில கொள்ளையடிக்கப் போயிருப் பான்னு காமெடிக்காக சொல்லலாம்.. உண்மை அதில்லன்னு உனக்கும் தெரியும்.. எனக்கும் தெரியும்..”

"பொறுங்க.. நானும் கூட வர்றேன்.."

"உன்னால சுவரேறிக் குதிக்க முடியாது.. அதோட அகர்வால் கண்ணில நீயும், நானும் பட்டு விடக் கூடாது.. சுதாரிச்சுருவான்.. நான் மட்டும்னா ஈஸியா அவனை ஃபாலோ பண்ணிருவேன்.. நீயும் கூட வந்தா அது கஷ்டம் நீரு.."

தாமோதரனின் விளக்கத்தில் அரை மனதாக..

"ஓகே.. நான் வரலை.. நீங்க மட்டும் போயிட்டு வாங்க.." என்று சம்மதித்தாள் நீரஜா..

அகர்வாலைப் போலவே தாமோதரனும் சுவரேறி குதித்ததில்..

'நம்ம ஆளுக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கு..' என்று இதழ் மடித்துச் செல்லமாக சிலாகித்துக் கொண்டாள்..

பனித்துளிகள் சிந்திக் கொண்டிருந்த பௌர்ணமி இரவு அது.. அவளின் காதலன் அருகில் இருக்கிறான்.. அவன் மீது காதலுடன் அவளும் இருக்கிறாள்..

'இருந்து என்ன பண்ண..?'

நகத்தைக் கடித்துத் துப்பினாள் நீரஜா.. டென்சன் அதிகமானால் அவள் இதைத்தான் செய்வாள்..

"இது பேட் ஹேபிட்.." நிருபமா அதட்டிப் பார்த்து விட்டாள்..

"ஹை சொசைட்டியில இல்லாத பழக்கம் இது.." விவேகானந்தன் நாசுக்காக அறிவுறுத்திப் பார்த்து விட்டார்..

ஊஹீம்.. நீரஜாவின் அந்தப் பழக்கம் மாறவே யில்லை..

வெளிச்ச வெள்ளத்தில் யாமினியின் வீடு தெள்ளத் தெளிவாக தெரிந்தது.. தனியே உட்கார்ந்திருக்க நீரஜாவுக்கு பயமாக இருந்தது..

‘தாமு சீக்கிரமாக வந்துட்டாத் தேவலை..’

அதற்கு அகர்வால் வந்து தொலைக்க வேண்டுமே..

‘ராஸ்கல்..’

நீரஜாவுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது.. இப்படியா ஒரு மனிதன் அடுத்தவரின் வீட்டுச் சுவரேறிக் குதிப்பான்..?

‘ஆள்தான் ஹை சொசைட்டி.. செய்கிறதெல்லாம் லோகிளாஸ் வேலை..’

கடித்துக் கடித்து நகங்கள் தீர்ந்து விரல்கள் மட்டும் எஞ்சியிருந்த நிலையில்.. அதற்கு மேலும் நீரஜாவை சோதிக்காமல் சுவர் ஏறிக் குதித்து வந்தான் அகர்வால்..

‘நம்ம ஆளைக் காணோமே..’ நீரஜா பரபரப்பானாள்..

அகர்வால் காரில் ஏறி ஓடிப் போய்விட.. யாமினியின் வீட்டில் விளக்குகள் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்ததை அப்போதுதான் கவனித்தாள் நீரஜா..

‘தாமு வரலையே..’

அகர்வாலுக்குப் பதில் தாமோதரன் அகப்பட்டுக் கொண்டு விடுவானோ என்று அவளுக்குக் கவலையாக இருந்தது.. யதுநந்தன் வேறு வாசல் கதவு வரை வந்து நின்று தெருவை ஆராய்ந்து விட்டுப் போனான்.. அடர்ந்த மரக் கிளைகளின் நிழல் போர்வையில் மறைந்து நின்ற தாமோதரனின் கார் அவன் கண்களுக்குத் தட்டுப் படவில்லை..

‘நல்ல வேளை..!’

நீரஜா நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.. யதுநந்தன் வீட்டுக்குள் போன மறுநிமிடம் தாமோதரன் காம்பவுண்டு சுவரிலிருந்து குதித்து காருக்கு வந்தான்..

“அவனுக்குப் பதில் நீங்க மாட்டிக்கு வீங்களோன்னு பயந்துபோனேன்.. தெரியுமா..” என்றாள் நீரஜா..

அவளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் காரைக் கிளப்பிய தாமோதரனின் முகம் இறுகியிருந்தது.. அங்கிருந்து கிளம்பி விட நினைக்கிறான் போல என்று நினைத்துக் கொண்டாள் நீரஜா..

‘அந்த யாமினியின் அண்ணன் பாட்டுக்கு போலிசுக்கு போன் பண்ணித் தொலைச்சிட்டா வீண் வம்பு வந்து சேர்ந்து தொலைச்சிருமே.. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ.. அவ்வளவு சீக்கிரமா இந்த இடத்தை விட்டுக் காலி பண்ணி விடுவதுதான் நல்லது..’

கார் விரைந்து ஈ.ஸி.ஆர் ரோட்டின் போக்கு வரத்தில் கலந்தது.. வேகம் குறைக்காமல் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் தாமோதரன்.. விவரம் கேட்க நினைத்து அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதும், அதிலிருந்த இறுக்கத்தில் வாயை மூடிக் கொள்வதுமாக இருந்தாள் நீரஜா..

ஒரு வழியாக கார் அவர்கள் இரவு உணவை உண்ண நினைத்திருந்த கார்டன் ரெஸ்டாரெண்டின் வாசலில் போய் நின்றது.. நீரஜா அண்ணாந்து மொட்டை மாடியை பார்த்து விட்டு..

“ஃபுல் மூன் டின்னர்..” என்றாள்..

அதற்கும் பதில் சொல்லாமல் இறங்கினான் தாமோதரன்..

‘எதுக்கு இவ்வளவு பில்ட்-அப்பைக் கொடுக்கிறான்..?’

நீரஜாவுக்கு எரிச்சல் வந்தது.. அகர்வால் என்ன அலுவலுக்காக யாமினியின் வீட்டுச் சுவரேறிக் குதித்தான் என்ற விவரத்தைச் சொல்லாமல் பாறை முகத்துடன் இருந்தால் அவளும்தான் என்ன செய்வாள்..?

ரெஸ்டாரெண்டின் மொட்டை மாடியில் தோட்டம் போடப் பட்டிருந்தது.. தோட்டத்தின் நடுவில் அமைந்திருந்த செயற்கை நீருற்று கலர் விளக்குகளால் நிறமேற்றப் பட்டிருந்ததில் அந்த இடமே வண்ண மயமானதாக இருந்தது.. இங்கும் அங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்த முயல் குட்டிகளைப் பார்த்த நீரஜா..

“வொண்டர்புல்..” என்றாள்..

தாமோதரன் வெறுமையாக அவளைப் பார்த்து விட்டு.. அவர்களுக்காக ரிசர்வ் செய்யப் பட்டிருந்த மேஜையின் பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றை நீரஜாவுக்காக இழுத்து வைத்தான்..

‘இதிலொன்னும் குறைச்சல் இல்ல..’

உம்மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள் நீரஜா..

“என்ன ஆர்டர் பண்ணலாம்..?”

அவளுக்கு எதிரே உட்கார்ந்த தாமோதரன் கேட்டான்..

‘கற்சிலை இப்பத்தான் வாயைத் திறந்திருக்கு..’ நீரஜா இமைக்காமல் அவனையே பார்த்தாள்..

அவளையே பார்த்த தாமோதரனின் பார்வையில் இருந்த ஏதோ ஒன்றில் பதறிப் போனாள் நீரஜா..

இத்தனை துக்கத்தை ஏன் அவன் தனது பார்வையில் பொதித்து வைத்திருக்கிறான்..?

“வாட்’ஸ் தி மேட்டர் தாமு..?”

“சொல்றேன்..”

தாமு விட்ட பெருமூச்சில் காலம், காலமாக தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த வேதனை இருந்தது.. ஆர்டர் செய்யப்பட்ட உணவு வகைகளை டேபிளில் பரத்தி விட்டுப் போனான் சர்வர்.. அவன் அகன்றதும் தாமோதரன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.. கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீரஜாவின் கண்களில் தீயின்ஜ்வாலை தெரிந்தது..

“என்ன அநியாயம் இது..? இவனுக்கு தமிழே வராது.. இதில செந்தமிழை எப்படிப் பேசினான்..?”

“அதான் எனக்கும் டவுட்டா இருக்கு நீரு..”

அகர்வாலுக்கு தமிழ் தெரியாது.. அவன் இந்திக்காரன்.. ஆனால் யாமினியுடன் பேசும் போது வெகு சரளமாக செந்தமிழில் பேசியிருக்கிறான்.. எப்படி..?

“அதை நானே என் காதால் கேட்டேன் நீரு..”

நீரஜாவுக்கு சாப்பிட மனம் வரவில்லை.. யாமினியை அணுகியிருக்கும் அகர்வாலின் புதிய உறவு முறையில் அவள் அச்சம் கொண்டாள்..

“யாமினி என்ன சொன்னா..?”

“அவ தெளிவாத்தான் பேசினா.. இவன் பேசினதில பயந்து போய் அலறினா.. பட் நீரு.. இந்தத் தெளிவு எத்தனை நாளைக்கு நிலைக்கும்..?”

“எனக்கும் அதுதான்..”

பேச முடியாத மௌனம் அவர்களை அரணாகச் சூழ்ந்து கொண்டது.. வானத்தைப் பார்த்த நீரஜாவுக்கு துக்கமாக இருந்தது..

“எங்க வாழ்க்கையில் நீங்க வராமல் இருந்திருக்கலாம்..”

“ஏன்..?” துளைக்கும் பார்வையுடன் கேட்டான் தாமோதரன்..

“எங்க பகையின் நிழல் உங்களையும் துரத்துதே.. பாருங்க.. உங்க லல்வர் கூட ‘மூன் லைட் டின்னர்..’ சாப்பிடனும்னு ஆசைப்பட்டிங்க.. ஒரு காதலனா நியாயமான ஆசையைக்கூட உங்களாலே நிறைவேத்திக்க முடியலை..”

“ஸோ..?”

“நீங்க வேற யாரையாவது லவ் பண்ணியிருக்கலாம்..?”

துயரத்துடன் சொன்ன நீரஜாவை நிமிர்ந்து பார்த்த தாமோதரனின் பார்வை அவளைத் துளைத்தது..

“யாரை லவ் பண்ணியிருக்கலாம்ன்னு நினைக்கிற..? அதையும் நீயே சொல்லிரு..” தீர்க்கமான பார்வையுடன் நிதானமாக கேட்டான்..

“ரேகா..” மெதுவான குரலில் சொன்னாள் நீரஜா..

தாமோதரனின் முகம் மாறியது.. எப்போதாவது ஒரு தடவை சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸின் ஹெட் ஆபிஸ் பக்கம் வந்து போகிறவள் இதை எப்படிக் கண்டுபிடித்தாள் என்று திகைத்துப் போனான்..

நீரஜாவின் நுண்ணறிவு எதையும் அறியும் என்பதில் சங்கடமும் கொண்டான்..

“உளராதே..”

“இது உளறலில்லைங்கிறதை உங்க மனச்சாட்சியே சொல்லும்..”

“ப்ம்ச்.. எனக்கு இந்தப் பேச்சே பிடிக்கலை.. வேற பேசு..”

“ஏன்..? ரேகாவை உங்களுக்குப் பிடிக்காதா..?”

“ஷட் அப் நீரஜா..! உன் கூட வேற யாரையாவது நான் ஜோடி சேர்த்துப் பேசினா நீ அதை ஏத்துக்குவியா..? சொல்லு..”

“யாரை ஜோடி சேர்த்துப் பேசுவீங்க..? அந்த யாமினியோட அண்ணனையா..?”

“என்ன சொன்ன..?”

நாற்காலியைத் தள்ளி விட்டு எழுந்து நின்று அவள் முகத்துக்கு எதிராக ஒற்றை விரலை எச்சரிக்கும் பாவனையில் நீட்டி விட்டான் தாமோதரன்.. மற்ற டேபிள்களில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் திரும்பிப் பார்த்ததில் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்தவனின் முகம் ஜிவுஜிவுவென இருந்தது..

டேபிள்கள் தோறும் மெழுகுவர்த்திகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.. நிலவொளியும்.. மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியும் சேர்ந்த ‘மூன் லைட் டின்னர்..’ அது.. அந்த மொட்டை மாடியில் உட்கார்ந்திருந்த அனைவருமே இளம் வயதினராக இருந்ததினால் தாமோதரனிடமிருந்து கவனத்தைத் திருப்பித் தங்களுக்குள் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள்..

நீரஜாவை முறைத்தான் தாமோதரன்.. அவன் பார்வையைச் சந்திக்காமல்.. தன் கைவிரல்களைக் கோர்த்துப் பிரித்தபடி வேறு திசையில் பார்த்தபடி இருந்தாள் நீரஜா..

“எப்படிடீ இப்படியொரு வார்த்தையைச் சொன்ன..?”

தாமோதரனின் கோபத்தில் அவன் ‘வாடி, போடி’ என்று ஆரம்பித்து விட.. அதை உணராத நீரஜாவின் மனம் அதிர்வில் இருந்தது.. எப்படிச் சொன்னாள்..? ஏன் சொன்னாள்..?

“உன் அண்ணனோட மச்சினன்தான் உனக்கு ஹஸ்பெண்டா வரனும்னு மனசுக்குள்ளத் தோணிருச்சா..?”

“ஷட் அப் தாமு..”

“பதிலுக்குப் பதில் சொல்றியா..”

“இந்த எகிறுகிற வேலையெல்லாம் என்கிட்ட வேண்டாம் தாமு.. அந்த ரேகாவுக்கு உங்க மேலே ஒரு ஷாப்ட்-கார்னர் இருக்கிறதைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும்.. அது உங்களுக்கும் தெரியும்கிறதும் எனக்குத் தெரியும்..”

“ஏய்ய்..”

“இல்லேன்னு சொல்லுங்க பார்ப்போம்..”

“அவளுக்கு ஏதோ ஃபேவரிசம்.. அதைப் போய் பெரிசா எடுத்துக்கறியே நீரு..”

“நோ தாமு.. இட் இஸ் நாட் எ ஃபேவரிசம்.. அவளுக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு.. உங்களைப் பத்தி யார் குறைவாப் பேசினாலும் சண்டைக்குப் போய் விடுகிறா.. இது ஜஸ்ட் எ ஃபேவரிசம்ன்னு ஒற்றை வரியில சப்பைக் கட்டுக் கட்டி விடுகிற மேட்டரில்ல..”

"ஓகே.. நான் உன் பாயிண்டுக்கே வர்றேன்.. அவளுக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்றயே.. எனக்கு யாரைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லு பார்ப்போம்.. அவளைத்தான் பிடிச்சிருக்கா..?"

ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான் தாமோதரன்.. நீரஜாவின் முகத்தில் இளக்கம் வந்தது.. அடிப்பார்வையாய் விழிகளை உயர்த்தி தாமோதரனைப் பார்த்தாள்.. தாமோதரன் புருவங்களை வினவும் பாவனையில் உயர்த்தியதில் அவள் விழிகளில் மின்னல் தெறித்தது..

"எப்பவுமே ரேகாவை நான் என்கரேஜ் பண்ணியதில்லை நீரு.. தனிப்பட்ட பார்வை, சின்னப் பேச்சுன்னு அவ மனசைச் சலனப்படுத்தற மாதிரி நடந்துக்கிட்டதே இல்லை.. அவ குட் வொர்க்கர்.. டீ சண்ட் பெர்சனாலிட்டி.. ஆபிஸ் வேலையைத் திறமையாய் பார்ப்பா.. தேவையில்லாம யாரைப் பத்தியும் வம்பு பேச மாட்டா.. அப்படிப் பேசறவங்ககிட்ட பேச்சு வைச்சுக்க மாட்டா.. இத்தனைக்கும் மேலா இது என் கம்பெனிங்கிற விசுவாசம் அவளிடம் இருக்கு நீரு.. என்னை அந்த விசுவாசம்தான் இம்ப்ரெஸ் பண்ணுச்சு.. அகர்வால் மாதிரி ஆள்கள் இருக்கிற இந்த பிஸினெஸ் உலகத்தில.. ரேகாவைப் போல விசுவாசமான வொர்க்கர்ஸ் ரேராத்தான் கிடைப்பாங்க நீரு.. அந்த வகையில்தான் அவளை எனக்குப் பிடிக்கும்.."

தாமோதரனின் நீண்ட விளக்கத்தைக் குறுக்கிடாமல் கேட்டுக் கொண்டாள் நீரஜா.. அகர்வாலைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததும் ரேகாவை மறந்து போனவளாக கவலையில் ஆழ்ந்தாள்..

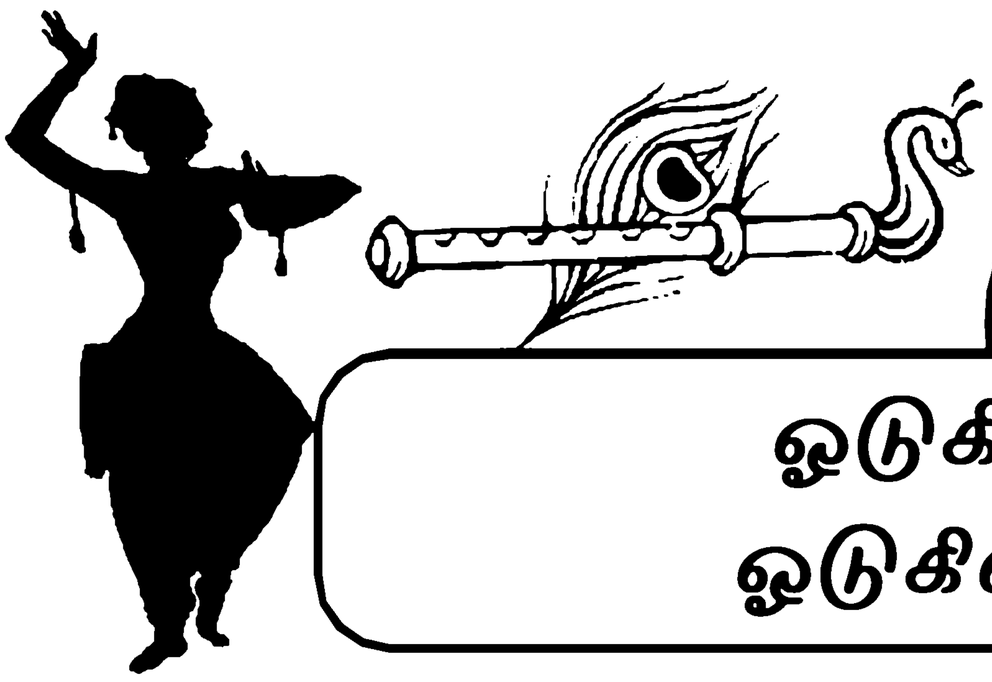
"இந்த அகர்வால் வேற குட்டையைக் குழப்பறானே.. நிஜமாவே இவன் வீரபாண்டியனோட மறுபிறவியா..?"

"சான்ஸே இல்லை.. இத்தனை நாளா இந்த மறுபிறவி அப்பா எங்கே போயிருந்தானாம்..?"

"ஜெயிலுக்குப் போயிருந்தானே.. மறந்துட்டிங்களா..?"

"அது ஒரு வருசமாத்தானே.. அதுக்கு முன்னாலே எங்கே போயிருந்தானாம்..?"

தாமோதரனின் கேள்விக்கான விடை நீரஜாவிடம் இல்லை..

23

ஓடுகின்ற மேகங்களாய்..
ஓடுகின்ற வாழ்க்கை இது..

"**டி**ரை புரூட்ஸ் எங்கேயிருக்கு..?"

"அதோ.. அந்த ரேக்கில இருக்கு மேம்.."

சுடிதாருக்கு மேலே சீருடை போன்ற கோட்டை அணிந்திருந்த பெண் கை காட்டினாள்.. டிபார்மெண்டல் ஸ்டோரும், லைப்ரரியும் ஒன்று என்று நினைத்தபடி அந்தப் பெண் கை காட்டிய அடுக்கின் பக்கமாக போனாள் யாமினி..

'லைப்ரரியிலயும் வரிசை, வரிசையா ரேக் இருக்கு.. டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோரிலயும் அப்படித்தான்.. அங்கே எல்லா விதமான எழுத்துக்களையும் படிக்க முடியும்.. இங்கே எல்லா விதமான திங்ஸையும் வாங்க முடியும்..'

யாமினி லைப்ரரிக்கும், டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோருக்குமான ஒற்றுமைகளை அலசி ஆராய்ந்தபடி அடுக்கின் மேல் பகுதியிலிருந்த உலர்ந்த திராட்சைகள் கொண்ட பாக்கெட்டை எம்பி எடுத்தாள்..

“வணக்கம் தேவி..!”

அவள் பின்னாலிருந்து குரல் கேட்டது.. யாரோ ஒருவன், எவளோ ஒரு தேவிக்கு வணக்கம் போடுகிறான் என்ற நினைவில் உலர்ந்த திராட்சையின் பாக்கெட்டை ரேக்கில் போட்டு விட்டு நகர்ந்தாள் யாமினி..

“தங்களைத்தான் நந்தினி தேவி..!”

‘நந்தினி..?’

யாமினி அதிர்ந்து போய் நின்று விட்டாள்.. அவளைக் கூப்பிட்ட ஆள் அவள் முன்னால் வந்து கை கூப்பினான்..

மெலிதான நீல நிறம் கொண்ட சட்டையில் அடர்ந்த நீலத்தில் பட்டையாக கோடுகள் போடப்பட்டிருந்த சட்டையைப் போட்டிருந்தான்.. சட்டையை இன் பண்ணி ‘டை’ கட்டியிருந்தான்.. திருத்தமான முகம்.. மெஸ்மரிசம் செய்வதைப் போன்ற ஊடுறுவும் பார்வை.. யது நந்தனின் வயதுதான் அவனுக்கும் இருக்கும் என்று கணக்கிட்டாள் யாமினி..

‘யார் இவன்..? எதுக்காக என்கிட்ட வந்து நந்தினின்னு கூப்பிடறான்..?’

சும்மாவும் கூப்பிடவில்லை.. நந்தினி தேவியென்று கூப்பிடுகிறான் என்பதை அவளது மனம் சுட்டிக் காட்டியதில் யாமினியின் உடல் நடுங்கியது.. அந்த நடுக்கத்தை மறைக்க முயன்றபடி..

“ஹலோ.. ஐ ஆம் யாமினி.. நாட் நந்தினி..” என்று படபடத்தாள்..

“அப்புறம் எதற்காக தேவி, நந்தினி தேவியென்று அழைத்தவுடன் தாங்கள் திரும்பிப் பார்த்தீர்கள்..?” நிதானமாக அவன் கேட்டதில் யாமினி பயந்து போனாள்..

‘கடவுளே..! இவனும் செந்தமிழில பேசறான்..’ சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்..

இங்கொருவர், அங்கொருவராக இருந்தவர்களும் தள்ளி நின்றிருந்ததில் அவளது பயம் அதிகரித்தது..

“நாம் பேசுவது எவர் செவிகளையும் எட்டாது தேவி..!” அவன் தொடர்ந்து சொன்னான்..

‘ஏண்டா கடுப்படிக்கிற..? நீயும் நானும் என்ன லவ்டயலாக்கா பேசறோம்..? மத்தவங்க காதில விழுந்தா விழுந்துட்டுப் போகுது..’

“பேச வேண்டியதை அச்சமின்றிப் பேசலாம்..”

‘என்னத்தடா பேசச் சொல்ற..?’

எதிரில் நிற்பவன் பைத்தியக்காரனல்ல என்பதில் யாமினிக்கு அசைக்க முடியாத உறுதி இருந்தது..

எந்தப் பைத்தியக்காரன் நேர்த்தியாக உடையுடுத்தி நுனி நாக்கு ஆங்கிலத்துடன் வலம் வருவான்..? அப்படியும் சில பைத்தியங்கள் இருக்கலாமென்றாலும்.. அவளை ஊடுறுவும் பார்வை கொண்டிருந்த ‘அவன்’ மற்றவர்களை பைத்தியமாக்குகிறவனைப் போல இருந்து வைத்தான்..

அவன் பார்வையும், பேச்சும்.. யாமினிக்குள் அச்ச அலைகளை உற்பத்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தன..

"லுக் மிஸ்டர்.. நீங்க யாருன்னே எனக்குத் தெரியாது.. தேவையில்லாம என்கிட்ட வம்பு பண்றீங்கன்னு இந்த டிபார்மெண்ட் ஸ்டோரோட ஓனர்கிட்டக் கம்ப்ளெயிண்ட் பண்ணினா என்னவாகும் தெரியுமா..?"

"என்ன ஆகும் தேவி..? அதையும் தங்களின் திருவாயால் கூறி விடுங்களேன்.."

"திரும்பத் திரும்பத் தேவின்னு உயிரை எடுத்த.. நான் சும்மாயிருக்க மாட்டேன்.."

"தாங்கள் தேவிதான்.. தேவி..! எங்களின் நந்தினி தேவி..!"

'அடப் போடா..'

யாமினி வேகமாக நகரப் போனாள்.. அவன் வழி மறிப்பதைப் போல நின்று கொண்டான்.. அவனை முறைத்துப் பார்க்க முயன்ற யாமினியின் பார்வை அவனுடைய ஊடுறுவும் பார்வையைச் சந்திக்க அஞ்சி, விலகி, வேறு திசையில் படிந்து வைத்தது..

"நான்தான் ரவிதாஸன் தேவி.."

"என்னது..?"

யாமினி கலவரமடைந்தாள்.. அந்தப் பெயர் அவளுக்குப் பரிச்சயமான பெயராக இருந்ததில் நகர முடியாமல் அப்படியே தேங்கி நின்று விட்டாள்.. கால்களில் இரும்புக் குண்டைக் கட்டி விட்டதைப் போல அவளால் ஓர் அடியைக் கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை..

"ரவிதாஸனா..?"

"ஆம் தேவி.."

வினயமாக அவன் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது.. அவனுடைய செல்போன் ஒலித்தது.. எடுத்துப் பேசியவன்.

“யெஸ்.. பரத்குமார் ஸ்பீக்கிங்.. யா.. யா..” என்று நுனி நாக்கு ஆங்கிலத்தில் வெளுத்துக் கட்டினான்..

‘இவனா தேவி.. தேவின்னு செந்தமிழில உயிரை எடுத்தான்..?’ யாமினி விழித்தாள்.. செல்போனில் பேசி முடித்தவன் அதை அணைத்துப் பாக்கெட்டில் போட்டு விட்டு நிதானமாக அவளைப் பார்த்தான்..

‘இவன் யார்..? ரவிதாசனா..? பரத்குமாரா..?’

யாமினியின் தலை சுழன்றது.. அதை அறிந்தவனைப் போல அவளையே அவன் கூர்ந்து பார்த்து வைத்ததில் அவளுக்கு கோபம் வந்தது..

“என்ன மிஸ்டர்..! என்ன நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கீங்க..? டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோரில சாமான் வாங்கிக்கிட்டு இருக்கிறவகிட்ட வந்து நான்தான் ரவிதாசன்ங்கறிங்க.. நந்தினி தேவிங்கறிங்க.. செல் போன் அடிச்சா.. அதக் காதுக்கு கொடுத்து பரத்குமார் ஸ்பீக்கிங் அப்படிங்கறிங்க.. என்கிட்ட செந்தமிழில பேசி கொடுமை பண்றீங்க.. போனில என்னன்னா ஆக்ஸ்போர்டு இங்கிலிஷில பிச்சுப் பிச்சு உதறுகிறீங்க.. உங்களுக்கு என்னைப் பாத்தா எப்படித் தோணுது..?”

நீ சொல்வதையெல்லாம் தலையைத் தலையை ஆட்டிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் கேணச்சியைப் போலத் தோன்றுகிறதா என்று கேட்கத்தான் அந்தக் கேள்வியை

முதலில் கேட்டாள் யாமினி.. அவனோ அதையே பிடித்துக் கொண்டவனாக..

“எங்களின் நந்தினி தேவியாக தோன்றுகிறது..” என்று சொல்லித் தொலைத்தான்..

“அடப்பாவி..!” வாய்விட்டுச் சொல்லி விட்டாள் யாமினி..

“பாவியல்ல தேவி.. தங்களின் சேவகன் நான்..”

“சும்மா சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கிட்டு இருந்தீன்னா மெண்டல் ஆஸ்பிடலுக்குப் போன் போட்டிருவேன்.. ஜாக்கிரதை..”

“அப்படியா..? இதைச் சொல்லும் நான், மனநல மருத்துவ மனைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால்.. இன்று காலையில்.. தங்களின் அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு.. கண்ணாடிக்கு எதிரில் நின்று.. ‘ஆதித்த கரிகாலா..! உன் நந்தினி உன்னை மறுபடியும் கொல்வதற்கு துணை போய் விடுவாளா..?’ என்று தங்களின் பிம்பத்தைப் பார்த்துத் தாங்களே கேள்வி கேட்டீர்களே.. தங்களை எந்த மனநல மருத்துவ மனைக்கு அனுப்புவது..?”

“என்னது..?”

யாமினி விழிகள் தெறித்து வெளியே விழுந்து விடுவதைப் போல மிரண்டு விழித்தாள்..

அவள் வீட்டில்.. அவளது படுக்கையறைக்குள்.. பூட்டிய கதவுகளுக்குப் பின்னால்.. நான்கு சுவர்களுக்குள்.. கண்ணாடியைப் பார்த்து.. அதில் தெரிந்த அவளின்

உருவத்திடம் யாமினி கேட்ட கேள்வியை எதிரில் நிற்பவன் எப்படி அறிந்தான்..?

அவளின் சொந்த வீட்டுக்குள், தனிப்பட்ட அறைக்குள்.. அவள் நடமாடும் நடமாட்டங்களை மாற்றார் அறிவதென்றால்.. இந்த நாடு சுதந்திரம் வாங்கி என்னத்தைக் கிழித்து விட்டது..?

இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கான வரையறை களை வரையறுத்த தேசப் பெருந்தலைவர்களும், அரசியல் நிபுணர்களும், அம்பேத்காரும் இதைத்தான் வரையறுத் தார்களா..?

தனியொரு மனிதரின் வாழ்க்கை கண்காணிக்கப் படலாம்.. எங்கே..? பொது வெளியில்.. பொது நிகழ்வில்..

அதுவே.. அவளுக்கென்று இருக்கும் வீட்டிற்குள் அவளது குடும்பத்தின் அன்றாட பேச்சுக்களையும், நிகழ்வுகளையும் எங்கோ இருக்கும் ஒருவர் கண்காணித்துச் சொல்வதென்றால்.. இது சுதந்திர நாடென்பதற்கு அர்த்தம் என்ன உள்ளது..?

இதற்காகத்தான் வெள்ளையரை விரட்டி விட்டு.. நேதாஜியும், காந்திஜியும்.. இந்தியாவுக்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத்தந்தார்களா..?

வெள்ளையர்கள் ஆட்சியில் இதுபோல நடக்க விட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்று யாமினிக்குத் தோன்றியது.

அவர்கள் தனிமனித சுதந்திரத்தை மதிப்பவர்கள்.. அதற்கு ஒரு இடர் வந்தால் நாடே பொங்கி எழுந்து விடும்.

நமது இந்தியத் திருநாட்டில்தான் அப்படி யில்லையே.. தனி ஒருவனுக்கு இடர் வந்தால் மற்றவர்கள்

நமக்கென்ன வந்தது என்று தள்ளி நின்று வேடிக்கை பார்ப்பார்களே..

அன்பு வந்தால் கொஞ்சுவதற்கும்.. கோபம் வந்தால் கத்துவதற்கும் நான்கு சுவர்கள் வேண்டும் என்றுதானே 'வீடு' என்ற ஒன்றையே மக்கள் தோற்றுவித்தார்கள்..?

ஒருவரின் வீட்டுக்குள் எட்டிப் பார்க்கும் உரிமையை யார் இவர்களுக்குக் கொடுத்தது..?

"நீங்கள் நீலக்கலர் சேலையை அணிந்திருந்தீர்கள் தேவி.. நாவல் பழக்கலரில் கைப்பை வைத்திருந்தீர்கள்.. உடலில் வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக் கொண்டீர்கள்.."

விவரித்தவனை வெட்டிப் புதைத்து விட்டால் என்ன என்று ஆங்காரமானாள் யாமினி..

எத்தனை தைரியமாகச் சொல்கிறான்..! இந்த தைரியம் எப்படி இவனுக்கு வந்தது..? இவன் எதைச் செய்தாலும் தட்டிக் கேட்க மாட்டார்கள் என்ற துணிவை எது இவனுக்குக் கொடுத்தது..?

பணபலமா..? இல்லை படை பலமா..? இவன் வீசி எறியும் எழும்புத் துண்டுகளுக்கு இவனைச் சுற்றியிருப் பவர்கள் மனச்சாட்சியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு வாய் பிளப்பது எப்படி..?

"எனக்குத் தெரியும் தேவி.. தங்களுக்குத் தெரியுமா..? தங்களின் முற்பிறவித் தந்தையான வீரபாண்டியன், இப்பிறவியில் 'அகர்வால்' என்ற பெயரில் மறுபிறப்பெடுத்திருக்கிறார்.. அவருக்கு இந்தி மொழியும், ஆங்கில மொழியும் மட்டுமே தெரியும்.. அவர் எப்படித் தங்களிடம் செந்தமிழில் பேசினார் தேவி..?"

அமைதியாக அவன் கேட்ட கேள்வியில் அரண்டு போனாள் யாமினி..

“என்ன சொல்கிறீங்க..? அவருக்குத் தமிழ் தெரியாதா..?”

“தெரியாது தேவி.. இதுவரை அவர் தமிழில் பேசியதேயில்லை.. அவரைப் பற்றித் தெரிந்தவர்களிடம் தாங்கள் விசாரணை மேற்கொள்ளலாம்.. ஏன்.. தங்களின் காதலனான ஆதித்த கரிகாலனிடமும், அவருடைய நண்பனான வந்திய தேவனிடமும் தாங்கள் விவரத்தைக் கேட்டறியலாமே..”

அவன் அடுத்த குண்டைத் தூக்கிப் போட...

‘ஆத்தாடி...!’ என்று உட்கார்ந்து விட்டாள் யாமினி..

“எழுந்திருங்கள் தேவி.. இது வியாபாரஸ்தலம்..”

“போய்யா பேசாம.. சும்மா செந்தமிழலில பேசி நெஞ்சு வலியை வர வைச்சுக்கிட்டு...”

“அமைதி கொள்ளுங்கள் தயே...!”

“தாய்ன்னு பாசத்தைப் பிழிஞ்ச.. மண்டையை உடைச்சிருவேன்.. தடிமாட்டுத் தாண்டவராயன் போல இருக்கிற.. உனக்கு நான் தாயா...? எங்கேயிருந்துப்பா வந்து சேர்ந்தீங்க..?”

“மற்றவர்கள் நம்மைக் கவனிக்கக் கூடும்...”

“கவனிச்சாக் கவனிக்கட்டும்.. நீ போ பேசாம..”

“தங்களை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டு எப்படி தேவி நான் செல்வேன்..?”

"படுத்தாதேய்யா.. இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கினதே நீதானே.."

"தாங்கள் முற்பிறவியில் நந்தினி தேவியாக அவதரித்தீர்கள் அம்மா..."

"அம்மாவா..? உனக்கே இது நல்லாயிருக்கா..? உன் வயசென்ன.. என் வயசென்ன...?"

"இது வயது சம்பந்தப்பட்ட வார்த்தையல்ல தேவி.. உணர்வுபூர்வமான அழைப்பு..."

"தேவையா...? நான் கேட்டேனா...?"

"தாங்கள் கேட்டாலும், கேட்காவிட்டாலும் தங்களின் சேவகனான நான் இவ்வாறுதான் தங்களை அழைக்க இயலும்..."

"கடவுளே..! என்னைக் காப்பாற்று..."

"காப்பாற்றவில்லையே தேவி..! முற்பிறவியில் தங்களையும், தங்களின் தந்தையான வீரபாண்டியரையும் அவர் காப்பாற்றவில்லையே.. தங்களின் கண் முன்னே.. தங்களின் தந்தையான வீரபாண்டியரை.. தங்களின் காதலனான ஆதித்த கரிகாலன் வெட்டிக் கொன்றான்..."

யாமினியின் கண்களுக்குள் பார்த்தபடி அவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் பதறிப் போனாள்.. தலைக்குள் விர்ரென்று வீரபாண்டியனின் தலை சுழல்வதைப் போல இருந்தது.

"தாங்கள் தடுத்தீர்கள் தேவி...! கெஞ்சினீர்கள்.. கதறினீர்கள்.. கரம் குவித்து மன்றாடினீர்கள்.. கேட்க வில்லையே.. கருணையற்ற அந்த ஆதித்த கரிகாலன் தங்களின் மன்றாடலுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவில்லையே

தேவி..? துளியும் கருணையில்லாமல் தங்களின் தந்தையான அகர்வாலின் தலையை வெட்டிக் கொன்றானே...”

“அகர்வாலா..?”

“ஆம் தேவி..! அவர்தானே தங்களின் தந்தை...!”

“என்னோட அப்பா பேரு பிரசாத்...”

“இவர் இந்தப் பிறவியின் தந்தை.. அகர்வால் சென்ற பிறவியின் தந்தை.. அகர்வாலை வெட்டிக் கொன்றான் சித்தார்த்தன்..”

“சித்தார்த்தனா..? என்ன மிஸ்டர்.. விளையாடறீங்களா..?”

“இல்லை தேவி..! சித்தார்த்தன்தான் அகர்வாலைக் கொன்றான்...”

“அந்த அகர்வால்தான் கல்லுக்குண்டடப் போல இருக்கரானில்ல..? அப்புறமும் என்ன அலுவலுக்கு பழி போடற..?”

“பழியல்ல தேவி..! சென்ற பிறவிகளில் ஒரு பிறவியில் அகர்வால் தங்களின் தந்தை வீரபாண்டியராக பிறப்பெடுத்திருந்தார்...”

“அந்தக் கருமத்தத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கிட்டு இருக்கியே.. இதில சித்தார்த்தன ஏண்டா கோர்த்து விடற...?”

“கோர்த்து விடவில்லை தாயே..! நடந்த நிகழ்வுகளின் கோர்வையைக் கூறுகிறேன்.. தங்களின் தந்தையான வீரபாண்டியரை ஆதித்த கரிகாலன் ஈவு, இரக்கமின்றி வெட்டிக் கொன்றான்..”

‘சொல்லாதே....’ துடித்துப் போனவள் வாய் திறக்காமல் வாயை இறுக மூடிக் கொண்டாள்..

எந்த விதப் பற்றுமில்லாததைப் போலக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே இந்தப் பாடு படுத்துகிறார்கள்.. வீரபாண்டியனின் கொலையைப் பற்றிக் கேட்டால் அவள் மனம் பதறுகிறது என்பதை அறிந்தால் எப்படியெல்லாம் பாடாய் படுத்த மாட்டார்கள்..?

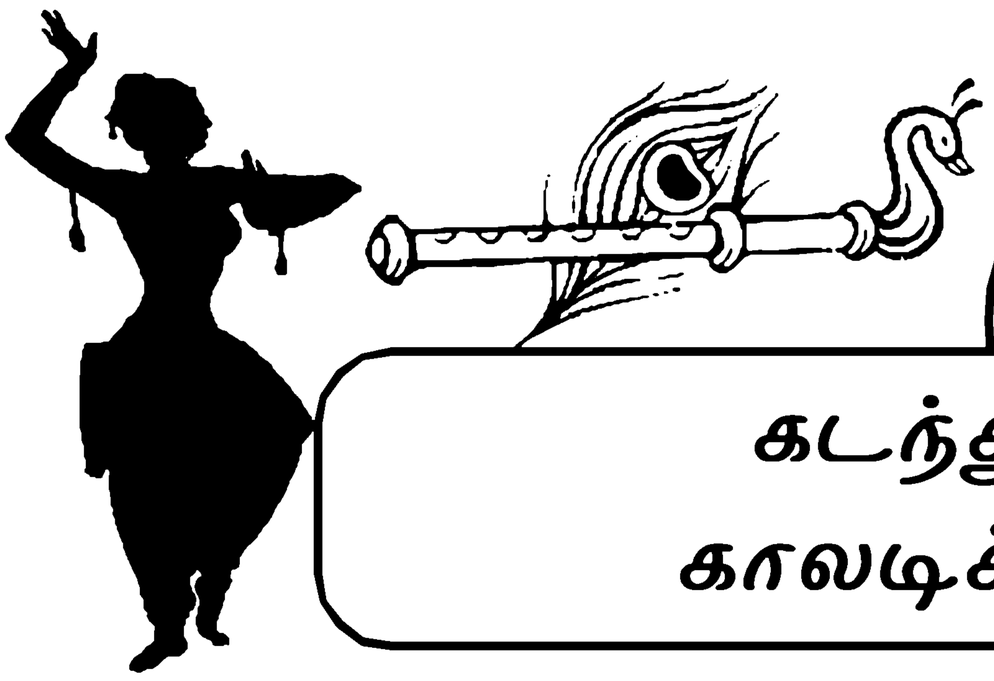
இப்பேற்பட்ட கொடுஞ்சுழலில் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பதே உசிதமானது என்று தோன்றிப் போனதில் யாமினி வாயை ‘கம்’ வைத்து ஒட்டாத குறையாக தாழ் போட்டு வைத்தாள்.

“அவரே அகர்வால்..” என்றான் அவன்

‘போடா டேய்...’ என்றிருந்தது யாமினிக்கு.. இந்த விளக்கத்தை அவள் கேட்டாளா..? எவனோ ஒரு அகர்வால்.. ஏதோ ஒரு பிறவியில் உன் அப்பாவாகப் பிறந்திருந்தேன் என்று உறவு கொண்டாடிக் கொண்டு வரவில்லையென்று அவள் கையைக் காலை உதைத்துக் கொண்டு அழுது வைத்தாளா..? பின் எதற்காக இப்படியொரு இம்சை கிளம்பி வந்திருக்கிறது...?

“அவரை வெட்டிக் கொன்ற ஆதித்த கரிகாலன்தான் இப்பிறவியில் சித்தார்த்தனாக பிறப்பெடுத்திருக்கிறான் தேவி..! விடாதீர்கள் தேவி..! அவனை விட்டு வைக்காதீர்கள்.. இப்பிறவியிலும் பகையை முடியுங்கள்.. தேவி..”

வெறிகொண்டவனாக அவன் பேசப்பேச.. யாமினி அப்படியே மயங்கி சரிந்தாள்..

24

கடந்து வந்த பிறவிகளின் காலடிச் சுவடுகளா இவை...?

“**வி**லகுங்க.. காத்து வரட்டும்....”

“தண்ணி இருந்தா முகத்தில் அடிங்க.. மயக்கம் தெரியும்...”

“உடம்பு சரியில்லையே...?”

“பாத்தா ஹெல்த்தியான பொண்ணு போலதான் தெரியிது.. இந்தக் காலத்துப் பொண்ணுதான் டயட்.. அது.. இதுன்னு பாதி நேரம் சாப்பிடாம பட்டினியாக் கிடக்குதுகளே இதுவும் அந்தக் கேஸாத்தான் இருக்கும்..”

சுற்றிலும் ஒலித்த கவலையான குரல்கள் மயக்கத்தை ஓட்டக் கண் விழித்தாள் யாமினி..!

அவளை மடியில் கிடத்தியிருந்த பெண்ணின் முகத்தை எங்கேயோ பார்த்திருப்பதைப் போல அவளுக்குத் தோன்றியது.. மேல் தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள் அந்தப் பெண் என்பதை அவளது தோற்றமும்.. காது,கை, கழுத்துகளில் அவள் அணிந்திருந்த வைர நகைகளும் சொல்லியதில் அவசரமாக அவள் மடியை விட்டு எழுந்து கொண்டாள் யாமினி..

“இப்ப எப்படியிருக்கு..?” அந்தப் பெண் கேட்டாள்..

“எனக்கு என்ன ஆச்சு..?” அவளிடம் யாமினி கேட்டாள்..

அவளை உற்றுப் பார்த்த அந்தப் பெண்ணின் விழிகளில் கடுப்பு தெரிந்தது..

“இந்த டயலாக்கை ஹாஸ்பிடலில் கண் விழிச்சுப் பார்க்கிறவங்கதான் கேட்கனும்.. டிபார்ட்மென்டல் ஸ்டோரில திங்ஸ் வாங்க வந்திட்டு மயக்கம் போடறவங்க கேட்கக்கூடாது...” அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னாள் அந்தப் பெண்..

சுற்றியிருந்தவர்கள் சிரித்ததில் யாமினிக்கு என்னவோ போல ஆகிவிட்டது.. மயக்கம் போட்டிருந்தவளை மடியில் போட்டுக் கொள்வானேன்..? மயக்கம் தெரிந்ததும் ‘நோஸ் கட்’ கொடுப்பானேன்.. என்று மனதிற்குள் வெகுண்டாள்..

“இந்தப் பெண்கூட யாரோ ஒருத்தன் நின்னு பேசிக்கிட்டு இருந்தானே.. எங்கே அவன்...?”

அங்கிருந்த பெண்களில் ஒருத்தி கேட்க.. இன்னொருத்தி பதில் சொன்னாள்..

“அவன் அப்பவே போயிட்டானே..”

“அப்பன்னா..?”

“இந்தப் பெண் மயக்கம் போட்டு விழுந்தப்பவே போயிட்டான்..”

“நல்ல மனுசன்..! இப்படித்தான் இருக்கனும்..”

மெச்சிக் கொண்ட பெண்ணின் வார்த்தைகளில் இருந்த கேலியில் கூடியிருந்தவர்கள் ‘கொல்..’ எனச் சிரித்தனர்..

‘இந்த உலகம் இப்பேற்பட்ட நல்லவர்களால்தான் நிரம்பியுள்ளது...’ சோர்வுடன் நினைத்துக் கொண்டாள் யாமினி..

“ஆர் யு ஆல்ரைட்..?” அந்தப் பெண் கேட்டாள்..

“யெஸ் ஐ ஆம்.. தேங்க்ஸ்... ஃபார் யுவர் கைண்ட்னெஸ் அண்ட் ஹெல்ப்...” யாமினி தள்ளாடினாள்.

“என்னைப் பிடிச்சுக்க..”

அந்தப் பெண் உதவிக்கு வந்ததில் ஒரு குறையும் சொல்ல முடியாதுதான்.. ஆனால்.. அந்த உதவியைச் செய்பவள் ‘வா,போ...’ என்று அழைத்ததுதான் யாமினிக்கு குறையாகத் தென்பட்டது.

“இவங்களோட திங்ஸை பேக் பண்ணி பில் போட்டிருங்க..” அந்தப் பெண் யாமினியை தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு நடந்தபடி கிரெடிட் கார்டை நீட்டினாள்.

“என் ஹேண்ட் பேகில் பணமிருக்கு...” பலவீனமாக முணுமுணுத்தாள் யாமினி..

“இருக்கட்டும்...”

“நான் வாங்கற திங்ஸீக்கு நீங்க ஏன் பணம் கொடுக்கனும்...?”

நடக்க முடியாமல் தள்ளாடியபடி அவள் தோளில் சாய்ந்திருந்த யாமினி பண்ணிய அழும்பில் அவளை ஓர்முறை ஆழ்ந்து பார்த்த அந்தப் பெண்..

“விதி...!” என்றாள்..

“அப்படின்னா...”

“அதை விளக்கமா சொல்ல முடியாது...”

“நீங்க பணம் கொடுக்கக் கூடாது...”

"பணம் கொடுக்கலை... கிரெடிட் கார்டைக் கொடுத்திருக்கேன்.."

"அதையும்தான் ஏன் கொடுக்கனும்...?"

"அதுதான் சொன்னேனே.. 'விதி'ன்னு.."

யாமினியின் பொருள்கள் அடங்கிய பையை அந்தப் பெண்ணின் கண்ணசைவில் கார் டிரைவர் ஓடி வந்து வாங்கிக் கொண்டு போனான்..

"என்னோட திங்க்ஸ்.. என்னோட திங்க்ஸ்..." யாமினி அரற்றினாள்...

"அனத்தாம சும்மா வா.. நான்தான பணம் கொடுத்தேன்..? அப்புறம் எப்படி அது உன்னோட திங்ஸ் ஆகும்..?"

"நான்தான எடுத்து வைச்சேன்..."

"இதைத்தான் எடுத்து வைத்தாலும் கொடுத்து வைத்திருக்கனும்னு நம்ம ஊரு பாட்டிக சொல்லுவாங்க.. காரில ஏறு.."

"எதுக்கு..?"

"உன் வீட்டுக்குப் போக..."

"என்னோட ஸ்கூட்டியில போய்க்குவேன்.."

குடிகாரனைப் போல தள்ளாடியவளின் தோள் பற்றி நிறுத்திய அந்தப் பெண்..

"இந்த லட்சணத்தில ஸ்கூட்டியை ஓட்டிக்கிட்டுப் போக முடியுமா..?" என்று கேட்டாள்..

"அதுக்காக உங்க காரில வர முடியுமா..?"

வழக்கடித்த யாமினியை எரிச்சலுடன் பார்த்தாள் அந்தப் பெண்..

“தெரிந்தவர்களா மேம்..?” என்று கேட்ட டிரைவரிடம்

“யெஸ்...” என்று தலையை ஆட்டினாள்..

யாமினியை விட்டுத் தொலைக்க முடியாத கோபம் அவர் கண்களில் பட்டவர்த்தமாகத் தெரிந்தது..

“உன்னைக் ‘கிட்நாப்’ பண்ணிக்கிட்டுப் போகிற உத்தேசமெல்லாம் எனக்கில்ல.. காமெடி பண்ணாம காரில ஏறு..”

“என் ஸ்கூட்டி...”

“சாவியைக் கொடு.. உன் வீட்டுக்குப் போய் சேர்ந்திடும்..”

யாமினியின் அனுமதியை எதிர்பார்க்காமல் அவள் கையிலிருந்த ஹேண்ட் பேகைப் பிடுங்கி.. ஆதிலிருந்த ஸ்கூட்டியின் சாவியை எடுத்துக் கார் டிரைவரிடம் கொடுத்து..

“காரை ஃபாலோ பண்ணிக்கிட்டு வா ஜேம்ஸ்...” என்றாள் அந்தப் பெண்..

அந்த ‘ஜேம்ஸ்’ யாமினியைப் பார்த்த பார்வையில் துளிக் கூட சிநேகிதமில்லை.. கருணையில்லாமல் எதிரிக் காரியை முறைப்பதைப் போல முறைத்து வைத்தான்.

‘சடை..! பாக்கிறதைப் பாரு.. அப்படியே முண்டக் கன்னியம்மன் முழிக்கிறதைப் போல முழிச்சு பாக்குது.. ஏஸி காரில சொகுசா டிரைவிங் வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தவன.. உச்சி வெயிலில இதோட ஓட்டை ஸ்கூட்டிய ஓட்டிக்கிட்டு வர வைக்குது..’

அவனது முறைப்பை இனம் காண முடியாத அரை மயக்க நிலையில் இருந்த யாமினி.. ஆள்காட்டி விரலை உயர்த்தி...

"ஸ்கூட்டி பத்திரம்.." என்று எச்சரித்து வைத்தாள்..

"என்னது..?" கொதித்துப் போனான் ஜேம்ஸ்...

அவன் கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொண்டதே.. காஞ்சி புரத்தின் முதன்மையான பணக்காரரான விவேகானந்தனின் அரண்மனையில் நிற்கும் வெளிநாட்டுக் கார்களை ஓட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்..

அதற்காக எத்தனை பெரிய இடத்தின் சிபாரிசுகளை யெல்லாம் அவன் சேகரித்தான் என்பது அவனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம்..

அப்படியெல்லாம் வன்பாடு பட்டு வேலைக்குச் சேர்ந்து.. ஆசைப்பட்டபடி விதம்விதமான வெளிநாட்டுக் கார்களை ஓட்டிக் கொண்டிருப்பவனை ஓட்டை ஸ்கூட்டியை ஓட்ட வைத்து விட்டு அது பத்திரம் என்று எச்சரிப்பவளை என்ன செய்தால் தகும் என்று அவன் உக்கிரமானதை அந்தப் பெண் மட்டுமே உணர்ந்து கொண்டாள்..

"ஜேம்ஸ்..." கண்டிப்பான அவளுடைய அதட்டலில்..

"மேம்..!" என்று பணிவானான் ஜேம்ஸ்...

"இவங்களை ஏன் முறைக்கிற...?"

"இல்லை மேம்.. என்னைப் பார்த்தா ஸ்கூட்டியை திருடிக்கிட்டு ஓடிப்போகிறவனைப் போலவா இருக்கு...?"

"இவங்க அந்த மீனிங்கில சொல்லலை..."

"வேற எந்த மீனிங்கில சொன்னாங்களாம் மேம்..?"

கனல் கண்ணனாக கொந்தளித்தபடி அடக்க ஒடுக்கமாக கேள்வி கேட்டான் ஜேம்ஸ்..

“ஸ்கூட்டியை நீ பத்திரமா.. எந்தக் கீறலுமில்லாம.. ஓட்டிக்கிட்டு வரணுமேங்கிற கவலையில சொல்லி யிருப்பாங்க..”

“இது மேல கீறல் போட்டாலும்...”

அரதப் பழசான ஸ்கூட்டியை முதன் முதலாக வாங்கிய ஸ்கூட்டியைப் பிரிய மனமில்லையென்று சென்டிமெண்டாக கட்டிப் பிடித்துக் கையில் வைத்திருந்த யாமினியை ஏற இறங்கப் பார்த்த ஜேம்ஸின் கண்களில் கொலை வெறி இருந்தது..

“காயலான் கடைக்குப் போக வேண்டியத கையில பிடிச்சுக்கிட்டு என்னமா சவுண்டு விடறாங்க பாருங்க மேம்..”

“அதைப் பத்தி உனக்கென்ன வந்துச்சு..? அவங்க ஸ்கூட்டி இது.. எந்தக் கண்டிசனில இருக்குன்னு பார்த்துச் சொல்லச் சொல்லி உன்கிட்டச் சாவியைக் கொடுக்கலை.. காரை ஃபாலோ பண்ணி ஓட்டிக்கிட்டு ‘வா’ன்னு சொல்லிச் சாவியைக் கொடுத்திருக்கேன்.. மைண்ட் இட்...”

திட்டு வாங்கிய ஜேம்ஸ்.. அதற்கும் யாமினிதான் காரணமென்று அவளை முறைத்து விட்டு.. அவள் மீதிருந்த அத்தனை கோபத்தையும் ஸ்கூட்டியின் மீது காட்டி ஓங்கி ஒரு உதை உதைத்தான் ஸ்கூட்டி அலறிக் கொண்ட கிளம்பியது..

“ஸ்கூட்டிய ஹார்ஸா ஹேண்டில் பண்ணாதீங்க..” யாமினி சண்டைக்கு வந்தாள்..

இரும்பினால் ஆக்கப்பட்ட பொருளை உயிருள்ள ஜீவனாக அவள் பாவித்த விதம் கண்டு அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் மென்மை வந்தது...

"டோண்ட் வொர்ரி.. உன் ஸ்கூட்டி பத்திரமா உன் வீடு வந்து சேரும்.. நீ கவலைப்படாம வா.."

யாமினியை காரில் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு காரைக் கிளப்பினாள் அவள்..

"நீங்க யார்...?" யாமினி கேட்டாள்..

"இப்பவாவது இதைக் கேட்கனும்னு உனக்குத் தோணுச்சே.. தேங்க் டு காட்... நான் நீரஜா..!"

அவளுடைய பெயரைக் கேட்டதும் யாமினியின் அரைகுறை மயக்கம்.. 'இட்ஸ் கான்..' என்று மாயமாகி விட்டது..

"சித்தார்த்தின் தங்கை..?" பரபரப்பானால்..

"யெஸ்..." காரை ஓட்டியபடி தலையை ஆட்டினாள் நீரஜா..

அவள் முகத்தை எங்கேயோ பார்த்ததைப் போல ஏன் தனக்குத் தோன்றியது என்பது யாமினிக்குத் தெளிவானது..

சித்தார்த்தனின் ஜாடையில் இருந்தாள் நீரஜா.. அதனால்தான் அவளுடைய முகம் பழகிய முகம் போல யாமினிக்குத் தோன்றியது..

"என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா..?"

"தெரியும்.. உனக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட் ஆர்டரை அனுப்பச் சொன்னதே நான்தான்.. உன்னை செலக்ட் பண்ண வேணாம்ன்னு தாமோதரன் ஒற்றைக் காலில நின்னார்.. முழு மூச்சா அண்ணனோட ஃபைட் பண்ணினார்.. நான்தான் தலையிட்டு அவரை சம்மதிக்க

வைச்சேன்.. என் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவர் பேசாம இருந்துட்டார்.. இப்ப நினைச்சுப் பார்க்கும் போது ஏன் நான் அவரைத் தடுத்தேன்னு எனக்குக் கோபம் கோபமா வருது.. அவரை நான் தடுத்திருக்கக் கூடாது.. உன்னை வேலைக்குச் செலக்ட் பண்ண வைத்திருக்கக் கூடாது.. தப்புப் பண்ணிட்டேன்..”

யாமினியின் பக்கம் திரும்பாமல் பேசிய நீரஜாவின் வார்த்தைகளில் பாதிக்கப்பட்டாள் யாமினி.. அவளை வேலையில் சேர்த்தது அந்த அளவுக்குத் தவறானதா..?

“யெஸ்..” இரக்கமில்லாமல் சொன்னாள் நீரஜா..

“உன்னை அண்ணா பக்கத்தில நெருங்க விட்டிருக்கக் கூடாது.. தள்ளியே நிறுத்தியிருக்கனும்.. தாமு அதைத்தான் செய்ய நினைத்தார்.. நான் தலையிடாம இருந்திருந்தா அதுதான் நடந்திருக்கும்.. நான்தான் முட்டாள்தனமா இன்வால்வ் ஆகி.. அத்தனையையும் கெடுத்துட்டேன்..”

இதற்குப் பதில் கன்னம் கன்னமாக அறைந்திருக் கலாமே என்று தோன்றியது யாமினிக்கு.. மனதில் வாங்கும் அடிகள் தரும் வலிகளை விட.. கன்னத்தில் வாங்கும் அடி அதிகமான வலியைத் தந்து விடாது..

“நான் என்ன செய்தேன்னு இத்தனைக் கடுமையா பேசறிங்க.. நீரஜா.. ஐ லவ் ஹிம்.. இதைத்தான் சொல்ல வர்றீங்களா..?” நேரடியாக கேட்டு விட்டாள் யாமினி..

“இல்லை..” தலையை ஆட்டி மறுத்தாள் நீரஜா..

“நாங்க ஹை சொசைட்டியா இருக்கலாம்.. ராஜ வம்சமா இருக்கலாம்.. இதுக்காக எல்லாம் என் அண்ணன்

மனசக்குப் பிடிச்ச பெண்ணைக் காதலிக்கக் கூடாதுன்னு நான் சொல்ல மாட்டேன்..” அழுத்தமாக பதில் சொன்னாள்..

“நீங்க ஸ்டேட்டஸ் பார்த்துத்தான் பேசுவீங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன்..”

“யார் சொன்னது..?”

“ஆபிசில் பேசிக்கிட்டாங்க..”

“இருக்கலாம்..” தோள்களைக் குலுக்கினாள் நீரஜா..

“என்னோட ஹேபிட்டா அது இருக்கலாம்.. அதை மாத்திக்க நான் டிரை பண்ணினதில்லை.. நேச்சரா இருக்கிற குணத்த ஏன் நான் மாத்திக்கனும்..? அதில ஒன்னும் தப்பில்லையே.. என் சைடில என் நேச்சர் கரெக்டுதான்.. பட் இதுக்கும், சித்தார்த்தோட காதலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்..? அவன் நேச்சர் வேற.. எல்லோரோடயும் கலந்து பேசுவான்.. பழகுவான்.. அதை நான் அப்ஜெக்ட் பண்ணினதே இல்லையே..”

நீரஜாவின் இந்த குண இயல்பும், தெளிவான விளக்கமும் யாமினியை ஈர்த்தது.. நான் இப்படித்தான்.. என் குணம் இப்படித்தான் என்று கம்பீரமாக கூறுபவள்.. அவளிடமிருந்து மாறுபட்ட குணங்களையுடைய சித்தார்த்தனின் குண இயல்புகளை குற்றம் கூறவில்லை.. ஆட்சேபிக்கவில்லை.. மாற்ற முனையவுமில்லை..

நான் நானாக இருக்கிறேன்.. நீ நீயாக இரு.. என் குண இயல்புகள் என்னுடன் பிறந்தவை.. அவை சரியா, தவறா என்ற ஆராய்ச்சியை நீ செய்யாதே.. இதுவே என் குணம்.. இதை மாற்றி.. நான் வேறாக மாற நான் விரும்பவில்லை..

அதுபோல உன் குண இயல்புகள் உன்னுடன் பிறந்தவை.. அவற்றை சரியா, தவறா என்று நான் ஆராய்ச்சி செய்ய மாட்டேன்.. உன் குணத்தை மாற்றி நீ வேறாக மாற வேண்டும் என்று வற்புறுத்த மாட்டேன்..

எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கிறாள்..! யோசிக்கிறாள்..!

'இவள் காணக் கிடைக்காதவள்..'

நீரஜாவின் மீது மரியாதை கொண்டாள் யாமினி.. யாரையும் சட்டை பண்ணாத தாமோதரன் எதனால் நீரஜாவிடம் அடிமைப் பட்டுப் போயிருக்கிறான் என்பதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது..

"இந்த ஜி.எம்மோட ஆட்டமெல்லாம் நம்மகிட்டத் தான்.. எம்.டியோட சிஸ்டர் வந்தாப் போதும்.. கையைக் கட்டி வாயைப் பொத்தாத குறையா அவங்க பின்னாடியே சுத்துவார்.."

தரங்கிணியிடம் வயலெட் ஓர்முறை புலம்பிக் கொண்டிருந்ததை தற்செயலாக யாமினி கேட்க நேர்ந்தது..

"அப்படியா ரேகா..? எம்.டியே ஜி.எம் கிட்டப் பயப்படறாரு.. நம்ம ஜி.எம் எம்.டியோட சிஸ்டர்கிட்டப் பயப்படறாரா..?"

யாமினி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டபோது ரேகாவின் முகத்தில் துயரத்தின் நிழல் படிந்ததைக் கண்கூடாகக் கண்டாள்..

மனதுக்கு இனியவனின் மனதுக்குப் பிடித்தவனைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததினால் ஏற்பட்ட துயரத்தின் நிழல் அது.

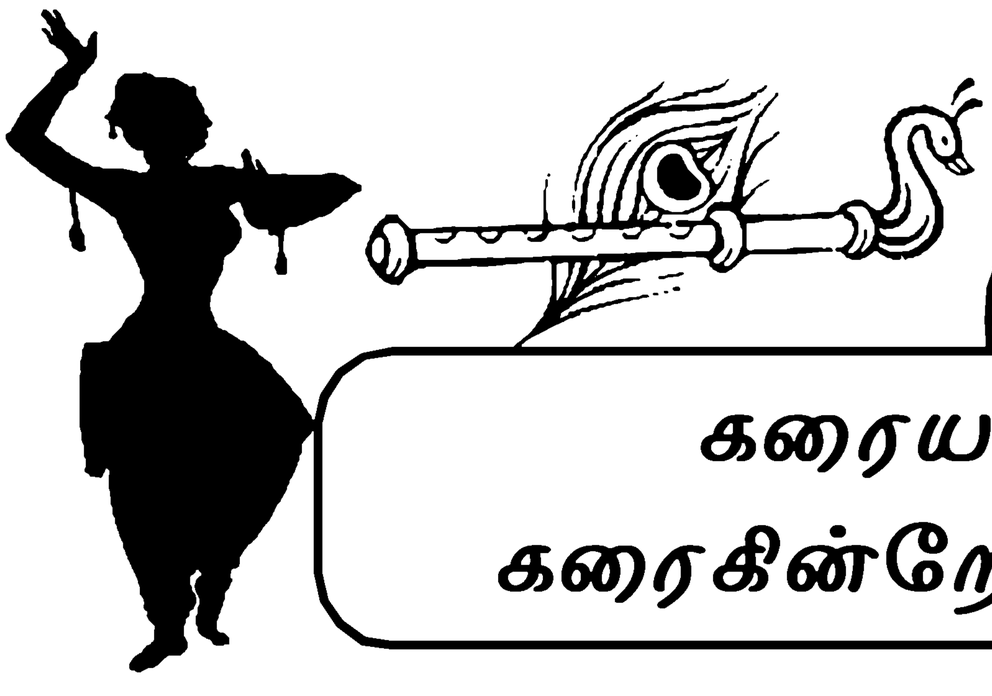
"ஆமாம் யாமினி.. ஜி.எம் அப்படித்தான்.. எம்.டியைத் தன்னோட கண்ட்ரோலில வைச்சிருப்பார்.. பட்.. இவரைக் கண்ட்ரோல் பண்றதுக்கு ஒரு ஆள் இருக்காங்கன்னா அது எம்.டியோட சிஸ்டர்தான்.."

"அவங்ககிட்டப் பயப் படுவாரா..?"

"அதைப் பயம்ன்னு சொல்ல முடியாது யாமினி.."

அதற்கு மேலும் விளக்கம் சொல்ல முடியாமல் அன்று ரேகா மௌனமாகி விட்டதை இன்று நினைத்துப் பார்த்தாள் யாமினி..

இந்த நீரஜா தாமோதரனைக் கட்டுப் படுத்தியிருக் கிறாள்.. சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸில் யாமினிக்கு வேலை கொடுக்கக் கூடாது என்று சண்டை போட்ட தாமோதரனிடம் யாமினிக்கு வேலை கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறாள்.. அது ஏன்..?

25

கரையாத உணர்வுகளுடன்..
கரைகின்றேன் உன் நினைவுகளுடன்..

"ஏன்..?"

விரக்தியாகத் தனக்குத்தானே கேட்டபடி சிரித்துக் கொண்டாள் நீரஜா..

"ஏன்னு ஒற்றைவரியில சொல்லிரமுடியாது.. அது பெரிய கதை.."

"சுருக்கமாச் சொல்லுங்களேன்.."

"அதுவும் கூட முடியாமப் போயிருச்சே.."

"ஏங்க..?"

"ஏனா..? நீதான் என் அண்ணனுக்கு வினையாக நின்று தொலைக்கிறாயே.."

நீரஜா பொருமினாள்.. அந்தப் பொருமலில் திகைத்துப் போனாள் யாமினி.. அவள் சித்தார்த்தனுக்கு வினையா..? எப்படி..?

"அது அப்படித்தான்.. உன்னை தாமோதரனுக்குத் தெரியுமா..? இண்டர்வியூவில்தான் உன்னைப் பார்த்திருக் கிறார்.. பார்த்த அடுத்த செகண்டிலியே உனக்கு வேலை கொடுக்கக் கூடாதுன்னு ஏன் சித்தார்த்துடன் மல்லுக் கட்டினார்..?"

"தெரியலையே.."

"உனக்குத் தெரியாத பல உண்மைகள் இருக்கின்றன யாமினி.. அதில் முக்கியமான உண்மை என்னன்னு தெரியுமா..? உன்னால் என் அண்ணனுக்கு நன்மையை விட தீமைதான் அதிகமா நடக்கும்.."

"நீரஜா.."

யாமினி ஏறக்குறைய அலறினாள்.. அவள் மனதில் வியாபித்திருந்த சித்தார்த்தனின் மீதான காதல் உணர்வுகள் அதிர்ந்தன.. அவனது பார்வையும், பேச்சும், ஸ்பரிசமும் மாறி மாறி நினைவுக்கு வந்து அவனுக்கா அவள் தீமை செய்து விடுவாள் என்று நியாயம் கேட்டன..

"உண்மை கசக்கத்தான் செய்யும்.. உன்னால் என் அண்ணனுக்கு ஆபத்து வரும்ன்னு தாமு நினைச்சார்..

வேலைக்கு உன்னைச் சேர்க்கக் கூடாதுன்னு போராடினார்.. நான் அவர் பக்கம் நின்னிருக்கனும்.. அதை விட்டுட்டு அண்ணன் பக்கமா யோசிச்சுட்டேன்.. இப்ப இந்த அளவுக்கு வந்து நிற்குது..”

“எந்த அளவுக்கு வந்திருக்கு..?”

“அகவர்வாலும், அவனுடைய கைத்தடியும் உன்னை ரகசியமா மீட் பண்ணிப் பேசுகிற அளவுக்கு வந்து நிற்குதே..”

“நீரஜா..!”

இது எப்படி இவளுக்குத் தெரியும் என்று தடுமாறிப் போனாள் யாமினி.. நீரஜாவின் முகத்தில் ஆயிரமாயிரம் உணர்வலைகள்..

“இவளுக்கு எப்படித் தெரியும்ன்னு பார்க்கிறயா..?”

“நானா அவங்களைத் தேடிப் போகலை..”

“அவங்கதான் உன்னைத் தேடி வந்திருக்காங்க.. வராம என்ன செய்வாங்க..? நீதான் மனச்சாட்சியைக் கழட்டி வைத்துவிட்டு பகை முடிக்கத் துணை போகிறவளாச்சே..”

“நீரஜா..”

“மனக் குழப்பம் இல்லாத மனிதர்கள் இல்லை யாமினி.. ஆழ்ந்து உறங்கி விட்டு எழுந்திருக்கும் போது நாம் யார் என்ற குழப்பம் வரும்.. நம் வாழ்க்கையில் நடக்கும் சில நிகழ்வுகளை நாம் முன்கூட்டியே தெரிந்து வைத்திருக்கிறதைப் போல.. ஏற்கனவே நம்ம வாழ்க்கையில நடந்ததைப் போலத் தோணும்.. சிலரை மீட் பண்றப்ப அவங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறதைப் போல ஃபீலிங் வரும்..”

"இதுதான்.. இதுவேதான்.. எனக்கும் இதைப் போலதான் தோணுது.. கூடுதலா புகை போல ஓர் தோற்றம்.. நான் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கிறப்பவே கலைஞ்சு, கரைஞ்சு, மறைஞ்சு போகுது.."

அவசரமாகப் பேசியவளை அனுதாபத்துடன் பார்த்தாள் நீரஜா..

'இவள் இரக்கப்பட வேண்டியவள்.. ஆனால் சித்தார்த்..?'

அவள் மனம் இறுகியது.. யாமினியின் மீதான அனுதாபத்தை சித்தார்த்தனின் மீதான பாசம் விரட்டியடித்தது..

"ஸோ வாட்..? இதுக்காக யார் என்ன சொன்னாலும் கேட்டுக்கிட்டு நிற்கனுமா என்ன..? எந்தப் பிறவியில் யாரோ, யாரையோ கொன்றால்.. இந்தப் பிறவியில் என் அண்ணனைப் பழி வாங்க நீ கிளம்பிருவியா..?"

"ஏங்க இப்படியெல்லாம் பேசறிங்க..?"

"நீ என்னை பேச வைக்கிற.. உன்னால் என் அண்ணனுக்கு ஆபத்து வந்துரும்ன்னு என் மனசு சொல்லுது.. நீ அவனை விட்டு விலகிப் போயிரு.."

"என்னது..?"

யாமினியின் கண்கள் கலங்கி விட்டன.. நீரஜாவை அந்தக் கண்ணீர் பாதித்தாலும் அவள் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இரும்பு மனுஷியாய் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்..

"நினைச்சேங்க.. நீங்க இங்கேதான் வந்து நிப்பீங்கன்னு நினைச்சேன்.. நீங்க உச்சத்தில

இருக்கிறவங்க.. நான் மிடில்கிளாஸ் ஃபேமிலியில பிறந்து வளர்ந்தவ.. உங்க அண்ணனுக்கு நான் இணையில்லை.. இதைத்தானே சொல்ல வர்றீங்க..? அதுக்கு ஏங்க என்மேல பழி போடறீங்க.. சித்தார்த் எனக்கு உயிர்ங்க.. அவருக்கு என்னால் ஆபத்து வருமா..?”

“இது ஸ்டேட்டஸைப் பத்தின பேச்சில்லைன்னு ஏற்கனவே சொல்லிட்டேன் யாமினி.. திரும்பத்திரும்ப.. அதுக்காகத்தான் உன்னை விலகிப் போகச் சொல்கிறேன்னு சொல்லாதே.. இப்பவும் சொல்றேன்.. என் அண்ணன் விண்..! நீ வெறும் மண்தான்.. அவனைப் பத்தி என்னன்னு நினைச்சே.. அவனோட ஒரு சின்னப் பார்வைக்காக ஏங்கி நிற்கிறவங்க எத்தனை பேருன்னு உனக்குத் தெரியுமா..?”

“தெரியாதுங்க.. ஆனா.. ஏழேழு பிறவியிலும் தொடர்ந்து வரும் சொந்தம் எங்க சொந்தம்ங்கிறது மட்டும் தெரியும்ங்க..”

“இதையெல்லாம் உணக்கையாய் சொல்லிரு.. ஏழேழு பிறவியிலும் தொடர்ந்து வரும் சொந்தம் உன் சொந்தம் மட்டுமில்லை.. என் சொந்தமும்தான்.. இதை மறந்திராதே.. பிறவிக் கதைகளை விட்டுட்டு உன்னைக் காதலிக்கிறவனைக் காப்பாற்ற என்ன செய்யனும்னு யோசி.”

“அவரை நான் காப்பாத்தறதா..?”

“வேற வழி..? அவன் ஹீரோதான்.. ஹிமேன்தான்.. ஆயிரம் எதிரிகளை எதிர்த்து நிற்கிற வில்பவர் கொண்டவன் தான்.. அவங்களை அழிச்சு நிமிர்ந்து நிற்கிறவன்தான்.. என்ன இருந்து என்ன செய்ய..? எதிரிகளை அழிக்கலாம்.. துரோகிகளை என்ன செய்கிறது..?”

"நான் துரோகியா..?"

"இல்லேன்னு சொல்ல மாட்டேன்.."

"இதுக்குப் பதில் என்னை நீங்க கொன்று போட்டிரலாம்.."

"தேவைப்பட்டால் அதையும் செய்வேன்.. தேவையில்லாம உன்னை எதுக்காக நான் கொல்லனும்..? நீ சித்தார்த்ததை விட்டு விலகி நின்று விட்டால் யாருக்கும் பிரச்னையில்லை.."

"அவரை நான் காதலிக்கிறேங்க.."

"அதுதான் என்னுடைய பயமே.. யாராலேயும் நெருங்க முடியாத சித்தார்த்தை ஈஸியா நீ நெருங்கி விடலாம்.. யாரையும் சந்தேகப்படும் சித்தார்த் உன்னைச் சந்தேகப் படாமல் நம்பிக்கிட்டு இருக்கான்.. எதிரிகளிடம் அலர்ட்டா இருக்கிறவன் உன்னிடம் இயல்பா இருக்கான்.. இதுதான் அவனுக்கான வீக் பாயிண்டாவும் அகர்வாலுக்கான ஸ்ட்ராங் பாயிண்டாவும் இருக்கு.. உன்னோட மனக் குழப்பத்தை அவங்களுக்குச் சாதகமா அவங்க யூஸ் பண்ணிக்கப் பார்க்கிறாங்க.. இதைக்கூட அடையாளம் தெரிஞ்சுக்காத அளவுக்கு நீ என்ன முட்டாளா..?"

யாமின் துடித்துப் போனாள்.. நீரஜாவின் குற்றச் சாட்டில் இருக்கும் உண்மை தீயாக அவளை வளைத்துக் கொண்டது.. அந்த வெப்பத்தில் அவள் மூச்சுத் திணறினாள்..

"ஏழு பிறவி கதையைச் சொன்னயே.. உனக்கு ஒன்று தெரியுமா..? இதுக்கு முன்னாலே சித்தார்த்தும் நீயும் பிறந்த ஆறு பிறவிகளிலும் உன்னால் உன் காதலனுடன்

ஒன்று சேர முடியாமல் போய் விட்டது.. இது ஏழாவது பிறவி.. இந்தப் பிறவியிலாவது உன் காதலை தக்க வைத்து அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து காட்டுவாய்ன்னு நினைச்சுத்தான் உனக்கு வேலை போட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னேன்.. நீ என்னடான்னா இந்தப் பிறவியிலும் என் அண்ணனின் நிம்மதியைக் கொல்லும் பகையாளியாய் நின்னு தொலைக்கிற.. வேணாம் யாமினி.. விலகிப் போய்விடு..”

“அப்ப ஏழு பிறவிக் கதையை நீங்களும் நம்பறிங்களா..?”

நீரஜா யாமினியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.. அவளது கூர்மையான பார்வையில் வாயடைத்துப் போனாள் யாமினி.

“நம்பறேன்னு சொன்னா என்ன செய்யப் போகிற..? அந்த அகர்வால்கிட்ட ஓடிப் போய் மண்டி போட்டு.. ‘அப்பா..’ன்னு உறவு கொண்டாடப் போறயா..? அந்த கேடுகெட்ட பரத்குமார் கிட்டப் போய்.. ‘ரவிதாசா..!’ கத்தியை எடுத்துக்கிட்டு வா.. சித்தார்த்தனைக் குத்திக் கொல்லலாம்ன்னு சொல்லப் போறியா..?”

“நீரஜா..!”

“வேண்டாம் யாமினி..! உன் மனக்குழப்பத்தை ஜெயிக்கிற சக்தி உனக்கு இல்லை.. நீ ஆபத்தானவள்.. அகர்வாலோட பார்வை உன்மேல பட்டுருச்சு.. இதுக்கு மேலேயும் உன்னை சித்தார்த்தன் கூட பழக விட முடியாது..”

“நான் அவரை விட்டு விலக முடியாதுன்னு சொன்னா..?”

“விலக வைப்பேன்..”

யாமினியின் வீட்டுக்கு முன்னால் காரை நிறுத்தினாள் நீரஜா.. அவர்களுக்கு முன்னதாகவே ஸ்கூட்டியில் பறந்து வந்து யாமினியின் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்றிருந்த ஜேம்ஸ்.. காரைக் கண்டதும் ஓடி வந்து கதவைத் திறந்து விட்டான்.. நீரஜாவும் யாமினியும் இறங்கினார்கள்.. தயங்கி நின்ற யாமினி..

“வீட்டுக்குள்ள வந்துட்டுப் போங்களேன்..” என்று அழைத்தாள்..

“நோ.. தேங்க்ஸ்..” உடனடியாக மறுத்து விட்டாள் நீரஜா.. மோட்டார் பைக்கின் சப்தம் கேட்டது.. யதுநந்தன் வருகிறான் என்று புரிந்து கொண்ட யாமினி.. அவனிடம் நீரஜாவை என்ன சொல்லி அறிமுகப் படுத்துவது என்ற அவசர யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.. ‘புடு..புடு..’ சப்தத்ததுடன் வந்து நின்ற மோட்டார் பைக்கில் ஆரோகணித்திருந்த யது நந்தன் நீரஜாவைக் கண்டதும் புருவங்களை உயர்த்தி ஏற இறங்கப் பார்த்து வைத்தான்.. அவனைவிட அதிக தெனாவெட்டாக பார்வையிட்டாள் நீரஜா.. கூலிங்கிளாஸை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டாள்..

‘ராணி ரங்கம்மா மாதிரி இருக்காளே..’

‘திமிர் பிடிச்சவனா இருக்கானே..’

‘என்னமோ மகாராணியப் போல போஸ் கொடுக்கிறா..’

‘என்னவோ ஜேம்ஸ்பாண்ட் 007 போல விறைப்பா நிக்கிறான்..’

‘பணக்காரிங்கற ஹெட் வெயிட்..!’

‘ஆம்பளைங்கிற ஆணவம்..’

‘ஒரு ஹலோ சொல்றாளான்னு பாரு..’

‘ஒரு ஹாய் சொல்கிறானான்னு பாரு..’

இருவரும் பரஸ்பரம் தங்களின் மனதில் திட்டித் தீர்த்தபடி வெளியில் சாதாரணமாய் பார்ப்பதைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்..

“அண்ணா.. இவங்க நீரஜா..!”

‘எந்த நாட்டுக்கு ராணி..? வெறுமனே நீரஜான்னு சொன்னா ஆஹான்னு நான் புரிஞ்சுக்குவேனா..?’

யதுநந்தன் மனதுக்குள் இப்படியாகத்தான் நினைத்து வைப்பான் என்பதை நீரஜா கணித்திருந்தாள்.. அவனும் அவள் கணிப்பைப் பொய்யாக்காமல் ஓர் எழுத்துக் கூட மாற்றி யோசிக்காமல் அப்படியே நினைத்து வைத்தான்..

“ஓஹோ..”

லேசாகத் தலையை ஆட்டியவன்.. உனக்கு இதுவே அதிகம் என்பதைப் போல கெத்தாகப் பார்த்தபடி.. வண்டியை விட்டு இறங்கினான்.. வண்டிச் சாவியை விரலில் சுழற்றியபடி மீண்டும் ஓர்முறை நீரஜாவை ஏற இறங்க பார்த்து வைத்தான்..

‘அடங்க மாட்டேங்கிறானே..’

நீரஜாவின் முறைப்பைக் கூலிங் கிளாஸையும் தாண்டிக் கண்டு கொண்டான் யதுநந்தன்..

“என்னன்னா ஓஹோங்கிற..?”

“வேற என்னத்தைச் சொல்லச் சொல்ற..?”

“இவங்க யாருன்னு தெரியுமா..?”

“இந்தியாவோட பிரைம் மினிஸ்டரா..?”

“அண்ணா..”

“வேற யாருன்னு சொல்லு.. பெயரை மட்டும் சொன்னா என்ன தெரியும்..?”

“எங்க எம்.டி யோட தங்கை..”

‘இதுக்குத்தான் இம்புட்டு பில்ட்-அப்பா..?’ யதுநந்தன் நீரஜாவை முறைத்து வைத்தான்..

‘என் தங்கைக்குத்தான் உன் அண்ணன் எம்.டி. எனக்கில்லை..’ அவன் முறைப்பு சொல்லாமல் சொல்லியது..

“அப்படியா..?”

அலட்சியமாகச் சொன்னவனை அவனை விட அலட்சியமாகப் பார்த்து வைத்தாள் நீரஜா.. அந்த முறைப்பையும் கூலிங்க கிளாசைக் கழட்டி விட்டுத்தான் முறைத்தாள்..

“பை யாமினி.. நான் சொன்னதை நினைவில் வைத்துக்க..”

படு அலட்சியமாகக் காரில் ஏறிப் பறந்து விட்டாள் நீரஜா.. கார் சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த யதுநந்தன்..

“செம ராங்கிக்காரியா இருப்பா போல இருக்கே.. அது என்ன.. உன்னை வா, போன்னு கூப்பிடறா..” என்று முகத்தைச் சுளித்தான்..

“அவ, இன்னு சொல்லாதேண்ணா..” கோபப் பட்டாள் யாமினி..

“அதுசரி.. உனக்கு அவ மரியாதை கொடுக்கலைன்னு நான் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கேன்.. நீ என்னடான்னா அவளுக்கு நான் மரியாதை கொடுக்கலைன்னு சண்டைக்கு வர்ற.. தேவைதான் எனக்கு.. நீயாச்சு உன் எம்.டியோட தங்கையாச்சு.. எனக்கென்ன வந்துச்சு..?”

அவளை விடக் கோபமாக எகிறிவிட்டு வீட்டுக்குள் போய்விட்டான் அவன்..

பெருமூச்சு விட்டாள் யாமினி.. யதுநந்தனின் கோபத்தில் இருந்த சொந்தத்தில் அவள் மனம் இதமானது.

நீரஜா அவளை ஏக வசனத்தில் பேசியதை யாமினியும் ரசிக்கவில்லைதான்.. இருவரும் சம வயதினராக இருந்தாலும்.. யாமினி நீரஜாவை மரியாதையுடன் அழைக்கும் போது அவள் மட்டும் யாமினியை ‘வா.. போ..’ என்று பேசியது யாமினியின் மனதுக்கும் நெருடலாகத்தான் இருந்தது.. அவளுக்கு மட்டும் தன் மரியாதை குறைவதில் ஆசையா என்ன..?

சில சமயங்களில் சித்தார்த்தனும்.. சில சமயங்களில் தாமோதரனும் அவளிடம் ‘வா.. போ..’ என்று ஏக வசனத்தில் பேசி விடுவார்கள்.. யாமினிக்கு மனம் உறுத்தும்.. சற்றுப் பொழுதிலேயே அவர்கள் சரியாகி பழையபடி பேச ஆரம்பித்து விட்டாலும் அந்த உறுத்தல் மறைய வெகு நேரமாகும்..

நீரஜா அவர்களையும் தாண்டி விட்டாள்.. எடுத்த எடுப்பிலேயே ஏகவசனத்தில் பேச ஆரம்பித்து விட்டாள்..

இதையெல்லாம் எதற்காக யாமினி பொறுத்துக் கொள்கிறாள்..? அவளுடைய இயல்பு இதுவல்லவே..

அந்தக் காரணத்தை நினைக்கும் போதே யாமினியின் மனதை இதமான பூங்காற்று வருடிச் சென்றது..

‘மயிலிறகே..! மயிலிறகே..!
மனம் வருட வந்தாயா..?’

மனதுக்குள் பாடல் வந்தது.. சித்தார்த்தனும், தாமோதரனும் எவரோ ஒருவரல்ல என்ற சொந்தம் அவள் மனதில் இருக்கும்போது அவர்கள் ஏகவசனத்தில் பேசுவது எப்படி அவளைப் பாதிக்கும்..?

அதிலும் சித்தார்த்தன் இப்போதெல்லாம் ‘வாடி.. போடி..’ என்றுதான் பேசுகிறான்.. அதிலிருந்த தனிப்பட்ட சொந்தம் பிடித்துப் போனதில் யாமினியும் அதை வெகுவாக ரசித்து விரும்பினாள்..

அந்த சித்தார்த்தனின் தங்கையிடம் எப்படி அவள் கோபப் படுவாள்..

‘ஆனாலும்.. அண்ணனின் காதலியை ‘வா.. போ..’ன்னா கூப்பிடுவாங்க..?’

மனம் சிணுங்கியபோதே.. நீரஜா சித்தார்த்தனையே அவன், இவன் என்றுதான் அழைப்பாள் என்ற நினைவு வந்தது..

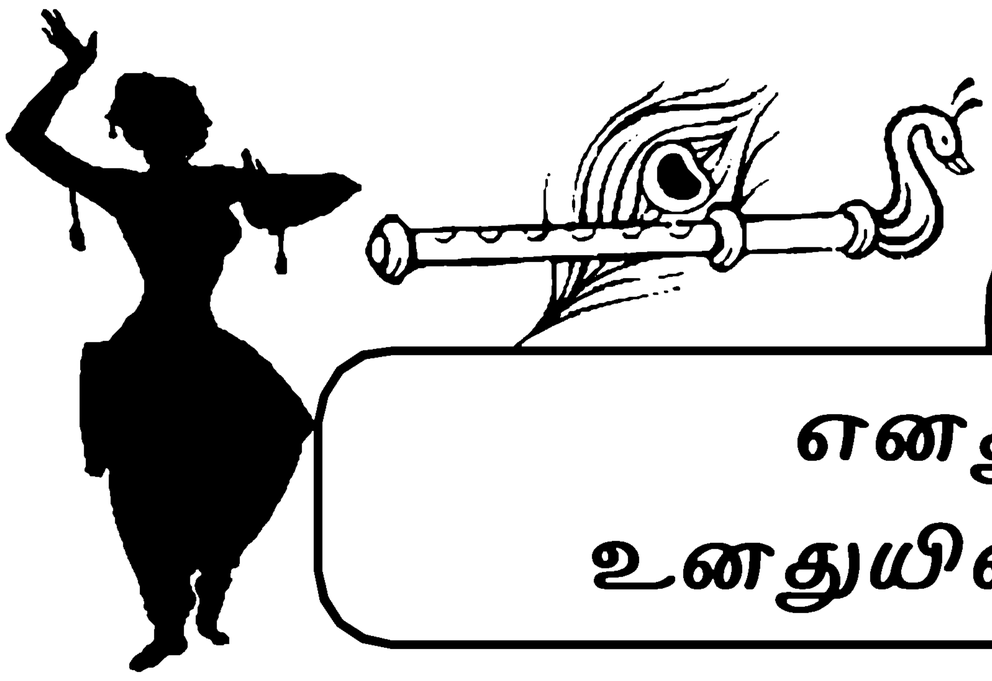
வீட்டுக்குள் போனாள்.. உடை மாற்றி டிவியின் முன்னால் சரிந்திருந்த யதுநந்தன் அவளைப் பார்த்ததும்..

“டாட்டா சொல்லிட்டு வர இவ்வளவு நேரமா..? எங்கே நீ பாட்டுக்கு அவ காருக்குப் பின்னாலே தொடுத்துக் கிட்டு ஓடிட்டயோன்னு நினைச்சேன்..” என்றான்..

“உனக்கு ஏன் அவங்களைப் பிடிக்கலை..?”

"அவங்களா..? அவன்னு சொல்லு.. அவளும்.. அவளோட பணக்காரத் திமிர் காட்டற தோரணையும்.. பிடிக்கலை.. இவங்களை மாதிரி ஆளுககிட்ட இருந்து தள்ளியே நில்லு யாமினி.. அதுதான் நல்லது.."

'யாருக்கு..?' யாமினியின் கண்களில் கண்ணீர் அரும்பியது..

26

எனதுயிராய் நீயிருக்க..
உனதுயிரை நான் பறிப்பேனா..?

"இப்ப எதுக்காக என்கூட சண்டைக்கு நிற்கிற..? நான் என்ன உன் எதிரியா..?"

சித்தார்த்தன் யாமினியின் தோள்மீது கை போட்டு தன் பக்கமாக இழுத்துக் கொண்டபடி கேட்டான்.. 'எதிரியா..?' என்ற கேள்வியில் யாமினியின் மனம் குழுங்கியது.. நடுக்கத்துடன் சித்தார்த்தனின் மார்பில் ஒன்றிக் கொண்டாள்.. அவளுடைய மருட்சியை வெகுவாக ரசித்தான் சித்தார்த்தன்.. சில சமயங்களில் உலகத்தில் உள்ள ஒட்டு மொத்த அறிவையும் தன்னிடத்தில் கொண்டிருப்பவளைப் போல பேசும் யாமினி.. பல சமயங்களில் யாரோ அவளைத் துரத்திக் கொண்டிருப் பதைப் போல அஞ்சி நடுங்குவது அவனுக்கு விந்தையாக இருந்தது..'

'எதைப் பார்த்து இவள் பயப்படுகிறாள்..?'

அதுதான் அவனுடைய கேள்வியாக இருந்தது.. அவளிடம் கேட்டால் அவள் மலங்க, மலங்க விழித்தாள்.. அதட்டிக் கேட்டால் விசும்பினாள்.. ஆதரவாகக் கேட்டால் தேம்பி அழுது அவன் தோளில் சாய்ந்தாள்..

“உன் மனசில என்னதாண்டி இருக்கு..?” அலுப்புடன் கேட்டவனுக்கு..

“நீங்கதான் இருக்கீங்க..” என்று பதில் கிடைத்தது..

“யாமினி..”

உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் அவளை இறுக்கிக் கொண்டான் சித்தார்த்தன்.. வலிமையான மரத்தின் மீது ஆதரவு தேடிப் படர்ந்து நிற்கும்.. பூங்கொடியாய் அவனைத் தழுவி.. மார்பில் முகம் புதைத்து.. கைகளை அவன் முதுகில் பரத்தி.. அழுந்தப் பிடித்து.. பிணைந்து நின்றாள் யாமினி..

அவளுடைய சரணாகதி அவனை ஈர்த்தது.. எல்லாம் நீயே என்று அவன் மார்பில் ஒன்றி நின்றவளின் மீது அவனுக்கு ஆசை பெருகியது.. தன் காதலால் அவனை வசீகரித்தாள் யாமினி..

‘இப்படிப்பட்டவ ஏன் என்கூட சண்டைக்கு நிற்கிறா..?’

அதுதான் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.. வேண்டுமென்றே காரணங்களைக் கண்டுபிடித்து அவனைச் சண்டைக்கு இழுத்தாள் யாமினி.. அந்தச் சண்டையை விளையாட்டுச் சண்டையாக்க அவன் முயன்றால்.. தீவிரமான சண்டையாக்கஅவள் முயன்றாள்..

‘ஏன்..?’

இந்தக் கேள்விதான் இரவும் பகலும் சித்தார்த்தனின் மனதைப் போட்டுத் துளைத்தது..

அவன்மீது அவள் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தின் ஆழத்தை அவன் அறிவான்.. அதுபோல அவள்மீது அவன் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தின் அளவையும் அவள் அறிவாள்.. ஒருவருக்காக ஒருவர் பிறந்ததைப் போன்ற உணர்வை முதல் சந்திப்பிலேயே உணர்ந்தவர்கள் அவர்கள்.. எதற்காகவும், யாருக்காகவும், அவளை இழந்து விடக் கூடாதென்ற பிடிவாதம் சித்தார்த்தனின் மனதில் நிலை கொண்டிருந்தது.. உயிருக்குயிரான நண்பனிடமே யாமினியை வேலைக்குச் சேர்த்துத்தான் ஆக வேண்டுமென்று சண்டை போட்டவன் சித்தார்த்தன்.. அப்படிப்பட்ட காதலனிடமா அவள் சண்டை போட்டு விலக நினைக்கிறாள்..?

“ஏண்டி..?”

சித்தார்த்தனின் மனக்குமுறலுக்கு யாமினியின் மௌனமான விசும்பல்தான் பதிலாக கிடைத்தது.. சித்தார்த்தனின் கேள்விக்கான விடையைச் சொல்லி விடு யாமினி என்பதைப் போலக் கால் நனைத்த கடல் அலைகளின் ஸ்பரிசத்தில் அவள் உடல் தூக்கிப் போட்டது.

“எதுக்குப் பயப்படற..?”

“சும்மா.. அலை வரவும் பயந்துட்டேன்..”

‘இதைச் சொல்வது யாமினியா..?’

சித்தார்த்தனால் நம்பவே முடியவில்லை.. மகாபலிபுரக் கடலோரம் பிறந்து வளர்ந்தவள், கடலைக் கண்டால் அச்சமில்லையென்று சொல்பவள், நள்ளிரவில் கூட கடற்கரைக்கு வந்து கடலை வெறித்துப் பார்க்கும் விசித்திரமான குண இயல்பைக் கொண்டவள், கடலைக் கண்டு பயப்படுகிறாளா..?

‘இது எத்தனை நாளா..?’

சித்தார்த்தனின் புருவங்கள் நெரிந்தன.. அன்றைய தினத்தின் சந்திப்புக்கான இடமாக மகாபலிபுரத்தை யாமினிதான் தேர்ந்தெடுத்தாள்..

“ஹேய்..! அது உன்னோட ஊரில்லையா..?” சித்தார்த்தன் ஆச்சரியப்பட்டான்..

“இருந்தா என்ன..?” விட்டேற்றியாகக் கேட்டாள் யாமினி..

“என்னடி இப்படிக் கேட்கிற..? தனியா மீட் பண்றது எதுக்கு..? இங்கே ஆபிசில கண்ணெதிர்க்க நீயிருந்தாலும் தொட முடியாம எம்.டிங்கிற பொஸிசனில கையைக் கட்டிப் போட்டதைப் போலத் தவிக்கிறேனில்ல.. அந்தத் தவிப்பு அடங்கறதுக்காக.. தனியா மீட் பண்றப்ப நான் சும்மாயிருப்பேனா..?”

சித்தார்த்தனின் கண் சிமிட்டலில் முகம் சிவந்தாள் யாமினி.. சும்மா இருக்காமல் அவன் என்னவெல்லாம் செய்வான் என்ற நினைவில் அவள் உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்ததைப் போல ஜிவ்வென்று ஆனது..

“அந்த மாதிரிச் சமயத்திலே உன் வீட்டைச் சேர்ந்தவங்களோ.. இல்லை.. உன்னைத் தெரிஞ்சவங்களோ நம்மைப் பார்த்து வைச்சிட்டா என்ன ஆகும்..?”

யாமினி விழிகளை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்த பார்வையில் எதுவோ இருந்தது.. அது என்னவென்று தெரியாமல் குழம்பிப் போனான் சித்தார்த்தன்..

மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்ன என்று பாடியவளின் மனதில் என்ன மர்மம் ஒளிந்திருக்கிறது..?

“என்ன ஆகும்..?”

அவன் கேட்ட கேள்வியையே அவள் திருப்பிக் கேட்டாள்.. அதுகூடத் தெரியாத அளவிற்கு அவள் சிறு குழந்தையல்ல என்பதில் சித்தார்த்தனின் கண்கள் இடுங்கின..

“நீ என்ன பப்பாவா..?”

“இல்லைன்னு என்னைவிட உங்களுக்குத்தான் நல்லாத் தெரியுமே..”

யாமினியின் இந்தப் பதிலில் சித்தார்த்தனின் இடுங்கின கண்கள் விரிந்தன.. விரிந்த கண்களில் மின்னல் வந்தது..

“ஏய்ய்ய்..!” உடலில் உஷ்ணம் ஏறிவிட்டதை அவன் குரல் உணர்த்தியது..

யாமினி உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.. அவளுக்கும், அவனுக்குமான பிரத்யேக வார்த்தைப் பிரயோகங்களில் ஒளிந்திருக்கும் உணர்வலைகளில் அவள் மனம் மூழ்கித் திளைத்தது.. இப்படிப்பட்டக் காதலை அவள் இழந்து விடுவாளா என்ற விசனம் எழுந்தது..

“கிளப்பி விடாதேடி.. இது ஆபிஸ்..”

“தெரியுது..”

“என்னத்தைத் தெரியுது..? அப்படியே உன்னைக் கடிச்சுத் திங்கனும் போல எனக்கு இருக்கு.. அடக்கி வைச்சுக்கிட்டு இருக்கேன்.. அத்தனை வேகத்தையும் நீ தனியா என்கிட்ட அகப்படறப்போ காட்டுவேனா இல்லையா..?”

"அதுக்கென்னவாம்..?"

"அப்படியாப்பட்ட இடம்.. பிரைவசியான இடமா இருக்கனும்டி.. நீ பிறந்து வளர்ந்த ஊரா இருக்கக் கூடாது."

"பயப்படறீங்களா..?"

ஒரு தினுசாகக் கேட்டாள் யாமினி.. இந்தக் கேள்வியை விளையாட்டாகவும் உச்சரிக்கலாம்.. வம்பிழுக்கவும் உச்சரிக்கலாம்.. ஆதங்கத்திலும் உச்சரிக்கலாம்.. ஆதரவாகவும் உச்சரிக்கலாம்..

வார்த்தைகள் ஒன்று போல இருந்தாலும் உச்சரிக்கும் விதமும், தொனியும் அவற்றின் அர்த்தங்களை மாறுபடுத்திக் காட்டும்.. யாமினி உச்சரித்த விதமே வேறு..

குற்றம் சாட்டும் பாவனையில் அவள் கேட்டாள்..

"என்னடி..? பேச்சு ஒரு மார்க்கமா இருக்கு..?"

"எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்கு.. நான் பிறந்த ஊரில என்னைச் சந்திச்சுப் பேச ஏன் பயப்படறீங்க..? விசயம் என் வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சுட்டா.. என்னவாகிறதுன்னு யோசிக்கறீங்களா..?"

'ஓ..! இவள் இப்படி வருகிறாளா..?'

எதையும் நேருக்கு நேராகப் பேசிவிடும் யாமினி சுற்றி வளைத்துப் பேசிய பேச்சில் வேறு ஒரு யாமினியை அவன் உணர்ந்தான..

'இவ இப்படியெல்லாம் குதர்க்கமா நினைக்க மாட்டாளே..'

அவள் நினைத்தாள்.. அதை அவனிடம் சொல்லவும் செய்தாள் என்பதில்.. அவன் காதலி அவனை விட்டுத் தொலை தூரமாக விலகிச் செல்வதைப் போல அவனுக்கு இருந்தது..

"உன் வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சா என்னவாகிரும்..? உன் அண்ணன் என் சட்டையைப் பிடிப்பானா..?"

சித்தார்த்தன் கோபமாக கேட்டான்.. யதுநந்தன் அதைத்தான் செய்வான் என்பதில் யாமினி துயர் கொண்டாள்.. சித்தார்த்தன் யாமினியுடன் வேலை பார்ப்பவனாக இருந்தால் யதுநந்தன் கோபத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது.. எம்.டி என்பதில் யதுநந்தன் சந்தேகம் கொள்வான்.. தங்கையுடன் பிறந்த அண்ணனுக்கேயுரிய ஜாக்கிரதை உணர்வு அவனிடம் வெளிப்படும்.. பரம்பரை கோடிஸ்வரன் ஆத்மார்த்தமாக காதலிக்கிறான் என்பதை யதுநந்தன் நம்ப மாட்டான்.. நிச்சயமாக சித்தார்த்தனின் சட்டையைப் பிடித்துக் கேள்வி கேட்பான்..

"ம்ப்ச்.."

"பதிலைச் சொல்லு.."

"இப்ப எதுக்காக என்னோட அண்ணனைப் பேச்சில இழுக்கறிங்க..?"

"நான் இழுக்கலை.. உன் வீட்டை நீதான் இழுத்த.."

"என்னையும், உங்களையும் தெரியாதவங்க மத்தியிலேதான் சந்திக்கனும்னு நீங்க சொன்னா அதை என்னன்னு நான் எடுத்துக்கிறது..?"

"என்னன்னு எடுத்துக்கலாம்ன்னு இருக்கிற..?"

"நீங்க அலர்ட்டா இருக்கீங்கன்னு எடுத்துக்கத் தோணுது.."

"அலர்ட்டா இருக்கேனா..? உன்னிடமா..? அது எதுக்குடி..?"

"தப்பிக்கத்தான்.."

இப்படிச் சொன்னவளை இமைக்காமல் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

‘இவள் யாமினிதானா..?’

இப்படிப் பேச எப்படி அவளுக்கு மனம் வந்தது..? யாரிடமிருந்து யார் தப்பிப்பது..? ஒருவருக்காக ஒருவர் பிறந்திருக்க.. தப்பித்து ஓடி எதைச் சாதிக்கப் போகிறான்.. எதையோ தேடும் தேடலில் காலத்தைக் கழித்த அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்த முதல் நொடியிலேயே.. அவர்களின் தேடுதல் முடிந்து விட்டதைப் போல உணர்ந்தார்களே.. அவனுக்கான தேடலில் அவளும்.. அவளுக்கான தேடலில் அவனும் காலங்களைக் கடந்ததைக் கண்டுணர்ந்தார்களே.. அவை அத்தனை யையும் இவள் மறந்தாளா..?

“தப்பிச்சு என்னடி செய்யப் போகிறேன்..?” அவன் நிதானமாக கேட்டான்.. யாமினிக்கு அழுகை வந்தது..

‘என்னிடமிருந்து தப்பிக்க இவன் நினைப்பானா..?’ விசனத்துடன் மனதுக்குள் விம்மினாள்..

அவளுடைய சித்தார்த்தன் அப்படிப்பட்ட வனில்லையே..

அவளுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை.. நாளுக்கு நாள் அகர்வாலின் தொந்தரவு அதிகரித்துக் கொண்டே யிருந்தது.. தமிழ்பேசி அறியாதவன் ‘மகளே..!’ என்று செந்தமிழில் பேசிக் கொன்றதில் நிஜமாகவே அவன் வீரபாண்டியனின் மறுபிறவிதான் என்று நம்ப ஆரம்பித்திருந்தாள் யாமினி.. இதில் வேறு..

“ரவிதாசன் வணங்குகிறேன் தேவி..!” என்று ஊடும் பாடும் கண்களில் பட்டு உயிரை எடுத்தான் பரத்குமார்..

கூடவே ஒட்டுப் புல்லைப் போல ஒட்டிக் கொண்டு வந்த வடஇந்திய வாலிபனை..

“தங்களின் இளவல் தேவி..!” என்று அறிமுகம் செய்தும் வைத்தான்..

“இளவலா..?” யாமினிக்கு ஒரு மண்ணும் புரியவில்லை..

“ஆம் தேவி.. தங்களின் இளவல்தான்.. வீரபாண்டிய மன்னரின் புதல்வர்.. இப்பிறவியில் இவருக்கு முகேஷ் என்ற நாமமாகும்..”

வரவழைத்துக் கொண்ட பணிவுடன் தலை தாழ்த்தி வாய் பொத்தாத குறையாக பரத்குமார் இதைச் சொல்லி முடித்ததும.. அந்த வட இந்திய வாலிபனின் நெற்றியில் நாமம் இட்டிருக்கிறானா என்று கூர்ந்து பார்த்தாள் யாமினி.. அது ‘பப்பரப்பா..’ என்று வெட்டவெளியாக இருந்தது..

“என்ன பார்க்கறீர்கள் தமக்கையே..?”

தமிழ் தெரியாத அந்த வட இந்திய வாலிபன் ‘தமக்கையே’ என்று அழைத்து யாமினியின் உயிரைக் குறைத்தான்..

“இத்தனை காலமாக தாங்கள் எங்கிருந்தீர்கள் என்ற ஏக்கத்துடன் தேவி தங்களைப் பார்க்கிறார் இளவரசே..!” என்று பரத்குமார் படுத்தி எடுத்தான்..

‘போங்கடா..’

யாமினிக்கு எங்காவது ஓடிவிட வேண்டும் போல இருந்தது..

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல.. நாமம்ன்னு சொன்னீங்கள்ல.. அதான்.. இவர் நாமம் போட்டிருக் காரன்னு பார்த்தேன்..”

பெருமாளின் பக்தையான யாமினி விளக்கம் சொன்னதற்கு அந்த பரத்குமாரும், இன்னொருவனும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்..

‘இவனுகளுக்குச் சிரிக்கக் கூடத் தெரியுமா..?’ யாமினிக்கு கடுப்பாக இருந்தது..

“நாமம் என்றால் பெயர் என்று பொருளாகும் தேவி..” பரத்குமார் சிரிப்பை நிறுத்தாமல் சொன்னான்..

“அதை நேரடியாச் சொல்லித் தொலைக்கிறதுக்கு என்ன..? மத்தவங்ககிட்ட இப்படியா பேசறிங்க..?”

“அவர்களும் தாங்களும் ஒன்றா தேவி..? தாங்கள் வீரபாண்டிய மன்னரின் தவப் புதல்வி..! எங்களின் தேவி..!”

“மிஸ்டர் பரத்..!”

“அடியேனின் நாமம் ரவிதாசன் என்பதாகும் தேவி..!”

“இப்ப அடிதான் வாங்கப் போறிங்க.. படுத்தி எடுக்காதீங்க.. இவர் யார்..?”

“அதுதான் சற்று முன்னர் உரைத்தேனே..”

“அதில் உரைப்புப் பத்தல.. திரும்பவும் உரையுங்க..”

“இப்பிறவியில் இவர் முகேஷ்.. தங்களின் முற்பிறவித் தந்தையான வீரபாண்டியன் இப்பிறவியில் அகர்வால் என்று பிறப்பெடுத்திருக்கிறார் அல்லவா..? அவரின் தவப்புதல்வர் இவர்..”

‘கடவுளே..!’ என்றிருந்தது யாமினிக்கு..

இவர்களிடமிருந்து தப்பிக்க மார்க்கமே இல்லையா..? இவை யாவும் பொய்யா.. இல்லை மெய்யா..?

தலையைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது அவளுக்கு.. எதிரில் பரத்குமார் இருக்கும் நினைவில் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள்.. அவளின் மனக் குழப்பங்களைப் பற்றி அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது.. அது இன்னமும் அதிகமான இம்சைகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடும்..

“இவர் அகர்வாலோட சன்..! அவ்வளவுதானே..? இதைச் சொல்லவா தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொட்டீங்க..?”

“அது மட்டுமல்ல தேவி..!”

“இதுவே தாங்கலை.. இன்னமும் இருக்கா..?”

“ஆம் தேவி..! முற்பிறவிகளில் ஓர் பிறவியில் தாங்கள் நந்தினி தேவியாகவும்.. அகர்வால் அவர்கள் வீரபாண்டிய மன்னராகவும் பிறப்பெடுத்திருந்தபோது.. இந்த முகேஷ் வீரபாண்டிய மன்னரின் மகனாக ஜனித்திருந்தார்..”

“என்னது..? ஜன்னி கண்டிருந்தாரா..?”

“ஜனித்திருந்தார் தேவி..! அப்படியென்றால் ஜனனம் எடுத்திருந்தார் என்று பொருள்..”

“என்ன கருமமோ.. அதையெதுக்கு என்கிட்டச் சொல்லிக்கிட்டு இருக்கீங்க..? உங்களுக்குத்தான் வேலை வெட்டி இல்லை.. எனக்கு அப்படியில்லை.. தலைக்கு மேல் வேலையிருக்கு..”

“ஓட்டுதல் இல்லாமல் பேசக் கூடாது தேவி..! இவர் யார்..?”

“அகர்வாலோட சன்..! அப்படித்தானே சொன்னீங்க..?”

"அது இந்தப் பிறவியில் தேவி.. கடந்த பிறவிகளில் ஒன்றில் இவர் தங்களின் இளைய சகோதரனாக பிறப்பெடுத்தார்.. இவருக்கு நட்ட நடுநிசியில் யாருமற்ற கானகத்தில் பாண்டிய நாட்டின் மன்னனாகத் தாம் முடி சூட்டினீர்கள்.. மறந்து விட்டீர்களா..?"

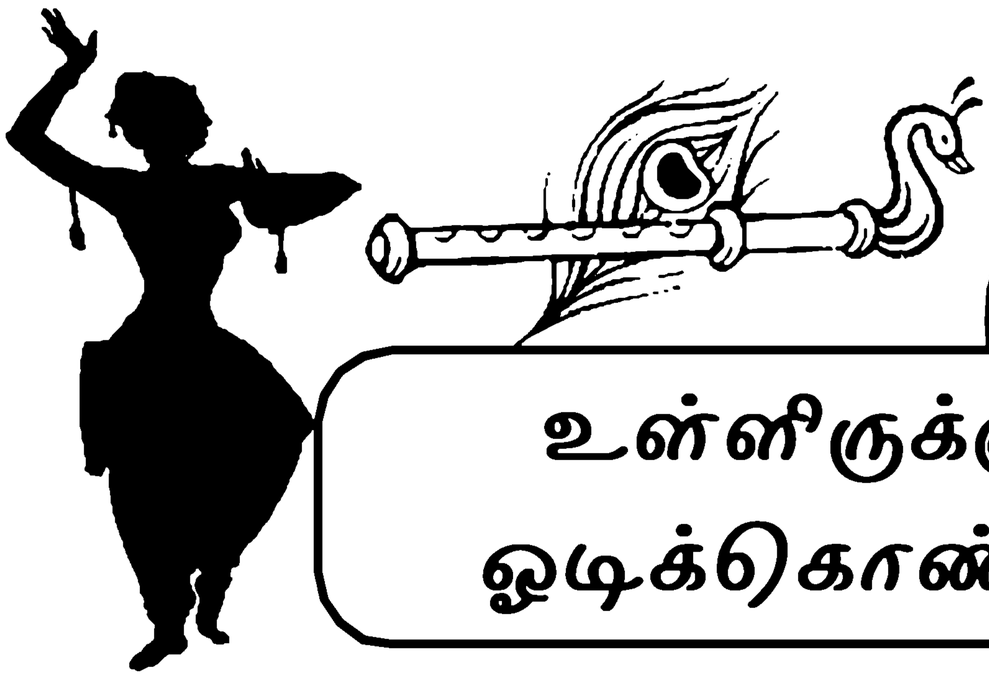
நொந்து போனாள் யாமினி.. எதை மறக்க நினைக்கிறாளோ.. அதையே நினைவு படுத்தும் பரத்குமாரை ஈவு இரக்கமற்ற ராட்சசனே என்பதைப் போல பார்த்து வைத்தாள்..

அதற்கெல்லாம் மனம் இரங்குபவனா பரத்குமார்..? எதுவுமே நடக்காததைப் போன்ற இயல்பான பார்வையுடன்..

"தாங்கள் கூடக் காலையில் பாடினீர்களே தேவி..! காலங்கள் தோறும் உன் மடி தேடி கலங்கும் என் மனமேன்னு அழுதீங்களே.. அப்ப மஞ்சள் கலரில நைட்டி போட்டிருந்தீங்க.. தலைமுடியைப் பின்னல் போடாம விரிச்சு விட்டிருந்தீங்க.. நெத்தியில ஸ்டிக்கர் பொட்டு ஒட்டறதுக்கு முன்னாலே ஐடெக்ஸ் மையால பொட்டு வைச்சு.. அதன் மேலே ஸ்டிக்கர் பொட்டை ஒட்டினீங்க.." என்று செந்தமிழும் வழக்குத் தமிழும் சேர்த்து செய்த கலவையில் விவரித்தான்..

'பாவிகளா..!'

யாமினிக்கு வியர்த்து விட்டது.. அவள் வீட்டில் அவள் நடமாடுவதை எங்கிருந்தோ ஒருவன் தெள்ளத் தெளிவாக எப்படி ஒப்பிக்கிறான்..?

27

உள்ளிருக்கும் மனதோடு போராடி..
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இவள் வாழ்வு..!

யாமினியால் அதற்கு மேலும் அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்று கொண்டிருக்க முடியவில்லை.. ஓட்டமும் நடையுமாக அங்கிருந்து நகர்ந்து ஸ்கூட்டியை எடுக்கப் போனால் அங்கே கைகளை மடித்துக் கட்டியபடி காரில் சாய்ந்து நின்ற நீரஜா அவளை முறைத்தாள்..

“என்ன..? ஸ்கெட்ச் போட்டு முடிச்சிட்டயா..?” என்று கேட்டாள்..

“ஸ்கெட்ச்சா..?” யாமினி திருதிருத்தாள்..

“ஸ்கெட்ச்தான்ம்மா.. சித்தார்த்தன எங்கே.. எப்படிப் போட்டுத் தள்ளரதுங்கிறதுக்கான ஸ்கெட்ச்..! அதுக்காகத் தானே அந்த அகர்வாலோட மகனும், பெர்சனல் மேனேஜரும் உன்னை மீட் பண்ண வந்திருந்தானுக..”

“பெர்சனல் மேனேஜரா..? யார் அது..?”

“தெரியாத மாதிரியே பிலிம் காட்டற பார்த்தியா.. அந்த அகர்வாலோட கம்பெனியில பெர்சனல் மேனேஜரா இருக்கிற பரத்குமார்தானே உன்னோட நியு பாய் பிரண்ட்..?”

“நீரஜா..!”

உடல் விதிர்விதிர்க்க கத்தி விட்டாள் யாமினி.. அதற்கெல்லாம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் முகம் முழுக்க

வெறுப்பை நிரப்பியபடி நின்றிருந்தாள் நீரஜா.. யாமினியால் நீரஜா சொன்ன வார்த்தைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை..

“அவன்தான் உன்னை அடிக்கடி மீட் பண்ணி ரகசியம் பேசறானே.. சித்தார்த்தன் கூடக்கூட நீ இவ்வளவு ரகசியமா பேசியிருக்க மாட்ட.. இவன்கூடப் பின்னிப் பிணையறயே..”

“போதும் நீரஜா.. நீங்க லிமிட் தாண்டிப் பேசறிங்க..”

“லிமிட்டைப் பத்தி நீ பேசக்கூடாது.. லாஸ்ட் மன்த்ல என்னடான்னா.. அந்த அகர்வால் மிட்நைட்டில உன் வீட்டுக் காம்பவுண்டுச் சுவரேறிக் குதிச்சு உன்கிட்ட ரகசியம் பேசிட்டு வர்றான்.. அதுக்கப்புறம் என்னடான்னா அகர்வால் கம்பெனியோட பெர்சனல் மேனேஜர் உன்னைப் ஃபாலோ பண்ண ஆரம்பிக்கிறான்.. இன்னைக்கு என்னடான்னா அகர்வாலோட மகனே உன்னைப் பார்க்க வந்திட்டான்.. இதுக்கு மேலேயும் என்னைப் பேசாம இருக்கச் சொல்றியா..?”

“அதுக்காக சித்தார்த்தனைத் தூக்க பிளான் பண்ணினேன்னு பேசலாமா..?”

“வாட் எ லவ்வர் யு ஆர்..! உன்னோட காதலனை கண்ட இடத்தில சுட்டுத் தள்ளனும்கிற வெறியோட அலையறவன்தான் அந்த அகர்வால்..! அது கூடத் தெரியாமலா சித்தார்த்தனை நீ காதல் பண்ற..?”

“நீரஜா..”

“போய் விடு யாமினி..! உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கேட்டுக்கறேன்.. சித்தார்த்தனை விட்டுத் தூரமா

விலகிப் போய்விடு.. அது உனக்கு நல்லதோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது.. சித்தார்த்தனுக்கு நல்லது..”

உறைந்து நின்ற யாமினியைப் பொருட்படுத்தாமல் போய் விட்டாள் நீரஜா.. அன்று இரவு தூக்கத்தைத் தொலைத்து விடியும் வரை அழுது கொண்டிருந்தாள் யாமினி..

அவள் வீரபாண்டியனின் மரணத்துக்குப் பழி தீர்க்க வேண்டுமா..? ஆதித்த கரிகாலனின் மறு பிறவியான சித்தார்த்தனைக் கொல்ல வேண்டுமா..? அதன் பின்னால் அவள் உயிர் தரிப்பாளா..?

அந்த அகர்வால் உண்மையிலேயே வீரபாண்டியனின் மறு பிறவிதானா.? தமிழ் தெரியாதவன் செந்தமிழில் பேசித் தள்ளுவது எப்படி..? அவனுடைய மகனும் அதே போல செந்தமிழிலில் பின்னிப் பெடலெடுக்கிறானே.. அது எப்படி..?

பரத்குமார் என்பவன் ரவிதாசன் என்று கதை பிணைகிறானே.. அவள் வீட்டின் நான்கு சுவர்களுக்குள் அவள் உடுத்தியிருக்கும் துணிகளின் கலர்கள் முதற் கொண்டு அவள் பேசுகின்ற விவரங்கள் வரை அனைத்தையும் பக்கத்தில் இருந்துப் பார்த்தவனைப் போல ஒப்பிக்கிறானே.. அது எப்படி..?

எங்கு சென்றாலும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து யாரோ வருகிறதைப் போல யாமினி உணர்ந்திருந்தாள்.. அது எவர்..? யார் அனுப்பி அவளை நிழல் போலத் தொடரும் வேலைகளைச் செய்கிறார்கள்..? அவர்களுக்கும் அவளுக்கும் என்ன பகை..? அவளை மட்டும் அவர்கள் குறி வைப்பதற்கான காரணம் என்ன..?

இதற்கெல்லாம் விடை தெரியாமல் களைத்துப் போனாள் யாமினி.. இந்த நிழல் ஆட்ட யுத்தத்திற்கான முடிவு எப்போது வரும்..? யாரால் வரும்..? இந்த சுதந்திர இந்தியாவில் அவளுடைய சுதந்திரத்திற்காக குரல் கொடுக்க யார் வருவார்..?

விடை தெரியாத இவ்வினாக்களுடன் போராடிப் போராடி அவள் ஓய்ந்து போனாள்.. விடிகின்ற வேளையிலே அவள் மனம் ஓர் முடிவுக்கு வந்திருந்தது..

காதல் என்பது எது..? காதலிப்பவரைப் காப்பது..

காதலனைக் காப்பதற்காக காதலை விட்டுக் கொடுத்தால்தான் என்ன..? யாமினி சித்தார்த்தனை விட்டு விலகும் முடிவை எடுத்தாள்.. அதற்கான முதல் கட்டமாக அவளும் சித்தார்த்தனும் அடுத்துச் சந்திக்கும் இடமாக மகாபலிபுரக் கடற்கரையை முடிவு செய்தாள்..

“அது உன் ஊருடி..” தயங்கிய சித்தார்த்தனிடம்..

“ஊருக்கும் என் குடும்பத்துக்கும் தெரிஞ்சுட்டா வேறு வழியில்லாம என்னை மேரேஜ் பண்ணிக்க வேண்டியிருக்கும்ன்னு பயப்படறீங்களா..?” என்று சண்டைக்குப் போனாள்..

“எனக்கெதுக்குடி பயம்..? உன்னை விட்டுட்டுப் போகனும்னு நினைச்சாத்தான் மாட்டிக்கிருவோமோன்னு பயம் வரும்.. உன்னை விட்டுப் போகும் எண்ணம் எனக்கில்லைடி.. ஸோ.. பயம் என்னைக் கண்டா பயப்படும்.. புரியுதா..?”

புரிகிறது என்று சொல்லாமல் சூன்யவெளியை வெறித்துப் பார்த்தாள் யாமினி..

இப்படி ஒரு காதலன் கிடைக்க அவள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.. என்ன இருந்து என்ன பண்ண..? அவனுடன் சேர்ந்து வாழும் கொடுப்பினை அவளுக்கு இல்லாமல் போய் விட்டதே..

சித்தார்த்தனுக்கு அவளால் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும் எனும் சூழல் நிலவும்போது அவளால் என்ன செய்ய முடியும்..? அவனைக் காக்க அவனை விட்டு அவள் விலகி நிற்க வேண்டுமென்றால் அவள் அதைச் செய்துதான் ஆக வேண்டும்..

மகாபலிபுரத்துக்கு வந்த போது யாமினியின் உடலில் ஓர் அதிர்வு வந்தது.. வழக்கமான அதிர்வாக அது இருக்க வில்லை.. அவளும் சித்தார்த்தனும் சேர்ந்து நடந்து கடலலையில் கால் புதைத்தபோது காதுகளில் சலங்கையின் ஒலியைக் கேட்டாள் யாமினி..

“ஏகாம்பரேஸ்வரா..!” வாய் விட்டு முணுமுணுத்தாள்.

அவளை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்..

“நீ பெருமாள் பக்தையாச்சே..”

“அதுக்கென்ன இப்ப..?”

“இல்லே.. விட்டா ஆண்டாளைப் போல பெருமாள் பெயரைச் சொல்லிக்கிட்டு பஜனை பாடக் கிளம்பி விடறவளைப் போல இருக்கிறவ.. எங்க ஊரு ஏகாம்பரேஸ்வரரைக் கும்பிடறயே...”

“ஹலோ..! எல்லாக் கடவுளையும் கும்பிடலாம்.. அது கூடாதுன்னு சாமியே சொல்றதில்லை.. நீங்க என்ன சொல்றது..?”

“தப்புத்தாண்டி.. கன்னத்தில வேணும்னா போட்டுக்கவா..?”

அவன் கள்ளச் சிரிப்போடு கேட்டான்.. காஞ்சியின் ஏகாம்பரேஸ்வரரை அவள் வணங்கியதில் அவனுக்குக் கொள்ளைப் பெருமை..

“இப்பவே புருசன் வீட்டு சாமியை தாஜா பண்ணிக்கறயா..?” என்று கிண்டல் செய்தான்..

‘புருசன் வீட்டுச் சாமி..!’

காஞ்சியின் ஏகாம்பரேஸ்வரரை மனதுக்குள் வணங்கிக் கொண்டாள் யாமினி.. அவள் பெருமாள் பக்தைதான்.. அவள் மனதில் ஏகாம்பரேஸ்வரரைக் குறித்த பக்தி எப்படி எழுந்தது என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை.. அவள் மனதின் ஓர் மூலையில் ஏகாம்பரேஸ்வரரின் கோவில் தெரிந்தது.. அதில் சுழன்றாடிய சலங்கையின் நாதம் கேட்டது..

“சித்தார்த்...”

துரத்தும் நினைவுகளிடமிருந்து தப்பிக்க சித்தார்த்தனின் மார்பில் அடைக்கலம் புகுந்தாள் யாமினி.. அவளைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டான் அவன்.. இருவரும் சுற்றுப்புறத்தை மறந்து நின்றபோது..

“யாமினி..” என்ற கோபமான குரல் கேட்டது..

‘யது..!’

யாமினி அவசரமாக சித்தார்த்தனை விட்டு விலகினாள்..

“ஏன்..?” அவன் விட மறுத்தான்..

“அண்ணன்..!” யாமினி நடுங்கினாள்..

சித்தார்த்தனின் முகம் மாறியது.. யாமினியிடம் இத்தனை நடுக்கத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.. சித்தார்த்தனைக் காதலிக்கிறேன் என்று அவள் வீட்டாரிடம் ஒப்புக் கொள்வதற்கு அந்த அளவுக்கு அவள் நடுங்க வேண்டுமா..?

"ஸோ வாட்..? அதுக்காக இந்த அளவுக்கு பயப்படனுமா..?" சித்தார்த்தனின் குரலில் கண்டனம் இருந்தது..

"அவ என் தங்கை..! எங்க வீட்டுப் பெண்..! பயப்படத்தான் செய்வா.."

பக்கத்தில் வந்த யதுநந்தன் யாமினியின் கையைப் பிடித்துத் தன் பக்கமாக இழுத்து நிறுத்தியபடி சொன்னான்..

"மிஸ்டர் யதுநந்தன்..! ஐ ஆம் சித்தார்த்தன்.."

அவனிடம் கை நீட்டிய சித்தார்த்தனின் கை பிடித்துக் குழுக்காமல் அவனை முறைத்தான் யதுநந்தன்..

"சித்தார்த்தன்னு மொட்டையாச் சொன்னா எப்படி..? நீ என்ன பெரிய இவனா..?"

சித்தார்த்தனுக்குள் கோபம் குமிழிட்டது.. கட்டுப் படுத்திக் கொண்டான்..

'இவன் யாமினியின் அண்ணன்..!'

அந்த ஒரு காரணத்தினாலே தழைந்து போக நினைத்தவனை எதிரிக்காரனைப் போல முறைத்து வைத்தான் யதுநந்தன்..

"நான் ஒன்னும் பெரிய இவனில்லை யதுநந்தன்.. யாமினி வேலை பார்க்கிற சித்தார்த் குரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸின் எம்.டி மட்டும்தான் நான்.."

"உன் கம்பெனியில என் தங்கை வேலை பார்த்தா காதல்ன்னு ஆசை காட்டிருவியா..?"

"யதுநந்தன்.."

"ஏய்.. உன்னைப் பத்தித் தெரியும்டா.. ராஜ வம்சத்தில பிறந்த பரம்பரைப் பணக்காரன்.. என் தங்கையைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவானா..? நீங்கள்ளாம் சமதையா நின்னு பேசக்கூட யோசிப்பீங்கடா.. என் தங்கை கழுத்தில நீ தாலியைக் கட்டிருவியா..? நீ விளையாடிப் பார்க்க என் தங்கை என்ன களிமண் பொம்மையா..?"

"வி லவ் ஈச் அதர்.."

"அப்படிச் சொன்னாத்தானே என் தங்கை உன் பின்னால் வருவா.. உங்களை மாதிரிப் பணக்காரங்க எங்களை மாதிரி மானம், மரியாதை பார்க்கிறவங்ககிட்ட காதல்ங்கிற பேரைத்தானே யூஸ்பண்ணி ஏமாத்தப் பார்ப்பீங்க..?"

"ஷட் அப் யதுநந்தன்.."

"யு ஷட் அப் சித்தார்த்தன்.. இவ என்னோட தங்கை.. நீ சொடக்குப் போட்டுக் கூப்பிட்டதும் உன் பின்னாலே ஓடி வருகிறதுக்கு நீ வேற ஆளைப் பாரு.. என் தங்கை உன் விளையாட்டுக்குச் சரிப்பட மாட்டா.. வா யாமினி.."

"நில் யாமினி.. போகாதே.."

"ஏய்.. நீ நில்லுன்னா நிற்கிறதுக்கு வேற ஆளைப் பாருன்னு சொல்லிட்டேனில்ல.. அதுக்கப்புறமும் எதுக்காக என் தங்கையின் வழிக்கு வருகிற..?"

"நாம பொறுமையா பேசலாம் யதுநந்தன்.."

"எதுக்குப் பேசனும்..? உன்னை எனக்குப் பிடிக்கலை.. உன்னை மாதிரியான பணக்காரனுகளை என்னைக்குமே நான் நம்பறதில்லை.."

"உங்க தங்கைக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்கு.. அவ என்னை நம்பறா.."

"இவளுக்கு என்ன தெரியும்..? சில விசயங்களில இவ பச்சை மண்ணு.. எல்லோரையும் நல்லவங்கன்னு நம்பிருவா.."

"நான் கெட்டவனா..?"

"மிஸ்டர் சித்தார்த்தன்.. உன் கம்பெனியில என் தங்கைக்கு வேலை கிடைச்சப்ப பெரிய கம்பெனியில என் தங்கைக்கு வேலை கிடைச்சிருக்குன்னு சந்தோசப் பட்டேன்.. இப்ப உன்கூட அவளைச் சேர்த்துப் பார்த்தப்ப பெரிய இடத்தில என் தங்கைக்கு வாழ்க்கை கிடைக்கப் போகுதுங்கிற சந்தோசம் எனக்கு வரலை.. பயம்தான் வருது.."

"இல்லை யதுநந்தன்.. இது தேவையில்லாத பயம்.."

"எனக்குத் தேவையான பயம்.. நீயாரு..? தி கிரேட் இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட் விவேகானந்தனோட மகன்.. உன் அம்மா பெரியக் கட்சித் தலைவரோட மகள்.. ராஜ பரம்பரையில பிறந்த உன் அப்பா.. ராஜ பரம்பரையில பிறந்த உன் அம்மாவைத்தான் கல்யாணம் பண்ணியிருக்காரு.. பாரம்பர்யமா வேற குடும்பங்களில் இருந்து நீங்க பெண் கொடுத்துப் பெண் எடுக்கறதில்லை.."

"அது போன ஜெனரேசன்.. இந்த ஜெனரேசனே வேறு.."

“எல்லா ஜெனரேசனிலயும் உன்னைப்போல பரம்பரைப் பெருமையோட கோடிஸ்வரனாப் பிறந்தவனோட மெண்டாலிட்டி ஒன்னாத்தான் இருக்கும்.. இப்பக் காதல் மயக்கத்தில சமத்துவம் பேசுவ.. நாளைக்கே உன்னை உட்காரவைத்து உன்னைப் பெத்தவங்களும், கூடப் பிறந்தவளும், பரம்பரைப் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லி உபதேசம் பண்ணினா காதலை மறந்து அவங்க கைகாட்டற பெண்ணோட கழுத்தில தாலியைக் கட்டிருவ.. அதான் உன் தங்கையை அன்னைக்குப் பாத்தேனே.. என்ன திமிர்..! என்ன தெனாவெட்டு..! நீங்கள்ளாம் ஒரே குட்டையில ஊறின மட்டைக.. உங்க சகவாசமே எங்களுக்கு வேணாம்..”

யாமினியை இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான் யதுநந்தன்.. யாமினி மறுக்காமல் அவனுடன் போய் விட்டதில் மனம் வெறுத்துப் போனான் சித்தார்த்தன்.. அவனும் யதுநந்தனும் வாதாடிக் கொண்டிருந்த போது.. ஊடே ஒரு வார்த்தைகூட யாமினி பேசவில்லை என்பதை அவன் மனம் நினைவு படுத்தியது..

மறுநாள் காலையில் வேலைக்கு வருபவளை ஒரு பிடி பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆக்ரோசத்துடன் கம்பெனிக்குப் போனான்.. அங்கே யாமினி இல்லை.. அவளுடைய ராஜினாமாக் கடிதம்தான் இருந்தது..

“என்னடா இது..?” தாமோதரன் புருவங்களை உயர்த்தினான்..

“உன் மனதுப்பிரகாரம் அவள் வேலையை விட்டுட்டுப் போயிட்டா.. இனி நிம்மதியா இருப்பேல்ல..” சித்தார்த்தன் எரிந்து விழுந்தான்..

அன்று முழுவதும் ஆபிசில் கண்ணில் படுகிறவர்களையெல்லாம் கடித்துக் குதறுகிறவனாய் பாடாய் படுத்தி எடுத்து விட்டான் சித்தார்த்தன்.. ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளாய் வயலெட்டின் முகத்தில் அவன் ஃபைலை வீசியடித்ததாக அலுவலகத்தில் செய்தி பரவியது..

“ஸ்வீட் எடு.. கொண்டாடு..” என்று அந்தச் செய்திக்காக இனிப்பு வழங்கிக் கொண்டாடி மகிழ்ந்த அலுவலகப் பெருமக்கள் அதைப்பற்றி வயலெட்டிடம் கேட்ட போது.. அவள் அச்செய்தியில் துளியளவும் உண்மையில்லை என்று மறுத்தாள்..

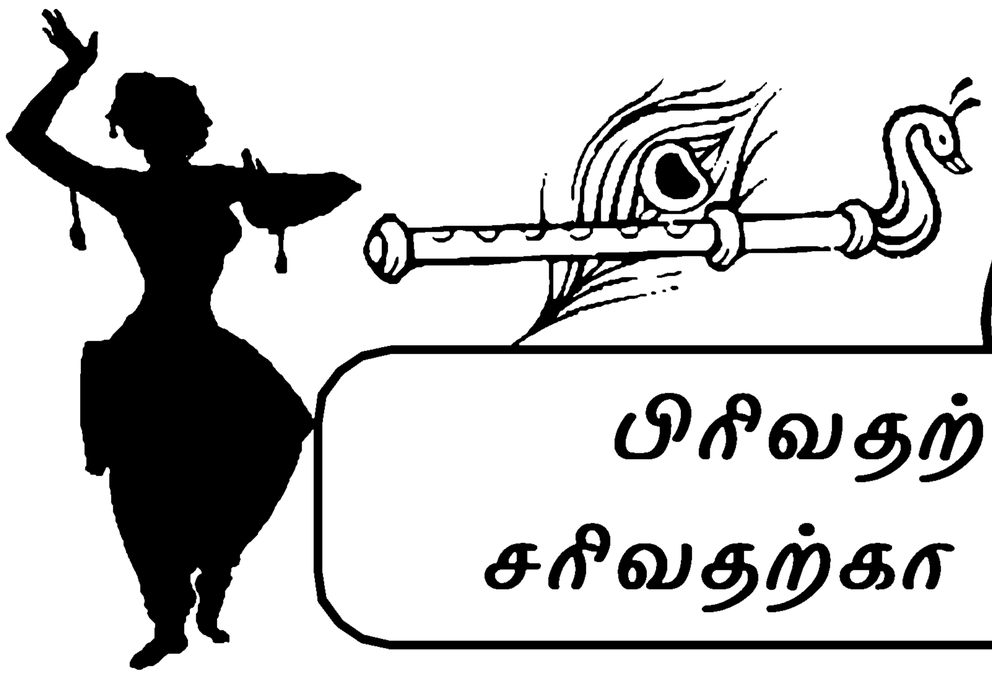
“யு ஆர் தி பெஸ்ட் வொர்க்கர்ன்னுதான் எம்.டி என்னை அப்ரிசியேட் பண்ணினாரு.. வேற ஒன்னுமில்லை..”

முழுப்பூசணிக்காயை அவள் சோற்றில் மறைத்தாள்.. நம்பாத முகபாவனையுடன் அவள் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டவர்கள்.. அவள் தலை மறைந்ததும்..

“நீ வேற.. யு ஆர் தி வொர்ஸ்ட் வொர்க்கர்ன்னுதான் எம்.டி இவ முகத்தில ஃபைலை வீசி எறிஞ்சாராம்.. எப்படி பிளேட்டை மாத்திப் போடறா பாரு..” என்று பேசிக் கொண்டார்கள்..

என்னதான் மாட்டிக் கொண்டவர்களைப் பற்றிப் பேசிச் சிரித்தாலும்.. தாங்களும் அந்த லிஸ்டில் மாட்டிக் கொண்டு விடக் கூடாதென்ற உதைப்பு அனைவரிடமும் இருந்தது.. ‘பதக்.. பதக்..’ என்ற மனக்கவலையுடன் அன்றைய நாளைக் கடந்தவர்கள் அலுவலகம் முடிந்த அடுத்த செகண்டிலேயே.. தப்பித்தேன், பிழைத்தேன் என்று வீட்டைப் பார்த்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள்..

அன்று இரவே சித்தார்த்தன் வெளிநாட்டுக்குப் பறந்து விட்டான்..

28

பிரிவதற்கா பிறந்து வந்தோம்..?
சரிவதற்கா மணல் வீடு கட்டினோம்..?

‘**ம**ணல் வீடு போல என் காதல் ஆகி விட்டது..’

முழங்கால்களைக் கட்டிக் கடற்கரை மணலில் அமர்ந்திருந்த யாமினி பெருமூச்சு விட்டாள்.. அவள் முன்னால் மணலால் கட்டப் பட்ட அழகான வீடு இருந்தது.

‘எந்த நொடியிலும் இந்த மணல் வீடு சரிந்து விடும்.’

அவளுக்குத் துயரமாக இருந்தது.. இது நடக்க வேண்டுமென்றுதானே அவள் நினைத்தாள்.. அதற்காகத் தானே மகாபலிபுரத்துக்குப் போகலாம் வா என்று சித்தார்த்தனைக் கூப்பிட்டாள்.. அவள் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் அது.. அங்கே அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டால் தெரிந்தவர்களின் கண்களில் பட்டு விடும் அபாயம் இருக்கிறது என்று சித்தார்த்தன் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் கேட்காமல் பிடிவாதமாக அவனை அங்கே அழைத்துச் சென்றாள்.. மறுத்தவனைப் பார்த்து பயப்படுகிறாயா என்று கேட்டு உசுப்பேற்றி விட்டாள்..

இத்தனையையும் செய்தது எதற்காக..?

சித்தார்த்தன் கணித்தபடி.. அவளைத் தெரிந்தவர்களின் பார்வையில் அவர்கள் பட்டு விடவேண்டும் என்பதற்காக..

யாமினியின் ஆசைப்படி.. அவளுடைய கூடப்பிறந்த அண்ணனே அவர்களைப் பார்த்து விட்டான்.. சித்தார்த்தனின் சட்டையைப் பிடிக்காத குறையாக கேள்வி கேட்டு விட்டு அவளைக் கைப்பிடியாய் இழுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டான்.. அதுதான் சாக்கென்று யாமினியும் வேலையை விட்டு விட்டாள்..

நீரஜா கேட்டுக் கொண்டதைப் போல சித்தார்த்தனை விட்டு விலகி நின்று விட்டாள்.. மனதில் மட்டும் அமைதியில்லாமல் புயல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது..

“யாமினி..”

நிமிர்ந்தாள்.. யதுநந்தன் நின்று கொண்டிருந்தான்.. உயிர்ப்பில்லாத குரலில்..

“உட்காரு..” என்றாள்..

அவன் யாமினியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.. அவள் கட்டியிருந்த மணல் வீட்டைப் பார்த்தான்..

“பெரிய அலையா ஒன்னு வந்து கரையில விழுந்தா.. இந்த மணல் வீடு கலைஞ்சிரும்..” விரக்தியாகச் சொன்னாள் யாமினி..

யதுநந்தனின் பார்வை கூர்மையாக அவள்மீது படிந்தது..

“கலைஞ்சிரப் போகுதுன்னு தெரிஞ்சபின்னாலும் எதுக்காக வேலை மெனக்கெட்டு மணல் வீட்டைக் கட்டனும்..?”

யாமினி வெறுமையாக சிரித்து வைத்தாள்.. யதுநந்தனின் கேள்விக்கு என்ன பொருளென்று அவளுக்கா புரியாது..?

“ஆக்சுவலா இது கல் கோட்டை அண்ணா.. உன்னால்தான் அதை உணர முடியாது.. ஏழு பிறவிகளாய் தொடர்ந்து வரும் உணர்வுப் போராட்டங்களைப் பற்றி உனக்கு எதுவும் தெரியாது.. சொன்னாலும் நம்ப மாட்ட.. ஏழேழு பிறவிகளாய் எனைத் தொடர்ந்து அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்..”

யதுநந்தனுக்கு கவலையாக இருந்தது.. தங்கையின் புத்தி சுவாதீனத்தை அவன் சந்தேகித்தான்.. இப்படி எவருக்கும் புரியாமல் விசித்திரமாகப் பேசுகிறாளே என்றிருந்தது அவனுக்கு..

“ஏழு பிறவிகளாய் தொடர்ந்து வருகிறானா..?”

விளக்கெண்ணையைக் குடித்தவனைப் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டவனைப் பார்க்காமல் கடலை வெறித்த வண்ணம் தலையை ஆட்டினாள் யாமினி..

“நீ பாட்டுக்கு உன் பிரண்ட்ஸ், அக்கம் பக்கம்ன்னு பேசறவங்ககிட்ட இதைப் போல பினாத்தி வைக்காதே..” யதுநந்தன் எச்சரித்தான்..

“ஏன்..?”

“ஏனா..? உன்ன மெண்டல்ன்னு முடிவு பண்ணிருவாங்க..”

“ம்ப்ச்.. இதுக்குத்தான் சொன்னேன்.. நீ நம்ப மாட்டேன்னு..”

“நானுன்னு இல்லை.. யாரும் நம்ப மாட்டாங்க..”

“நம்பாட்டிப் போ..”

“அவனை மறந்துரு யாமினி.. உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன்..”

யாமினி சிரித்தாள்.. அவள் சிரித்த விதத்தில் தங்கைக்கு ஏதோ ஆகி விட்டது என்று யதுநந்தன் பயந்து போனான்.. சிரித்து முடித்தவள் யதுநந்தனைப் பார்த்து நிதானமாகச் சொன்னாள்..

“மறக்கத்தான் டிரை பண்றேன் அண்ணா.. என் நல்லதுக்காக இல்லை.. சித்தார்த்தனோட நல்லதுக்காக..”

இப்படியொரு விசித்திரப் பதிலைச் சொல்லும் வினோதப் பிறவிக்கு அண்ணனாகப் பிறந்து தொலைத்து விட்டோமே என்று ஆற்றாற்றுப் போனான் யதுநந்தன்..

அவன் என்ன சொல்கிறான்.. அவள் என்னத்தைச் சொல்லித் தொலைக்கிறாள்..

“உனக்கென்ன குறை யாமினி..?”

“நானே குறைதான் அண்ணா..”

பெருமூச்சுடன் சொன்னவளின் பேச்சு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் காதுகளில் விழுந்து தொலைத் திருக்குமோ என்ற பதட்டத்துடன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.. நல்ல வேளையாக அன்றைக்கென்று பார்த்து மகாபலிபுரக் கடற்கரையில் அவ்வளவாக கூட்டமில்லை.

“நீ ஒரு முடிவோடதான இருக்கியா..?”

“ஏன் இப்படிச் சொல்ற..?”

“எதைப் பேசினாலும் வில்லங்கமாவே பேசி வைக்கிற.. இந்த உச்சி வெயிலில பீச் மணல்ல வீடு கட்டிக்கிட்டு இருக்கிற ஒரே ஆள் நீயாத்தான் இருப்ப.. எழுந்திருச்சு வீட்டுக்குப் போ..”

“அங்கே போய் என்ன செய்ய..?”

"அம்மாவுக்குப் போன் போட்டு.. பரணில கிடக்கிற மரப்பாச்சி பொம்மை, நடைவண்டி, செப்பு சாமான்கள்ன்னு எல்லாத்தையும் இறக்கிக் கடை பரத்தி வைக்கச் சொல்றேன்.. பீச்சில விளையாடற சின்னப் புள்ளை விளையாட்ட வீட்டிலேயே விளையாடு.."

கடுப்போடு பேசினவனிடம் சண்டைக்கு வராமல் சோர்வாக பார்த்து விட்டு.. வீட்டைப் பார்த்துப் போன யாமினியின் நடை தொய்ந்திருந்தது.. யதுநந்தனுக்கு வேதனையாக இருந்தது.. என்னதான் அனுராதாவின் அகராதிப்படி.. 'மெகாலு..' பிடித்தவளைப் போல இருந்தாலும்.. யதுநந்தன் சீண்டிவிட்டால் அத்தனை மன பிரமைகளையும் உதறித் தள்ளி விட்டு அவனுடன் சண்டைக்குக் கிளம்பி விடுவான்..

'அந்த யாமினியா இவள்..?'

சித்தார்த்தனைப் பிரிவதினால் இந்த அளவுக்கு ஒடிந்து போவாள் என்றால் எதற்காக யாமினி எதிர்த்துப் போராடவில்லை..? என்னவோ சித்தார்த்தனை விட்டு விலகுவதற்காக காத்திருந்ததைப் போல யதுநந்தன் சொன்னதும் 'பொசுக்' கென்று வேலையை விட்டு விட்டாளே..

'ஒருவேளை.. இவ ஏதோ ஒரு நிர்பந்தத்தில சித்தார்த்தனைக் காதலிப்பதைப் போல நடிச்சாளோ..?'

யாமினியின் கண்ணீர்முகம்.. யதுநந்தனின் அந்த சந்தேகத்தைப் பொய் என்றது..

எப்படி யோசித்தாலும் விடை கிடைக்காமல் போனதில் ஆயாசத்துடன் எழுந்து கொண்டான் யதுநந்தன்.. கடல்காற்றில் முடிபறக்க.. பேண்ட் பாக்கெட்டில் கை

விட்டபடி நடந்து வந்தவன் மேல் எதிரில் வந்த பெண் மோதி வைத்தாள்..

"ஏங்க.. பார்த்து வர மாட்டிங்களா..?"

எரிச்சலுடன் விலக்கி விட்டவன் அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்ததும்.. உதடுகளைச் சுழித்து..

"நீங்களா..? அதுதானே பார்த்தேன்.. எங்க ஊர் பொண்ணுக எல்லாம் கூலிங்கிளாஸை மாட்டிக்கிட்டுக் கண்ணு தெரியாம யார் மேலயும் இடிச்சு வைக்க மாட்டாங்களேன்னு நினைச்சேன்.. என் நினைப்பு சரியானதா இருக்கு.." என்றான்..

கூலிங்கிளாஸ் போட்டிருந்த நீரஜாவின் முகம் சிவந்து விட்டது..

"திமிரா..?" என்றாள்..

"கொழுப்பான்னு ஏன் கேட்கலை..? அதெல்லாம் உங்களைப் போல கோடிஸ்வரங்களுக்குத்தான் இருக்கும்ன்னு முடிவே பண்ணிட்டிங்களா..?"

"மிஸ்டர்.."

"போங்க.. போய் உங்க அண்ணன்கிட்டச் சொல்லுங்க.."

"என்ன சொல்ல..?"

"செக்கரட்டரிகிட்ட ஆபிஸ் வேலையை மட்டும்தான் சொல்லனும்.. காதல் அது இதுன்னு சொல்லி அவ மனசைக் குழப்பி விடக்கூடாது.."

"என் அண்ணன் உங்க தங்கையோட மனசைக் குழப்பி விட்டானா..? ஹா.. ஹா.."

“எதுக்கு இந்த சிப்பு..?”

“சிப்புச் சிப்பா வருது.. இந்த இயரோட குட் ஜோக்கே இதுதான்.. குழப்பி விடற அளவுக்கு தெளிஞ்ச மனசிருக்கிற தங்கையோடப் பிறந்தவரைப் போல ரோசமாய் பேசக் கூடாது.. அது ஏற்கனவே குழம்பிப் போயிருக்கிற குட்டை.. இதில் என்னோட அண்ணன் வந்து உங்க தங்கையோட தெளிஞ்ச நீரோடையான மனசைக் குழப்பி விட்டுட்டானாம்.. எப்படித்தான் இப்படிப் பேசறிங்களோ..”

நீரஜாவின் ஏளனத்தில் முகம் கருத்தான் யதுநந்தன்.. யாமினியைப் பற்றி எவ்வளவு எளிதாகப் பேசுகிறாள் இவள் என்ற கோபம் அவனுக்குள் வந்தது..

“ஓ..! குழம்பிப் போன குட்டைங்கிறதினாலதான் உங்க அண்ணன் அதில மீன் பிடிக்கப் பார்க்கிறானா..?”

இப்போது முகம் கருப்பது நீரஜாவின் முறையாகிப் போனது..

“என் அண்ணன் மீன் பிடிக்கப் பார்த்தா உன் தங்கை எதுக்காக அதுக்கு இடம் கொடுக்கிறா..?”

நன்றாகத்தான் கேட்டு வைத்தாள் நீரஜா.. பல்லைக் கடிததான யதுநநதன..

“பெண்ணுக்குப் பெண்தாங்க எதிரி..”

“இருந்துட்டுப் போறோம்..”

“உங்க அண்ணன்கிட்ட என் தங்கை வேலை செய்ய மாட்டா..”

“குட்நியூஸ்..”

“உங்க அண்ணனும் அதைப்போல விலகிப் போயிடனும்..”

“அவன் வெளிநாட்டுக்கே போயிட்டான்..”

“திரும்பி வந்ததும் யாமினியைத் தேடி வரக்கூடாது..”

“இதை உங்க தங்கையிடம் சொல்லுங்க.. அவ சித்தார்த்தனைத் தேடி வராமல் இருந்தால் சரி..”

அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சளைக்காமல் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த போது கையிரண்டிலும் இரு ஐஸ்கிரிம் கப்புகளோடு அங்கே வந்தான் தாமோதரன்.. நீரஜாவை புன்னகை மன்னனாக நெருங்கியவன் யதுநந்தனைப் பார்த்ததும் முகத்தைச் சுளித்தான்..

“இவன்கூட உனக்கென்ன பேச்சு..?” நீரஜாவை அதட்டினான்..

‘இவனா..?’

தாமோதரனை முறைத்த யதுநந்தன் வேண்டுமென்றே நீரஜாவை உச்சந்தலை முதல், உள்ளங்கால் வரை பார்த்து வைத்தான்.. அதில் வெறியாகிப் போன தாமோதரன் யதுநந்தனுடன் மணலில் புரண்டு சண்டை போடத் தயாரானவனாக சண்டைக் சேவலைப் போல சிலிர்த்தான்..

“அடங்குடா.. இவங்ககிட்டப் பேசனும்னு யாரும் இங்கே நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக்கிட்டு ஜொள் விட்டுக்கிட்டு அலையலை.. அதை முதலில் மனசில ஏத்திக்க.. கோடி ரூபாய் கொடுத்தாலும் கோடிஸ்வரியை நான் சைட் அடிக்க மாட்டேன்.. எனக்கெல்லாம் காலையில

நான் கண் விழிக்கறப்போ.. மங்களகரமா ஈரத்தலையைத் துண்டால சுத்திக்கிட்டு.. நெத்தியில ஸ்டிக்கர் பொட்டும்.. உச்சி வகிட்டில குங்குமமுமா.. சேலை கட்டிக்கிட்டு கையில காபித் தம்ளரோட நிற்கிற பொண்ணுதான் வேணும்.. எனக்கு குளிக்க டவல் கொடுத்து.. சோப் கொடுத்து.. முடிஞ்சாக் குளிப்பாட்டி விட்டு.. ஈரத்தலையைத் துவட்டி விட்டு.. பேண்ட், சர்ட்டை செலக்ட் பண்ணிக் கொடுத்துச் சட்டை பட்டனைப் போட்டு விடற பொண்டாட்டிக்காகத்தான் நான் காத்திருக்கேன்.. இதெல்லாம் இந்தப் பொண்ண சைட் அடிச்சாக் கிடைச்சுருமா..?" யதுநந்தன் அலட்சியமாக நீரஜாவைப் பார்த்தான்..

"இண்ட்ரெஸ்டிங்.." அடிக்குரலில் நீரஜா முணுமுணுக்க..

"நீயென்ன சவலைப் பிள்ளையாடா..?" என்று கேட்டு வைத்தான் தாமோதரன்..

"என்னடா உடன்பிறப்பே..! இப்படிக் கேட்கிற..?"

"உடன்பிறப்பா..?"

"ஆமா.. மச்சான்னு சொன்னா முறையே மாறிராதா..? நீ மச்சான்னு ஆனா.. இந்தப் பொண்ணு எனக்குத் தங்கச்சி முறையா ஆகிரும்.. அந்த அளவுக்கு நான் ஜொண்டில் மேன் இல்லைடா.. இந்தப் பொண்ணை சைட் அடிக்கிற மனசு எனக்கில்லைதான்.. அதுக்காக.. இதை தங்கை யேன்னு கூப்பிடற பரந்த மனசும் எனக்கில்லைடா சகலை.."

"நீ செமத்தியா என்கிட்ட உதை வாங்கப் போற.."

"ஆமாண்டா.. நீ உதைப்ப.. என் கால் புட் பால் விளையாடிக்கிட்டு இருக்கும்.. பதிலுக்கு நானும் உதைப்

பேண்டா.. எங்கே வந்து யாரை உதைப்பேன்ங்கிற.. இது என்னோட ஊர்.. ஒரு சவுண்டு கொடுத்தா ஊரே ஒன்னு கூடி என் பின்னால நின்னுரும்.. என்ன..? சவுண்டு விடவா..?”

யதுநந்தன் சட்டையின் கைப்பகுதியை மடித்து மேலே ஏற்றியபடி தாமோதரனை நெருங்க.. தாமோதரன் கையிலிருந்த ஐஸ்கிரிம் கப்புகளை நீரஜாவிடம் கொடுத்து விட்டு.. அவன் பங்குக்கு அவனுடைய சட்டையின் கைப்பகுதியை மடித்து மேலே ஏற்றினான்..

“வெயிட்.. வெயிட்..”

இருவரையும் தடுத்து நிறுத்திய நீரஜா..

“எனக்கு ரொம்ப நாளா ஒரு டவுட்டு..” என்றாள்..

“அதை சண்டை முடிஞ்ச பின்னால கேளு..” என்றான் தாமு..

“ஊஹூம்.. அதுவரைக்கும் தாங்காது..”

“என்னன்னு சொல்லித்தொலை..”

“இந்த ஜென்ட்ஸெல்லாம் ஃபைட் பண்ணனும்னா சட்டையை ஏன் மடிச்சு விட்டுக்கறாங்க..? சும்மா ஃபைட் பண்ணினா ஆகாதா..?”

எப்படிப்பட்ட சூழலில் எப்படிப்பட்ட சந்தேகத்தைக் கேட்கிறாள் இவள் என்று தாமோதரன் பற்களை நறநறக்க.. சேர்கின்ற அத்தனையும் யாமினியைப் போல மறை கழண்ட கேஸாகவே சேர்கிறதே என்று யதுநந்தன் வெறுத்துப் போனான்..

“அதுவாங்க.. அந்தக் காலத்தில யுத்தம் தொடங்கறதுக்கு முன்னாலே சங்கை ஊதுவாங்க.. இந்தக்

காலத்தில சட்டையை மடிச்சுக்கிறாங்க.. விளக்கம் போதுமாங்க..” என்று கேட்டான்..

“அந்த விளக்கத்தை நான் சொல்லிக்குவேன்.. நீ உன் வேலையைப் பாரு..” தாமோதரன் முறைத்தான்..

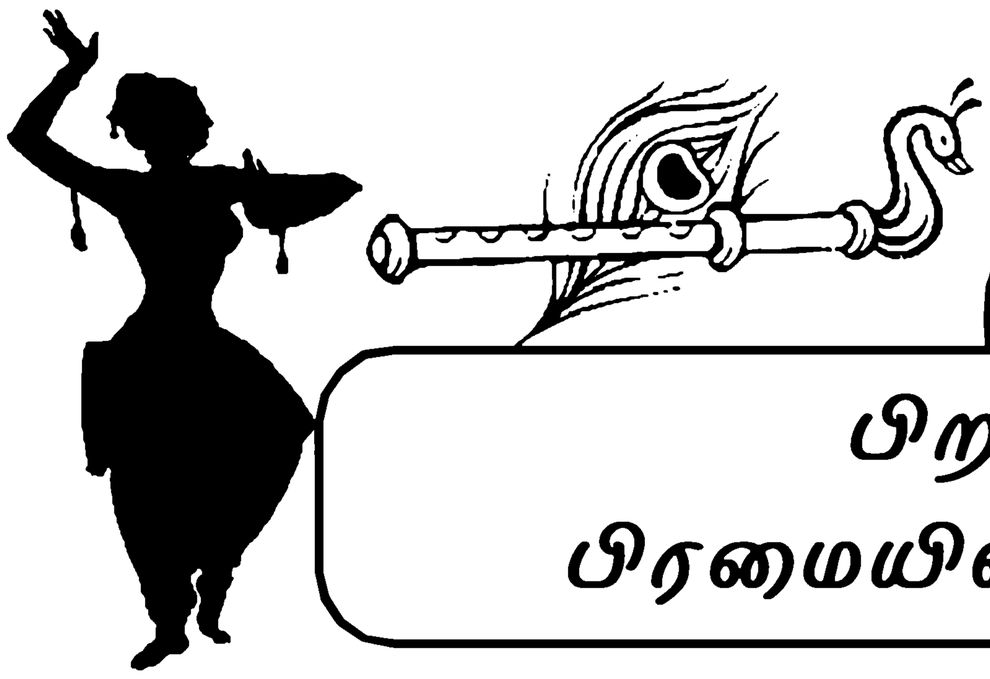
“இருந்தாலும் உனக்கு இத்தனை பொஸஸிவ்னெஸ் ஆகாது சகலை.. நான்தான் போட்டிக்கு வர்ற உத்தேசமே இல்லைங்கறேன்.. நீ திரும்பத்திரும்ப காண்டாகிற.. ஏங்க.. உங்க பெயரென்னவோன்னு யாமினி சொன்னாளே.. ஆ.. நினைவுக்கு வந்திருச்சு.. நீரஜா..”

“இப்ப என்னத்துக்கு இவ பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடற..?”

“கலந்துரையாடத்தான்.. ஆளைப் பாரு.. இந்த ஃபைட் பத்தின விவரத்த அம்மணி எங்கே பார்த்தாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்..”

“இப்ப நீ அளந்தே பாரு.. கையில காபி.. கழுத்தில டவல்ன்னு.. சினிமாவில நீ பார்த்து கற்பனை பண்ணிக் கிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறதைப் போல.. இவளும் ஏதாச்சும் ஒரு சினிமாவில இதைப் பார்த்திருப்பா.. ஆமாம்.. தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்.. உனக்கென்ன கையில்லையா.. காலில்லையா..? ஸ்கூலுக்குப் போகிற வயசில இருக்கிற பப்பாப்பையனா..? நீயாக்குளிச்சு.. பேண்ட்சர்ட் போட்டுக்க மாட்டியா..? கருமம்டா சாமி..”

தாமோதரன் தலையில் அடித்துக்கொள்ள நீரஜா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்..

29

பிறவிகளைப் பற்றிய பிரமையில் நான் தொலைந்தேன்..

“**பா**ருடா.. சகலை விட் அடிச்சுட்டாராம்.. அம்மணி மகிழ்ந்து போய் சிரிக்கிறாங்க..” யதுநந்தன் ஒரு மார்க்கமாக பார்த்தபடிச் சொன்னான்..

“ஷட் அப் மிஸ்டர்.. யாமினியோட அண்ணன்ங்கிற தினாலதான் பொறுமையா ஹேண்டில் பண்றேன்.. வேற யாராவது இப்படிப் பேசியிருந்தா நடக்கிறதே வேற..” நீரஜா சீறினாள்..

“ஹெய்யோ..! ஹெயய்யோ..! பயமாய் இருக்கே.. மேடம் என்னை வார்ன் பண்றாங்களே..” யதுநந்தன் பயப்படுவதைப் போல நடித்தான்..

பொறுமையிழந்த தாமோதரன் யதுநந்தனை நெருங்கப் போக.. ஊடே புகுந்தாள் நீரஜா..

“வேண்டாம் தாமு.. இவன் யாமினியோட பிரதர்..”

“அவன், இவன்னா பல்லைக் கழட்டிருவேன்.. மரியாதையா பேசு.. அதென்ன யாமினி மேல அவ்வளவு சொந்தம் வேண்டிக்கிடக்கு..? உன்னோட அண்ணன அவ திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டா..”

“இது இப்ப வந்த பந்தமில்ல..”

“போன பிறவியில வந்த பந்தமா..?”

“உனக்கெப்படித் தெரியும்..?”

"இப்பத்தானே தெரியுது.. ஒன்னும் தெரியாத என் தங்கச்சி மனசில மறுபிறவிக் கதையை ஊன்றி வளர்த்து விட்டது யாருன்னு.. ஏம்மா.. உனக்கு வேற வேலையே இல்லையா..? படிச்சவதானே நீ.. மறுபிறவியாவது.. மண்ணாவது.."

"இல்லை மிஸ்டர்.. மறுபிறவின்னு யாமினி சொல்றதில உண்மை இருக்கு.."

"அப்ப போன பிறவியில உனக்கும் அவளுக்கும் உறவிருக்குன்னு சொல்ற..?"

"ஆமாம்.. நான் அவளோட அண்ணனோட வொய்பா பிறந்திருந்தேன்.."

நீரஜா என்னவோ தாமோதரன்தான் தனஞ்ஜெயன் என்ற நினைவோடுதான் அதைச் சொன்னாள்.. அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆண்பிள்ளைகள்தான் அவளை வேறு வேறு விதமாக பார்த்து வைத்தார்கள்..

யதுநந்தனின் பார்வை ஒரு மார்க்கமாக இருக்க.. தாமோதரனின் பார்வையில் தனல் எரிந்தது..

"அப்படின்னா நான் உன்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு சொல்கிறயா..?"

நிதானமாக யதுநந்தன் கேட்டு வைத்ததில் நீரஜாவுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.. அவசரமாக தாமோதரனைப் பார்த்தவள் அவனது அனல் பார்வையில் கையைப் பிசைந்தாள்..

"நான் அந்த மீனிங்கில சொல்லலை தாமு.."

"ஷட் அப் நீரு.. இந்த லட்சணத்தில பேசினா இவன் இப்படித்தான் கேட்டு வைப்பான்.. பேசத்

தெரிஞ்சாப் பேசனும்.. இல்லேன்னா வாயை வைச்சுக்கிட்டு சும்மாயிருக்கனும்..”

“எதுக்குக் கோபப்படற சகலை..? அம்மணி என் கேள்விக்கான பதிலைச் சொல்லட்டும்.. அதுக்குப் பின்னால ஒட்டு மொத்தமா கோபப்படு.. சொல்லு நீர..ஜா..! உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிற உத்தேசம் எனக்கில்லை.. அப்ப மறுபிறவிங்கிறதெல்லாம் டுபாக்கூர்தான..?”

நீரஜா ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள்.. தாமோதரன் அவள் கையிலிருந்த ஐஸ்கிரிம் கப்புகளைப் பிடுங்கிக் கடற்கரை மணலில் எறிந்தான்.. நீரஜாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தபடி காரை நோக்கிப் போனான்..

“ஹேய் சகலை..! என்னப்பா.. என் கேள்விக்கு அம்மணி இன்னும் பதிலையே சொல்லலை.. அதுக்குள்ள தள்ளிக்கிட்டு போற.. நில்லுப்பா.. அட.. நில்லுப் பாங்கறேன்.. நான்தான் உன்னோட ஆளக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா இல்லேங்கிறேன்.. அப்புறமும் என்ன பயம்..?”

காரை நோக்கிப் போய் கொண்டிருந்த தாமோதரனை இந்த வார்த்தை பாதித்து விட்டது.. அவன் நீரஜாவை விட்டு விட்டு வெறியோடு திரும்பப் போனான்.. இப்போது நீரஜா அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்..

“வேண்டாம் தாமு.. வாங்க போய் விடலாம்..”

கெஞ்சியபடி காரை நோக்கி அவனை இழுக்க ஆரம்பித்தாள்..

"ஆஹாஹா..! கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருக்கே.. ஒன்னு அம்மணி கையைப் பிடிச்சு நீ இழுக்கிற.. இல்லேன்னா அம்மணி உன் கையைப் பிடிச்சு இழுக்குது.. இப்படி மாறி மாறி கையைப் பிடிச்சு இழுத்துக்கறிங்களே.. நீங்கதான் போன பிறவியில லவ்வர்ஸா பிறந்திருக்கனும்.."

'ஆமாடா.. அப்படித்தான் பிறந்திருந்தோம்..'

நீரஜா கூவப் போனாள்.. தாமோதரன் இருக்கிற வெறியையெல்லாம் சேர்த்து அவள்மீது காட்டி.. அவள் வாயை இறுகப் பொத்திக் காருக்குள் தள்ளினான்..

"இதில இருந்தே தெரியலையா.. மறுபிறவி கதையெல்லாம் பொய்யிங்கிறது..?"

நீ பாட்டுக்கு சொல்லிக் கொண்டிரு.. நாங்கள் பாட்டுக்கு கிளம்பிப் போகிறோம் என்று தாமோதரன் காருக்குள் ஏறி உட்கார்ந்து கார் கதவை ஓங்கி அறைந்து சாத்தியதில் நீரஜாவின் உடல் தூக்கிப் போட்டது.. தாமோதரனின் கோபத்தை அதுவரை அவள் பார்த்ததில்லை.. அதில் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள் அவள்.. புயல் வேகத்தில் கார் கிளம்பியது.. மற்ற வாகனங்களை சட்டை செய்யாமல் கிழக்குக் கடற்கரைச் சாலையில் ஓட ஆரம்பித்தது..

தாமோதரனின் முகம் ஜிவுஜிவுவென இருந்ததில் நீரஜா பேசத் தயங்கினாள்.. அவள் முன்னால் தாமோதரன் கோபப் பட்டதில்லை.. முதன்முறையாக அவன் கோபத்தைப் பார்த்தவளுக்கு அந்த கோபத்தையும் பிடித்திருந்தது.. ரசிக்கத் தோன்றியது.. மெதுவாக நகர்ந்து தாமோதரனின் தோள்மீது தலை சாய்த்துக் கொண்டாள்..

காரின் வேகம் குறைந்து சீரானது.. தாமோதரன் கோபத்தைக் கைவிடாமல் சிடுசிடுத்தான்..

"இதிலொன்னும் குறைச்சலில்ல.. அவன்தான் குதர்க்கம் பிடிச்சவனா இருக்கானே.. அவன்கிட்ட அப்படியென்ன பேச்சு வேண்டிக் கிடக்கு..?"

"இல்ல தாமு.. ஐ ஃபீல் கில்ட்டி.. சித் அப்ராடு போனதில் இருந்து என்கூடப் பேசறதில்ல.. போனைக் கட் பண்றான்.. டாடியும் மம்மியும் சஃபர் ஆகிறாங்க.. இதெல்லாம் என்னால்தான்னு மனசுக்குள்ள பாரமா இருக்கு.. அவன் யாரை விரல் நீட்டினாலும் ஓகேன்னு சொல்லி மருமகளா ஏத்துக்கிட்டு அவனுக்கு மேரேஜ் பண்ணி வைக்க அவங்க தயாரா இருக்காங்க.. இவ்வளவு இருந்தும் சித்தார்த்தோட காதல் நிறைவேற மாட்டேங்குதே.."

"எனக்கும் அப்படித்தான்.. என்கூடவும் அவன் பேசறதில்லை.. யாமினி வேலையை ரிசைன் பண்ணினதும் இதைத்தானேடா நீ எதிர்பார்த்த அப்படின்னு கேட்டான்.. அதுக்கு மேலே ஒருவார்த்தை கூடப் பேசாம அன்னைக்கே ஃபிளைட் ஏறிப் பறந்திட்டான்.."

"யாமினியை விலகிரு.. விலகிருன்னு நான்தான் படுத்தி எடுத்தேன்.. அவளும் விலகிப் போயி தன் காதலோட பவர் என்னங்கிறதைக் காண்பிச்சுட்டா.. அவ விலகிப் போயிட்டா சித்தார்த்தன் அவனா இருக்க மாட்டான் தாமு.."

"யெஸ்.. ஐ அக்ரி வித் திஸ் வெர்ட்ஸ்.. சித்தார்த்தனோட நல்லது எது..? இப்படி வெறி பிடிச்சு,

கம்பெனியையும், குடும்பத்தையும் மறந்து உலகத்தைச் சுத்தறதா..? யாமினி இல்லாத வாழ்க்கையை அவன் வாழ்ந்தா இப்படித்தான் வாழ்ந்து தொலைப்பான்..”

“அதுக்கு அவகூட சேர்ந்து வாழ்ந்து வரப்போகிற ஆபத்துக்களை ஃபேஸ் பண்றது பெட்டர்ன்னு தோணினாலும்.. அவனுக்கு யாமினியாலே ஆபத்து வரப் போகுதுன்னு தெரிஞ்சும் அதை அலோவ் பண்ணனு மான்னு மனசுக்குள்ள கொஸ்டின் கிளம்புது தாமு..”

“இதைப் பத்திப் பேசத்தான இங்கே வந்தோம்..? அந்த யதுநந்தனுக்கு மறுபிறவிங்கிறது உண்மைதான்னு பாடம் எடுக்கவா இங்கே வந்தோம்..?”

“அவன் அங்கே வந்து தொலைப்பான்னு யார் கெஸ் பண்ணினது..?”

“அங்கே அவன் வராம இருந்திருந்தாலும் யாமினியைப் பார்க்க அவள் வீட்டுக்குப் போகிறப்ப.. அவன் அங்கே உட்கார்ந்துதானே இருப்பான் நீரு..? இவன் கிட்டப் பேசாம வந்திருக்க முடியுமா..? பிராப்ளம் அவன்கிட்ட இல்லை.. நீ பேசற விதத்தில் இருக்கு.. எவ்வளவு பெரிய உயரத்தில இருந்தாலும் சிலசமயங்களில யோசிக்காம பேசிருவாங்கங்கிறதுக்கு நீயும் எக்ஸாம்பிள் ஆகிட்டயே..”

‘எவ்வளவு பெரிய உயரத்தில் இருந்தாலும் பெண்ணாக இருப்பதினாலேயே ஆண்களிடம் பேச்சு வாங்க வேண்டியிருக்கிறது..’ நீரஜா நினைத்துக் கொண்டாள்..

“நீ பர்ஸ்ட் டைம் யதுநந்தனைப் பார்த்தப்பவே இதைப் போலதான் பேசி வைச்ச...” முகம் இறுகச் சொன்னான் தாமு..

‘என்ன பேசினேன்..?’

யோசித்தாள் நீரஜா.. யதுநந்தனையும் அவளையும் இணைத்து பொருள்வரும்படி அவள் பேசி விட்டது நினைவுக்கு வர..

‘தாமு சொல்கிறதும் சரிதான் போல இருக்கு.. சம்டைம்ஸ், நானும் சொதப்பறேன்..’ என்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்..

அதைப் பார்த்த தாமோதரனின் முகம் மென்மையானது..

“நீ யாரு.. எப்பேற்பட்டவ.. உன் மனசில என்ன இருக்கிறதுங்கிறதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.. மத்தவங்களுக்குத் தெரியுமா..?”

‘முக்கியமா யதுநந்தனுக்குத் தெரியுமான்னு இவன் கேட்கிறான்..’ நீரஜாவின் இதழ்களில் புன்னகை வந்தது.

தாமோதரனின் அந்த உரிமை உணர்வு அவளைத் தாலாட்டியது.. அவளுக்குப் பிடித்தமானவன்.. அவளைக் காவல் காக்க முற்பட்டதில் இதமான இன்ப உணர்வு எழுந்து அவள் மனதை ஆக்ரமித்தது.. மொட்டு மலர்ந்து மணம் பரப்பும் பேரானந்த நிலையை அவள் அனுபவித்தாள்..

‘இது போலதானே யாமினியும் ஃபீல் பண்ணியிருப்பாள்..’ என்ற நினைவில் நீரஜாவின் மனம் வேதனைப் பட்டாலும்.. யாமினியால் சித்தார்த்தனுக்கு ஆபத்து வரக்கூடும் என்ற நினைவு அந்த வேதனையைத் தடுத்தது..

“காரைத் திருப்புங்க தாமு..” என்றாள்..

“எங்கே..?”

“யாமினியின் வீட்டுக்கு..”

“அங்கே யது இருப்பானே..”

“அவனோட பேரண்டுஸீம் இருப்பாங்கள்ல..?”

“அப்படிங்கிற..?”

“ஆமாம்கிறேன்..”

“யாமினியிடம் என்ன பேசலாம்..?”

“அவளோட ரெசிக்னேசனை நீங்க அக்செப்ட் பண்ணிக்கலைன்னு சொல்லுங்க.. அவளை வேலையில ஜாயின் பண்ணச் சொல்லுங்க..”

“நீயா இதைச் சொல்ற நீரு..?”

“யெஸ் நானேதான் சொல்றேன்.. யாமினியை சித்தார்த்தனை விட்டு விலகிப் போன்னு சொன்ன நீரஜாதான் இதைச் சொல்றேன்..”

“நீ இதில உறுதியா இருக்கியா நீரு..?”

“ம்ம்ம்.. உறுதியாத்தான் இருக்கேன்..”

“அந்த அகர்வால் யாமினியை பிரெயின் வாஷ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கான்.. ஏற்கனவே மறுபிறவி ஞாபகங்களில தடுமாறிக்கிட்டு இருக்கிற யாமினிக்கு அவமேலேயே நம்பிக்கையில்லை.. இப்படிப்பட்டவளை மறுபடியும் சித்தார்த்தனோட வாழ்க்கையில வர வைக்கனுமா..?”

“வேற வழி என்ன இருக்கு..? அவ சித்தார்த்தனோட வாழ்க்கையில வந்தாத்தான் அவனும் தன்னோட வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவான்..”

"அவங்களைச் சேத்து வைக்கத்தான் நானும் நினைக்கிறேன்.. பட்.. யாமினியாலே அவனுக்கு ஆபத்து வந்திருமோன்னுதான் என் மனசு கிடந்து அடிச்சுக்குது.."

"அவங்களைச் சேர்த்து வைக்கிறது பிரிக்கிறதுக் காகத்தான்.."

நிதானமாக நீரஜா சொன்னதும் தாமோதரன் காரின் பிரேக்கில் கால் வைத்து அழுத்தினான்..

"கீச்.." என்ற அலறலுடன் கார் கிழக்குக் கடற்கரைச் சாலையில் ஓரம் கட்டி நின்றது..

"என்ன..? என்ன சொன்ன..?" நம்ப முடியாமல் கேட்டான் தாமோதரன்..

"அவங்களைப் பிரிக்கறதுக்காகத்தான் சேர்த்து வைக்கப் போகிறேன்னு சொன்னேன்.."

சொன்னதையே மாற்றிச் சொல்லி அவன் நெற்றியில் கோடுகளை வர வைத்தாள் நீரஜா..

"எனக்குப் புரியலை.."

"அன்னைக்கு பீச்சில நாம மீட் பண்ணினவர் ஏழு பிறவிகளைப் பத்திச் சொன்னாரில்ல.."

"ஆமாம்.. அதுக்கென்ன..?"

"ஆறு பிறவிகளிலும் ஒன்னு சேர முடியாதவங்க ஏழாவது பிறவியிலேயும் ஒன்னு சேர முடியாமலே போகட்டும்.."

"நீரஜா.."

"யாமினி ஆறுபிறவிகளிலும் காதலனோட நினைவோடு வாழ்ந்து செத்திருக்கா.. நிறைவேறாத அந்தப்

பிறவிகளின் காதல் அவள் மனசில் பழி வாங்கற எண்ணத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கலாமில்ல..?”

இந்தக் கேள்விக்கு இல்லை, அப்படியிருக்காது என்று அடித்து மறுத்துப் பேச தாமோதரனால் முடியவில்லை.. அவன் மனதிலும் அந்த பயம் இருந்தது.. யாமினியை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்னால் போட்டோவில் அவன் பார்த்தபோது உணர்ந்த பிரளயம் அவன் மனதில் மீண்டும் எழுந்தது..

“எனக்குச் சித்தார்த்தன்தான் முக்கியம்..”

சிந்தனையோடு சொன்னவனைக் காதலோடு பார்த்தாள் நீரஜா.. அவளுடைய அண்ணனின் உயிர் காக்கும் தோழன் அவளுடைய காதலன் என்பதில் எல்லையில்லாப் பிரியம் அவள் மனதில் வந்தது..

“நாம இதை மட்டுமே நினைப்போம் தாமு.. யாமினியைப் பிரிவதில்தான் சித்தார்த்தோட நன்மை அடங்கியிருக்குன்னா அவளை சித்தார்த்தை விட்டுப் பிரிச்சு வைத்தாகனும்..”

“அவதான் பிரிஞ்சு போயிட்டாளே..”

“பட்.. அண்ணனும் நம்மையும், கம்பெனியையும் மறந்து பிரிஞ்சு நிக்கிறானே..”

“என்னதான் செய்யலாம்கிற..?”

“லிஸன் தாமு.. நாம பிரிச்சு வைச்சாத்தானே அண்ணன் நம்மமேல கோபப்படுவான்..? இப்படி எது மேலயும் நினைப்பில்லாம உலகத்தைச் சுத்திக்கிட்டு இருப்பான்..? இதுவே அவனா யாமினியை விட்டுப் பிரிஞ்சுட்டா..?”

“ஏய்ய்..”

ஆச்சரியத்துடன் நீரஜாவைப் பார்த்தான் தாமோதரன்.. அவளின் ஆழ்ந்த புத்திகூர்மை அவனை வசீகரித்தது.. கம்பீரமும் புத்தி சாதுர்யமும் கலந்த அழகியொருத்தியின் மனதில் அவனுக்கென்று தனி இடம் இருக்கிறது என்பதில் அவன் பெருமை கொண்டான்..

“யெஸ் தாமு.. நாம் சித்தார்த்தையும் யாமினியையும் சேர்த்து வைப்போம்.. அதுக்குப் பின்னாலே சித்தார்த்தா யாமினியை வேணாம்ன்னு சொல்கிற சிச்சுவேசனை உருவாக்குவோம்.. அவன் தானா யாமினியை விட்டுப் பிரிஞ்சு வரனும்.. அதை நாம செய்ததா இருக்கக் கூடாது.. அப்படி மட்டும் நடந்திருச்சுன்னா நம்ம சித்தார்த் ஷேம்பா இருப்பான்..”

“நடக்குமா..?”

“நடக்கனும்..”

நீரஜாவின் திட்டத்தை வரவேற்றான் தாமோதரன்.. யதுநந்தனை மறந்து காரை யாமினியின் வீட்டைப் பார்த்துத் திருப்பி ஓட்டினான்.. அவர்கள் போன போது யதுநந்தன் வீட்டு வாசலில் அனுராதாவுடன் பேசியபடி நின்றிருந்தான்.. இவர்களைக் கண்டதும்..

“எங்கே வந்தீங்க..?” என்று முறைத்தான்..

“யாருடா இவங்க..?” புரியாமல் கேட்டாள் அனுராதா.

“யாமினி வேலைபார்த்த கம்பெனியோட ஜி.எம் இவர்தான்ம்மா.. மேடம் எம்.டியோட சிஸ்டராம்..”

அனுராதாவுக்குப் பயந்து கொஞ்சமாக மரியாதை கலந்து யதுநந்தன் பேசியதில் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்

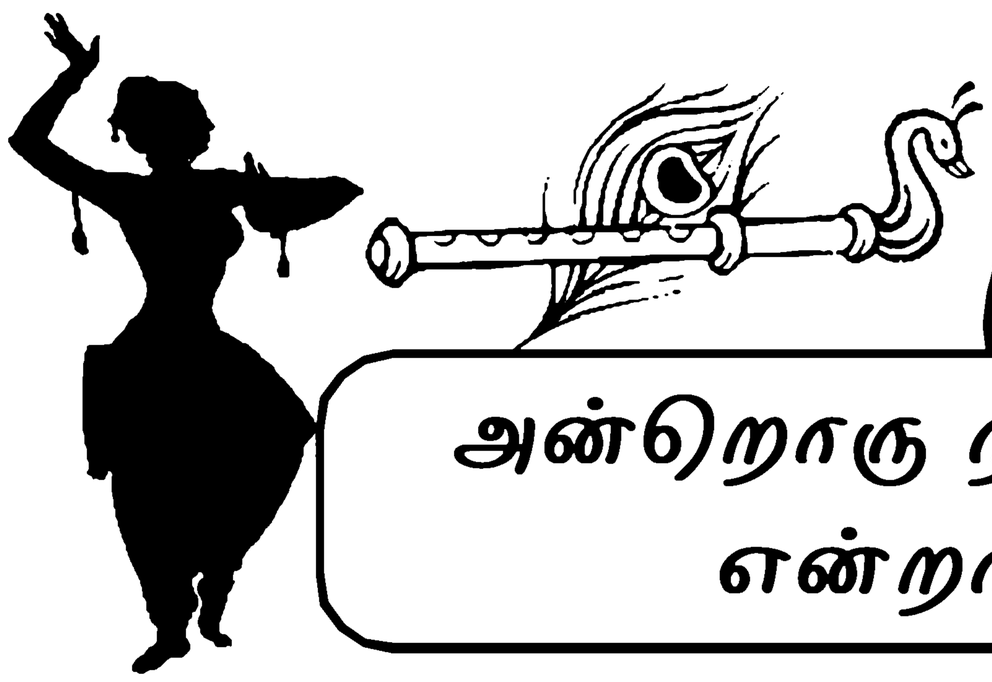
கொண்ட தாமோதரனும், நீரஜாவும் யதுநந்தனை விட்டுவிட்டு அனுராதவிடம்..

"வணக்கம்ங்க.." என்று கோரஸாக கை நீட்டினார்கள்..

'மேலிடத்தைப் பிடிச்சுருச்சுகளாம்..' பல்லைக் கடித்தான் யதுநந்தன்..

வேலையை விட்ட நாள் முதலாய் பழைய பித்துக்குளித்தனங்கள் அதிகமாக தலை தூக்க.. மூலையில் புதைந்து கிடந்த மகளை மீட்க வந்த தேவதூதர்களைப் பார்ப்பதைப் போல அவர்களைப் பார்த்து வைத்தாள் அனுராதா..

யாமினி வேலைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற அவர்களின் கோரிக்கையை அனுராதா முழுமனதாக ஆதரித்ததில் யாமினி வேலைக்குத் திரும்பி விட்டாள்..

30

அன்றொரு நாள் நாம் சந்தித்த நிலவை..
என்றாவது காண்போமா..?

"*ஒருநாள்..! அந்த ஒருநாள்..!*
உன்னை முதலில் கண்ட
அந்தத் திருநாள்..!
அது மறந்து போகுமா..?"

கைகளில் மைக்கைப் பிடித்தபடி யாமினி பாடலில் கேட்ட கேள்வியில் அப்போதுதான் அந்த ஹாலுக்குள்

நுழைந்து கொண்டிருந்த சித்தார்த்தன் அப்படியே அசைவில்லாமல் நின்று விட்டான்..

யாமினியின் ராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.. அவள்வீடு தேடிச் சென்றுச் சமாதானப் படுத்தியதில் அவள் வேலைக்குத் திரும்பி விட்டாள் என்ற செய்தி தாமோதரனிடமிருந்து சித்தார்த்தனுக்குப் பறந்ததில் அவனும் இந்தியாவுக்கு பறந்து திரும்பி விட்டான்.. அவனையும் யாமினியையும் சேர்த்து வைத்து மகாபலிபுரக் கடற்கரையில் பார்த்த நிகழ்வை யதுநந்தன் தன் வீட்டில் சொல்லவே இல்லை என்பது தாமோதரனுக்கும், நீரஜாவுக்கும் சாதகமாக இருந்ததை தாமோதரன் சித்தார்த்தனிடம் எடுத்துச் சொன்னான்..

“ஆச்சரியம்டா சித்..! எதற்கெடுத்தாலும் குதர்க்கமாவே பேசிக்கிட்டு இருந்தாண்டா அவன்.. ஆனாலும் பாரு.. உனக்கும் யாமினிக்கும் இடையில இருக்கிற காதலைப் பத்திக் கடைசிவரைக்கும் அவன் வாயையே திறக்கலை.. அங்க நிக்கிறாண்டா அவன்..”

“ஆச்சரியமா இருக்கு..”

“ம்ம்ம்.. எங்களுக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது.. அந்த அளவுக்கு தங்கை மேல பாசமா இருக்கான்.. உனக்கு யாமினியை மேரேஜ் பண்ணிக் கொடுக்கிறதுக்கு அவனுக்கு சம்மதேயில்லை.. அதே சமயம்.. வேலையை விட்டுட்டதினால யாமினியோட மனசு பாதிக்கப் பட்டிருக்குங்கிறதையும் அவன் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கான்.. அவனுக்குப் பிடித்தமேயில்லன்ன போதும் யாமினியோட நன்மைக்காக அவள் வேலைக்குத் திரும்பறதைத் தடுக்காம நின்னான் பாரு.. அங்கே நிக்கிறாண்டா அவன்..”

"அவன் அங்கேயே நிற்கட்டும்.. யாமினி எங்கே..?"

"இன்னைக்கு நம்ம ஆபிஸ் அக்கவுண்டண்ட் சபாபதியோட டாட்டரோட மேரேஜ் ரிசப்சன்.. ஆபிஸ் ஸ்டாபெல்லாம் ஈவினிங் பெர்மிசன் போட்டுட்டு அங்கே போயிட்டாங்க.. நானும் கிளம்பிக்கிட்டு இருந்தேன்.. நீ வந்திட்ட.. வா சேர்ந்தே போகலாம்.. வர்றியா இல்ல.. வீட்டுக்குப் போறியா..?"

சித்தார்த்தனுக்கு யாமினியை உடனே பார்த்தாக வேண்டும் போல இருந்தது.. பயணக் களைப்பு நீங்க வீட்டுக்குப் போய் குளித்துச் சாப்பிட்டு.. ஓய்வெடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை.. அவன் அவளுடன் போனில் பேச முயன்றால் கூட முடியவில்லை..

எப்போது அவன் போன் பண்ணினாலும் இனிமையான பெண் குரல் வந்து போன் ஸ்விட்ச் ஆஃபில் இருக்கிறது என்று சொல்லி உயிரை வாங்கியது.. இந்தப் போன்களில் ரிகார்டு செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் குரல்கள் எல்லாம் பெண்களின் குரல்களாகவே ஏன் இருக்கின்றன..? ஆண்கள் இந்தப் பதில்களைச் சொல்ல மாட்டார்களா என்ற ஆராய்ச்சியெல்லாம் சித்தார்த்தனின் மனதில் வந்து எரிச்சலை மூட்டியது..

யாமினியைச் சந்தித்த முதல் நாளின் நினைவு அவனை அலைக்கழித்தது.. அவளின் பாடலும், தெளிவான பேச்சும், அவளைச் சூழ்ந்து நிற்கும் நிழல்களைப் பற்றிய அவளின் தனிப்பட்ட உணர்வுகளை ஒரு சிநேகிதனிடம் பகிர்ந்து கொள்வதைப் போல அவனிடம் பகிர்ந்து கொண்ட

ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் அவன் மனதை விட்டு அகலவே யில்லை..

யாமினியின் நினைவிலேயே பித்துப் பிடித்தவனைப் போல உலகத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன், யாமினி வேலைக்குத் திரும்பி விட்டாள் என்ற செய்தி கிடைத்ததும் பறந்து வந்து விட்டான்..

வந்தவுடன் நேராக கம்பெனிக்குத்தான் ஓடி வந்தான்.. எவள் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு ஆவலுடன் அவன் வந்திருந்தானோ.. அந்த யாமினி அவன் வரவை அறியாதவளாக சபாபதியின் மகளின் திருமண வரவேற்பில் கலந்து கொள்ளச் சென்று விட்டாள்..

அவன் அவளைப் பார்க்கப் போவானா..? இல்லை.. வீட்டில் படுத்து உறங்கப் போவானா..?

“நானும் வருகிறேன்..”

சித்தார்த்தன் இதைத்தான் சொல்வான் என்பதை உணர்ந்திருந்த தாமோதரன் சிரித்தான்..

“வா.. போகலாம்..”

அவர்கள் ரிசப்சன் நடந்த ஹோட்டலை அடைந்த போது சித்தார்த் குரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸில் வேலை பார்ப்பவர்கள், தனித்தனியாகவும், குடும்பத்துடனும் ஹோட்டலுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்..

“நான் காரைப் பார்க் பண்ணிட்டு வர்றேன்.. நீ முன்னாடி போ..”

சித்தார்த்தனின் மனநிலையைப் புரிந்தவனாகச் சொன்னான் தாமோதரன்.. லிப்டில் புகுந்து வேகமாக

வெளிப்பட்ட சித்தார்த்தன் ரிசப்சன் ஹாலை அடைந்த போது யாமினியின் பாடல் அவனை வரவேற்றது..

“இதோ.. நம்ம எம்.டி..!”

சபாபதி பரபரப்புடன் வந்து அவனுக்கு கைகுவித்து வரவேற்றார்.. நடுங்கிய அவரின் விரல்கள் அவரின் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தின..

“உங்க டாட்டரோட மேரேஜ் ரிசப்சன்னு தாமு சொன்னான்.. ஏர்போர்ட்டில் இருந்து நேரா வந்துட்டேன்..” சித்தார்த்தன் அவரின் ஆனந்தத்தை அதிகப் படுத்தினான்.

அவனைப் பார்த்து விட்ட அதிர்ச்சியில் பாட மறந்து அப்படியே நின்று விட்டாள் யாமினி..

“நம்ம ஆபிஸ் ஸ்டாப்ஸ்தான் பாடனும்னு சபாபதி சொல்லிட்டார் சார்.. மாறி மாறி நாங்கதான் பாட்டுப் பாடி ரிசப்சனை செலபரேட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கோம்..” என்றாள் ரேகா..

அவளின் விழிகள் தாமோதரன் எங்கேயென்று தேடின.. சித்தார்த்தன் அவனைத் தேடிய யாமினியின் விழிகளைப் பார்த்தபடி வெகு சுவாதீனமாக மேடையேறினான்.. மேடையிலிருந்த இன்னொரு மைக்கை கையில் எடுத்துக் கொண்டான்..

“ஒருநாள்..! அந்த ஒருநாள்..
உன்னை முதலில் கண்ட
அந்தத் திருநாள்..!
அது மறந்து போகுமா..?
கனவா..? வெறும் கதையா..?
இளநெஞ்சை வருடும்

நல்ல இசையா..?
அது கரைந்து போகுமா..?”

யாமினியின் விழிகளைப் பார்த்தபடி அவளது கேள்விக்கான பதிலை அவன் பாடலில் சொன்னதில் யாமினியின் உயிர் துடித்தது..

“உன் நினைவைத் தழுவி இருந்தேன்..
அந்தத் துயிலைத் தழுவ மறந்தேன்..
நீ அறிவாயோ..?”

விம்மலைப் பாடலாக அளித்தவளுக்கு சித்தார்த்தன் அளித்த பதிலில் தாமோதரன் திடுக்கிட்டான்.. அதுவரை அந்தப் பாடலை அவன் கேட்டதில்லை.. அது ஒரு திரைப்படத்தில் வரும் பாடலென்று ரேகா கூறினாள்.. அவனிடம் பேச ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்ட மகிழ்வு அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.. மற்ற சமயமாக இருந்திருந்தால் தாமோதரன் அந்த மாற்றத்தைக் கவனித்திருப்பான்.. விலகி நின்றிருப்பான்.. அன்று சித்தார்த்தன் பாடிய பாடலில் ஆடிப் போயிருந்தவன் அதைக் கவனிக்காமல் ரேகாவுடன் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தில் அங்கே வந்திருந்த நீரஜா பல்லைக் கடித்தாள்..

சித்தார்த்தன் வந்து விட்ட செய்தியை தாமோதரன் தான் அவளுக்குப் போன் பண்ணிச் சொன்னான்.

“சபா சாரோட டாட்டருக்கு மேரேஜ் ரிசப்சன்.. யாமினி அங்கே போயிருக்கான்னு தெரிஞ்சவுடனே இவனும் கிளம்பிட்டான்.. நானும் அங்கேதான் போறேன்.. நீயும் வா..”

சித்தார்த்தனின் காரை பார்க்கிங் பகுதியில் இருந்து எடுக்கப் போகும் போதே நீரஜாவுக்கு செய்தியைக் கடத்தி விட்டான் தாமோதரன்.. அவளும் வேகமாக அங்கே வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.. வந்து பார்த்தால் அவளுடைய காதலன் அவள் வரவை மறந்து விட்டு ரேகாவிடம் ஆழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்..

நீரஜாவுக்கு எப்படியிருக்கும்..?

அதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிக்க முடியாத நிலைமையில் இருந்தான் தாமோதரன்..

சித்தார்த்தன் பாடி வைத்த வரிகள் அப்படிப்பட்ட ஜ்வாலையைத் தன்னுள் பொதித்திருந்தவை..

“உனைப் பார்க்க அன்று பிறந்தேன்..
அதனால் இறக்க மறந்து போனேன்..
நீ அறிவாயோ..”

தாமோதரனின் நெஞ்சம் குழுங்கியது.. சித்தார்த்தனின் காதலின் வேகத்தில் அவன் கதி கலங்கினான்.. மதி மயங்கிய நிலையில் இருக்கும் ஒருத்தியின் மீது இந்த அளவுக்கு காதல் கொண்டிருக்கும் நண்பனின் கதி என்னவாகுமோ என்று அவன் மனம் பதறியது..

யாமினியின் முகம் பிரகாசித்தது.. காலங்களைக் கடந்து அவள் நினைவு பறந்தது.. காஞ்சியின் ஏகாம்பரேஸ்வரர் சன்னதியில் நரசிம்ம பல்லவனின் நினைவுகளுடன் அவள் சுழன்றாடினாள்.. வரதராஜப் பெருமாளின் சன்னதியில் ஆண்டாளைப் போலக் கொண்டையிட்டு பெருமாள் பக்தையான நந்தினி தேவியாக சிரம் தாழ்த்தினாள்..

“காலம் காலம் கடத்தலாம்..
காதல் சாகாது..
வாழ்வின் எல்லை மீறலாம்..
எதுதான் ஆகாது..?”

யாமினியின் அழைப்பில் தாமோதரனை மறந்தாள் நீரஜா.. இவள் எதற்காக அழைக்கிறாள் என்று மனம் பதைத்தாள்..

கூடிவாழ அழைக்கிறாளா இல்லை.. பகை முடிக்க அழைக்கிறாளா..?

தங்கையின் தவிப்பு நிறைந்த கேள்விகளைப் பற்றிச் சித்தார்த்தனுக்கு என்ன தெரியும்..? அவன் மதுவின் மயக்கத்தை விழிகளில் உணர்த்தியபடி கிறக்கத்துடன் யாமினியை அள்ளிப் பருகுவதைப் போலப் பார்த்தபடி பாடலைத் தொடர்ந்தான்.. அவன் பாடிய பாடலில் பெண்ணிடம் மயங்காத திடசித்தம் கொண்ட சித்தார்த்தனா இவன் என்று தாமோதரன் திகைத்துப் போனான்..

“மயக்கங்கள் மறக்க..
மடியொன்று வேண்டும்..
மறுக்க வேண்டாம் என் அன்பே..!”

நீரஜாவின் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது.. இப்படியொரு வேகத்துடன் இருக்கும் அண்ணனின் ஆசையை நிராசையாக்க வேண்டிய துக்கத்தில் அவள் இமைகளை மூடிக் கண்ணீரைக் கட்டுப் படுத்தினாள்..

“மறுபடி பிறக்க..
மது கொஞ்சம் வேண்டும்..
தடுக்க வேண்டாம் என் அன்பே..!”

யாமினி.. தடுப்பதாக இல்லை.. சித்தார்த்தனின் ஆவலுக்குக் குறையாத ஆவல் அவள் விழிகளில் தெரிந்தது.. கூடவே அலைபாய்தலும் தெரிந்ததில் நீரஜா பயம் கொண்டாள்..

தன் மனதின் போராட்டங்களுக்கு அணைகட்ட முடியாத பலவீன மனமுள்ளவளின் மீதா சித்தார்த்தன் அன்பு செலுத்துகிறான்..? அந்த அன்பு அவனை பலவீனமான வனாக மாற்றி விடாதா..?

“தனிமை தாகம்...
தணிந்தாக வேண்டும்...
சபதம் காப்பேன்...”

யாமினியின் பாடலில் தாமோதரனின் திடுக்கிடல் அதிகரித்தது.. தலையைத் திருப்பியவன் நீரஜா அங்கே நிற்பதைக் கண்டு விட்டான்.. ரேகாவை மறந்து நீரஜாவின் பக்கத்தில் அவன் வந்ததில் நீரஜா பெருமிதம் கொண்டாள்.. ரேகா துயரம் கொண்டாள்..

“விழிகள் உறவில்...
கலந்தாட வேண்டும்...
கரும்பின் ஊற்றே...!”

யாமினியின் பாடல் சித்தார்த்தனின் கோரிக்கைகளை ‘மறுக்காமல் தருவேன் வா...’ என்று இருகரம் நீட்டி அழைத்தது.. அந்தப் பாடலின் இடையே வந்த ‘சபதம் காப்பேன்..’ என்ற வார்த்தைகளில் நீரஜாவின் மனம் பதைத்தது..

“ஏழு புவனம்
சென்று வந்தேன்...

நான் உன் முன்னே
தோல்விதான் கண்டேன்..”

சித்தார்த்தன் ஆதித்த கரிகாலனாகி பாடிய போது.. அன்று கிடைக்காத அண்ணனின் காதலி இன்று கிடைத்து விட்டாளே என்று ஏன் என்னால் சந்தோசம் கொள்ள முடியவில்லையென்று தன்னைத் தானே சாடிக் கொண்டாள் நீரஜா..

யாமினியின் பார்வை கடந்த காலத்துக்கு அவள் சென்று விட்டதை நீரஜாவுக்கும் தாமோதரனுக்கும் அறிவித்தது.. மற்றவர் உணர முடியாத மனதின் வலியை யாமினியின் விழிகளில் அவர்கள் இருவரும் உணர்ந்தார்கள்.. அது காதலனோடு சேர முடியாமல் போன வலி...! காதலை முன்னிருத்திக் காதலனை அழைத்து அவன் சாவுக்கு காரணமாக நேர்ந்து விட்ட விதியின் கொடுமையை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் மருகிய வலி..!

‘இவள் பாவம்...’

நீரஜாவுக்கு இரக்கமாக இருந்தது...

‘என் எதிரிக்குக்கூட இவள் போன்ற நிலைமை வந்து விடக் கூடாது...’ அவள் மனம் பிரார்த்தித்தது..

“அருகினில் அன்று
உனைக் கண்ட போது..
தூர தூரம் நின்றேன்..”

சித்தார்த்தனின் இமைகள் யாமினியின் பாடலில் துயரத்துடன் மூடித் திறந்தன.. அன்று கைக்கெட்டும் தூரத்தில் பெரிய பழுவேட்டரையரின் மனைவியென்ற பெயரில் அணுக முடியாத தொலைவில் எட்ட நின்றவளை இன்று கிட்டத்தில் அவன் பார்த்தான்...

அன்று கை பிடிக்க முடியாதவளை இன்று கை நழுவ விட்டு விடக்கூடாதென்ற வெறி அவன் மனதில் வந்தது.. அவள் பிரிந்து விடுவாளோ என்ற துடிப்பில் நீண்ட தூரம் பிரிந்து சென்று உலக நாடுகளைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன் அவள் திரும்பி விட்டாள் என்று அறிந்த அடுத்த கணம் விமானத்தில் ஏறிப் பறந்து அவளைத் தேடி வந்து நின்றிருப்பதை அவளறிவாளா என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான் அவன்...

“நீண்ட தூரம்
நீ சென்ற போதும்
உந்தன் அருகே இருந்தேன்...”

யாமினி தன் காதலை பாடலில் உணர்த்தி விட்டாள்..

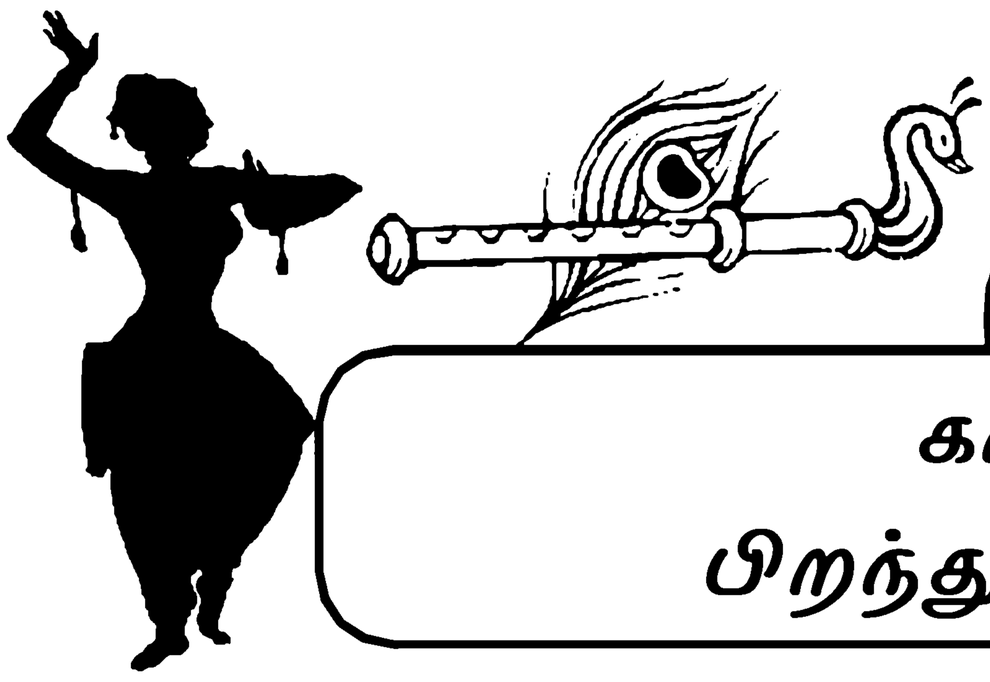
“காதல் உலகில் மேற்கோடு
வெளிச்சம் முடிப்பதில்லை...”

சித்தார்த்தன் பாடினான்.. யாமினியின் இமைகள் அவன் சொல்வதற்கு ஒப்புதல் அளிப்பதைப் போலத் துடித்தன..

“கனவு தேடும்
கனவு வேண்டாம்..
நம் உண்மையின்
ராகங்கள் வேண்டும்..”

சித்தார்த்தன் பாடியதைப் கேட்ட யாமினி கனவுகளிலிருந்து விடுபடத்தான் விரும்பினாள்.. அவளைத் தேடி வந்து விட்டக் காதலனின் தோள்களில் சாய்ந்து பிறவிகள் தோறும் பிரிந்து நின்ற வேதனை குறைய இளைப்பாறத்தான் நினைத்தாள்...

அதற்கு விட்டு விடுவோமா என்பதைப் போல கூட்டத்தின் மத்தியில் நின்ற அகர்வாலும், பரத்குமாரும் அவளையே முறைத்தார்கள்..

31

காலங்கள் கடந்து பிறந்து வந்தது எதற்காக...?

"அவளுக்கு பணத்தாசை கிடையாதுன்னு எப்படிச் சொல்கிற...?"

நிதானமாகக் கேட்டாள் நீரஜா.. சித்தார்த்தன் முகம் கருத்தான்.. அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது இடையூறு செய்து விடக் கூடாது என்ற முன்ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் காரைத் துடைப்பதை நிறுத்திவிட்டு காம்பவுண்டு கேட்டை நோக்கிப் போகும் பாதையில் போய் கொண்டிருந்த ஜேம்ஸைப் பார்த்தான்..

ஜேம்ஸ் மட்டும்தான் என்றில்லை.. அந்த வீட்டில் வேலை பார்த்த எல்லோருமே அடிப்படை நாகரிங்களுடன் தான் இருப்பார்கள்.. நிருபமா கூறிக் கொடுத்திருந்த பாடம் அது..

தோட்டத்துப் பூச்செடிகளில் ஈரம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.. தோட்டத்தின் மையத்தில் செயற்கை நீருற்று இயற்கைக் காற்றில் ஈரப்பசையைத் தடவி அளித்துக் கொண்டிருந்தது..

அந்தக் காலையிளம் வேளையில் நீரஜாவுடன் உட்கார்ந்து பேச சித்தார்த்தனுக்குப் பிடித்திருந்ததுதான்..

அவள் அவனுடைய பாசம் மிக்க ஒரே தங்கை.. அவள் பேசிய விவரம் தான் அவனுக்கு எட்டிக்காயைப் போல கசந்து பிடிக்காமல் போனது..

'யாமினிக்கு பணத்தாசையா..?'

அவனுக்கு அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்கக் கூடப் பிடிக்கவில்லை..

"உண்மை கசக்கும்தான்.. அதுக்காக உண்மை, உண்மையில்லைன்னு ஆகிருமா..?"

"ரப்பிஷ்..! நீயா இப்படிப் பேசறன்னு இருக்கு.. வேண்டாம் நீரு.. நீ என் தங்கையா இருந்தாலும் உன்மேல எனக்கொரு ரெஸ்பெக்ட் இருக்கு.. அதைக் கெடுத்துக்காதே.."

"வேணும்னே அவமேல நான் பழி போடறேன்னு நினைக்கறியா..?"

"நீ அந்த கேட்டகிரியில்ல.. அந்த அளவுக்கு இறங்கிப் பேசற ஆள் நீயில்ல.. யாமினியை நீ சரியாய் புரிஞ்சுக்கலைன்னு நினைக்கறேன்.. தட்ஸ் ஆல்.."

"நீ மட்டும் என்னத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்ட..?"

'அகர்வால் பின்னும் சதிவலையில் மீள முடியாமல் யாமினி மாட்டிக் கொண்டிருப்பதை இவன் அறிவானா..?' என்ற எரிச்சலுடன் கேட்டாள் நீரஜா..

அதைப் புளிப்போட்டு விளக்கி அவனிடம் தெளிவு படுத்தவும் முடியாது.. அவன் அப்படியா என்று யாமினியிடம் போய் கேட்டு வைப்பான்.. அவள் ஆமாம் என்று சொல்லி விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பாளா..?

அவள் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது சதிவலை என்ற பிரக்ஞையே இல்லாமல் அவையெல்லாம் முற்பிறவியின் 'எச்சங்கள்' என்ற குழப்பத்தில் இருக்கிறவளாயிற்றே அவள்.. 'அப்படிப்பட்டவளை இவன் மாய்ந்து மாய்ந்து காதலிக்கிறான்..'

அந்த மாய்தலில்.. அவளுடைய அண்ணன் மாய்ந்து போய் விடுவானோ என்ற பயம் அவளைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்தது..

"அவளைக் காலம் காலமா புரிஞ்சுக்கிட்டு வாழ்ந்த ஃபீலிங் எனக்குள்ள இருக்குன்னு சொன்னா உன்னால அதைப் புரிஞ்சுக்க முடியாது நீரு.. லீவ் திஸ் டாபிக்.."

கண்டிப்புடன் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.. அவனைக் கணிவுடன் பார்த்த நீரஜாவின் மனம் அவளுடைய பாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவளுடைய அண்ணன் பேசுகிறானே என்று கண்ணீர் விட்டது..

காலங்கள் தோறும் அவன் மடியைத் தேடிய காதலியாக யாமினி இருந்திருக்கலாம்... அந்தக் காலகட்டங்களிலெல்லாம் அவனுடைய தங்கையென்ற உறவு முறையில் அவனுடனே பிறந்து வளர்ந்து வந்த நீரஜாவின் பாசத்தைப் பற்றிய நினைவலைகள் சித்தார்த்தனின் மனதில் எழவில்லையா...?

"உன்னோட மறுபிறவிக் கதைக்கே நான் வர்றேன் அண்ணா..."

"உனக்கு அதில நம்பிக்கையில்லைன்னா அதைப் பற்றி நாம டிஸ்கஸ் பண்றதே வேஸ்ட் நீரு..."

அவளுக்கா நம்பிக்கையில்லை....?

வெறுமையாகப் புன்னகைத்தாள் நீரஜா... சித்தார்த்தனுக்குள் எழும் மறுபிறவியின் ஞாபகங்கள் அவளுக்குள்ளும் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன என்ற உண்மையை அவள் ஒர்நாளும் அவனிடம் பகிர்ந்து கொண்டதில்லை.. தாமோதரனும் அப்படித்தான்.. கடந்த காலத்தின் நிழல் ஆட்ட யுத்தங்கள்.. நிகழ் காலத்தைப் பாதித்து விடாமலிருக்கும் படி திடமான மனதுடன்தான் அவன் இருந்தான்..

அவர்கள் இருவரும் அப்படி இருந்ததினால்தான் யாமினியின் மனக்குழப்பத்தை ஊன்றிக் கவனிக்க முடிந்தது.. அவளால் சித்தார்த்தனுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக் கூடாதென்று யோசிக்க முடிந்தது..

நேற்றைய வாழ்வு நேற்றோடு...
இன்றைய வாழ்வு நம்மோடு...

இந்த சித்தாந்தத்தில் நீரஜாவும், தாமோதரனும் தெளிவாக இருந்ததினால்தான் அவர்களால் மறுபிறவி களைப் பற்றிய விவரங்களை எவருக்கோ நடந்ததைப் போல எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது... அவற்றின் நிழல்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பிறவியில் படிந்து விடாமல் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொண்டு சித்தார்த்தனையும் காப்பாற்றி விட வேண்டுமென்று போராட முடிந்தது..

"ஓகே ஃபிரதர்...! எனக்கு நம்பிக்கையில்லைன்னே வைத்துக்க.. உனக்கு அதில நம்பிக்கையிருக்குதானே..?"

"மலையளவுக்கு இருக்கு.. யாமினி எனக்காகவே பிறந்தவள்.. அவளும் நானும் மீட் பண்ணனும்ங்கிறது

காலத்தின் கட்டாயம்.. ஆறு பிறவிகளில் வாழ முடியாத வாழ்வை இந்த ஏழாவது பிறவியில் நாங்கள் வாழ்ந்து முடிக்கலாம் என்பது வாழ்க்கை எங்களுக்குத் கொடுத்த வரம்.. அவளை நான் சந்தித்தே ஆகனும்ங்கிறது விதி வகுத்த கட்டளை.. காலம் எங்களைச் சந்திக்க வைத்த தோழன் நீரஜா...”

“ஓகே... ஓகே..! எமோசனலாகாதே... நீ சொன்ன படியே இருக்கட்டும்.. நான் கேட்கிறது என்னன்னா.. நீ சொன்ன ஆறு பிறவிகளிலேயும் யாமினி உனக்குச் சமமான ஸ்டேட்டஸில்தான் பிறந்திருந்தாளா..?”

நீரஜா எதற்காக இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்கிறாள் என்று புரியாமல் திகைத்த சித்தார்த்தன் யோசித்தான்.. அவன் மனதில் நரசிம்ம பல்லவன் காஞ்சியின் மாமன்னனாக வந்து நின்றான்.. அங்கே ஏழை ஆயனரின் மகள் சிவகாமியாக யாமினி ஏகாம்பரேஸ்வரின் ஆலயத்தில் நடனமாடினாள்..

அவன் ஆதித்த கரிகாலச் சோழனாக காஞ்சியை வென்று அங்கே பொன் மாளிகையை நிர்மாணித்த போது.. யாமினி நந்தினியாகப் பிறந்து.. தாய்,தந்தை எவரென்று தெரியாத அநாதைப் பெண்ணாக.. பெருமாளை வணங்கும் பக்தையாக.. ஆண்டாள் போலக் கொண்டையிட்டுத் தென் மதுரைநகர் நோக்கிப் பயணித்தாள்..

பாண்டியரின் குலகௌரவம் காக்கும் மாறவர்மன் சுந்தர பண்டியனாக அவன் வந்த போது யாமினி.. ஹொய்சாள மன்னனின் பலராணிகளில் ஒரு ராணியின் மகளாக அவனிடம் காதலை யாசித்து ஏகாம்பரேஸ்வரரின்

ஆலயத்தில் அவனை மணக்க வேண்டும் என்று வேண்டி நின்றாள்..

ஒரு பேராசையே விலைக்கு வாங்கி விடும் விலை மதிப்புக் கொண்ட ஒற்றைக்கல் வைரத்தைப் பதக்கமாகக் கொண்டத் தங்கச்சங்கிலி மார்பினில் புரள... தென்னகத்தைக் காக்க வாளேந்தி வந்து காஞ்சியின் மன்னனாக அதை வென்று அரியணையில் அமர்ந்த சேர மன்னன் ரவிவர்மனாக அவன் உயரத்தில் நின்ற போது... யாமினி ஓர் வணிகரின் மகளான வசுந்தராவாக பிறப்பெடுத்து நின்றிருந்தாள்..

40 வருடங்களாக அடைபட்டுக் கிடந்த அன்னை மீனாட்சியம்மனின் ஆலயக் கதவுகளைத் திறந்து வைக்கும் சபதத்தையும்... தனக்கென்று நிர்மானிக்கப்பட்ட திருவரங்கக் கோவிலில் கொழுவிருக்க முடியாமல் திருப்பதியில் வாசம் செய்த ரங்கநாதரின் சிலையை ஸ்ரீரங்கத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் சபதத்தையும் செய்து.. அவற்றை வெற்றிகரமாக முடித்தும் காட்டிய குமார கம்பண்ணனாக அவன் வெற்றி முழக்கமிட்ட போது அவனைக் கைபிடிக்க முடியாத மைதிலியாக.. குறுநில மன்னர்களின் பரம்பரையில் பிறந்த பெருமையை மட்டும் பெரிதாகச் சொல்லிக் கொள்பவளாக யாமினி அவன் முன்னால் நடமாடினாள்..

“ஐந்து பிறவிகளில் அவ எனக்குச் சமமான ஸ்டேட்டஸில பிறக்காதவளா இருந்திருக்கலாம்.. ஆறாவது பிறவியில.. எனக்குச் சமமான ஸ்டேட்டஸில்.. இன்னும் சொல்லப் போனா என்னை விடக் கூடுதலான ஸ்டேட்டஸில்தானே அவ பிறந்திருந்தா...?”

ஆதவனின் காதலியான தாமரையின் தந்தை தணிகாசலம் பொன் விளைந்த களத்தாரின் முதன்மையான பணக்காரர் என்பதை நினைவு படுத்தினான் சித்தார்த்தன்..

“உனக்கு தெரிந்தது அவ்வளவுதான்..” நொடித்தாள் நீரஜா..

“உனக்குத் தெரிந்ததைத்தான் சொல்லேன்..”

“சொல்லத்தானே போகிறேன்..? அண்ணா.. நீ சொன்ன மறு பிறவிக் கதைகளில எனக்குச் சுத்தமா நம்பிக்கையில்ல.. பட்.. விசயம் இப்ப அது இல்ல.. நீ சொன்ன ஆங்கிள்படியே பார்த்தாலும்.. தாமரை திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டாதவ.. ஆதவன் அந்தக் காலத்திலேயே பெரிய படிப்பைப் படிச்சவன்.. தாமரையைப் போலக் கிணற்றுத் தவளையா பொன் விளைந்த களத்தாரிலேயே இருக்காம நேதாஜியோட ஃபாலோயரா உலகத்தைச் சுற்றியவன்.. ஐ.என்.ஏ விலே முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்தவன்.. தாமரையை விட அவன் உயர்வுதானே..?”

“அதுக்கு...?”

“எல்லாப் பிறவிகளிலேயும் அவளை விட நீ உயர்வா இருந்திருக்க.. அதனாலதான் அவ உன்னை காதலிச் சிருக்கிறா.. இந்தப் பிறவிலேயேயும் அதுதான் கண்டினியூ ஆகுது.. தி கிரேட் சித்தார்த் குரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸீக்கு நீ எம்.டி.. அவ உன்கிட்ட வேலை பார்க்கிற ஸ்டாப்.. ஸோ.. உன்னை மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டா ஹை சொசைட்டி லைஃபை என்ஜாய் பண்ணி வாழலாம்ன்னு அவ கணக்குப்

போட்டிருப்பா.. உன்னோட கணக்குப் படியும் பார்த்தா மத்த ஆறு பிறவிகளிலேயும் இதே கணக்குத்தான் அவ மனசில இருந்திருக்கு...”

சித்தார்த்தன் கோபமானான்.. அவன் முகத்தில் வந்த ரௌத்திரத்தில் ஆடிப் போகாமல் அவனையே பார்த்தபடி அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் நீரஜா.. அவள் விழிகளில் தெரிந்த சவாலில் சித்தார்த்தன் பொங்கி விட்டான்..

“அதை புரூப் பண்ணு...”

அவன் கோபத்தில் இதுதாண்டா அண்ணா எனக்கு வேணும் என்று மனதுக்குள் குதூகலித்தாள் நீரஜா..

அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் இறுக்கமாக முகத்தை வைத்தபடி..

“புரூவ் பண்ணிட்டா..?” என்று கேட்டாள்..

“நீ என்ன சொன்னாலும் நான் கேட்கிறேன்...”

தங்கை விரித்த வலையில் விழுந்து விட்டான் சித்தார்த்தன்..

“வார்த்தை மாற மாட்டியே..”

“நான் சித்தார்த்தன்..! விவேகானந்தன், நிருபமா வோட மகன்..! வார்த்தை மாறுகிற வம்சத்தில் நான் பிறக்கலை...”

“நானும் அதேபோல்தான்ங்கிறதை மறந்துட்டியா..? இத்தனையையும் சொன்னவன் நீரஜாவோட அண்ணன் நான்ங்கிறதைச் சொல்லாம விட்டுட்டியே.. அண்ணா..”

“நீ சேலன்ஜிக்கு வா..”

“வந்தாச்சு.. இந்த சேலன்ஜில் நான் வின் பண்ணிட்டா நான் என்ன சொன்னாலும் நீ கேட்பேன்னு வாக்குக் கொடுத்திருக்க.. மறந்திராதே...”

“அதுக்கு முதலில உன் சேலன்ஜில் நீ ஜெயித்தாகனும்.. அதையும் நீ மறந்திராதே..”

சித்தார்த்தன் கோபமாக போய் விட்டான்.. அவனுக்கான காபி பலகாரங்களுடன் தோட்டத்துக்கு வந்த நிருபமா மகனைக் காணாமல்..

“எங்கேடி உன் அண்ணன்..?” என்று தேடினாள்..

“இருங்க மம்மி.. என் துப்பட்டா முனையில முடிஞ்சு வைச்சிருக்கேனான்னு தேடறேன்..” நீரஜா சுடிதாரின் மீதிருந்த துப்பட்டாவை உதறிக் காட்டினாள்..

“போடி.. உனக்கு எல்லாமே கிண்டல்தான்..”

காபி, டிபன் இருந்த டிரேயைக் கையில் பிடித்திருந்த விமலா பின் தொடர மகனைத் தேடி மாடிக்குப் போய் விட்டாள் நிருபமா..

மகன் மீதான அவளது தேடலில் நீரஜாவுக்கு பெருமூச்சு வந்தது.. அந்த மகன் உயிராக நினைக்கும் பெண்.. அவனது உயிருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியவள் என்பதை அறிந்தால் அந்தத் தாயின் மனம் என்ன பாடுபடும் என்று நினைத்துப் பார்த்த நீரஜாவுக்கு மனது பாரமானது..

‘என்னை மன்னித்து விடு அண்ணா..’ மனதுக்குள் சித்தார்த்தனின் மன்னிப்பை யாசித்தாள் அவள்..

‘எனக்கு வேறு வழியில்லை.. இந்தப் பிறவியிலாவது உன் காதல் நிறைவேறி.. யாமினியுடன் வாழ்ந்து விடவேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாய்.. இந்தப் பிறவியிலாவது அவள் ஆட்டி வைக்கும் பொம்மையாய் நீ ஆடாமல் உன்னைக் காத்து உயிர் வாழ வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன்... என்ன செய்வேன் நான்..? யாமினியின் ஆறு பிறவிகளில் இரண்டாவது பிறவியை மட்டும் முன்னால் நிறுத்தி.. நீதான் நந்தினியென்று அவளுடைய நினைவின் அலைகளைத் தட்டி எழுப்பு கின்றார்களே... அமிழ்ந்து கிடக்கும் அந்த ஆவேச நினைவுகள் கரையை உடைத்துக் கொண்டு மேலே கிளம்பி விட்டால், உன்னைப் பழி தீர்க்க நினைப்பவர் களுக்கு அவள் துணை போய் விடுவாள் அண்ணா.. என்னால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாது..’

தோட்டத்தின் தனிமையில் வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தாள் நீரஜா.. கம்பெனியிலிருந்து வந்த விவேகானந்தன் காரை விட்டு இறங்கி வீட்டுக்குள் போகாமல் தேங்கி நின்று தோட்டத்தில் தனித்திருந்த மகளைப் பார்த்தார்.. அவர் புருவங்கள் உயர்ந்தன.. மகளிடம் போனார்..

“நீரும்மா...”

மென்மையான தந்தையின் குரலில் சிந்தனை கலைந்தவளாக...

“டாட்..” என்று முகமலர்ச்சியுடன் விவேகானந்தனைப் பார்த்தாள் நீரஜா..

“என்னடாம்மா.. இங்கே தனியா உட்கார்ந்திருக்க..?”

“ச்சும்மா.. நத்திங் எல்ஸ்..”

“கம்பெனிக்கு ஏன் வரலை...?”

“சித் வந்திருக்கானே டாடி.. அவன் கூடப் பேசிக்கிட்டு இருந்தேன்.. கம்பெனிக்கு வரனும்னு தோணலை..”

“சித்தார்த் எங்கே...?”

“அவன் ரூமில் இருப்பான்.. இப்பவரைக்கும் என்கூட தோட்டத்தில உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டு இருந்தான்.. இப்பத்தான்.. மாடிக்குப் போனான்.. மம்மி அவனுக்கு காபி டிபன் கொண்டு வந்திட்டு அவனை இங்கே காணோம்ன்னு அவன் ரூமுக்குத் தேடிப் போயிருக்காங்க..”

“அவ அப்படித்தான்.. மகன் வந்தாப் போதும்.. உன்னையும், என்னையும் மறந்திடுவா...?”

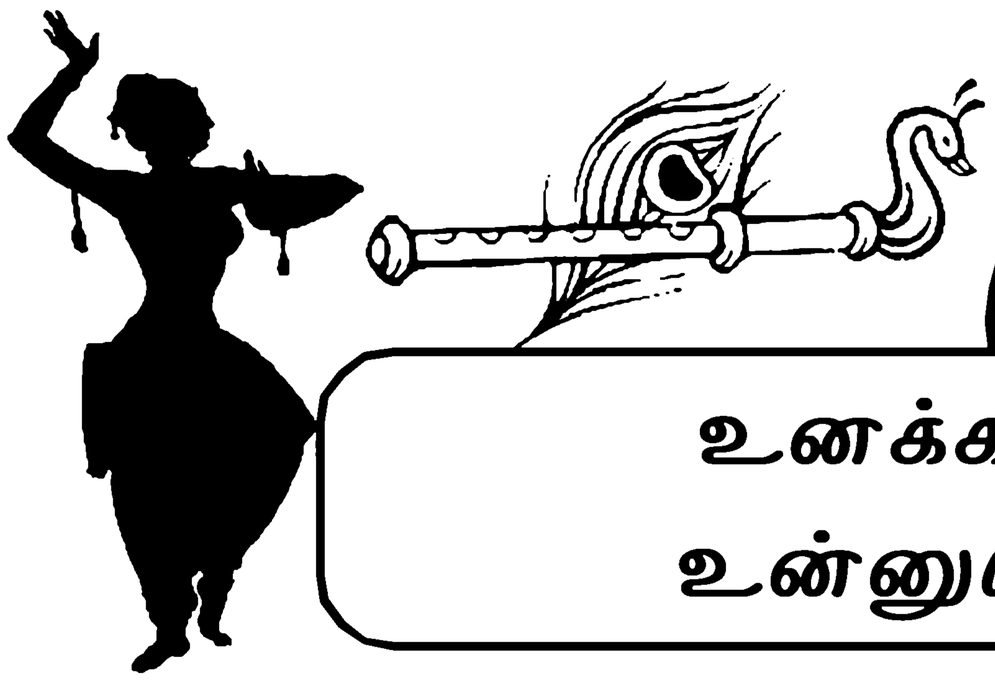
“ஊஹூம்...? நீங்க மறக்க மாட்டிங்களா..?”

“யாரை...?”

“என்னையும், மம்மியையும்..! உங்களுக்கும் சித்தார்த் தானே உயர்வு..? என் மகன், என் மகன்னு சொல்வீங்களே..”

“ஹா... ஹா...”

தந்தையுடன் இணைந்து சிரித்த போது.. அவர் மகனைக் காப்பாற்றி அவரிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டு மென்ற வைராக்கியம் நீரஜாவின் மனதில் வந்தது..

32

உனக்காக உயிர் வாழ்பவள் உன்னுயிரைப் பறிப்பாளா...?

"இவ தான் யாமினி மம்மி..."

சித்தார்த்தன் அறிமுகம் செய்து வைத்த போது.. மத்திய மந்திரி ஒருவரின் மனைவியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த நிருபமா..

"எக்ஸ்யூஸ் மி..." என்று சொல்லி விட்டு யாமினியின் பக்கத்தில் வந்து அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்..

உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை அணுவணுவாய அலசிப் பார்த்த அவளது பார்வையை யாமினி உணர்ந்து விடாத விதத்தில் இதமான மென்சிரிப்புடன் அவள் பார்த்ததில் யாமினிக்கு ஆழ்ந்த மரியாதை உள்ளது...

என் மகனுக்கு இவள் தகுதியானவள்தானா என்று ஆராயும் நிருபமாவின் பார்வையில் திருப்தி வர வேண்டும் என்று மனதுக்குள் வேண்டிக் கொண்டாள் யாமினி..

"எப்படியிருக்கம்மா..?" நிருபமாவின் பார்வையில் திருப்தி தெரிந்தது.

"ஃபைன் மேம்.." சந்தோசப் பட்டுப் போனாள் யாமினி..

"மேம்ன்னு சொல்லாதேம்மா.. ஆண்ட்டின்னு சொல்லு.."

"தேங்க் யு ஆண்ட்டி.."

யாமினிக்கு வானத்தில் பறப்பதைப் போல இருந்தது. மிகப் பெரிய தேசியக் கட்சியின் தமிழகக் கிளையின் தலைவர் பதவியில் இருப்பவரின் மகள்... அரச பாரம் பர்யத்தில் பிறந்தவள்.. கோடிஸ்வரி.. கோடிஸ்வரரின் மனைவி.. ஸ்டார் இமேஜைக் கொண்ட பிஸினெஸ் மேக்னெட் சித்தார்த்தனின் தாய்.. யாமினியைப் பாத்து 'ஆண்ட்டி' என்று கூப்பிடச் சொல்கிறாள்...

"மம்மிக்கு உன்னைப் பிடிச்சுப் போச்சு..."

சித்தார்த்தன் அவளிடம் கிசுகிசுத்த போது யாமினியின் பாதங்கள் தரையில் பாவவே இல்லை.. உல்லாச ஊஞ்சலில் ஆடுவதைப் போல் உணர்ந்தாள்.

"டாட்..! ஷி இஸ் யாமினி..!"

விவேகானந்தனிடம் அவளைக் காட்டிச் சித்தார்த்தன் சொன்ன போது... ஊடுறிவிய அவரின் பார்வையில் நடுநடுங்கிப் போனாள் யாமினி.. அவருக்கு யாமினியை மருமகளாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணம் வர வேண்டுமே என்று உலகில் உள்ள அத்தனை தெய்வங்களிடமும் விண்ணப்பம் வைத்தாள்..

"உன் பேரண்ட்ஸ் என்ன செய்கிறாங்கம்மா..?"

அவரின் கனிவான கேள்வியில் பச்சைவிளக்கு ஒளிர்ந்ததில் யாமினியின் கண்களும் ஒளிர்ந்தன..

"அப்பா கலைப் பொருள்களின் விற்பனைக் கூடம்ன்னு ஒரு ஷாப் நடத்திக்கிட்டு இருக்கார் சார்.. மகாபலிபுரத்தில்தான் அந்த ஷாப் இருக்கு.. அம்மா ஹவுஸ் வொய்ப்..."

"ஈஸிட்...? சார்ன்னு சொல்லாதேம்மா.. அங்கிள்ன்னு சொல்லு.. உனக்கொரு அண்ணன் இருக்கிறதா சித்தார்த் சொன்னானே..."

"ஆமாம் அங்கிள்.. யதுநந்தன்னு பெயர்.. கல்பாக்கத்திலே வொர்க் பண்றான்.. கவர்ண்மெண்ட் ஜாப்.."

தான் பேசிக் கொண்டிருப்பது தமிழகத்தின் மிகப் பெரிய பணக்காரரான விவேகானந்தனிடம் என்ற பிரமிப்பில் பேச முடியாமல் திக்கித் திணறிப் பதில் சொன்னாள் யாமினி.. நிருபமாவைப் போல அவரும் வெகு சுவாதீனமாக அங்கிள் என்று அழைக்கச் சொன்னதில் அவளுக்குக் கண்ணீரே வந்து விட்டது..

'எப்படி...?'

அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.. இவையெல்லாம் எப்படி சாத்தியப்பட்டன..? சித்தார்த்தனின் பெற்றோர் அவளை மருமகளாக ஏற்றுக் கொண்டார்களா..? அவளுக்கும் சித்தார்த்தனுக்குமான காதலை அங்கீகரித்து விட்டார்களா..?

"இந்தப் பார்ட்டியே அவங்களுக்கு உன்னை அறிமுகப் படுத்தறதுக்காக நான் அரேஜ்ச் பண்ணின பார்ட்டிதான்.. என்னோட பார்த்டே பார்ட்டியை காஞ்சி புரத்திலதான் கொண்டாடுவேன்.. என்ன வேலையிருந் தாலும் டாட் அதை போஸ்ட்போன் பண்ணிடுவார்.. மம்மி கேன்சலே பண்ணிடுவாங்க.. நீரஜா கெத்து காண்பிச்சாலும் என் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாத்துக்கும் பர்ஸ்ட் பிரிப்பரன்ஸ் கொடுத்து இம்பார்ட்டண்ட் கொடுப்பா.. தாமுவைப் பத்திச்

சொல்லவே வேண்டாம்.. என்னோட நிழல் அவன்.. நான் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி..! இந்தப் பார்ட்டியிலே வேற ஒரு விசயமும் இருக்கு.. எங்களோட ஸ்கூல், காலேஜ் டேஸ் பிரண்ட்ஸ் எல்லாரும் என் பார்த்டே பார்ட்டியை மிஸ் பண்ணவே மாட்டாங்க.. இதையெல்லாம் தூக்கிச் சாப்பிடறதைப் போல.. வீடு.. வீடை விட்டா ஆபிஸ்.. ஆபிஸ் விட்டா கோவில்ன்னு... ஒரே வட்டத்துக்குள்ள சுத்திக் கிட்டு இருக்கிற ஈஸ்வரன் அங்கிளும்.. அவருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டுட்ட ஒரே காரணத்தாலேயே அவர் போட்டிருக்கிற வட்டத்துக்குள்ள சதுரமாகிட்ட அம்பிகா ஆண்டியும் தட்டிக் கழிக்காம என் பார்த்டே பார்ட்டிக்கு வந்திருவாங்க..”

“அவங்க யாரு...?”

“தாமுவோட பேரண்ட்ஸ்... வா.. அவங்களுக்கும் உன்னை இன்ட்ரெடியூஸ் செய்கிறேன்...”

ஏறக்குறைய அந்தப் பார்ட்டிக்கு வந்திருந்த அனைவரிடமும் யாமினியை அறிமுகப்படுத்தி விட்டான் சித்தார்த்தன்.. அவளுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் புரிந்து கொண்ட பாவனையுடன் அவர்கள் பார்த்த பார்வையில் அப்போதே திருமதி சித்தார்த்தனாக ஆகி விட்டதைப் போல உணர்ந்தாள் யாமினி.. அந்த சந்தோசத்தை அவள் நெஞ்சில் நிறையச் செய்தவனைப் பார்த்தாள்... யாரோ ஒருவரிடம் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த சித்தார்த்தன் அவள் பார்வையைக் கண்டதும் ரகசியமாகக் கண்சிமிட்டினான்...

‘கள்ளன்...’ யாமினியின் முகம் சிவந்து விட்டது..

அதை ரசனையுடன் பார்த்தபடி அவளருகில் வந்தவன் கிசுகிசுப்பான குரலில்

“பிடிச்சிருக்கா...?” என்று கேட்டான்..

வெட்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தவளுக்கு அவனை ரொம்ப.. ரொம்ப பிடித்திருந்தது.. அதை அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் எப்படிச் சொல்வது என்று அவள் திகைத்து நிற்பதைப் பார்த்தவன் குனிந்து அவள் விழிகளுக்குள் பார்த்தபடி..

“என் பேமிலியைச் சொன்னேன்டி..” என்று மறுபடியும் கண்சிமிட்டினான்..

யாமினிக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.. அதுவரை அப்படியொரு சந்தோசத்தை அவள் வாழ்நாளில் உணர்ந்ததே இல்லை என்பதைப் போல அவள் மிக.. மிக.. அதிகமாக சந்தோசப்பட்டாள்.. சித்தார்த்தன் எங்கே சென்றாலும் தேடிச் சென்ற அவளது பார்வையை.. ஏதேனும் ஓர் மூலையில் நின்றபடி அவனும் சந்தித்துக் கொண்டே இருந்தான்.. அன்றைய தினத்தின் நொடிகள் நகராமல் அப்படியே நிலைத்து நின்று விடக் கூடாதா என்று யாமினியின் மனம் ஏங்கியது..

சித்தார்த்தனின் பிறந்தநாள் பார்ட்டியில் கலந்து கொள்ள அனுராதாவிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அனுமதி வாங்கியிருந்தாள்...

“காஞ்சிபுரத்துக்குப் போகிறயா..?”

யதுநந்தன் கடுமை காட்டினான்.. யாமினியின் கெஞ்சுதலான முகபாவனையில்..

"உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன் யாமினி.. அவங்க பணக்காரங்க.. எதையும் லேசா நினைச்சுத் தூக்கி போட்டிருவாங்க.. உன் மனசுதான் வேதனைப்படும்.. பார்த்து நடந்துக்க..." என்று சொன்னதோடு விட்டு விட்டான்..

பார்ட்டியில் சித்தார்த்தனின் நண்பர்கள் ஆடினார்கள்.. நீரஜா கூட ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்றைப் பாடினாள்.. மெலிதான.. ஆழ்ந்த குரலில் அவள் அப்பாடலைப் பாடிய போது பார்ட்டியில் இருந்தவர்கள் மௌனமாகி அவளுடைய இசையில் கட்டுண்டு நின்று விட்டார்கள்.. வேற்று மொழிப் பாடல்களுக்கும் மக்களின் கவனத்தையும், ரசனையையும் ஈர்க்கும் ஆற்றலுண்டு என்று அன்று கண்டு கொண்டாள் யாமினி.. சித்தார்த்தனும் தாமோதரனும் இணைந்து பாடி ஆட ஆரம்பித்ததும் அவர்களின் நண்பர்களும் நீரஜாவும் பாட்டின் தாளலயத்துக்கு ஏற்பக் கைதட்டி அவர்களை உற்சாகப் படுத்தினார்கள்.. யாமினியும் அதில் கலந்து கொண்டாள்..

"காட்டுக் குயிலு மனசுக்குள்ள
பாட்டுக்கேதும் பஞ்சமில்ல.. பாடத்தான்.."

சித்தார்த்தன் பாடலை ஆரம்பித்து வைக்கத் தாமோதரன் அதைத் தொடர்ந்தான்...

"கவலைத் கட்டு விட்டுப்புட்டு
தவிலைத்தட்டு துள்ளிக்கிட்டு.. ஆடத்தான்.."

அவர்கள் இருவரும் ஆட ஆரம்பிக்க.. அவர்களின் நண்பர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்..

"எல்லோரும் மொத்தத்திலே....
சந்தோச சத்தத்திலே...

ஒன்னான நேரத்திலே...
உல்லாச நெஞ்சத்திலே...”

சித்தார்த்தனின் நண்பர்கள் மட்டுமே ஆடிக் கொண்டிருக்க அதை ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாமினி யதேச்சையாக நீரஜாவைப் பார்த்தாள்.. அவளையே உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நீரஜா யாமினியின் பார்வையைச் சந்தித்ததும் லேசாக புன்னகைத்தாள்.. பதிலுக்கு புன்னகை செய்த யாமினிக்கு ஏதும் வித்தியாசமாக தோன்றவில்லை.. அன்றைய விழாநாளின் குதூகலம் அவள் மனதில் புகுந்திருந்ததில் வேறு எந்த சஞ்சலமும் அவளை அணுகவில்லை..

“போடா எல்லாம் விட்டுத்தள்ளு...
பழசெயல்லாம் சுட்டுத் தள்ளு...
புதுசா இப்போப் பிறந்தோமுன்னு
எண்ணிக் கொள்ளடா...”

கைகளை விரித்துத் தாமுவைக் கட்டிக் கொண்டபடி பாடினான் சித்தார்த்தன்.. நீரஜாவின் முகம் விகசித்தது..

“பயணம் எங்கே போனாலென்ன..?
பாதை நூறு ஆனாலென்ன...
தோட்டம் வைச்சவன் தண்ணீர்விடுவான்..
சும்மா நில்லடா.. டோய்...”

தாமோதரன் பதிலுக்கு கைகளை வீசிப் பாடியதில் யாமினி உள்ளம் நெகிழ்ந்தாள்...

‘எப்போர்பட்ட ஆழ்ந்த நட்பு இது..!’

“ஊதக்காத்து வீச...
உடம்புக்குள்ள கூச...

குப்ப கூடம் பத்த வைச்சுக்
காயலாம்...”

அவர்கள் இருவரையும் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்ட ஒருநண்பன் பாட.. அடுத்தவன்...

“தை பொறக்கும் நாளை...
விடியும் நல்ல வேளை...
பொங்கப் பானை வெல்லம் போலப்
பாயலாம்...”

என்று சேர்ந்து கொள்ள மற்றவர்களும் சங்கமித்து ஒரே குரலில்..

“அச்சு வெல்லம் பச்சரிசி...
வெட்டி வைச்ச செங்கரும்பு...
அத்தனையும் தித்திக்கிற நாள்தான்...”

என்று கோரசாக பாடினார்கள்..

அந்த நாள் மார்கழியின் கடைசி நாள்.. விடிந்தால் தை மாதம் பிறக்கப் போகிறது என்பது உண்மைதான்...

‘இவன் மாதங்களில் மார்கழியா...?’

சித்தார்த்தனையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் யாமினி.. அவளுக்கான பிரத்யேகப் பார்வைக்காக அவள் மனம் ஏங்கியது.. அவன் அவளைப் பார்க்கவில்லை.. அவனது பார்வையெல்லாம் தாமோதரனின் மீதே இருந்தது...

“பந்தம் என்ன..? சொந்தம் என்ன..?
போனா என்ன..? வந்தா என்ன..?
உறவுக்கெல்லாம் கவலைப்பட்ட
ஜென்மம் நானில்ல...

பாசம் வைக்க... நேசம் வைக்க...

தோழன் உண்டு வாழ வைக்க..

அவனைத்தவிர உறவுக்காரன்..

யாரும் இங்கில்ல...”

சித்தார்த்தனின் பாடலில் யாமினி துணுக்குற்றாள்... இதற்கான அர்த்தம் என்ன..? தாமுதான் சித்தார்த்தனுக்கு அனைத்தும் என்றால் அவளுக்கான இடம் இது...? அனைத்து நேரத்தையும், பாசத்தையும் தாமோதரனுக்கே அவன் அள்ளி வழங்கி விட்டால் யாமினிக்கென்று என்ன மிஞ்சப் போகிறது...? தாமோதரனுக்கு கொடுத்தது போக மிகுந்திருக்கும் மிச்சம் மீதி நேரத்தையும், பாசத்தையும்தான் சித்தார்த்தன் அவளுக்குக் கொடுக்கப் போகிறானா...?

வெறும் திரையிசை பாடல்தானே என்று விட்டு விட அவளால் முடியவில்லை.. சித்தார்த்தனைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரியும்.. ஆத்மார்த்தமான அன்பில்லாத எதையும் அவன் சொல்லில் உதிர்க்க மாட்டான்.. யாமினி அவன் வாழ்வில் வருவதற்கு முன்னரே தாமோதரன் வந்து விட்டான் என்ற போதிலும்.. அவளுக்கென்று சித்தார்த்தனின் மனதில் தனி இடம் இருக்க வேண்டு மென்று அவள் மனம் பதைத்தாள்..

தாமோதரன் சித்தார்த்தனைக் கட்டிக் கொண்டு அவன் முகம் பார்த்தான்.. உணர்ச்சிப் பெருக்கில் கண்கள் கலங்கி அவனுடைய உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.. அவன்தான் பெரிது என்று சொன்ன சித்தார்த்தனின் நட்பில் அவன் நெகிழ்ந்து போயிருந்தான்..

“உள்ள மட்டும் நானே...
என் உசிரக் கூடத்தாரேன்...
என் நண்பன் கேட்டா
வாங்கிக்கன்னு சொல்லுவேன்..
என் நண்பன் போட்ட சோறு..
நிதமும் திண்ணேன் பாரு...
நட்பைக்கூடக் கற்பைப் போல
எண்ணுவேன்...”

தாமோதரனின் தழதழத்த குரலில் சித்தார்த்தன் அவனை இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டான்.. அந்த நண்பர்களின் பிணைப்பில் அங்கிருந்த அத்தனை பேரும் கண்கள் பனிக்க.. நெகிழ்ந்து நின்று விட்டார்கள்.. அந்த நெகிழ்ச்சியான சுழலை மாற்றுவதற்காக மற்ற நண்பர்கள் களத்தில் குதித்து கும்மாளத்துடன்..

“சோகம் விட்டு.. சொர்க்கம் தொட்டு..
ராகம் இட்டு.. தாளம் கொட்டிப்
பாட்டுப் பாடும் வானம்பாடி நாம்தான்..”

என்று கைதட்டிப் பாடியதில் விழாநாளின் உற்சாகம் மீண்டும் அங்கே நிரம்பியது...

யாமினி விலகிச் சென்றாள்.. அவளை விட தாமோதரனுக்குத்தான் சித்தார்த்தன் அதிக அளவில் முக்கியத்துவம் கொடுப்பான் என்ற உண்மையில் அவள் தனிமையாக உணர்ந்தாள்..

“இங்கே என்ன பண்ற..?” நீரஜாவின் குரலில் திரும்பியவள்..

“சும்மா...” என்று முறுவலித்தாள்..

"தனியா வந்து நின்னிருக்கியே...?"

"வீடு அழகாய் இருக்கு.. அதான் ரசிச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்.."

"வீடு மட்டும்தான் அழகாய் இருக்கா..? இந்த டயமெண்ட் நெக்லெஸ் அழகாய் இல்லையா...?"

நீரஜா தொட்டுக் காட்டிய பின்னால்தான் அவள் கழுத்தில் இருந்த அந்த வைர அட்டிகையைக் கவனித்தாள் யாமினி..

மிக நுணுக்கமான வேலைப் பாடுகளுடன் இருந்த அட்டிகையின் அமைப்பில்

"வாவ்...!" என்று வியந்து போனாள்..

உடனே அதைக் கழட்டி யாமினியின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டு யாமினி அணிந்திருந்த மெல்லிய தங்க நெக்லெஸை தன் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டாள் நீரஜா..

"வேண்டாம்ங்க..." பதறிப் போய் நீரஜாவின் வைர அட்டிகையை கழட்ட முயன்றாள் யாமினி..

"இருக்கட்டும்..." நீரஜா தடுத்தாள்..

"தயவு செய்து வேண்டாம்.. மத்தவங்க ஜ்வல்லை நான் போட்டுக்கறதில்ல..."

"நான் மத்தவளா..? உனக்கு நாத்தனாராக வரப் போகிறவள்.."

"இருக்கட்டுமே.. உங்க சொந்தம் மட்டும் இருந்தாப் போதும்.. ஜ்வல்ஸ் வேண்டாம்.. எனக்கு அன்ஈஸியா இருக்கு.."

"நீ ஆசைப்பட்ட அட்டிகையைப் போட்டுக்கறதில இத்தனை வழக்கா..?"

"இல்லைங்க.. நான் இந்த டயமெண்ட் நெக்லெஸ் மேல ஆசைப் படலை.. அழகாயிருக்குன்னுதான் சொன்னேன்.."

"ஏதோ ஒன்னு.. நீ அப்ரிசியேட் பண்ணின ஜ்வலை நீ போட்டிருக்கனும்னு நான் ஆசைப்படறேன் யாமினி.. அட்லீஸ்ட் இந்த பார்ட்டி முடிகிறவரைக்குமாவது போட்டுக்கயேன்.. ப்ளீஸ்.. எனக்காக..."

'என்னடா இது சோதனை...!'

யாமினிக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.. ஏறக்குறைய நீரஜாவிடம் அவள் மன்றாடினாள்..

"என்னைப் புரிஞ்சுக்கங்க நீரஜா..! எனக்கு ஜ்வல்ஸ் மீது என்னைக்குமே ஆசை இருந்ததில்லை.. ஆச்சுவலா எனக்கு நகை போட்டுக்கவே பிடிக்காது.. நீங்க கேட்டதாலே நல்லாயிருக்குன்னு பாராட்டிட்டேன்.. அதுக்காக இவ்வளவு பெரிய பனிஷ்மெண்டா..?"

"நகை போட்டுக்கறது பனிஷ்மெண்டா...?"

சிரித்தபடியே கேட்டாலும் நீரஜாவின் பார்வையில் இருந்த ஏதோ ஒன்றில் மனம் பதறினாள் யாமினி.. அவள் கழுத்தில் இருந்த வைர அட்டிகை முள்ளாய் அவள் கழுத்தில் குத்தியது..

நீரஜா யாமினியை விட்டு நகர்ந்து யாரிடமோ பேசுவதைப் போல விலகிச் சென்று விட்டாள்.. நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சித்தார்த்தனின் தோள் தட்டினாள்.. திரும்பிப் பார்த்தவனிடம் தனியே வா என்று சைகை காட்டினாள்.. அவனும் வந்தான்..

“அங்கே பார்..” யாமினியைக் காட்டினாள்..

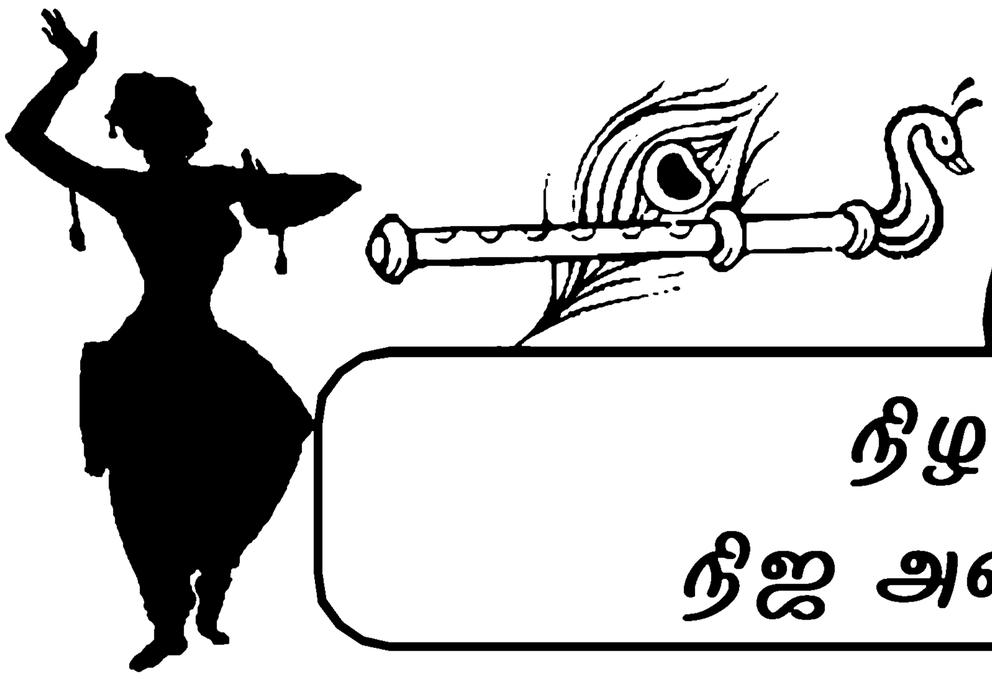
“அவளுக்கென்ன..?” சித்தார்த்தன் எரிச்சலுடன் கேட்டாள்.

“லுக் மை டியர் பிரதர்.. அவளுக்கென்னன்னு ஈஸியாக் கேட்டுட்ட.. நான் பதிலைச் சொன்னா உன்னால தாங்கிக்க முடியுமோ.. முடியாதோ...”

“நீ சொல்லு.. முடியுதா.. முடியலையான்னு அப்புறம் பார்க்கலாம்...”

“வெல்.. உன் ஆசையைக் கெடுப்பானேன்.. கேட்டுக்க.. உன் காதலிக்கு என்னோட டயமெண்ட் நெக்லெஸ் மேல ஆசை வந்துருச்சு.. அவளுக்கு வேணும்னு கேட்டா.. நான் யோசிச்சேன்.. சித்தார்த்தனோட வுட்-பிக்கு ஒரு டயமெண்ட் நெக்லெஸ் மேலேகூட உரிமை யில்லையான்னு கோபப்பட்டா.. மம்மியிடம் நியாயம் கேட்கப் போகிறேன்னு கிளம்பினா.. உனக்கே மம்மியோட குணம் என்னன்னு தெரியும்.. இவ கேட்டவுடனே அவங்க கழுத்தில இருக்கிற டயமெண்ட் நெக்லெஸைக் கழட்டிப் இவ கழுத்தில போட்டு விட்டிருவாங்க.. அது டாடி அவர்களோட வெட்டிங்டே அன்னிவர்சரிக்காக பிரசண்ட் பண்ணின டயமெண்ட் நெக்லெஸ்.. அதை இவ வாங்கிப் போட்டுக்கிட்டா நல்லாயிருக்குமா..? நோ அதர் வே.. நான் என்னோட டயமெண்ட் நெக்லெஸைக் கழட்டிப் போட்டு விட்டுட்டேன்..”

நீரஜா பிணைந்த கதையில் சித்தார்த்தனின் கண்கள் சிவந்தன..

33

நிழல் ஆட்ட யுத்தம்...!
நிஜ அன்பைக் கொல்லுமா...?

“இந்த நெக்லெஸ் அழகாயிருக்கே...”

பார்ட்டிக்கு வந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி கேட்டாள்.. யாமினிக்கு சங்கடமாக இருந்தது.. அவள் பார்வை நீரஜாவைத் தேடியது.. அவள் கழுத்தில் கிடக்கும் வைர அட்டிகையின் ஒளிர்வு மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதை உணர்ந்தவளுக்கு அவளுக்குச் சொந்தமில்லாத பொருளை உரியவளிடம் சேர்த்து விடவேண்டுமென்ற பதட்டம் வந்தது..

“எத்தனை பவுன்..?” ரசித்தவள் விடாமல் கேட்டாள்..

“இது டயமெண்ட் நெக்லெஸ்..” தயக்கத்துடன் சொன்னாள் யாமினி..

“அதான் இந்த ஹாலையே வெளிச்சத்தில் நிரப்புது..”

யாமினியின் கழுத்தை பொறாமையுடன் பார்த்தாள் அந்தப் பெண்.. உதட்டைக் கடித்தபடி யாமினி திரும்பிய போது எதிரில் வந்தான் சித்தார்த்தன்.. அவள் விழிகளில் மின்னல் வந்தது.. அந்த மின்னலில் அவன் புருவங்கள் முடிச்சிட்டன.. அப்படியே அவன் நின்று விட்டான்.. யாமினி ஆவலுடன் அவன் பக்கத்தில் போனாள்..

“தோட்டத்துக்குப் போ... உன்னிடம் பேச வேண்டியிருக்கு..”

சன்னமான குரலில் முணுமுணுத்து விட்டு அவன் வேகமாய் அகன்று விட்டதில் யாமினிக்குள் அதிர்வு வந்தது.. அவன் குரல் ஒட்டாத தன்மையுடன் ஒலித்ததைப் போல அவள் உணர்ந்தாள்..

‘சேச்சேச்சே...! அதெல்லாம் இருக்காது.. மெதுவாய் பேசினதாலே அப்படித் தோணுது.. அவனாவது.. ஒட்டாம பேசறதாவது..’

தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டவள் சித்தார்த்தனின் வீட்டுப் பக்கவாட்டுப் பகுதியிலிருந்த கதவின் வழியாக வெளியேறி.. தோட்டத்திற்கு நடந்தாள்.. அங்கிருந்த மர பெஞ்சில் உட்கார்ந்தவளுக்குத் தோட்டத்தின் சூழல் பூங்காவை நினைவு படுத்தியது.. சித்தார்த்தனின் வீடோ ஓர் அரண்மனையைப் போல அவளை அச்சுருத்தியது..

அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தான் சித்தார்த்தன்.. நீரஜாவிடம் சவால் விட்டிருந்தவன் தோற்றுப் போய் விட்டானே.. அதை யாமினி அறிவாளா என்றகோபம் அவனுக்குள் கொந்தளித்தது.. பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் லேசாக தலை அசைந்து விட்டு அவன் வாசல் பக்கமாக வந்தான்.. வீட்டின் பக்கவாட்டுக் கதவுப் பகுதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாமினி வாசல் பக்கமாக வருபவனை பார்க்கவில்லை.. அங்கே நின்று கொண்டிருந்த நீரஜாவும் தாமோதரனும்தான் அவனைப் பார்த்தார்கள்..

தாமோதரனின் விழிகளில் நிரம்பியிருந்த அனுதாபம் சித்தார்த்தனைக் கொன்று தின்றது.. மிகப்பெரிய உயரத்தில் இருக்கும் நீரஜா அனைத்தையும் மறந்து தாமோதரனின் அன்பை மட்டுமே பெரிதாக நினைப்பதை

நினைத்துப் பார்த்தவனுக்கு தாமோதரன் கொடுத்து வைத்தவன் என்ற பொறாமை எழுந்தது..

‘இவனை இவனுக்காகவே நேசிக்கும் காதலி கிடைத்திருக்கா...’

சித்தார்த்தனுக்கு மட்டும் ஏன் அப்படியொரு காதலி கிடைக்கவில்லை...? பிறவிகள் கடந்து தேடி வந்த அவனுடைய காதலி.. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் அவனுடைய பணத்தையும் உயரிய நிலையையும்தான் நேசித்தாளா..?

“டேக் இட் ஈஸி சித்தார்த்..” தாமோதரன் இதமாக எடுத்துச் சொன்னான்..

‘உனக்கென்ன..? ஈஸியா சொல்லிருவ.. உடைஞ்சு போயிருக்கிறது நான்தானே..’ கசப்புடன் நினைத்துக் கொண்டான் சித்தார்த்தன்..

“எனக்கும் இது கஷ்டமாத்தான் இருக்கு அண்ணா.. பட்.. நீ மின்மினியை நட்சத்திரம்ன்னு நினைச்சு ஏமாந்திரக் கூடாது.. அதனாலதான் இந்த சேலன்ஜைப் பண்ணினேன்.. ஐ ஆம் ஸாரி..” மனமார்ந்த வருத்ததுடன் சொன்னாள் நீரஜா..

இட்ஸ் ஆல் ரைட் என்று சொல்ல வாய் வரவில்லை சித்தார்த்தனுக்கு.. கசப்புடன் யாமினியை நோக்கிப் போகத் திரும்பியவன் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான்..

“என்ன ஆச்சு...?”

நீரஜா தாமோதரனைப் பார்க்க.. இருவரும் சித்தார்த்தன் பார்த்த திசையில் பார்த்தார்கள்.. அதிர்ந்தார்கள்..

அங்கே அகர்வாலும், பரத்குமாரும் யாமினியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.. நீரஜா முகம் மாறினாள்..

“இவன் எப்படி நம்ம வீட்டுத் தோட்டத்துக்கு வந்தான்..? தாமு.. செக்யூரிட்டியைக் கூப்பிடுங்க..”

“வெயிட் நீரு.. அவனுக ரெண்டு பேரும் யாமினி கூட ரொம்ப நாளாப்பேசிப் பழகினவங்களைப் போலக் கேசுவலாப் பேசறாங்களே.. எப்படி...?”

“அதை என்கிட்டக் கேட்காதே.. உன் காதலிகிட்டக் கேளு.. போ...”

நீரஜாவின் கடுமையில் சித்தார்த்தனின் புருவங்கள் சுருங்கின..

சித்தார்த்தன் வருகிறானா என்று வழிமேல் விழி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாமினி அருகில் நிழலாடியதில் யாரென்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.. அகர்வாலும், பரத்குமாரும் புன்னகைத்ததில் பதறிப் போனவளாக...

“நீங்களா..?” என்றாள்..

அவள் விழிகள் பதட்டத்துடன் சற்று முற்றும் பார்த்தன..

“அஞ்ச வேண்டாம் மகளே..! நம்மை எவரும் கவனிக்கவில்லை...”

தமிழ் தெரியாத இந்தி அகர்வால் செந்தமிலில் பேசி அவளை சோதித்தான்..

“நீங்க எதுக்காக இங்கே வந்தீங்க..? யாராச்சும் பார்த்திட்டா என்னைத்தான் தப்பா நினைப்பாங்க.. போயிருங்க..” யாமினிக்கு நடுங்கினாள்..

“தங்களைப் பற்றியும்.. தங்களின் பிம்பம் கலைந்து விடக் கூடாது என்பதைப் பற்றியும்தான் தங்களுக்குக் கவலை.. தங்களின் தந்தையாரின் உயிரைக் குடித்தவனின் உயிரைப் பறிக்கும் கடமை தங்களுக்கு இருப்பதை மறந்து.. பகைவனுடன் சல்லாபம் செய்ய விழைகிறீர்கள்.. நன்றாக உள்ளது..” பரத்குமார் கடினமான முகத்துடன் பேசினான்..

“எங்கப்பா மகாபலிபுரத்தில கடையைப் பார்த்துக் கிட்டு இருக்காரு.. சும்மா என் உயிரைக் குடிக்காம இடத்தைக் காலி பண்ணுங்க..” யாமினி சுள்ளென்று பேசினாள்..

“உனது கைப்பையா அம்மா..?” அகர்வால் யாமினியின் ஹேண்ட் பேகை கையில் எடுத்து அழகு பார்த்தான்..

“ஹேய் மிஸ்டர்.. அதை எதுக்கு எடுக்கறிங்க..?” யாமினி தடுத்தபோது..

“தங்களது மனதைத் தொட்டுக் கூறுங்கள் தேவி..! முற்பிறவியின் ஞாபகங்களில் தங்கள் மனது உழலவில்லையா..? நேற்றய தினத்தில் ஊதா வண்ண இரவு உடையில்.. தங்களது படுக்கையறையின் சாளரத்துக்கருகே நின்று கண்ணீர் விட்டீர்களே.. அது முற்பிறவி ஞாபகத்தினால் வந்த கண்ணீர்தானே..? அதற்கு முந்தய தினத்தில் ஆரஞ்சு வண்ண இரவு உடையனிந்து தங்களின் அலமாரியிலிருந்த வரலாற்றுப் புதினத்தை எடுத்து அறுபதாம் பக்கத்தை ஆழ்ந்து படித்தீர்களே.. அந்த வரலாறு.. தங்களின் கடந்த பிறவிகளில் ஒரு பிறவியான நந்தினி தேவியைப் பற்றிய வரலாறு

அல்லவா..? அந்தப் புதினத்தின் நாமம் 'பொன்னியின் செல்வன்..' என்பதுதானே..?"

பரத்குமார் பேசப்பேச.. அகர்வாலின் கையிலிருந்த ஹேண்ட் பேகை மறந்து..

"அடப்பாவி..!" என்று அவன் பக்கமாக திரும்பி விட்டாள் யாமினி..

அவளுடைய ரத்தம் கொதித்தது.. பூட்டிய அறைக்குள் அவள் நடமாடுவதை.. உடுத்தியிருக்கும் உடையின் வண்ணங்கள் முதற்கொண்டு இவன் பிட்டுப்பிட்டு வைக்கிறானே.. அது எப்படி..?

"நீ நல்லாவே இருக்க மாட்டேடா.. நாசமாப் போயிருவ.. இந்த நேரத்தில நான் எதைச் சொல்லி சபித்தாலும் அது பலிக்கும்டா.. நீயும் உன் கூட்டாளிகளும் விளங்காமப் போயிருவீங்க.. எனக்கென்னன்னு என் வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டுப் போய்க்கிட்டிருக்கிற பொண்ண டார்ச்சர் பண்றீங்களேடா.. உங்க வீட்டுப் பெண்களுக்கு இதே கதி கிடைக்காதுனா நினைக்கறீங்க..? கிடைக்கும்டா.. என் வயிறு எரிய எரிய உன் வீட்டுப் பொம்பளைக அதில எரிஞ்சு சாம்பலாப் போயிருவாங்கடா.. பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் சாபம் எப்படிப் பட்டதுன்னு காலம் உங்களுக்கு உணர்த்தும்டா.. உங்களோட அழிவைக் கண்ணால பார்க்காம நான் போக மாட்டேண்டா.."

"பொறுமை தேவி.. பொறுமை.. எதற்காக இந்த கோபம்..?"

"என் செருப்பைக் கழட்டினேன்னு வையி.. உன்னைக் கந்தலாக்காம நான் விட மாட்டேன்.. எடுபட்ட நாய்களா..! விருந்தாளிகளுக்குப் பொறந்த மகன்களா..!

நல்லதாய் வயித்திலே பொறந்திருந்தா உங்களுக்கு நல்ல புத்தி இருந்திருக்கும்.. உன்னப் போல நாதாரியப் பெத்துப் போட்டவ எப்படிப் பட்டவளா இருப்பா..?”

யாமினியின் கோபத்தைக் கண்டு கொள்ளாமல் அகர்வாலை பார்த்தான் பரத்குமார்.. இவன் கண்களின் சமிக்ஞைக்கு அவன் விழிகளில் பதில் கிடைத்தது..

“உனது கைப்பையை நான் ஆராயக் கூடாதா..? ஆகட்டும்.. நீயே எடுத்துக் கொள்..”

ஹேண்ட் பேகை நீட்டி விட்டு அகர்வால் நடையைக் கட்ட.. வந்த வேலை முடிந்தது என்பதைப் போல பரத்குமார் அவனைத் தொடர்ந்து போய் விட்டான்..

“அவளோட ஹேண்ட் பேகில எதையோ அகர்வால் வைத்தானே.. என்னவாயிருக்கும்..?” நீரஜா கேட்டாள்..

“தெரியலையே நீரு..” தாமோதரன் கவலைப்பட்டான்..

அவர்கள் வாசல்பக்கமாக விரைந்தார்கள்.. சித்தார்த்தன் யாமினியிடம் போனான்.. ஹேண்ட் பேகைத் திறந்து பார்க்க முனைந்து கொண்டிருந்தவள் பழக்கமான காலடியோசையில் சந்தோசமாக நிமிர்ந்தாள்..

“ஏன் லேட்..? நீங்கதானே தோட்டத்துக்குப் போன்னு சொன்னீங்க..? என்னை அனுப்பி வைச்சுட்டு நீங்க லேட்டா வந்தா எப்படியாம்..?”

யாமினி சிணுங்கினாள்.. அந்த அழகை சித்தார்த்தனால் ரசிக்க முடியவில்லை.. அவன் மனம் முழுவதும் அகர்வாலிடமும், பரத்குமாரிடமும் இருந்தது.. அவர்கள் வந்து போனதைப்பற்றி யாமினி அவனிடம் ஏதும் சொல்லவில்லை என்பதை அவன் மனம் குறித்துக்

கொண்டது.. யாமினியின் மீதான அவன் நம்பிக்கை ஆட்டம் கண்டது.. அவன் விழிகள் யாமினியின் கழுத்தை அலங்கரித்த வைர அட்டிகையைப் பார்த்தன.. அந்த அட்டிகையில் அவளது அழகு கூடியிருந்ததும் அவன் மனதில் பதியத்தான் செய்தது.. ஆனால்.. அப்போது அவனிருந்த மனநிலையில் அவளின் அழகு அவனை மயக்கவில்லை..

“என்ன அப்படிப் பாக்கறீங்க..?” யாமின் முகம் சிவந்தாள்..

“ம்ம்ம்.. உன் அழகு கூடித் தெரியுதே.. அதைத்தான் பார்த்தேன்..”

இறுக்கமான குரலில் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.. யாமினி அதைக் கவனிக்கவில்லை.. அவளுடைய சித்தார்த்தனுடன் அவள் தனிமையில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள் அந்த சந்தோசம் அவளுக்கு..

“எதனால கூடித் தெரியுதாம்..?”

“ம்ம்ம்.. அடுத்தவங்க கழுத்தில இருக்கிற வைர நெக்லெஜைப் பிடுங்கிப் போட்டா அழகாத் தெரிய மாட்டியா..?”

சித்தார்த்தனின் வெறுப்பான பேச்சில் இதயத்தில் அடி வாங்கினாள் யாமினி.. அவளுடைய சித்தார்த் இப்படிக்கூடப் பேசுவானா..?

“சித்தார்த்..?”

“ச்சீ.. என் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடாதே.. அதுக்கான உரிமையும், தகுதியும் உனக்கில்லை.. குப்பை மேட்டில கிடக்கிற உன்னைப் போய் கோபுரத்தில உட்கார

வைக்க நினைச்சேனே.. கடைசியில உன் புத்தி என்னன்னு காட்டிட்டடியே..”

“நான் குப்பை மேடா..?”

யாமினியின் தன் மானம் சிலிர்த்து எழுந்தது..

“கடைசியில் உங்க புத்தியை நீங்களும் காட்டிட்டீங்களே.. பணக்காரன்கிற திமிரைக் காட்டிட்டீங்களே.. என்னைப் பார்த்துக் குப்பைமேடுன்னு எப்படி நீங்க சொல்லலாம்..? பணமிருக்கிறவங்கதான் கோபுரம்.. பணமில்லாதவங்க குப்பை மேடா..? உங்களைவிட நாங்க எந்த வகையில குறைஞ்சு போயிட்டோம்..?”

“ஏய்ய்.. அந்தப் பணத்து மேல ஆசைப் பட்டுத் தானேடி என்னிடம் நீ காதல் நாடகம் ஆடின.. இப்ப உன் சாயம் வெளுத்துப் போச்சுடி..”

“உங்க சாயம்தான் வெளுத்துப் போச்சு.. என்னை உண்மையாக் காதலிக்கறீங்கன்னு நினைச்சேன்.. காதலுக்கும் உங்களுக்கும் எட்டாத தூரம்ங்கிறது இப்பத்தானே தெரியுது.. பணத்திமிர் உங்க கண்ணை மறைச்சிருக்கு..”

“ஷட் அப்..”

“யு ஷட் அப்.. இந்தாங்க உங்க தங்கையோட டயமெண்ட் நெக்லெஸ்.. நான் ஒன்னும் இது மேல ஆசைப்படலை.. அவங்கதான் பார்ட்டி முடிகிற வரைக்கும் நான் இதைக் கட்டாயமா கழுத்தில போட்டிருக்கனும்னு வற்புறுத்தி என் கழுத்தில் போட்டு விட்டாங்க.. அது ஏன்னு இப்பத்தானே எனக்குப் புரியுது.. எனக்காகன்னு அவங்க சொன்னதினாலே இந்தக் கருமத்தைக் கழுத்தில் போட்டுக்

கிட்டேன்.. அதில இத்தனை சூதிருக்கும்ன்னு எனக்குத் தெரியாம போச்சே..”

“மாட்டிக்கிட்டதும் பிளேட்டைத் திருப்பிப் போடறியா..?”

“அதுக்கு அவசியமேயில்லை எம்.டிசார்.. குட் பை.. உங்ககிட்ட பார்த்த வேலைக்கும்.. உங்களுக்கும் மொத்தமா சேர்த்து குட்பை சொல்லிட்டேன்னு உங்க தங்கைகிட்டச் சொல்லுங்க.. இனி உங்களுக்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை.. உங்களை விட்டு விலகிப் போகச் சொல்லி அவங்க சொன்னாங்க.. அதுக்காகவே உங்களை மகாபலிபுரத்துக்கு கூப்பிட்டுக்கிட்டுப் போய் என் அண்ணனிடம் மாட்ட வைச்சு விலகிப் போனேன்.. அப்படிப்பட்டவ கிட்ட மறுபடியும் விலகிப் போன்னு அவங்க ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமே.. அதை விட்டுட்டு இப்படி தேர்ட் ரேட் வில்லி போல டிராமா போட்டிருக்க வேண்டாமே..”

யாமினியின் கொதிப்பில் இருந்த உண்மையில் சித்தார்த்தன் யோசித்தான்.. அகர்வாலின் நினைவு வந்ததும் அவன் மனது மறுபடியும் கரும்பாறையைப் போல் கடினமாகி விட்டது.. அதற்குள் நீரஜாவும், தாமோதரனும் அங்கே அவசரமாக வந்து சேர்ந்தார்கள்.. யாமினி நீரஜாவை முறைத்தாள்.. நீரஜாவோ பரபரப்பாக யாமினியின் ஹேண்ட் பேகை பிடுங்கினாள்.. உள்ளேயிருந்த பொருளை அவள் எடுத்து..

“கன்..!” என்று அதிர்ந்தாள்..

“துப்பாக்கி..” என்று இமை கொட்டினான் தாமு..

"ரெண்டும் ஒன்னுதான் தாமு.. நீங்க கொஞ்சம் சும்மாயிருக்கீங்களா.. இது என்ன யாமினி..? உன் ஹேண்ட் பேகில் எதுக்காக துப்பாக்கியை வைத்திருக்க.. டெல் மீ.. எனக்கு கான்ஸ்ரீட் ரீசன் வேணும்.."

"உங்க அண்ணனைக் கொல்லத்தான்.. போதுமா..?"

யாமினி நீரஜாவின் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைப் பறித்தாள்..

"என்னோட பாதுகாப்புக்குன்னு நான் வைச்சிருக்கிற பொம்மைத் துப்பாக்கி இது.. போதுமா..? சின்னவயசில இருந்து எங்கம்மா எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது.. இந்த ஹேண்ட்பேகில பொம்மைத் துப்பாக்கி மட்டும் இருக்காது.. சின்ன மடக்குக்கத்தி, மிளகாய் பொடின்னு ஏகப்பட்ட வஸ்துக்கள் இருக்கும்.. அது அத்தனையையும் உன் அண்ணனுக்காகத்தான் வைச்சிருக்கிறேன்னு சொல்லிருவியா..?"

"பொம்மைத் துப்பாக்கியா..? எப்பவும் வைச்சிருப்பியா..?"

"யெஸ்.. யெஸ்.. யெஸ்.. ஆளை விடுங்க சாமி.. உங்க சகவாசமே எனக்கு வேண்டாம்.. உங்க கூட இருந்தா என்னைச் சந்தேகப் பட்டே சாகடிச்சுருவீங்க.."

ஹேண்ட் பேகில் துப்பாக்கியைத் திணித்தபடி வேகமாக போய் விட்டாள் யாமினி..

"வெயிட் யாமினி.. போகாதே.."

நீரஜா அவள் பின்னால் ஓடினாள்.. அதற்குள் வாசலுக்குப் போன யாமினியின் அருகில் ஒருகார் வந்து நின்றது.. அதில் உட்கார்ந்திருந்த முகேஷ்..

“ரதத்தில் ஏறுங்கள் தமக்கையே..! வெற்றிகரமாக பழி தீர்த்து வந்து விட்டீர்களா..?” என்றபடி கார்கதவைத் திறந்து விட்டான்..

‘இந்த லூசு இன்னும் போகலியா..?’

எரிச்சல் பட்டாலும்.. பின்னாலேயே வரும் நீரஜாவின் முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் காருக்குள் ஏறிவிட்டாள்.. உள்ளே உட்கார்ந்த பின்னால்தான் காரின் பின்சீட்டில் அகர்வாலும், பரத்குமாரும் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தாள்..

‘இதுகளும் கூட இருக்கா..?’

பேசாமல் காரை விட்டு இறங்கி விடலாமா என்று யோசித்த யாமினி அங்கே நீரஜா நின்றிருப்பாளே என்ற எண்ணத்தில் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டாள்.. கார் வேகமாகப் பறந்தது..

“ஸ்டாப்.. அந்தக் காரை ஸ்டாப் பண்ணு..”

செக்யூரிடியிடம் கத்தினாள் நீரஜா.. ஓடிக் கொண்டிருக்கும் காரை எப்படி ஸ்டாப் பண்ண என்று தெரியாமல் திருதிருத்தான் செக்யூரிட்டி..

‘கயிறு கட்டியா இழுத்து நிப்பாட்ட முடியும்..?’

அதுவரை அதுபோன்ற கட்டளைகளை நீரஜா பிறப்பித்ததில்லை.. அறிவார்ந்த கட்டளைகளைத்தான் பிறப்பிப்பாள்.. அன்று ஏன் அப்படிக் கூறினாள் என்று ஆராய்ச்சியில் அமிழ்ந்தான் செக்யூரிட்டி..

“வாட் ஹேப்பன் நீரு..?” சித்தார்த்தன் எரிச்சலுடன் வந்தான்..

“யாமினி அகர்வாலோடகாரில் ஏறிப் போயிட்டா அண்ணா..”

நீரஜா பதறினாள்.. அவளைச் சமாதானப் படுத்த நினைத்தவனாக கையைப் பிடித்தான் தாமோதரன்.. அவள் கையை உதறினாள்..

“என்மேல் என்ன கோபம்..?”

“ம்ப்ச்.. நேரம் காலம் தெரியாம விளையாடாதீங்க தாமு.. கேள் அண்ணா.. யாமினியோட ஹேண்ட்பேகில அந்த அகர்வால் துப்பாக்கியை வைத்ததை நான் பார்த்தேன்.. யாமினி என்னடான்னா அவ ஹேண்ட் பேகில எப்பவுமே பொம்மைத் துப்பாக்கியை வைத்திருப்பான்னு சொல்கிறா..”

“ஸோவாட்...? அவ எப்படியோ போகட்டும்.. அகர்வால் கூட இவளுக்கென்ன பிரண்ட்ஷிப் வேண்டியிருக்கு..?”

“புரியாம பேசாதேண்ணா.. தோட்டத்தில.. யாமினி உட்கார்ந்திருந்த பென்சுக்குப் பின்னாலே இந்த பொம்மைத் துப்பாக்கி கிடந்தது..”

நீரஜா காட்டிய பொம்மைத் துப்பாக்கிக்கும்.. யாமினியின் ஹேண்ட்பேகில் இருக்கும் துப்பாக்கிக்கும் வித்தியாசமே தெரியவில்லை...

“அப்படின்னா...?” சித்தார்த்தனுக்கு ஏதோ புரிவதைப் போல இருந்தது..

“யெஸ்.. அந்த அகர்வால் நாய் பொம்மைத் துப்பாக்கியை வெளியில் கடாசிட்டு நிஜத் துப்பாக்கியை உள்ளே வைத்திருக்கான்... அது தெரியாம யாமினி பொம்மைத் துப்பாக்கியோட ஸ்டிக்கரில விரலை அழுத்திட்டா பிரச்னையாகிடும் அண்ணா..”

எக்கேடோ கெடட்டும் என்று விட்டு விட சித்தார்த்தனால் முடியவில்லை.. யாமினியின் மீது நீரஜா

வைத்த குற்றச்சாட்டை பொய் என்று மறுத்துவிட்டாள் யாமினி.. அதில் உண்மையும் இருந்தது.. ஆனால் அகர்வாலுடன் ஏன் பேசினாள்.. என்றுதான் அவனுக்கு விளங்கவேயில்லை.. அந்த விளக்கத்தையும் நீரஜாவே சொன்னாள்..

"இவ எங்கே அவனை மீட் பண்ணிப் பேசினா..? அவன்தான் இவ பின்னாலே ரோந்து சுத்தறான்.."

"என்னது..? எப்பயிருந்து இது நடக்குது...?"

"நீ ஃபாரின் டூர் போனயே.. அதுக்குக் கொஞ்ச நாள் முன்னாடிதான் இது ஆரம்பிச்சது..."

நீரஜா விவரித்தாள்.. அவளும் தாமோதரனும் சினிமாப் பார்க்கப் போன போது அங்கே யாமினியின் குடும்பம் வந்திருந்ததையும் அகர்வால் யாமினியைப் பின் தொடர்ந்ததையும் சொன்னாள்..

"எப்படின்னு தெரியலை.. இந்த நாய் வாயில தமிழ் நுழையாது.. ஆனா அட்சரச் சுத்தமா செந்தமிழிலில் பேசிவைக்கிறான்.. அந்த பரத்குமார் என்னடான்னா.. யாமினி வீட்டுக்குள்ளே என்னென்ன பேசினா.. என்ன கலரில டிரஸ் போட்டிருந்தான்னு அத்தனையையும் பக்கத்தில இருந்து பார்த்தவனைப் போலச் சொல்றான்.. ஏற்கனவே முதல் பிறவிகளோட ஞாபகத்தில இருந்த யாமினி மனசு தடுமாறிருவாளோன்னு நான் பயந்தேன்.. நோ அதர் வே.. உன்னிடமிருந்து தள்ளிப் போகச் சொல்லி நான்தான் அவளிடம் சொன்னேன்.. என் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு உன்னை அவ பிரிஞ்சா... நீ இந்தியாவிலேயே இருக்காம ஃபாரின் டூருக்கு ஓடிப் போயிட்ட.. உன்னை

இந்தியாவுக்கு திரும்ப வைக்க யாமினியை உன் கம்பெனிக்குத் திரும்ப வைத்தோம்..”

தன்மீது பழிவந்தாலும் பரவாயில்லையென்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுத்த நீரஜாவின் மீது சித்தார்த்தனுக்குக் கோபம் வரவில்லை.. பாசம்தான் வந்தது.. என் தங்கை எப்பேற்பட்டவள் என்று தோன்றியது..

சித்தார்த்தனின் நன்மைக்காகத்தான் என்றாலும்.. அவனுடைய வாழ்வில் நுழைந்து அவன் காதலைப் பிரிக்க நீரஜாவுக்கு உரிமையில்லை.. அவள் தனி மனித சுதந்திரத்தை மதிப்பவள்.. இருந்தும் சித்தார்த்தனின் விசயத்தில் அதை மீறினாள்.. அதை ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்தாள்..

“நான் என்ன செய்யட்டும்..? யாமினி ஸ்டராங்கான மனசோடு எதுத்துப் போராட வேண்டாமா..? இவ அதைச் செய்யாம மயக்கம் போட்டு விழுகிறாளே.. அவங்க எண்ணம் நிறைவேற இவளை யூஸ் பண்ணிக்கு வாங்களோங்கிற பயம் எனக்கு வந்திருச்சு.. அதனால்தான் உங்க காதலை பிரிக்க நினைச்சேன்...”

“நீ பிரிக்க நினைச்சா அது பிரிந்திடுமா நீரு...? ஏழு பிறவிகளிலும் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறவ அவ.. இந்தப் பிறவியில் மட்டும் என்னை விட்டுப் பிரிஞ்சு போயிருவாளா...?”

“நான் அதை நினைக்கலை அண்ணா.. உனக்கு அவளாலே ஆபத்து வந்து விடக் கூடாது.. அது மட்டும்தான் எனக்கு.. அதுக்காக நான் என்ன வேண்டும்னாலும் செய்வேன்...”

"யாமினி பணத்தாசை பிடித்தவன்னு சீன் கிரியேட் பண்ணுவ..."

"உனக்கு அதுவும் தெரிஞ்சிருச்சா..? யெஸ்.. நான்தான் யாமினியை ஃபோர்ஸ் பண்ணி அவ கழுத்தில என் டயமெண்ட் நெக்லெஸைப் போட்டு விட்டேன்.. அவ வேண்டாம்ன்னு பதறினா.. அவளுக்கு நகை மேலே இன்ட்ரெஸ்ட் இல்லைன்னா.. உன்னை உனக்காகத்தான் அவ காதலிக்கிறா.. என்ன இருந்து என்ன பண்ண..? இந்த அகர்வால் அவளை பிரெயின் வாஷ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கானே..."

"இப்பவும் அவன் காரில்தான் அவ ஏறிப் போயிருக்கிறா.."

"அதை மறந்திட்டோமே.. அண்ணா காரை எடு.."

அவர்கள் மூவரும் காருக்குள் பாய்ந்தார்கள்.. சித்தார்த்தன் புயல் வேகத்தில் காரை ஓட்டினான்.. நீரஜா நகத்தைக் கடிக்க ஆரம்பித்தாள்..

வழியில் தென்பட்ட பஸ் ஸ்டாப்பில் காரை நிறுத்தச் சொன்னாள் யாமினி.. காரை நிறுத்தாமல் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் முகேஷ்.. இருபுறமும் மரங்கள் அடர்ந்த ஆளரவற்ற சாலையில் காரை நிறுத்தியவன்.. பரத்குமாரிடம் இந்தியில் பேசினான்..

'இப்ப மட்டும் இவனுக்கு செந்தமிழ் மறந்து போச்சா..?'

யாமினி காரின் கதவைத் திறக்க முயன்றாள்.. முடியவில்லை..

"பிரயத்தனம் வேண்டாம் தேவி..." என்றான் பரத்குமார்..

“இந்த டிராமாவை விட்டுவிடு பரத்குமார்.. ஆர்ட்டிபிஷியலா இருக்கு.. எனக்குத்தான் உண்மை தெரிஞ்சிருச்சே.. எதுக்காக இன்னும் அதையே கண்டினியு பண்ற..?” என்று வெறுப்புடன் கேட்டாள் யாமினி..

“இது நாடகமல்ல தேவி.. தாங்கள் பகை முடித்து விட்டீர்களா..? அதைக் கூறுங்கள்..” பரத்குமார் சலனமில்லாமல் கேட்டான்..

“என்ன பகையை முடிக்கச் சொல்கிற..? எந்தப் பகையை முடிக்கச் சொல்கிற..? எனக்கு யாரோடும் பகையில்லை..”

“அப்படியென்றால் தங்களின் கைப்பையில் இருக்கும் இரட்டைக்குழல் ஆயுதத்தை தாங்கள் பிரயோகிக்க வில்லையா..?”

“அது பொம்மைத் துப்பாக்கி.. அதை யூஸ் பண்ணி ஒரு புல்லைக் கூடச் சுட முடியாது.. ஜோக்கடிக்காம கார் கதவைத் திறந்து விடு..”

“இது நகைச்சுவையில்லை தேவி.. பொம்மை ஆயுதத்தை அகற்றி விட்டு உண்மையான ஆயுதத்தைத்தான் தங்களின் கைப்பையில் நாங்கள் வைத்தோம்.. தாங்கள் பார்க்கவில்லையா..?”

“என்னது...?”

முகம் வெளுக்கக் ஹேண்ட் பேகிலிருந்த துப்பாக்கியை கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள் யாமினி.. அவள் விரல்கள் நடுநடுங்கின..

‘இதை மட்டும் நீரஜா அழுத்திப் பார்த்துக் குண்டு வெடிச்சிருந்தா...?’

கடவுளே என்று அவள் மனம் அரற்றியது.. சித்தார்த்தனைக் கொல்வதற்காக அகர்வாலிடமிருந்து துப்பாக்கியை வாங்கி வைத்திருக்கிறாள் என்று சித்தார்த்தன் நினைத்திருப்பானே..

“உன்னைக் கொல்லனும்டா முதலில...”

யாமினி சீற்றத்துடன் அகர்வாலின் பக்கம் திரும்பிச் சுட்டதில் அவன் கையில் குண்டு பாய்ந்து விட்டது..

“அரே பேக்கு...” என்று ஆரம்பித்த அகர்வால் சராமாரியாக இந்தியில் அவளைத் திட்ட ஆரம்பித்தான்..

“என்னடா கத்தற.. உன் செந்தமிழ் எங்கே போச்சு..”

யாமினி துப்பாக்கியைக் காட்ட.. முகேஷ் கார் கதவைத் திறந்து சாலையில் குதித்தான்.. பெற்ற மகனுக்கே அக்கறை இல்லாத போது எனக்கென்ன போச்சு என்று பரத்குமாரும் இந்தப் பக்கமாக சாலையில் குதிக்க..

“பார்த்துக்க...” என்றாள் யாமினி..

அகர்வால் பார்க்கும் நிலைமையில் இல்லை.. பெருகிக் கொண்டிருந்த ரத்தத்துடன் தட்டுத் தடுமாறி அவன் கார் கதவை திறந்த போது..

“மகளே..! உன் தந்தையை மறந்தாயா..?” என்ற செந்தமிழ் வசனம் கேட்டது..

‘இவன் வாயை மூடிக்கிட்டு வலியில முணங்கிக் கிட்டு இருக்கானே.. எங்கேயிருந்து இந்த டயலாக் வருது..?’

உற்றுக் பார்த்த யாமினியின் கண்களில் பட்டது அகர்வாலின் கோட் காலரில் மறைவாக பொருத்தப் பட்டிருந்த பெரிய பட்டன்..

‘இதில இருந்துதான் சத்தம் வருது...’

வெளியே குதிக்க முனைந்தவனின் கோட்டைப் பிடித்து யாமினி இழுத்ததில் கோட் அவள் கையோடு வந்து விட்டது.. அதை ஆராய்ச்சியாய் பார்த்தபடி காரை விட்டு இறங்கினாள் யாமினி.. முகேஷீம் பரத்தும் ஓட ஆரம்பித்தார்கள்..

அகர்வாலால் அவர்களின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்து ஓட முடியவில்லை.. இருந்தாலும் தள்ளாடியபடி அவன் ஓட..யாமினி கோட்டின் காலரிலிருந்த பட்டனைத் தடவினாள்..

“பகை முடிப்பாய் நந்தினி.. இது உனது தந்தையான வீரபாண்டியன் உனக்கு இடும் கட்டளை..” என்றது பட்டன்..

‘என்னடா இது..’ விழி பிதுங்கியது யாமினிக்கு..

“இதோ இருக்கிறா..”

அவளருகில் வந்து நின்ற காரிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த நீரஜா கூவினாள்.. தாமோதரன் இறங்கி வந்தான்.. அவள் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைப் பார்த்து விட்டு..

“சுட்டுட்டாபோல இருக்கு சித்தார்த்..” என்று தலையில் கை வைத்தான்..

“யாரைச் சுட்ட..?” சித்தார்த்தன் அதட்டினான்..

பதில்சொல்லாமல் பட்டனிலேயே கவனமாக இருந்தாள் யாமினி.. நீரஜாவும் சித்தார்த்தனும் காரை விட்டு இறங்கி வந்தார்கள்..

“இது யாரோட கோட்..?” முகம் சுளித்தான் சித்தார்த்தன்..

“அகர்வாலோடது..” தன் போக்கில் பிரக்ஞை இல்லாமல் பதில் சொன்னாள் யாமினி..

“அவன் கோட்டை நீயேன் வைச்சிருக்கிற..? தலையைச் சுற்றி எறி..”

“இல்லை.. இதில் இருந்து செந்தமிழ் டயலாக்கா கேட்டுது..”

“வாட்..?”

சித்தார்த்தன் கோட்டைடப் பிடுங்கி பட்டனை ஆராய்ந்து விட்டு..

“தாமு.. இது மினி டேப் ரிகார்டர்டா..” என்றான்..

“இப்பத்தான் இந்திக்காரன் செந்தமிழில பேசின தோட சீக்ரெட் என்னன்னு புரியுது.. இதை கோட்டில் பிக்ஸ் பண்ணிட்டு.. யாமினிகிட்டப் பேசும்போது நைசா விரலால் நிரடி ஆன் பண்ணி விட்டு வாயை அசைப்பான் போல..” தாமோதரன் வியப்புடன் சொன்னான்..

“இப்படிக்கூடச் செய்வாங்களா..?” அப்பாவியாய் கேட்டாள் யாமினி..

“உன்னைப் பார்த்தா எப்படியும் செய்வாங்க..” எரிந்து விழுந்தாள் நீரஜா..

“முதல்பிறவியில வீரபாண்டியனாப் பிறந்தவன் பகை முடிக்க வாளைக் கொடுக்கிறதுக்குப் பதிலா துப்பாக்கியைக் கொடுத்தானாம்.. இவளும் வாங்கிக்கிட்டாளாம்.. இப்பேற்பட்ட மைண்ட்லெஸ் வுமனை என்ன செய்கிறதுடா தாமு..?” சித்தார்த்தன் கேட்டான்..

"கழுத்தில மூணு முடிச்சப் போட்டு உன் பக்கத்திலேயே வைச்சுக்க.. அதுதான் இவளுக்கு ஷேஃப்.." தாமோதரன் சிரித்தான்..

"அதுக்கு முதல்ல இவ துப்பாக்கியாலே யாரைப் போட்டுத் தள்ளினான்னு கேளுடா.." யாமினியின் கையிலிருந்த துப்பாக்கியை காட்டினான் சித்தார்த்தன்..

"அகர்வாலைத்தான் சுட்டேன்.. அவன் செத்துத் தொலைக்கலை.." வெறுப்புடன் சொன்னாள் யாமினி..

"ஆர் யு ஷ்யூர்..? அகர்வாலை நீ சுட்டயா..?" பரபரப்புடன் கேட்டாள் நீரஜா..

"ம்ம்ம்.." புரியாமல் தலையசைத்தாள் யாமினி..

"ஓ.. மைடியர் யாமினி.. உனக்குப் புரியலையா.. உன் மனபயத்தை நீ ஜெயிச்சுட்ட.. அகர்வாலாலே உன்னை பிரெயின் வாஷ் பண்ண முடியலை.. உன்னோடபோன பிறவி பாதர்ன்னு அவன் பொய் சொன்ன போதும் அதை மனதில ஏத்திக்காம அவனைச் சுடத் துணிஞ்சே பாரு... இனிமே உன்னைப் பத்தி நான் பயப்படத் தேவையே இல்லை.. அண்ணா.. உன் யாமினி தைரியசாலியா ஆகிட்டா.. உன் விரல் நகத்துக்குக் கூட ஆபத்தை உண்டு பண்ண மாட்டா.. மத்தவங்களாலே ஆபத்து வரவும் விட மாட்டா.. இனி உங்க மேரேஜ் நடக்கறதில எனக்கு எந்த அப்ஜெக்சனும் இல்லை.."

நீரஜா நிம்மதியுடன் சொன்னதை நம்ப முடியாமல் இமைகொட்டினாள் யாமினி.. மலை போல யாமினியின் வாழ்வை மறித்து நின்றவள் பனி போல விலகி விட்டதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை..

அவர்களைக் கவனித்தபடி யதேச்சையாக தலையைத் திருப்பிய தாமோதரன்..

“டேய்.. டேய்.. லாரிடா..” என்று கூவினான்..

சித்தார்த்தனின் காரைப் பார்த்ததும் ஓட்டத்தை அதிகப் படுத்திய முகேஷீம், பரத்குமாரும் அகர்வாலையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடும் மும்முரத்தில் காலையின் திருப்பத்தில் திரும்பிய லாரியைக் கவனிக்காமல் அதில் மோதி எகிறி விழுந்தார்கள்..

அடித்துப் போட்ட லாரி நிற்காமல் போய்விட.. லாரியின் நம்பரைக் குறிக்கப் போன தாமோதரனை..

“என்ன அலுவலுக்கு குறிக்கறிங்க..” என்று அதட்டினாள் நீரஜா..

“இதைக் கையில வைச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ற..?”

யாமினியின் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைப் பிடுங்கி. கைக்குட்டையால் சுத்தமாகத் துடைத்து விட்டு அகர்வாலின் உடல்மீது எறிந்தான் சித்தார்த்தன்..

“குட் ஜாப்..” மெச்சிப் போனாள் நீரஜா..

“அவன் கையில துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ஞ்ச அடையாளம் இருக்கு.. போலிஸ் பாட்டுக்கு அந்த ஆங்கிள்ல என்கொயர் பண்ண ஆரம்பிச்சுட்டா வம்பு.. இந்தத் துப்பாக்கி இவனோடது.. இவனைச் சுட்டது இவனோட மகனா இல்லை பரத்தான்னு போலிஸ் முடிவு பண்ணிக்கட்டும்.. நாம நம்ம வேலையைப் பார்க்கப் போகலாம்.. மேரேஜ்க்கான வேலைகளைப் பார்த்தாகனுமே.. ஒரே மேடையில இரண்டு மேரேஜ் நடக்கப் போகுது.. இந்த காஞ்சிபுரத்தையே கலக்கனும்னு டாடியும் மம்மியும்

சொல்லிக்கிட்டு இருக்காங்க.. அதுக்கான ஏற்பாடுகளை ஆரம்பிக்க வேண்டாமா..?”

யாமினியைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான் சித்தார்த்தன்.. உயிர்ப்பில்லாமல் இருந்த யாமினியின் முகத்தில் உயிர்ப்பு வந்தது.. உதடுகள் துடிக்க ஏதோ சொல்ல விழைகிறவளைப் போல சித்தார்த்தனைப் பார்த்தவளின் பார்வையில் ஏதோ ஒரு செய்தி மறைந்திருந்ததில் சித்தார்த்தன் புருவங்களைச் சுருக்கி அவளை உற்றுப்பார்த்தான்..

சித்தார்த்தனிடம் எதையோ சொல்லத் துடித்தவளாய் யாமினியும் அவனையே பார்த்தாள்.. சங்கடங்கள் விலகிப் போய்விட்ட சந்தோசத்துடன் தங்களுக்குள் ரகசியமாக பேசி சிரித்துக் கொண்டிருந்த நீரஜாவும்.. தாமோதரனும் சற்றுத் தள்ளி நடக்க.. சித்தார்த்தன் பதட்டத்துடன் யாமினியை நெருங்கி.. அவள் தோள்களைப் பற்றி உலுக்கி..

“என்னடி..?” என்று கேட்டான்..

“சித்தார்த்..” தாழ்ந்த குரலில் தவித்தாள் யாமினி..

“சொல்லு யாமினி.. எதையோ சொல்லனும்னு நீ தவிக்கிற தவிப்பை என்னால் புரிஞ்சுக்க முடியுது.. அது என்னன்னுதான் தெரியலை.. எதுவா இருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லுடி.. நான் உன்னுடைய சித்தார்த்தன்..”

“இது போதும் எனக்கு..”

சித்தார்த்தனின் சட்டைக் காலரை கொத்தாக இறுக்கிப் பிடித்தபடி நிற்க முடியாமல் தொய்ந்தவளாய் அவன் தோளில் சாய்ந்தாள் அவள்.. அவள் உடலின் பாரத்தை முழுதாக தன்மீது சுமத்திக் கொண்டவனாக

அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்ட சித்தார்த்தன் தவித்துப் போனான்..

“உன் மனசில என்னதாண்டி இருக்கு..?”

“நீங்க மட்டும்தான் இருக்கீங்க.. இந்தப் பிறவியில மட்டுமில்லை.. ஏழு பிறவிகளிலும் உங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் நான் மனசால் கூட நினைச்சதில்லை..”

“யாமினி..! மை டியர்..! இதுதான் எனக்குத் தெரியுமே..”

“உங்களுக்குத் தெரியாதது நிறைய இருக்கு சித்தார்த்.. அதை உங்களிடம் சொல்ல முடியாம நான் பயந்தேன்..”

“யாமினி..”

“ம்ம்ம்.. இப்பச் செத்துப் போனானே அகர்வால்..! இவனும் இவனோட கூட்டமும் நான் எங்கே போனாலும் என்னை ஃபாலோ பண்றாங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது சித்தார்த்.. அடுத்த முறை என்னைப் பார்க்கிறப்ப.. நீ இந்த இடத்துக்குப் போன.. இந்த நபரை மீட் பண்ணின.. இத்தனை செகண்ட்ஸ்ல இன்ன விவரத்தைப் பேசினன்னு புள்ளி விவரத்தோட செந்தமிழில சொல்லி என்னை அரள வைச்சாங்க.. வெளியிலதான் இப்படின்னா.. வீட்டுக்குள்ள கிச்சன்ல நான் வேலை செய்கிறது முதற்கொண்டு.. ரூமில நான் ஃபெர்பியூம் போட்டுக்கிறது முத வரைக்கும் லிஸ்ட் போட்டு என் முன்னாடி வைச்சாங்க.. என்கிட்ட இருக்கிற சேலைகளில எந்தச் சேலை எனக்கு ராசியான சேலை.. அது என்ன கலரில.. என்ன டிசைனில இருக்கும்.. எந்தச்

சேலை எனக்கு ராசியில்லாத சேலை.. அது என்ன கலரில.. டிசைனில இருக்கும்ன்னு எனக்கே எடுத்துச் சொன்னாங்க.. படுத்தவுடன் நான் தூங்கிருவேனா.. இல்லை.. புரண்டு புரண்டு படுத்து பெட் பூராவும் சுத்தி வருவேனான்னு தீவிரமா ஆராய்ச்சி பண்ணி என்கிட்ட ரிப்போர்ட் சப்மிட் பண்ணினாங்க.. எதையும் அவங்க விட்டு வைக்கலை சித்தார்த்.. அக்கம் பக்கத்தில இருக்கிறவங்ககூட நான் பேசறது முதற்கொண்டு அத்தனையையும் வாட்ச் பண்ணி என்கிட்ட டெலிகாஸ்ட் பண்ணினதில நான் களைச்சுப் போயிட்டேன்..”

“நீ தைரியமானவன்னில்ல நினைச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்..?”

“எதிராளிகள் கோழைகளாச்சே சித்தார்த்.. பேடிகளாச்சே.. கண்ணுக்கு முன்னால் கத்தியெடுத்துச் சண்டை போடற ஆம்பளை சிங்கமாயிருந்தா வந்து பாருங்கடா வட்டப் பாறைக்குன்னு நானும் கத்தியை உறுவி சண்டைக்குப் போயிருக்கலாம்.. இவனுக அப்படியில்லையே.. பெண்கூட யுத்தம் பண்ண நிழலைப் போல மறைந்து நின்னு.. **‘நிழல் ஆட்டம்..’** போடறவங்களாச்சே.. இவங்க கூட எப்படிப் போராட..?”

“என்கிட்டச் சொல்லியிருக்கலாமேடி..?”

“சொன்னா நீங்க நம்புவீங்களா..? மறுபிறவிக் கதைகளை நம்பலாம் சித்தார்த்.. அதில நேரடியான போராட்டமிருந்தது.. இந்தப் பிறவியில அப்படியில்லையே.. இதைப் போல நிழல் ஆட்ட யுத்தத்தில கத்தியெடுத்து நான் யாரைக் குத்த..?”

“யாமினி..”

“பெண்ணில்லாத உலகத்தில இந்தப் பேடிகள் பிறக்கலை சித்தார்த்.. ஒரு ஆணோட வயிற்றில இந்த ஆண்மையில்லாதவங்க கருவா குடியிருக்கலை.. இவங்களைப் பெத்ததும் பெண்.. கூட வளர்ந்த அக்கா, தங்கைகளும் பெண்கள் தான்.. இவனுகளுக்கு மகளாப் பொறக்கிற விதி படைச்ச பரிதாப ஜீவன்களும் பெண்கள்தான்.. ஆனா.. இந்த நாய்கள் அதையெல்லாம் யோசிக்காம லிமிட்டைத் தாண்டி என்னை டார்ச்சர் பண்ணிக்கிட்டு இருந்தானுக சித்தார்த்..”

“முட்டாள்..! போலிஸ்கிட்டப் போகிறதுக்கென்ன..?”

“என்னன்னு அவர்களிடம் சொல்றது..? இப்படியெல்லாம் நடக்குமான்னு என்னையே அவங்க கேள்வி கேட்பாங்க.. விளக்கம் சொல்லி நான் களைச்சுப் போய் விழுகறதுதான் மிச்சமாகும் சித்தார்த்..”

“மீடியாங்கிற மிகப் பெரிய சக்தி நம்ம முன்னாடி இருக்கே..”

“அந்த மீடியாவே அவங்க கையில இருக்கே.. உங்களுக்குத் தெரியாது சித்தார்த்.. எந்த வார இதழ் மேல நான் ரொம்பவும் மதிப்பு, மரியாதை வைச்சிருந்தேனோ.. அந்த வார இதழ் இவங்களுக்கு சப்போர்ட்டா நிக்குது.. உலகம் பூராவும் விரும்பிப் பாக்கற டி.வி சேனல் இவங்க கையில இருக்கு.. இதைத் தாண்டின மீடியாவுக்கு நான் எங்கே போவேன்..? இத்தனைக்கும் மேலா ஒன்னு இருக்கு சித்தார்த்..”

“என்னடி அது..?”

"பணம் சித்தார்த்..! செல்வாக்குல கொடி கட்டிப் பறக்கிற இவங்ககிட்டக் கோடி கோடியாய் பணம் கொட்டிக் கிடக்கே.. என்கிட்ட என்ன இருக்கு..? நான் சாமானியப் பெண் சித்தார்த்.. போராடி வாழ்க்கையில முன்னேறினவ.. மிடில் கிளாஸ்..! உலகம் பூராவும் விலைக்கு வாங்க முடியற பொசிசன்ல இருக்கிறவங்க செய்கிற குற்றத்தை விரல் நீட்டி நான் சொன்னா கேட்கிறதுக்கு யாரிருக்காங்க..? எனக்கு நியாயம் சொல்ல யார் வருவாங்க..?"

"நானிருக்கேன் யாமினி.. உனக்கு நானிருக்கேன்.."

"உங்களைத்தான் என் கையாலே கொல்ல வைக்கனும்னு இவனுக பாடாய் பட்டானுகளே.. என்னால முடியலை சித்தார்த்.. அதனால.."

"அதனால..?"

"நான் உயிரோட இருந்தாத்தானே இவனுக என்னை வீட்டுக்குள்ளேகூட நிழலா ஒட்டிக்கிட்டு வந்து உயிரை குடிப்பாங்கன்னு விசத்தைக் குடிச்சிட்டேன்.."

யாமினியின் குரல் பலவீனமாகி தேய்ந்தது.. அவன் மேல் தொய்ந்து சாய்ந்திருந்தவள்.. உணர்வு குறைந்த நிலையில் அவன்மீது சரிந்து விழுந்ததில் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்து மடியில் கிடத்திக் கொண்ட சித்தார்த்தன்.. அவள் கன்னங்களில் தட்டி.. உணர்வைத் தட்டி எழுப்ப முயன்றபடி..

"யாமினி..!..." என்று கத்தினான்..

சாலையோர மரத்தில் சாய்ந்து நின்று.. அதையொட்டிய வயல்களின் பசுமையை ரசித்தபடி.. திருமணத்திற்குப் பின்னால் தேநிலவுக்கு எங்கே போகலாம்

என்று கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருந்த நீரஜாவும், தாமோதரனும் அந்த சப்தத்தில் தேநிலவுக் கனவுகளைத் துரத்தி விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்..

"தாமு..! யாமினிக்கு என்னவோ ஆகியிருக்கு.."

நீரஜா பதட்டத்துடன் ஓடினாள்.. அவளை முந்திக் கொண்டு முன்னால் ஓடிய தாமோதரன் சாலையில் மண்டியிட்டுத் தன் மடியில் யாமினியைக் கிடத்தியிருந்த சித்தார்த்தனிடம்..

"என்னடா..? என்னடா ஆச்சு..?" என்று பதறினான்.

"இவ விசத்தைக் குடிச்சிருக்காடா..?" சித்தார்த்தன் பதறினான்..

"வாட்..?" நீரஜா வாய் பொத்தினாள்..

"எப்ப அண்ணா..? நம்ம வீட்டுப் பார்ட்டிக்கு வந்த பின்னாலே பாய்சன் சாப்பிட்டுட்டாளா..? மை காட்..! நான் நடத்தின டிராமாவாலே இந்த முடிவை எடுத்திட்டாளா..?"

"இல்லை நீரஜா.."

சோகையாக தலையசைத்து மறுத்தாள் யாமினி.. அவளது கை வெகு பிரியத்துடன் நீரஜாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டது.. அவள் முகத்தில் தெரிந்த வாத்சல்யத்தில் குற்ற உணர்வுடன் கண்ணீர் விட்டாள் நீரஜா..

"வருத்தப்படாதீங்க.. உங்கமேல எந்தக் குற்றமும் இல்ல.. சித்தார்த்தை என்கிட்டயிருந்து காப்பாத்தனும்னு நீங்க துடிச்சதைப் போலதான் நானும் துடிச்சேன்.. என்னால என்னோட சித்தார்த்துக்கு ஆபத்து வந்திருமோன்னு

நீங்க பயந்ததைப் போலதான் நானும் பயந்தேன்.. என்கிட்டயிருந்து சித்தார்த்தை விலக்கி வைக்கனும்னு நீங்க முடிவு பண்ணினதைப் போலதான் நானும் முடிவு பண்ணினேன்.. இந்தப் பார்ட்டியில நீங்கவேற ஒரு டிராமா பண்ணி என்னை சித்தார்த்கிட்டயிருந்து விலக்கி வைக்க பிளான் பண்ணியிருக்கீங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது.. அதனால வீட்டில இருந்து கிளம்பறப்பவே விசத்தைக் குடிச்சிட்டுத்தான் கிளம்பி வந்தேன்..”

“யாமினி..”

“அழுகாதீங்க நீரஜா..! உங்க பேரண்ட்ஸ் என்னை மருமகளா ஏத்துக்கத் தயாரா இருக்காங்களே.. அது போதும் எனக்கு.. உங்களுக்கும் என் மேலயிருந்த கோபம் போய் பாசம் வந்துருச்சு.. இதைவிட வேற எனக்கு என்ன வேணும்..? நான் சந்தோசமா செத்துப் போவேன்..”

“சாகவாடி பிறந்து வந்த..?”

சித்தார்த்தன் யாமினியின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான்.. பலவீனமாக இருந்த யாமினி அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் விழி செறுக.. தாமோதரன் அவன் கைபிடித்துத் தடுத்தான்..

“கன்ட்ரோல் யுவர் ஷெல்ப் சித்தார்த்..”

“என்னவெல்லாம் பேசறாடா.. இத்தனை பிறவிகளிலும் வாழ முடியாத வாழ்க்கையை வாழ ஏழாவது பிறவியில பிறந்து வந்திருக்கோம்டி.. அதையும் பொய்யாக்கி சாகப் போகிறியா..? நான் உன்னைச் சாக விட மாட்டேண்டி.. உன்னைக் கூப்பிட்டுப் போக தெய்வங்க வந்தா நிற்க வைச்சுக் கேள்விகளைக் கேட்பேண்டி..”

சித்தார்த்தன் யாமினியைத் தூக்கிக் கொண்டு காருக்கு விரைந்தான்.. தாமோதரன் டிரைவிங் சீட்டில் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.. யாமினியை மடியில் கிடத்திய சித்தார்த்தன் பின் சீட்டில் சாய்ந்து விட.. நீரஜா முன் சீட்டில் உட்கார்ந்தாள் கார் பறந்தது.. அடுத்த ஆறாவது நிமிடத்தில் நெடுஞ்சாலையில் இருந்து பிரபலமான பெரிய மருத்துவமனையில் கார் நுழைந்தது..

டாக்டர்களிடம் யாமினியை ஒப்படைத்த சித்தார்த்தன் உன்மத்தம் பிடித்தவனைப் போல அங்கும் இங்குமாக நடந்து அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்க.. தாமோதரன் செல்போனை எடுத்தான்.. யாமினியின் வீட்டுக்குப் போனைப் போட்டு விவரத்தைச் சொன்னான்.. சுவரில் சாய்ந்து நின்று விசனத்துடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.. அவன் மனதில் அவன் எப்பேற்பட்ட சுடுசொல்களை வீசினாலும் சிரித்த முகத்துடன் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் அவனிடம் பேசும் யாமினியின் முகம் வந்தது.. துயரம் எழுந்தது..

‘நீ பிழைச்சுக்கனும் யாமினி.. இல்லேன்னா.. நானும் நீரஜாவும் வாழ்க்கையிலே சேரவே மாட்டோம்.. எங்களால் எங்களை மன்னிக்கவே முடியாமல் போய்விடும்.. எங்களுக்காக நீ பிழைத்து வா..’

விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது காஞ்சி..!

நரசிம்ம பல்லவன் காலத்தில் பூண்டிருந்த விழாக்கோலம் போல அந்நாள் இருந்தது.. பொன்னால் வேயப்பட்ட நகரம் என்பதற்கினங்க அன்று அது ஜொலிஜொலித்தது..

இல்லையா பின்னே..? அந்தநாள் எப்படிப்பட்ட நாள்..? காஞ்சியின் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த விவேகானந்தன் பெற்ற மகன் சித்தார்த்தனுக்கும், யாமினிக்கும்.. அவருடைய பெற்ற மகள் நீரஜாவுக்கும், தாமோதரனுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நாள் அல்லவா அது..!

இந்தியாவின் அனைத்து வி.ஐ.பிக்களும் அங்குதான் குவிந்திருந்தனர்.. நிருபமாவின் அப்பா அரசியல் கட்சியின் தலைவர் என்பதால் மத்திய, மாநில மந்திரிகள் வந்து கொண்டே இருந்தார்கள்.. காஞ்சிக்குள் வரும் அனைத்துச் சாலைகளும் போக்குவரத்து நெருக்கடியுடன் கார்களால் நிறைந்திருந்தன.. வாண வேடிக்கையும், கொண்டாட்டமுமாக வந்து கொண்டிருக்கும் விருந்தினர்களை விவேகானந்தன் குருப் ஆஃப் கம்பெனிஸில் வேலை பார்ப்பவர்கள் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்..

சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனி வெளிநாடுகளில் வர்த்தகம் செய்வதால்.. அவனுடைய திருமணத்தில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்த வெள்ளைக்காரர்கள் இந்திய பாரம்பர்ய முறைப்படி நடக்கும் சித்தார்த்தனின் திருமணத்தை விழி அகலப் பார்த்தார்கள்..

மணமேடையில் அமர்ந்திருந்த யாமினி.. லேசாக விழிகளைத் திருப்பி மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் பட்டு வேட்டியும், சட்டையுமாக உட்கார்ந்திருந்த சித்தார்த்தனைப் பார்த்தாள்.. கம்பீரமான அவனது அழகில் அவள் மனம் மயங்கியது.. அதே சமயத்தில் ஹோமப் புகை கண்களைக் கரிக்க அவளைப் பார்த்த சித்தார்த்தன் லேசாக கண்சிமிட்டி வைத்தான்.. யாமினியின் முகம் சிவந்தது..

'கள்ளன்..!'

அந்த உள்ளம் கவர் கள்வன் அவள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டியபோது அவளையுமறியாமல் மணக் கோலத்தில் தாமோதரனின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நீரஜாவைப் பார்த்தாள் யாமினி.. அவள் விழிகள்..

'விண்ணுக்கும், மண்ணுக்கும் உறவு உண்டாகி விட்டது.. மண்ணுக்கு விண் கிடைத்து விட்டது..' என்று சொல்லாமல் சொல்லியதைப் புரிந்து கொண்ட பாவனையுடன் இமைமூடித் திறந்தாள் நீரஜா..

சித்தார்த்தனின் கரம் பற்றி.. அக்கினியை வலம் வந்தபோது யாமினியின் மனம் விகசித்தது.. அவள் மனதில் பாடல் எழுந்தது..

'அந்த வானத்தைப் போல
மனம் படைச்ச மன்னவனே..!
பனித்துளியைப் போல
குணம் படைச்ச தென்னவேன..!
மஞ்சளிலே ஒரு நூலெடுத்து..
அந்த விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும்
சம்பந்தம் உண்டுன்னு
சொன்னது யாரு..?
அது மன்னவ்ன தேரு..!'

யாமினி பிழைத்து விட்டாள்.. தாமோதரனின் பிரார்த்தனையும் நீரஜாவின் மருகலும்.. சித்தார்த்தனின் துடிப்பும் அவளை மரணத்தில் வாயிலில் இருந்து மீட்டு வந்து விட்டன..

சித்தார்த்தன் புயல் வேகத்தில் செயல்பட்டான்.. யாமினிக்கான தொந்தரவுகளை மாநில முதலமைச்சரின் கவனத்திற்கு கொண்டு போனான்..

"பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைக்கே கடுமையான சட்டங்கள் இருக்கிறப்ப.. இதைப் போல டார்ச்சர்களுக்கு அதைவிட கடுமையான தண்டனை இருக்கு மிஸ்டர் சித்தார்த்தன்.. பாதிக்கப்பட்டவங்க கம்ப்ளெயிண்ட் பண்ணினாத்தானே நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்..?" என்று கேட்ட முதலமைச்சர் யாமினியின் வீட்டைச் சோதனை போட உத்தரவிட்டார்..

வீட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் நுணுக்கமான கேமராக்கள் கிடைத்தன.. அவற்றை யாமினியிடம் காட்டி..

"பார்.. இதை வைச்சுத்தான் அவனுக ஆருடம் சொல்லியிருக்கானுக.. அது தெரியாம பயந்தியே.." என்று செல்லமாக அவள் தலையில் குட்டு வைத்தான் சித்தார்த்தன்..

குற்றவாளிகள் சாலை விபத்தில் இறந்து விட்டதால் கடவுளே அவர்களைத் தண்டித்து விட்டாரென்று கேஸின் ஃபைல் முடித்து வைக்கப் பட்டது.. யாமினி மன பயங்களில் இருந்து முழுமையாக விடுபட்டு வெளியில் வந்தாள்..

இதோ.. நிழல் ஆட்ட யுத்தத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு தெளிந்த மனதுடன் சித்தார்த்தனுக்கு மனைவியாகி அக்கினியை வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறாள்..

அதே மேடையில் நீரஜாவுக்கும், தாமோதரனுக்கும் திருமணம் நடந்தது.. அம்பிகாவின் கண்கள் பனித்தன.. மனம் விரும்பிய பெண்ணே மகனுக்கு மனைவியாகி விட்டதில் ஈஸ்வரனின் மனம் நிறைந்தது..

மணமக்கள் நால்வரும் காஞ்சிபுரத்தின் ஏகாம்பரேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கு தரிசனம் செய்யப்

போனார்கள்.. யாமினியின் மனதில் சிவகாமி வந்தாள்.. சித்தார்த்தனோ தன்னை நரசிம்ம பல்லவனாகவே உணர்ந்தான்..

அன்று பிரிந்த அவர்கள் இருவரும் ஏழாவது பிறவியில் ஒன்று சேர்ந்து விட்டதை எண்ணி அவர்களின் மனங்கள் நெகிழ்ந்தன.. முதல்பிறவியில் பிரிந்தவர்கள்.. ஏழாவது பிறவியில் ஒன்று சேர்ந்து வணங்கி நின்ற போது.. அவர்களை ஒன்று சேர்த்த ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோவிலின் மணியை ஒலிக்க வைத்து அவரின் ஆசி அவர்களுக்குப் பரிபூரணமாக கிட்டியிருப்பதை உணர்த்தினார்.. அம்பிகையையும் வணங்கியபின்னால் மணமக்கள் வரதராஜப்பெருமாள் கோவிலுக்குப் போனார்கள்.. பெருமாளையும், நாச்சியாரையும் மனம் குளிர சேவித்து விட்டு.. காஞ்சியின் மற்ற கோவில்களுக்கும் சென்றார்கள்..

அது விவேகானந்தன், நிருபமாவின் விருப்பம்..

“இது கோவில் நகரம்டா சித்தார்த்.. நீயும் உன் தங்கையும் இந்த ஊரில் பிறந்து வளர்ந்தவங்க.. மேரேஜ் முடிஞ்சதும் இந்த ஊரில இருக்கிற எல்லாக் கோவில்களுக்கும் போய் ஆசி வாங்கிட்டு வந்திருங்க.. இது எங்களோட வேண்டுதல்டா..”

பெற்றவர்களின் வேண்டுதல்களை பிள்ளைகள் நிறைவேற்றினார்கள்..

இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்களின் ஏழு புனித நகரங்களுள் ஒன்றான காஞ்சிபுரத்தில் கோவில்கள் நிறைந்திருந்தன.. அது கோவில் நகரம்..! பஞ்சபூதங்களில் நிலமாக சிவபெருமான் காட்சிதருவது காஞ்சி,

ஏகாம்பரேஸ்வர் கோவில்தான்.. ஏழாம் நூற்றாண்டின் பழமையான கைலாசநாதர் கோவிலில் அம்பிகையையும் அவரையும் வணங்கி விட்டு.. மணமக்கள் நால்வரும் பல்லவ பெருமாள் கோவிலுக்குச் சென்றார்கள்.. அம்பாளையும், பெருமாளையும் சேவித்த பின்னால் காரைத் திருநாதர் கோவிலுக்குப் போனார்கள்.. கார் சர்பேஸ்வரர் கோவிலுக்குப் போனபோது..

"இந்த தலத்தில்தான் மகாவிஷ்ணு கூர்ம வடிவில்.. அதான்.. ஆமை வடிவில சிவனை வழிபட்டாராம்.." என்று யாமினிக்கு ஸ்தல புராணம் சொன்னான் சித்தார்த்தன்..

"பார்த்தியா.. புதுமாப்பிள்ளை தன் பெண்டாட்டிக்கு கைடு வேலை பார்க்கிறார்.." தாமோதரன் கிண்டலடித்தான்.

"யாமினி கொடுத்து வைத்தவள்.. இங்கேதான் அதுக்கான வழியைக் காணோமே.." நீரஜா அவன் காலை வாரினாள்..

"எங்கே..? நீயும் நானும் இதே ஊரில பிறந்து வளர்ந்தவங்க.. உனக்கு எப்படி நான் கைடு வேலையைப் பார்க்கிறது..?" தாமு சலித்துக் கொண்டதில் நால்வரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்..

வாழ்க்கை வண்ணமயமாக இருப்பதைப் போல இருந்தது யாமினிக்கு.. இது போல மனம் விட்டுச் சிரித்து வாழும் வாழ்வு அவளுக்கு கை கூடியிருக்கிறதா..? வழக்கருதீஸ்வரர் கோவிலில் வணங்கியபோது..

"இந்தக் கோவிலில் வழிபட்டால் வழக்குகள் தீருமாம்.." என்றான் சித்தார்த்தன்..

"நமக்குள்ள இருந்த வழக்குகள்தான் முடிவுக்கு வந்திருச்சே.." நீரஜா சிரித்தாள்..

இரவட்டனேசுவர கோவிலுக்குச் சென்றார்கள்.. பல்லவ மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட அந்தக் கோவில் தொல்பொருள் நினைவுச் சின்னமாக பாதுகாக்கப் படுவதைச் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.. ஆதிசங்கரர் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்தை தரிசித்து விட்டு.. காஞ்சியின் காவல் நாயகியான காமாட்சியம்மனின் அருள் வேண்டி அவள் ஆலயத்தில் கை கூப்பி நின்றார்கள் அவர்கள்.. குமரகோட்டம் போனவர்கள்.. சித்திர குப்தரின் கோவிலுக்குப் போனபோது யாமினி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"நம்ம அக்கவுண்டண்ட் சபாபதியெல்லாம் என்ன கணக்குப் பார்க்கிறாரு..? இவரோட கணக்குக்கு முன்னாலே யாரோட கணக்கும் நிக்க முடியாது.. கணக்கில இவர்தான் நம்பர் ஒன்.." சித்தார்த்தன் சிலாகித்தான்..

"பயமே இல்லாம பேசறிங்களே.." யாமினி சிலிர்த்தாள்..

"என்ன பயம்..? இவர் வேலையை இவர் செய்கிறார்.. நாம இப்ப இவரைக் கும்பிடற வேலையைச் செய்வோம்.." என்றான் சித்தார்த்தன்..

பஞ்சலோக தெய்வச் சிலைகளாக இருந்த சித்திரகுப்தரையும் அவருடைய அருமை தேவியையும் தரிசனம் செய்துவிட்டு இலங்கை ஆதிகேசவப்பெருமாள் கோவிலுக்குப் போனார்கள்.. எட்டு கைகளுடன் நின்ற பெருமாளையும், தேவியையும் தரிசனம் செய்து விட்டு வீடு திரும்பியவர்களின் மனம் நிறைந்திருந்தது..

பட்டின் நகரமான காஞ்சியில் இருக்கும் போது மனம் பட்டைப் போல மென்மையானதாக ஆகி விட்டதைப்

போல உணர்ந்தாள் யாமினி.. மறுவீட்டு விருந்துக்கு அழைக்க மறுநாள் வருவதாகச் சொல்லி விட்டு யாமினியின் குடும்பத்தினர் கிளம்பி விட்டனர்.. விவேகானந்தனின் வீட்டில் ஆரத்தி எடுத்து யாமினியை அழைத்துக் கொண்டனர்..

'இனி இதுதான் என் வீடு..!'

புகுந்த வீடு இனிமையான மல்லிகைப் பந்தலாக இருந்தது.. தாமோதரனும் நீரஜாவும் தாமோதரனின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள்.. அவர்களுடன் சித்தார்த்தனும் யாமினியும் போனார்கள்.. நீரஜாவின் பிறந்த வீட்டைப் போல மாளிகையாக இல்லாவிட்டாலும்.. சித்தார்த் குருப் ஆஃப் கம்பெனியின் ஜி.எம்மின் வீடு பெரிதாகவும்.. அழகாகவும் இருந்தது..

தன் பிறந்த வீட்டை விட கணவனின் வீட்டில் வசதிகுறைவாக இருக்கிறது என்ற எண்ணமே நீரஜாவின் முகத்தில் தெரியவில்லை.. என்னவோ.. அவளது பிறந்த வீட்டை விடப் பெரிதான அரண்மனையில் வாழ வந்திருப்பவளைப் போல சந்தோசத்தில் முகம் மலர்ந்திருந்தாள் அவள்..

"இந்த வீட்டுக்கு மகாலட்சுமி வந்தாச்சும்மா.." அம்பிகா மருமகளை அன்போடு அழைத்துக் கொண்டாள்..

இரவு வரை அங்கே இருந்து விட்டு சித்தார்த்தனின் வீட்டுக்கு யாமினியும் சித்தார்த்தனும் திரும்பியபோது அவர்களுக்கான முதலிரவு அறை அலங்கரிக்கப் பட்டு அவர்களுக்காக காத்திருந்தது..

"தாமு வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுட்டோம் மம்மி.. பசிக்கலை.."

சித்தார்த்தன் மாடியேறி விட.. தயங்கி நின்றாள் யாமினி..

“வாம்மா..” அன்புடன் அவளை அழைத்து மெலிதான அலங்காரம் பண்ணி சித்தார்த்தனின் அறை வாசல் வரைக்கும் வந்து..

“ஆல் த பெஸ்ட்..” என்று புன்னகையுடன் விலகிச் சென்றாள் நிருபமா..

தனியறையில் முதல்முதலாக கணவன் என்ற உறவு முறையில் தன் காதலனைச் சந்திக்கப் போகும் நடுக்கத்துடன் காலடியை எடுத்து வைத்தாள் யாமினி..

“இவ்வளவு நேரமா..?”

வேகத்துடன் அவளை ஆக்ரமித்துக் கொண்ட சித்தார்த்தனின் கண்களில் தாகம் இருந்தது.. ஆறு பிறவிகளாய் சேர்த்து வைத்திருந்த தாபங்களை அவளிடம் கொட்டிக் கவிழ்த்தான் அவன்.. ஈடு கொடுத்தாள் அவள்.. தேக்குமரத்தைத் தழுவிக் கொண்டது பூங்கொடி.. விடியும்வரை சுகித்திருந்தவர்கள்.. விடியலின் அருகாமையில் உறங்க நினைத்தபோது.. யாமினியின் இதழ்கள் அவளையுமறியாமல் பாடின..

“ஏழு தினங்கள் ஒரு வாரம்..!
ஏழு ஸ்வரங்கள் ஒரு ராகம்..!
ஏழு முறைதான் பிறவி வரும் – அந்த
ஏழிலும் நமக்குள் காதல் வரும்..”

- முற்றும் -

